

அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம், சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங்

- ஓர் ஒப்பாய்வு

Arakkaruttāṭkaḷ: Tamilil Cīrupañcamūlam, Cīnattil Tāv Tē Jiṅ
- Ōr Oppāyvu

**ETHICAL DISCOURSES: CIRUPANJAMOOOLAM IN TAMIL AND
DAO DE JING IN CHINESE – A COMPARATIVE STUDY**

**Thesis submitted to Jawaharlal Nehru University in partial fulfillment of
the requirements for the award of the degree of**

DOCTOR OF PHILOSOPHY

By

DHANAPAL S.

**Centre for Indian Languages
School of Language, Literature and Culture Studies
Jawaharlal Nehru University
New Delhi – 110067
2019**

जवाहरलालनेहरू विश्वविद्यालय
JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY
Centre for Indian Languages
School of Language, Literature & Culture Studies
NEW DELHI – 110067, INDIA

Dated .07./08./2019

CERTIFICATE

This is to certify that the Mr. **DHANAPAL S.**, a bona-fide Research Scholar of Centre of Indian Languages, SLL&CS has fulfilled all the requirements as per the University Ordinance for the submission of Ph.D. thesis entitled **Arakkaruttāṭkaḷ: Tamilil Ciṛupañcamūlam, Cīnattil Tāv Tē Jiñ - ōr Oppāyvu (ETHICAL DISCOURSES: CIRUPANJAMOOOLAM IN TAMIL AND DAO DE JING IN CHINESE – A COMPARATIVE STUDY).**

This may be placed before the examiners for evaluation for the award of the degree of Ph.D..

Dr. N. CHANDRA SEGARAN
Supervisor
CIL/SLL&CS/JNU

Prof. OMPRAKASH SINGH
Chairperson
CIL/SLL&CS/JNU

जवाहरलालनेहरू विश्वविधालय
JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY

Centre for Indian Languages
School of Language, Literature & Culture Studies
NEW DELHI – 110067, INDIA

Dated .07./10./2019

DECLARATION

I hereby declare that the Ph.D. Thesis entitled **Arakkaruttāṭalkaḥ: Tamilil Cīrupañcamūlam, Cīṇattil Tāv Tē Jiñ - ōr Oppāyvu (ETHICAL DISCOURSES: CIRUPANJAMOOALAM IN TAMIL AND DAO DE JING IN CHINESE – A COMPARATIVE STUDY)** submitted by me is an original work. It has not been previously submitted for any other degree in this or any other University/ Institution to the best of my knowledge.

I further declare that no plagiarism has been committed in my work. If anything is found plagiarised in my Thesis, I will be solely responsible for the act.

.....
DHANAPAL S.
Research Scholar

உள்ளடக்கம்

நன்றியுரை	v
ஆய்வுச் சுருக்கம் (ஆங்கிலம்)	vii
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்	xxi
முன்னுரை	1-30

இயல் ஒன்று: பண்டைய காலத் தமிழ் – சீனச் சமூக உருவாக்கப்

போக்குகள்: ஓர் அறிமுகம்	31-96
-------------------------	-------

0. முன்னுரை
1. சமூக உருவாக்கம்
2. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்
3. பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்
4. ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம்

இயல் இரண்டு - பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் சிறுபஞ்சமூலம்:

பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்	97-164
---	--------

0. முன்னுரை
1. தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களில் சிறுபஞ்சமூலப் பனுவல்
பேணுகையும் உரைகளும்
2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும்
3. சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலம்
4. சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகள்
5. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகமும்

இயல் மூன்று - பண்டைய சீன வரலாற்றில் தாவ் தே ஜிங்:

பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்

165-241

0. முன்னுரை
1. தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும்
2. சீன இலக்கியப் பனுவல்களில் தாவ் தே ஜிங்
பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும்
3. தாவ் தே ஜிங்கின் சமூகப் பின்புலம்
4. தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவ ஊற்றுகள்
5. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்களும்
பண்டைய சீனச் சமூகமும்

இயல் நான்கு - சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும்

அறக்கருத்தாடல்கள்: ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும்

243-282

0. முன்னுரை
1. அறக்கருத்தாடல்
2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள்
3. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்கள்
4. அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள்
5. அறக்கருத்தாடல்களின் தனித்தன்மைகள்

முடிவுரை

283-291

துணைநூற் பட்டியல்

293-307

பின்னிணைப்பு

309-380

1. ரென் ஜியு பதிப்பித்த தாவ் தே ஜிங் பாடல்கள்

நன்றியுரை

முதுகலை முடித்துவிட்டு, பல்வேறு சிக்கல்களால் உழன்று திரிந்து கொண்டிருந்தபோது, அடைக்கலம் கொடுத்து அரவணைத்துக் கொண்ட ஜவகர்லால்நேரு பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அதன் வளாகத்திற்கும் அண்ணல் பி.ஆர். அம்பேத்கர் மைய நூலகத்திற்கும் பல்கலைக்கழகத்தினைச் சேர்ந்த லோகித், ஜீலம் ஆகிய விடுதிகளுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஒப்பிலக்கியத் தேவையினை வலியுறுத்தியும் ஆய்விற்குள் முழுசுதந்திரத்தினை வழங்கியும் ஆய்வின் பல்வேறு நிலைகளில் ஏற்பட்ட இடர்பாடுகளைத் தீர்த்தும் என்னை நெறிப்படுத்திய எனது நெறியாளர் பேரா. த.நா. சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். எனது ஆய்வின்மீது அக்கறை கொண்டு எப்பொழுதும் ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் எனது மையத்தின் பேரா. இரா. தாமோதரன்(அறவேந்தன்) அவர்களுக்கும் வரலாற்றியல் ஆய்வு மையத்தின் பேரா. சௌ. குணசேகரன் அவர்களுக்கும் இந்திராகாந்தி திறந்தநிலை பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியை உமா கெங்கைய்யா அவர்களுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இத்துடன் ஆய்வு குறித்து விவாதித்துக் கருத்துரைத்த பேரா. ந. முத்துமோகன், பேரா. பெ. மாதையன், பேரா. நா. இராமச்சந்திரன், பேரா. ஆ. சிவசுப்பரமணியம் முதலியோருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் எனக்கு ஆய்வுக் குறித்தும் சமூகம் குறித்தும் கற்றுத்தந்த சனநாயக மாணவர் சங்கம், தில்லித் தமிழ் மாணவர்கள் படிப்பு வட்டம்(DTSSC), இந்திய மொழிகள் மையத் தமிழ்ப் பிரிவின் வராந்திர கருத்தரங்குகள் ஆகியவற்றிற்கும்

இதில் பங்குபெற்ற தோழர்கள், நண்பர்கள், சக ஆய்வாளர்கள் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுச் சுருக்கத்தினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தும் இயல்களைத் திருத்தியும் கொடுத்த நண்பர் சூ. அருண்குமார்க்கும் மேலும் இயல்களைத் திருத்தி ஆய்விற்கு வளம்சேர்த்த நண்பர்கள் ம. அழகுமுருகன், இரா. இராமச்சந்திரன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் என்னை உயிர்ப்புடன் வைத்திருந்த நண்பர்கள் ச. அழகு சுப்பையா, முத்துராமன், கி. குரு, வே. நரேஷ், சிபி லக்ஷ்மண், இந்துபாலா, ப. விமலா, கோ. சத்தியகுமார் முதலியோருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இத்துடன் நண்பர்கள் கலைவாணி, பிரவீன், முருகன், கலையரசன் முதலியோருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். நான் விரைந்து ஆய்வினை முடிக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறையும் என்மீது ஆழ்ந்த அன்பும் கொண்டிருக்கும் எனது குடும்பத்தாருக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

வாழ்வின் பொருளையும் வாழ்தலின் தேவையையும் உணர்த்தி நிற்கும் க. காமராசன், கோ. மகேஸ்வரி(காயத்ரி), வெ. ஆறுமுகம் ஆகியோருக்கும் இவ்விடத்தில் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இவர்கள் இல்லையேல் என்வாழ்வில் எதுவும் சாத்தியம் இல்லை, இந்த ஆய்வும் கூட.

சே. தனபால்.

SYNOPSIS

Ethical Discourse: Cirupanjamoolam in Tamil and Dao De Jing in Chinese – A Comparative Study

1. Introduction

Comparing two texts or ideas or personalities or societies and finding the similar and dissimilar features between them enriches our understanding on them. Not much comparative studies have been done between Tamil and other Asian societies. There is a consensus among modern researchers and it has been asserted strongly that Asian societies have a unique social structure, trends of social transformation, history, culture, and philosophy that are quite distinct from the western societies. Comparative studies in Tamil society have not paid enough attention on this unique ‘Asianness’.

Except the Islamic societies that have socio-cultural norms similar to West, Asian culture has two broad cultural bases that are China and India. Noboru Karashima suggests that comparative studies between these bases will give a clear picture on the ‘Asianness’.

At the same time, comparing Tamil cultural bases with its Indian and Asian counterparts will reveal its Asianness and Tamilness. Among the Asian societies, Tamil and Chinese societies are ancient. Both the societies have a long history of their society, culture, language and philosophy. On inquiring the common and unique features among these societies, we may get a broader perspective on Asianness.

Among the researches on Ethics in Tamil research circles, not many have focussed on Ethics as a product manufactured by the development of the concerned society and as a part of their philosophical advancement. But Chinese have done a lot of such researches. Comparing the Ethical discourses in Cirupanjamoolam with Dao De Jing’s Ethical Discourses may lead us to find the importances of Ethics in the formation of Tamil social structures.

2. Scope & Objective

2.1. Broad areas under which the research problem falls

2.1.1. Ethical Discourse

Ethical discourse is evidently the combination of two words ‘ethics’ & ‘discourse’ and among the two, the former is quite old and it denotes the virtues one should possess while leading the

life. The word Discourse is taken to denote its meaning as it is referred in modern humanities field. It acts as the ground for the ideas on history, society, economics, culture and philosophy to collide. It is on this context, the term ethical discourse is used in this study. This leads us to the three research problems which are:

1. Role of Ethical discourse in Social formations
2. Philosophy and Ethics
3. Literary textual traditions

2.1.1.1. Role of Ethical discourse in Social formation

Social formation is a concept that denotes the relative construct of society-economics-ideology during a particular period. It approaches the construction of socio-relations on the dialectics of its budding, rise and downfall. Also, this concept emphasises that a socio-relative construction cannot happen on its own without the factors like economics, culture, religion, ethics, etc... And it should be used in Tamil research field to understand the Tamil Social History. (Sivathamby. K.2007:208)

In Tamil research field, even researches that deal with Ethics have emphasised the role of ethics and ethical literature in social formations. The role of ethics in protecting social constructs according to Madhaiyan. P...

In social structures where Ethics are stressed upon, they are presented code of conducts, duties and rights of the society. By stressing on the things considered good among the binary sets like good-evil, great-lowness, ethics-sin, education-illiteracy, friendship-evil association, domestic life-sinful life, control of five sensory organs –Incontinence, eternal-mortal, noble people-mean people, birth of noble lineage-birth of mean lineage, good deeds –evil deeds, the things considered bad are forbidden. These binaries of good and bad are legitimised according to the economical base of a society's condition (2011:188).

This statement is further strengthened by Raj Gowthaman who has done critical studies on Tamil ethical literature theoretically.

Ethics are not empty rules. They make the dominant structure of the society to be perpetual. Ethics can justify what is good to a few to be the norm. By doing so, the

current customs and social relations are made to look natural, unchangeable and shall not be changed. Ethics get the protectional status of natural laws (2008:8).

When a social formation takes place in such a manner, and ethics produce certain socio-relative constructs and govern them, a question of what would happen to the ethics that predate them historically. The answer is both keep colliding with each other and embrace and continues their journey functioning as the discourse on ethics.

It is important now to know the role played by ethics in the social formation of Ancient China. Joseph Needham who did extensive research on the history of ancient china's social history states in his book *The Grand Titration* on the importance held by Confucianists in protecting the ancient construct of social relations as follows,

We know that the men of the feudal levies in ancient China (by that I mean from 800 to 300 B.C.) were armed with powerful bows. But at the same time protective armour was very little developed. The archaeologist Laufer has written a fine monograph on Chinese armour. It arises very late, and in early times you only get protective clothing made of bamboo and wood. Moreover, there are in the Tso Chuan countless stories of feudal lords being killed by arrow-shots. If the mass of the people as a whole were in possession of a powerful offensive weapon, and the ruling class were not in possession of superior defensive means, one can see that the balance of power in society was different from what in was in, for example, the time of the early Roman Empire, where the disciplined legions were rather well armoured, with bronze and iron. A slave population was possible because it was not in possession of the arms and armour of the legionaries, nor did it have access to powerful bows. The principle Roman weapons were always the spear and the short sword. We know what trouble the slaves could give on the few occasions in which they did gain access to substantial stores of weapons, as in the revolt of Spartacus. In China it was a different story, because from an early date the people had crossbows and the lords had poor defensive armour. If that was the case, it means that the people in China had to be persuaded, rather than cowed by force of arms, and hence the importance of the Confucians(1969:168-169).

During what we may call the high feudal period in China, which runs roughly from the eighth century to the third century B.C., the feudal lords were assisted and counselled by group of men who afterwards became the school of philosophers which we know as the Confucian School(1969:155-156).

Thus, confucianists have deemed virtue higher than life itself and played a vital role in protecting the status quo held by the dominant class. Daoists followed a path different from this. Ramakrishna explains how they were on the side of tribal and poor as follows,

The most crucial among the changes witnessed during this period was the decline in proto-feudalism, a decline which had begun even during the 6th century B.C., and its replacement by a real and full-fledged feudalism, which itself remained consolidated in power as feudal bureaucratism for the next two thousand years almost. Confucius arrived on the scene. But proto-feudalism and its predecessors had left an indelible memory in the minds of the people. So much so, it continued for a few centuries to be alive in them. It was a shocking recognition for them to realise during later times how changed they and their society were. Traces of this memory and the uncompromising defiance to accept the change are remarkably reflected in Taoism(1990:6).

Daoists put forth some shocking discourses on ethics opposed to Confucianists. Virtues that are considered eternal in Confucianism were questioned. When an emperor captures wealth from others, it is eulogised. But when a poor does it, it is called as robbery and they are hanged to death (Chottopadhyaya, Debiprasad.2010:448). Such discourses led to destruction of proto-feudal social construct.

Throughout the ancient Chinese history, dominant class protected the confucianist virtues. But Daoists represented the poor and the labourers.

Raj Gowthaman has illustrated how in Tamil society too, ethical preachings protected the ruling class' status quo. Even though we come across some glimpses of protest among poets against the ruling, we don't get to see a school of philosophers existed like Daoists in China. A fundamental question of this study will be, whether it is possible to find any non-vedic school scholars like Daoists in China.

2.1.1.2. Ethics and Philosophy

The binary sets right vs wrong, good vs bad which function as the centrifugal force behind ethics are basically philosophical. Philosophical domains can be divided into three. 1. Epistemology, 2. Ontology, 3. Axiology. The third division Axiology is further divided into separate disciplines such as Ethics, Aesthetics, Politics. Ethics is a philosophy of social customs. They are social values necessary for a society's continuous existence. It is imperative to refer Muthumohan, N. while describing such social customs.

Ontology is a branch of metaphysics that addresses the nature of being and of things that exist. It answers the question, ‘which is ultimate (real) in the end?’ The other discipline of philosophy is Axiology. It is an academic discipline of theory of values or social values (customs). It is about the values that define humanity. It describes the values that are like axis to a human group or a society. I have been searching so long for ontology or philosophy in ancient Tamil classics. But not much importance is given for ontology in Classical Tamil literature. They are concerned only on producing customs for its society (2017:252).

Thus the philosophy seen in ancient Tamil literature are customs in its nature, centered around ethics, according to Muthumohan. He explains the nature of its origin in Tamil society as follows,

How, under certain circumstances, ethics were given priority and became synonymous with philosophy? Is an important question. This can be answered in two ways. Firstly, when the material (worldly) thoughts that existed already in Tamil society related to Tinai, Akam and ascetic thoughts of Jainism, Buddhism which were newly introduced to Tamil society each other, their dialectics resulted in a third thing called Ethics. That is, the ascetic thoughts that denounce the worldly life were pulled towards worldly affairs and got synthesised into Ethics. When these two opposing forces face each other, they compromise within themselves resulting in ethics.

Secondly, Buddhism rejected all the three finite (ultimate) things. It kept silent and refused to talk on them. This is a strange stand. Amidst the ultimate things that exist up and down like god, five elements of nature; worldly, lively, sociological, realistic, existential and applied bases open up. This is the world where ethics has taken birth (2017:298-299).

Thus Tamil society has attained the status where ethics became synonymous with philosophy. To see Tamil ethical texts with a philosophical perspective, things mentioned above serve as a base.

2.1.1.3. Literary textual traditions

Problems pertaining to literary textual traditions are more complex in nature than the aforementioned. Sivathamby. K (2010:205) says, “Both understanding the idea(s) in ethical texts and locating them with the social consciousness of that time should be attempted within

the realm of social relations.” As he said, apart from the discipline of literature; methodology and results of various disciplines like anthropology, folklore, archaeology, epigraphy are needed to understand the background of ancient literary texts’ social conscience.

The manner in which ethical discourses find a place in the everyday functioning of social formations has been explained above. Literate communities create literary texts to protect their ethical discourses. Sivathamby’s statement about the contribution of literary texts to social dynamics is worth to be noted. He says, “Creation of literature is necessary for social formation...Literature has played an important role in making the Tamil social formations holistic. By discovering the role of literature and looking at social life thoroughly; literature is not merely a byproduct of its time, but something that can give birth to a certain time period as well (2010:198)”

In Tamil social history, although, various ethics existed during different times, a certain age is dedicated solely to compose literature that preach such ideals. *Cirupanjamoalam* is one of the texts that was composed during that age. By having a clarity over the formation of that literary text and its maintenance, we can understand it better.

2.1.2. Cirupanjamoalam

On looking at Tamil social history, Sivathamby. K says “The division of *Tinaifound* in Sangam corpus of literature are the divisions that existed in then society(2003:25-49)”. Madhaiyan. P states that “It could be seen that four divisions of smaller kings namely ciiruermannar, mudhukudimannar, kuRunilamannar, vendhar existed through the Purananuru poems and they involved in continuous wars and capturing regions and particular division of poems are centered around particular communities (2004:9-37)”. Both the scholars’ opinion indicates, an unequal society existed during Sangam age and describes the decline of tribal society and the origins of State Formation. Thus, when Pathinenkeezhkanakku corpus of texts were written, we could guess that a sort of Private property society and a State existed. The byproduct of Ethics from such a society was different from the earlier society and is spoken in *Cirupanjamoalam*.

Cirupanjamoalam is one of the texts in Pathinenkeezhkanakku corpus. This corpus mostly consists of Jain, Buddhist texts. The reason for the maintenance and the continuous relevance of these texts should have been because of the Jain, and Buddhist groups that lived in Tamilnadu and their awareness on education.

There is no consensus yet among Tamil researchers on dating the texts of Pathinenkeezhkanakku. Madhaiyan. P states that various researchers have denoted various periods (2011:65-66).

The period of *Cirupanjamoolam*'s becomes an important problem of the study. It has been called Post-Sangam age, Dark age, Foreign rulers age, Didactic texts age in the histories of Tamil literature. Most of the researchers place it between as early as C.E. 2nd century and 6th century. This can be debated though.

Pathinenkeezhkanakku contains eleven didactic texts. Among them *Thirukkural* and *Naaladiyaar* has internal divisions called *paal&iyalto* teach their ideals. *InnaaNaarpadhu*, *Iniyavainarpadhu*, *Mudhumozhikkaanjic* classify songs on the basis of their nature like 'unpleasant things', etc... *Pazhamozhi* presents the proverbs existed in the form of verses with examples for them in addition. *Acharakkovai* is a compilation of code of conducts. There are other texts like *Naanmanikkadigai*, *Thirikadugam*, *Cirupanjamoolam*, *Elaadhi*. *Thirikadugam* was written by a Vaishnavite whereas *Cirupanjamoolam* and *Elaadhi* were composed by Jain monks. On compared to *Elaadhi*, *Cirupanjamoolam* has lesser Jain ideals.

A song in *Cirupanjamoolam* (12) tells, one should be well-versed in Sentamizh to compose a poem apart from having studied books on various fields. Although the author of *Cirupanjamoolam*, Kaariyaasaan is a Jain, it consists mostly of general ethics than Jain ideals. Vaiyapuri Pillai. S (1944:46-47) says, "We can guess somehow that Kaariyaasaan was involved in charity, had learnt Sanskrit and belonged to the city of Madurai. In *Cirupanjamoolam*, we can see a developed discourse on ethics from the earlier texts and becoming a predecessor to the later texts. Thus we can say that this text talks on ethics that are quite natural to Tamil land along with Jain ethics. On these premises, *Cirupanjamoolam* is taken as a primary source for this study. The edition that is selected for the study is:

Vaiyapuri Pillai. S, (Ed.) (1944). *ThirikadugamumCirupanjamoolamum (With Old Commentary)*. Chennai: University of Madras

This book is an edition brought out by Vaiyapuri Pillai with both *Thirikadugam* and *Cirupanjamoolam*. Only the later part of *Cirupanjamoolam* is taken for this study. It contains 104 poems with an old commentary with the commentator's name unknown. In the introduction we are explained about its concepts and the problems in dating this text. Appendix contains, Index on the basis of the first word of a poem, subject, word and variant readings of the text.

2.1.3. Dao De Jing

Dao De Jing (also known as *Tao Te Ching*) was written during the Warring states period (B.C. 476 – B.C. 221) of China. Some dispute this claim though. No consensus on its period has been achieved yet. There was huge unrest and unremitting wars between chieftains over capturing territories. Sinologist Joseph Needham (1969:168-169) mentions that, when people rebelled against the feudal lords, they used methods not involving weapons to quell them and it was then philosophers like Confucius who inculcate ethical values came to the forefront. *Dao De Jing* was written by Lao Tzu. It consists of over 5000 pictographical characters. “Warring states period was also the age for Philosophies to thrive. Chieftains were continuously engaged in wars among themselves. Important social and political uprisings too happened along with them. On such conditions, the Proto-feudalism which was on its decline ever since B.C. Sixth century also vanished completely in this period.” According to Ramakrishna, this was the reason behind Daoism. “Proto-feudalism was replaced by formidable Feudal rule. This continued upto next two thousand years. Proto-feudalism and its precursors left a lasting impact on the hearts of people. They stayed for a few centuries helped to sense the upcoming changes and to understand how they happened. The memory of the past, the resistance shown without being able to digest the changes and its traces reflect in Daoism(1991:6).” This indicates the factors that led to the creation of Dao De Jing.

Lao Tzu has written Dao De Jing after well inheriting the concepts of Yin-Yang and Wu-wei which existed before his era. Dao means way; also destination. Te means virtue, integrity and personal character. Ching/Jing means a classic text. Thoughts contained in this text are called by the term Daoism (Kandasamy, S. N, 2013:334-335). Ren Jiyu in his introduction to *A Taoist Classic: The Book of Lao Zi* describes the five meanings referred to the word Dao in the text. 1. The undifferentiated primitive state (chaos), 2. The motion of nature, 3. Dao is the prot-material, 4. Dao is invisible to man’s eyes, and imperceptible to man’s sense organ, and 5. Dao means the law of things. The text taken for this study is:

Ren Jiyu (Ed.) (1995). *A Taoist Classic: The Book of Lao Zi*. Beijing: Foreign Languages Press

This book was published by Chinese government’s press. It consists of 81 songs. Ren Jiyu who edited the book has written an introduction. It explains the debates over dating the text’s period, its place in the history of philosophy, the concepts and such. Also a short introduction is given to each song. A Table of regional features such as flora and fauna is also given as appendix.

Both the literary works were written after Private property society came to existence. Both talk about ethics and have their own social backgrounds. These two works constitute the scope of this research.

2.2. Hypothesis

2.2.1. Model research towards Hypothesis

On the basis of the model research done, we are able to find the discourses on charity to be of similar nature in both *Dao De Jing*.

Five types of thoughts are found on charity in *Cirupanjamoalam*. First type is some general notions on charity giving. They are: If one desires glory and praise, they should donate (6), One should donate when someone is in distress (14, 102), Sharing the food is a great virtue (63, 79), Even if small in amount, what given with a compassionate heart holds great benefit (65). Second type: Those who do charity in this life will take birth as a king in the next (73), will be praised by the celestials (73), will be respected on par with the learned scholars (71). Third is condemning giving to the ill-charactered as harmful. Fourth talks on giving of food by those involved in worldly life. Fifth is stating that learned will not beg. Further it is emphasised that charity shall be given to the marginalised, diseased, prisoned, retarded, etc...

Dao De Jing mentions that 'Before receiving, there must be giving' (36). This can be seen as a remnant of the tribal society's culture of equality. A few songs that talk on wealth criticise it vehemently as follows 'Extreme fondness means great expense, and abundant possessions mean much loss' (44) 'Glory and wealth attached to arrogance will bring destruction' (9). These can be interpreted as emphasising on giving as well.

On comparing the thoughts on charity in both the texts, Charity is referred to various sections of the society as far as the Tamil text is concerned. We are able to understand who can give, to whom, whom not to be given. And in Chinese society, the songs emphasise on not amassing huge wealth. This means that, in Tamil society, accumulating wealth is not directly blamed, rather it is emphasised on sharing it to the needy. It should be mentioned here that *Cirupanjamoalam* is the text related to Jainism and it is basically a religion of trader communities. This will reveal why *Cirupanjamoalam* does not directly forbid gathering wealth. At the same time, it advises to give all in the society.

2.2.2. Hypothesis

Cirupanjamoolam and *Dao De Jing* reveal the complexities of their period through the ethical discourses in them. Both common and unique features are found in their ethical discourses. This research proposes that the trends of social formation in then Tamilakam and China are the reasons for the common and unique features in their ethical discourses.

2.3. Objectives of the study

- a) Do *Cirupanjamoolam* and *Dao De Jing* denote the nature of how private property societies are formed?
- b) Do they express the complexities of their period as ethical discourses?
- c) Are there any similarities found between the ethical discourses expressed in *Cirupanjamoolam* and *Dao De Jing*? What are the unique features of the texts?
- d) Are the common and unique features, reasons behind the social formations of the then Tamilakam and China?

3. Survey of the existing research literature in the area

3.1. Existing Research

Research Essays/Theses/Books

3.1.1. Research Essays

Tamil

Aravendan, R. (2003). *Eladhi, Dao De JingaakiyavatrilpadaippaaLumai*. Aravendan, R. (Ed.) padaippaaLumai. Tiruchirappalli: Thaayaram

In this essay the creativity found in *Eladhi* and *Dao De Jing* are compared. On the basis of Influence and Parallel theories in humanities field, it concludes that both the texts are unique in their own way. (p.164)

English

Yu, Jiyuan. (1998, Apr.). *Virtue: Confucius and Aristotle*. *Philosophy East and West*, 48(2), 323-347.

In this essay, Aristotle's concept of Virtue is compared with Confucius's Ren. This essay further explains the distinctions between morality and ethics.

Yu Jiyuan. (2005). *The beginning of ethics: Confucius and Socrates*. Asian Philosophy, 15(2), 173-189.

This essay tries to explore the nature of ethics originating in Chinese and Greek societies through the writings of Confucius and Socrates. The author mentions that Ethics in western society is related progressively to Philosophy and in Chinese society, it originates with the association of religion and philosophy.

3.1.2. Theses

Tamil

Kalathi, V. (2016). *TamililPurananuruCiinathil Shi Jing: Or Oppaaivu*. New Delhi: Jawaharlal Nehru University. (Unpublished)

Among the four chapters of this thesis, one is titled as Ethics in Purananuru and Shi Jing. In conclusion, the researcher says that, voices against the feudal lords and rulers are found in Shijing but in Tamil. Poets in both the societies point out the mistakes of the rulers (p.228).

3.1.3. Books

Tamil

Mani, P. S. (1986). *SangakaalaAuvvaiyaarumUlagaPenpaalPulavargalum*. Chennai: New Century Book House Pvt Ltd.

In this book, Auvvaiyaar is compared to other female counterparts from Sanskrit, Prakrit, Hebrew, Greek, Latin and Chinese. Two female poets from Chinese have been taken for comparison. The author concludes in the book that, with the assistance of her society and literature, the creative prowess of Auvvaiyar's works far exceeds her two Chinese counterparts's works.

Thirunavukkarasu, K. T. (2011). *ThirukkuralNeedhillakkiyam*. Chennai: University of Madras

In this book, the ethics of *Thirukkural* are compared with such literature from Greek, Latin, Chinese, Sanskrit. In the chapter pertaining to Chinese, the mentality of Chinese people, origin of their literature, Confucius, Mencius, Lao Tzu are introduced under the title

‘Cinamozhineedhiilakkiyam’. Also comparisons of Thiruvalluvar – Confucius, Lao Tzu’s Way of life - *Thirukkural* have been done. These comparisons are centered only on ethics and not on their social background behind which they operate.

Chandirasegaran, T. N. (2012.) *Por nerimuraigal (Pandaithamizh – cinapiradhigalil)*. Chennai: Kavya

This book finds an important place among Tamil – Chinese researches. It is noteworthy to mention that this author has looked upon war tactics on the basis of historical materialism and Asian production mode which Marx mentioned as the unique mode only to be found in Asia. Further he has extensively compared the references to war tactics in Tamil literary works with the references in *The Art of War*, the ancient Chinese military treatise.

Arivarasan, N. (2004). *Purananurum Pazhancina Purathogaiyum*. Villupuram: Visalatchi Pathippagam

First three essays of this book compare Tamil literature with ancient Chinese classical texts. The title of the essays are 1. Purananurum Pazhancina Purathogaiyum, 2. Sanga, Pazhancina KavithaigalilkaL and 3. Sanga, Pazhancina Kavithaigalil Pōriyal Sindhanaigal.

English

Yu, Jiyuan. (2007). *The Ethics of Confucius and Aristotle: Mirrors of Virtue*. London: Routledge

In this book, Confucius and Aristotle’s thoughts on virtue have been compared, keeping the social background of their period in mind. Ethical principles that developed in Chinese and Greek societies have also been compared.

3.2. How it differs from the other previous studies

This study differs from the above mentioned researches by comparing the ethical discourses found in *Cirupanjamoolam* from Tamil and *Dao De Jing* from Chinese and finding the social factors that led to the common features shared between them and the unique features of their own.

4. Primary source material proposed to be used for this study

The following texts form the primary source for this study

Vaiyapuri Pillai, S. (Ed.) (1944). *TirikatukamumCirupancamulamum (with old commentary)*. Chennai: University of Madras

Ren Jiyu (Ed.) (1995). *A Taoist Classic: The Book of Lao Zi*. Beijing: Foreign Languages Press

5. Methodological Approach

Since the research compares *Cirupanjamoolam* from Tamil and *Dao De Jing* from Chinese, it follows comparative approach. And it also follows socio-historical approach as it deals with the ethics developed in Tamil and Chinese societies.

6.0. Tentative Chapterisation

In addition to Introduction and Conclusion, the dissertation contains four main chapters as given below,

0. Introduction

This part explains the research objective, scope, primary sources, secondary sources, hypothesis, methodology and approach.

Chapter 1: Socio-Historical Trends of Ancient Tamil, Chinese societies: An Introduction

Chapter One attempts to comparatively study the ancient Tamil and Chinese societies by focusing on the initial complexities of social formation in these societies. The objective is to understand the idea of 'Asianness' between these societies. However, the chapter will also bring out the unique features of the Tamil and Chinese social structures by reading extensively on their social histories. Thus, the study of the social structures of these societies will provide the background for comprehending the ethical discourses of the societies.

Chapter 2: Cirupanjamoolam in the social history of ancient Tamilakam: Creation of the text and Ethical discourses

Chapter Two situates the primary source of the thesis *Cirupanjamoolam* within the social history of ancient Tamilakam. The fundamental essence of the text and its relevance within the Tamil literary history will be explained through reading the commentaries on *Cirupanjamoolam*. Since the research broadly engages with the question of ethical discourse, it is important to place the text within its social and philosophical tradition. Such a genealogical

overview of *Cirupanjamoolam* will not only help in contextualising the text but can reveal more on the role that the text played in the social formation in ancient Tamilagam.

Chapter 3: Dao De Jing in the history of Ancient China: Creation of the text and ethical discourses

Chapter Three entirely focuses on Dao De Jing and his influence in the ancient Chinese philosophy and thought. The chapter will try and understand how Dao De Jing and his thought is recognised within the Chinese literary works and commentaries. It is more than necessary to contextualise the period and socio-historical context of Dao De Jing to grasp his thought and philosophy. Thus, the life, work, influence, and ethical discourses of Dao De Jing will be detailed in the chapter by broadly reading the ethical discourses of ancient Chinese society.

Chapter 4: Ethical Discourses in Cirupanjamoolam and Dao De Jing: Common features and Unique features

Chapter Four discusses both the common and unique features of the ethical discourses of ancient Chinese and Tamil literary thought. The genealogy of the philosophical tradition and ethical discourses in the *Cirupanjamoolam* will be compared with the philosophical tradition and ethical discourses in the literary works of Dao De Jing. Such a comparative analysis can explain not only the ethical aspect of the ancient Tamil and Chinese societies but also will inform about the question of ‘Asianness’ within these ethical discourses.

0. Conclusion

The conclusion provides the summary of the arguments developed in each chapter. Moreover, the findings of the comparative analysis will also be discussed in this section.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
குறு.	-	குறுந்தொகை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
புறம்.	-	புறநானூறு
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பா.	-	பாடல்
பொ.ஆ.	-	பொது ஆண்டு
பொ.ஆ.மு.	-	பொது ஆண்டிற்கு முன்

முன்னுரை

0. அறிமுகம்

இரண்டு குறிப்பிட்ட நூல்களையோ கருத்துகளையோ ஆளுமைகளையோ சமூகங்களையோ ஒப்பீடு செய்து அவ்விரண்டிற்கிடையிலான ஒத்த தன்மைகளையும் தனித்தன்மைகளையும் கண்டறிவதன்மூலம், ஒப்பீடு செய்கின்ற பொருண்மைகள் குறித்த புரிதல் செழுமையடைகின்றது. தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பாய்வுகளில், உலகில் காணலாகும் பல்வேறு சமூகங்களிடையே தொடர்ந்து ஒப்பாய்வுகள் நிகழ்ந்துவருகின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்துடன் ஆசியச் சமூகங்களை ஒப்பீடு செய்வது குறைந்த அளவே நிகழ்ந்துள்ளன. ஆசியச் சமூகங்கள் மேற்கத்திய சமூகங்களிலிருந்து வேறுபட்ட சமூக அமைப்பு, சமூக மாற்றப் போக்கு, வரலாறு, பண்பாடு, தத்துவம் கொண்டவை என்ற கருத்தாக்கம் நவீன ஆய்வுப் பரப்பு முழுவதும் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்ட கருத்தாக்கம் ஆகும். தமிழாய்வுப் பரப்பில் நிகழ்ந்த ஒப்பாய்வுகளில் இந்த 'ஆசிய இயல்பு' குறித்துக் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

மேற்குலகத்துடன் பிணைந்த நிலையில் உள்ள இஸ்லாமிய சமூக-பண்பாட்டு நெறிகளைத் தவிர்த்துநோக்கினால், ஆசியப் பண்பாடு என்பது சீனா, இந்தியா ஆகிய இரு பெரும் பண்பாட்டுத் தளநிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய பண்பாட்டுத் தளநிலைகளுக்கு இடையிலான ஒப்பாய்வுகள் 'ஆசிய இயல்பை'த் துலங்கச் செய்யும் என நொபொரு காராஷிமா கூறியுள்ளார்.

அதேவேளையில், இந்தியப் பண்பாட்டுத் தளநிலைகளுடனும் ஆசியப் பண்பாட்டுத் தளநிலைகளுடனும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தளநிலைகளை ஒப்பிட்டு நோக்குவது, தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தளநிலைகளின் 'ஆசிய இயல்பையும்', 'தமிழ் இயல்பையும்' கண்டறிய உதவும். ஆசியாவில் காணப்படும் சமூகங்களில் தமிழ் - சீனச் சமூகங்கள் இரண்டும் தொன்மையானவை. இவ்விரு சமூகங்களும் அவர்களுக்கேயுரிய நீண்ட சமூக, பண்பாடு, மொழி, தத்துவம் சார்ந்த வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றிற்கிடையே காணலாகும் ஒத்த தன்மைகளையும் தனித்தன்மைகளையும் ஆராயும்போது 'ஆசிய இயல்பு' குறித்த பார்வையும் விசாலம் ஆகலாம்.

தமிழியல் ஆய்வுப்பரப்பில் அறம் குறித்த ஆய்வுகள், அறம் என்னும் கூற்றினைக் குறிப்பிட்ட சமூக வளர்ச்சியின் உற்பத்தியாகவும் தத்துவ வளர்ச்சிப்போக்கின் ஒரு பகுதியாகவும் நோக்கி ஆய்வினை மேற்கொள்வது மிகக்குறைந்த அளவே நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இத்தகைய ஆய்வுகள் சீனவியல் ஆய்வுப் பரப்பில் அதிகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்நிலையில் சிறுபஞ்சமூலம் நூலின் அறக்கருத்தாடல்களுடன், தாவ் தே ஜிங் நூலின் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது, தமிழ்ச் சமூக அமைப்பு உருவாக்கங்களில் அறத்தின் முக்கியத்துவத்தினை உணரமுடியும்.

1. ஆய்வுப் பரப்பு, குறிக்கோள்

1. 1. ஆய்வுச் சிக்கலின் பொருள் பரப்பு

1. 1. 1. அறக்கருத்தாடல் (Ethical Discourse)

அறக்கருத்தாடல் என்னும் சொல் 'அறம்', 'கருத்தாடல்' என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து உருவானது. இதில் 'அறம்' என்னும் சொல் மிகப் பழமையானது; வாழ்வில் ஒருவர்கைகொள்ளவேண்டிய நெறிமுறைகளைக் குறித்துநிற்கின்றது. கருத்தாடல் என்னும் சொல் discourse என்று நவீன மனிதவியல் புலங்களில் பழங்கும் சொற்பொருண்மைக்காகத் தருவித்துக் கொண்டது; சமூக, வரலாற்று, பொருளாதார, பண்பாட்டு, தத்துவப் பொருண்மைகளைத் தாங்கி நிற்கும் மோதுகைக் களம் என்ற பொருளை நவீன மனிதவியல் புலங்களில் இச்சொல் குறிக்கின்றது. இவ்விரு சொற்களும் இணைந்த அறக்கருத்தாடல் என்னும்சொல், அறம் குறித்த கட்டுரைத்தல்களில் உள்ளுறைந்து கிடக்கின்ற சமூக, வரலாற்று, பொருளாதார, பண்பாட்டு, தத்துவப் பொருண்மைகள் விளங்கிக் கொள்ளுதல் என்ற நிலையைச் சுட்டுகின்றது. இப்புரிதல் நிலையில்தான் அறக்கருத்தாடல் என்னும் பொருளை ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளும்போது பின்வரும் முதன்மையான சிக்கல் புள்ளிகள் எழுகின்றன:

1. சமூக உருவாக்கங்களில் அறக்கருத்தாடலின் இடம்
2. தத்துவமும் அறமும்
3. அற இலக்கியப் பனுவல் என்னும் வழக்காறு

1. 1. 1. 1. சமூக உருவாக்கங்களில் அறக்கருத்தாடலின் இடம்

சமூக உருவாக்கம்(Social Formation) என்பது குறிப்பிட்ட காலத்தில், இடத்தில் நிலவுகின்ற சமூக-பொருளாதார-கருத்துநிலை உறவுக் கட்டமைப்பைக் குறிக்கும் ஒரு சமூகவியல் கருத்தாக்கம் ஆகும். இது சமூக உறவுக் கட்டமைப்பை, அதன் எழுகை, வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி என்னும் இயங்குநிலைகளில் அணுகுகின்றது. அத்துடன் இக்கருத்தாக்கம் ஒரு சமூக உறவுக் கட்டமைப்பு உருவாக்கத்தில் பங்குகொள்ளும் பொருளாதாரம், பண்பாடு, மதம், அறம் முதலான கருத்துநிலைக் கூறுகளின்றி, அச்சமூக உறவுக் கட்டமைப்பு உருக்கொள்ள இயலாது என்றும் வற்புறுத்துகின்றது. இக்கருத்தாக்கம் தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில், தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அவசியம் பயன்படுத்த வேண்டிய கருத்தாக்கம் என்று வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது (கா.சிவத்தம்பி2007:208).

தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில் அறம் குறித்த ஆய்வுகளிலும் சமூக உருவாக்கங்களில் அறங்கள் பங்குகொண்டுள்ளமை, அற இலக்கியங்கள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொண்டோரால் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. சமூகக் கட்டமைப்பு பேணப்படுவதில் அறத்தின் பங்கு பற்றிய பெ. மாதையனின் கூற்று பின்வருவது:

அறங்கள் வற்புறுத்தப்பட்ட, வலியுறுத்தப்பட்ட சமுதாயக் கட்டமைப்புக்குள் அவை சமுதாய ஒழுக்கங்களாகவும் சமுதாயக் கட்டமைகளாகவும் சமுதாய உரிமைகளாகவும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. நன்மை-தீமை, உயர்வு-தாழ்வு, உடைமை-இன்மை, இல்லாள்-பரத்தை, உயர்ந்தோர்-தாழ்ந்தோர், அறம்-பாவம், கல்வி-கல்லாமை, நட்பு-தீநட்பு (கூடா நட்பு), இல்லறம்-அல்லறம், ஐம்புல அடக்கம்-அடக்கமின்மை, நிலைத்தவை- நிலையாதவை, ஈதல்-ஈயாமை, அறிவின்மை-அறிவுடைமை,

மேன்மக்கள்-கீழ்மக்கள், குடிப்பிறப்பு-அல்குடிப்பிறப்பு, நல்வினை-தீவினை எனும் பல்வேறு முரண்பட்ட அங்கங்களுள் நன்மை சார்ந்தனவாகக் கருதப்படும் அத்தனையும் வலியுறுத்தப்படுவதன்மூலம் அல்லவையாகக் கருதப்படும் அத்தனையும் புறந்தள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த நன்மை, தீமை வரையறைகள் அதிகாரமயப்பட்டனவாகக் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகச் சமுதாய இருப்புநிலை சார்ந்தே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன(2011:188).

இக்கூற்று, குறிப்பிட்ட சமுதாயப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழும் நன்மை-தீமை முதலான அறங்கள், அச்சமுதாயக் கட்டமைப்புக்குள் ஒழுக்கங்களாகவும், கடமைகளாகவும், உரிமைகளாகவும் செயற்பட்டு, அக் கட்டமைப்பைப் பேணுகின்றன என்று வலியுறுத்துகின்றது. இந்த நிலையை, தமிழ் அற இலக்கியங்கள் குறித்து கோட்பாட்டுநிலையிலான விமர்சன ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ராஜ்கௌதமனின் பின்வரும் கூற்று மேலும் வலியுறுத்துகின்றது:

அறங்கள் வெற்று விதிகள் அல்ல. இவை, மேலாதிக்க சமூக ஒழுங்கை அல்லது நடப்பில் நிலவுகின்ற ஆதிக்க-ஆட்பட்ட உறவுகளைச் சாசுவதமாக்குகின்றன. ஒருசாராரின் நலனே ஒட்டு மொத்தச் சமூக நலன் என்று அறங்கள் நியாயப்படுத்தவல்லவை. இவ்வாறு இவை, நியாயப்படுத்துவதன் மூலமாக, நடப்பிலுள்ள சமூக ஒழுங்கும், உறவுகளும் இயல்பானவை, மாறாதவை, மாற்றக் கூடாதவை என்று ஆக்குகின்றன. அறங்கள் இயற்கைச் சட்டம் என்கிற அரணைப் பெறுகின்றன(2008:8).

இவ்வாறு ஒரு சமூக உருவாக்கத்தில், ஒரு சமூக உறவுக் கட்டமைப்பைத் தோற்றுவித்து, நிலைப்படுத்திப் பேணும் நிலையில் 'அறங்கள்' செயற்படும்போது, வரலாற்றுநிலையில் தோற்றம்பெறும் சமூக உறவுக் கட்டமைப்புக்கு முந்தைய சமூக உறவுக் கட்டமைப்பில் நிலவும் 'அறங்கள்' என்னவாகும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கான பதில், நிலவுகின்ற சமூக உறவுக் கட்டமைப்பின் அறம் பற்றிய கட்டுரைத்தல்களும், தோற்றம்பெறும் சமூக உறவுக் கட்டமைப்பின் அறம் பற்றிய கட்டுரைத்தல்களும் மோதுண்டும், தழுவிக்கொண்டும் வரலாறு முழுவதும் சமூக வரலாற்றில் அறக்கருத்தாடல் செயற்பாடாகப் பயணிக்கின்றன என்பதே ஆகும். ஆகவே, சமூக உருவாக்கச் செயல்போக்கில் அறக்கருத்தாடல் தவிர்க்க இயலாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது.

சமூக உருவாக்கத்தில் அறம், அறக்கருத்தாடல் குறித்து மேற்கண்ட தெளிவினைப் பெற்ற நிலையில் பண்டைய சீனச் சமூக உருவாக்கத்தில் அறம் பெற்ற முக்கிய பங்கினை அறிதல் அவசியம் ஆகும். பண்டைய சீனச் சமூக வரலாறு பற்றி மிக ஆழ்ந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட, *பண்டைய சீனாவில் அறிவியலும் நாகரிகமும்* என்ற நூலின் ஆசிரியரான நீதாம், பண்டைய சமூக உறவுக் கட்டமைப்பு பேணுகையில் கன்பூசியஸ் நெறியினர் பெற்ற முக்கியத்துவத்தைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

பண்டைய சீனாவில் (கி.மு. 800-கி.மு.300) நிலப்பிரபுக்கள் வலுவான வில் ஆயுதங்களை வைத்திருந்தனர் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் பாதுகாப்புக் கவசங்கள் போதுமான அளவுக்கு வளர்ச்சி பெறவில்லை. தொல்லியலாளர் லாஃபெர் சீனாவின் பாதுகாப்புக் கவசம் குறித்து அருமையான நூலை எழுதியிருக்கிறார். அதில் வலுவான பாதுகாப்புக் கவசம் மிகவும் பிற்காலத்தில்

உருவானது என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. தொடக்கக் காலத்தில் மூங்கிலாலும், மரத்தாலும் உடலை மூடிக்கொள்வதே பாதுகாப்புக் கவசமாக இருந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல், அம்புகளின் தாக்குதலால் கொல்லப்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவ எஜமானர்கள் குறித்த ஏராளமான கதைகள் ஸோசூனில் உண்டு. பொதுமக்கள் அனைவரும் வலுவான தாக்குதல் ஆயுதங்களை வைத்திருக்கும்பொழுது, ஆளும் வர்க்கத்திடம் உயர்ந்த தற்காப்புக் கருவிகள் இல்லையெனில் சமுதாயத்தின் அதிகாரச் சமநிலை குலைக்கப்பட்டே தீரும். உதாரணமாக, தொடக்கக் கால ரோமானியப் பேரரசில் இருந்துவந்த கட்டுப்பாடுமிக்க சேனைகளிடம் வெண்கலத்தாலும், இரும்பினாலும் ஆன சிறந்த தற்காப்புக் கவசங்கள் இருந்து வந்தன. இவற்றைக் கொண்டு அடிமைகளைப் பராமரித்து வருவது எளிதாக இருந்தது. ஏனெனில் அவர்களிடம் ஆயுதங்களோ, தற்காப்புக் கவசங்களைக் கொண்ட சேனைகளோ இல்லை. வலுவான வில் ஆயுதங்களை வைத்திருந்ததற்கான வாய்ப்புகளும் இல்லை. ஈட்டியும், சிறிய கத்திகளுமே ரோமானியர்களின் முதன்மையான ஆயுதங்களாக இருந்தன. ஸ்பார்ட்டகஸ் கலகத்தின்பொழுது அடிமைகளுக்கு எதிராகச் சில சமயங்களில் ஆயுதக் கிடங்குகளிலிருந்து ஆயுதங்களை எடுத்துப் பிரயோகித்தது நாம் அறிந்ததே. சீனாவில் இது வேறுபட்டதாக இருந்தது. துவக்க காலத்திலிருந்தே மக்கள் வில் ஆயுதங்களை வைத்திருந்தனர். நிலப்பிரபுக்களிடம் குறைந்த அளவிலேயே தற்காப்புக் கவசங்கள் இருந்தன. இந்நிலையில் சீன மக்களை ஆயுதங்களைக் கொண்டு கட்டுப்படுத்துவதைக்காட்டிலும் அவர்களைத் தமது பக்கம் ஈர்க்க வேறு

வழிகளை நாடவேண்டியிருந்தது. இந்த வகையில்தான் கன்பியூசியஸ்-கள் முக்கியத்துவம் பெற்றனர் (1969:168-169).

சீனாவில் தொன்மை-நிலப்பிரபுத்துவ காலகட்டத்தில் - தோராயமாக கி.மு.800- கி.மு.300 - நிலப்பிரபுக்களுக்கு ஒரு குழுவினர் உதவிகள் செய்தும், ஆலோசனைகள் வழங்கியும் வந்தனர். பிற்காலத்தில் இவர்களே கன்பியூசியஸ் சிந்தனையாளர்கள் என நாமறிந்த தத்துவஞானிகள் ஆவர். குடிமக்கள் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக வாழவேண்டும் என்று இதன் மூலம் போதனை செய்யப்பட்டு வந்தது (1969:155-156).

இவ்வாறு பண்டைய சீனச் சமூக உருவாக்கத்தில் ஒழுக்கம் என்பதை உயிரினும் ஒம்புவதை வலியுறுத்திய கான்பூசியஸ் நெறியினர், சமூக உறவுக் கட்டமைப்பில் மேற்குடியினரின் நிலையைப் பேணுவதில் மிக முக்கிய பங்கினை ஆற்றினர். இதற்கு மாறான நிலையினராக தாவ் நெறியினர் விளங்கினர். பழங்குடி, ஏழை மக்களின் ஆசுவாசங்களை வெளிப்படுத்தும் அறநெறியினராக தாவ் நெறியினர் விளங்கியதை ராமகிருஷ்ணா பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சரியத்தொடங்கிய தொன்மை-நிலப்பிரபுத்துவம் (Proto-Feudalism) ஒட்டுமொத்தமாக இக்காலக்கட்டத்தில் (கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில்) அழிந்தது. அவ்விடத்தில் முற்றுமுழுதான திடமான நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறை உருவானது. இது அடுத்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்வரை நீடித்திருந்தது. தொல்-நிலப்பிரபுத்துவமும் அதன் முன்னோடிகளும் அழிக்கமுடியாத நினைவுகளை மக்கள் மனதில் விட்டு சென்றனர். அந்த

நினைவுகள் அடுத்த சில நூற்றாண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தன. அவை பின்னர் வந்த காலங்களை உணர்வதற்கும் எவ்வாறு இத்தகைய மாற்றங்கள் உருவானதென அறிவதற்கும் ஒரு அதிர்ச்சித்தரக்கூடிய அடையாளமாக இருந்தன. இந்த நினைவுகள் மற்றும் மாற்றத்தினை ஏற்றுகொள்ளாத உறுதியான எதிர்ப்பும் ஆகியவற்றின் தடயங்களும் தாவ் நெறியில் பிரதிபலிக்கின்றன(1990:6).

கன்பூசியஸ் நெறியினருக்கு மாறாகப் பல அதிர்ச்சித் தரத்தக்க அறக்கருத்தாடல்களை தாவ்நெறியினர் முன்வைத்தனர். குறிப்பாக, மாறாநிலைத் தன்மையுடைய கன்பூசியஸ் நெறி ஒழுக்கங்கள் குறித்து தாவ் நெறியினர் கேள்வி எழுப்பினர். 'பேரரசன் செய்கிற அடுத்தவர் பொருளைக் கொள்ளைக் கொள்ளுதலை வெற்றியுலாவாகப் பரணி பாடுகின்றனர். அதையே ஏழை செய்தால் ஆறலைக் கள்வர் எனக் குற்றம் சுமத்தி தூக்கிலிடுகின்றனர்(தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா2010:448)' என்பது போன்ற தாவ்நெறியினர் அறக்கருத்தாடல் தொன்மை-நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகக் கட்டமைப்பின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது.

பழங்காலச் சீன சமூக வரலாறு முழுவதுமே மேற்குடியினர் கன்பூசியஸ் ஒழுக்கநெறியைப் போற்றிக் காத்துவந்தனர்; மாறாக, தாவ்நெறியினர் ஏழைகளின், உடல் உழைப்பாளரின் குரலாக விளங்கினர்.

பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் போன்றே, பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்திலும் அறப் போதனை ஆளும் வர்க்கத்தின் நலன் பேணிய நிலையை ராஜ்கௌதமன் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆனால் தாவ்நெறியினர் போன்று பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில், சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள ஒரு சில எதிர்க்குரல்கள் எதிர்ப்பட்டாலும், எளிய மக்கள்

சார்புநிலையினராக விளங்கிய அறநெறிக் குழுவினர் அடையாளம் காணப்படவில்லை. தாவ் தே ஜிங் நூலையும் சிறுபஞ்சமூலத்தையும் ஒப்பீட்டு ஆராயும் இவ்வாய்வில் தாவ் நெறியினரைப் போன்று தமிழ் அறக்கருத்தாடலில் உள்ள முதன்மையாக இடம்பெற்றுள்ள அவைதீகநெறியினரில் எவரையேனும் சுட்ட இயலுமா என்பது அடிப்படை வினா ஆகும்.

1. 1. 1. 2. அறமும் தத்துவமும்

அறத்தின் மையமாகச் செயல்படும் சரி, தவறு அல்லது நல்லது, கெட்டது என்னும் பிரச்சினை தத்துவப் பின்புலத்தினைக் கொண்டது. தத்துவப் புலங்களை மூன்றாகப் பிரிப்பர். அவை: 1. அறிவுத் தோற்றவியல் (Epistemology), 2. இருப்பியல் (Ontology), 3. விழுமியவியல் (Axiology). மூன்றாவதாகக் காணப்படும் விழுமியவியல் என்னும் பிரிவில் அறவியல், அழகியல், அரசியல் என்பன தனித்தனி தத்துவத் துறைகளாக உள்ளன. அறவியல் சமூகத் தகவுசார் தத்துவமாக விளங்குகிறது. சமூகத் தகவுகள் என்பன ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதச் சமூதாயம் தொடர்ந்து இயங்கத் தேவைப்படும் சமூக மதிப்பீடுகளைக் குறிப்பிடுவன. இத்தகைய சமூகச்சார் தகவுகளைக் கொண்டு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களை நோக்கும்போது ந. முத்துமோகன் விளக்குவது இன்றியமையாததாகிறது,

கடைசிப்பொருட்கள் பற்றிய தத்துவத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் Ontology (Theory of Being) என்று பெயர். தமிழில் அதற்கு இணையாக இருப்பியல் அல்லது மெய்யியல் என்ற சொல்லைச் சொல்லலாம். கடைசி கடைசியாக (எது இருக்கிறது (எது உள்ளது, எது உண்மை)? என்ற கேள்விக்கு அது பதில் சொல்லும். ஆனால் தத்துவத்தில் மெய்யியல் அல்லது இருப்பியல் தவிர மற்றுமொரு துறையும் உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் அதனை Axiology என்று கூறுவர். சமூகத் தகவுகள் அல்லது சமூக

மதிப்புகள் (Theory of Values) பற்றிய கல்வியே அது. மானுடத் தகவுகள் அல்லது மானுட மதிப்புகள் பற்றியது இது என்றும் கூறலாம். ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு மானுடக் கூட்டத்தின் வாழ்விற்கு எந்தெந்தத் தகவுகள் அச்சாணியாக (Axis) விளங்குகின்றனவோ அவற்றை இத்துறை பயிலுகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் தத்துவம் பற்றிய எனது தேடலில் நான் வெகுநாளாக இருப்பியலை அல்லது மெய்யியலைத் தேடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறேன். ஆயின் உண்மையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இருப்பியலைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை கொள்ளவில்லை, அவை தாம் பிறந்த சமூகத்திற்கான தகவுகளை உற்பத்தி செய்வதில் தான் அதிக அக்கறை காட்டியிருந்திருக்கின்றன (2017:252).

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணலாகும் தத்துவமானது தகவுகள்சார் தன்மையில் அறவியலினை மையமாகக்கொண்டிருக்கிறதென விளக்குகிறார். இத்தகைய அறவியலானது, தமிழ்ச் சமூகத்தில் தோற்றம்கொள்ளும் தன்மையினைப் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றார்,

பண்டைத் தமிழகத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு வகைச் சூழல்களுக்குக்கிடையில் அறவியலுக்கு முன்னுரிமை வழங்கும், அறமே மெய்யியலாக உருவாகும் நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது? என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வியாகும். இரண்டு விதமாக இக்கேள்விக்கு நாம் பதில் கூறமுடியும். முதலாவதாக, பண்டைத் தமிழ்ச் சூழல்களில் ஏற்கனவே நிலவி வந்த உலகியல் சார்ந்த சிந்தனைகள் (திணை சார்ந்த, அகம் புறம் சார்ந்த சிந்தனைகள்), தமிழுக்குப் புதிதாக அறிமுகமாகிய சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் போன்ற துறவு சார்ந்த சிந்தனைகளை எதிர்கொண்டபோது அவை

இரண்டின் இயங்கியல் (Dialectics) தொழில்பாட்டின் விளைவாக அறம் என்ற மூன்றாவது தளத்தை உருவாக்கியது என்று கூறலாம். அதவாது, துறவு என்ற உலகைக் கடந்த அப்பாலைச் சிந்தனை (உலக மறுப்புச் சிந்தனை), உலகியலை நோக்கி (நேர்முகச் சிந்தனை) உள்ளிழுக்கப்பட்டு அவை இணைவாக்கமாகி (Synthesis) அறவியல் என்ற வாழ்வியல் தளம் உருவெடுத்தது என்பது நமது முதல் பதில் ஆகும். ஒன்றையொன்றை மறுக்கும் துறவு. உலகியல் என்ற இரண்டு போக்குகள் தமக்குள் பொருதும்போது, அவை சமரசப்பட்டு அறவியல் தோன்றுகிறது எனலாம்.

இரண்டாவது பதிலாக, மற்றொன்றைக் கூறலாம். பௌத்தம் மூன்றுவகை அறுதிப் பொருட்களையும் மறுத்தது. அவை குறித்து பேசமறுத்தது, மௌனம் சாதித்தது. இது ஒரு வித்தியாசமான நிலைப்பாடாகும். அறுதிப் பொருட்களின் இருப்பை மறுக்கும்போது, மேலும் கீழுமாக அமைந்துள்ள (பஞ்சபூதங்கள், இறைவன் போன்ற) இந்த அறுதிப் பொருட்களுக்கு ஊடே உள்ள உலகியல், வாழ்வியல், சமூகவியல், நடப்பியல், இருத்தலியல் மற்றும் பயன்பாட்டியல் தளங்கள் திறந்து கொள்ளுகின்றன. இதுவே அறவியல் தோற்றம் பெறும் உலகு(2017:298-299).

இவ்வாறு அறமே தத்துவமாக உருவாகும் நிலைமையினைத் தமிழ்ச் சமூகம் அடைந்துள்ளதைக் காணலாம். தத்துவப் பின்புலத்தில் தமிழ் அறப்பனுவல்களை நோக்குதலுக்கு மேற்கண்டவை அடிப்படையாக உள்ளன.

1. 1. 1. 3. அறம் கூறலில் இலக்கியப் பனுவல் என்னும் வழக்காறு

இலக்கியப் பனுவல் வழக்காறு சார்ந்த பிரச்சினை, மேற்கண்டவற்றைவிட சிக்கலானது.

'இலக்கிய ஆக்கங்களிலே எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ள கருத்துநிலை அல்லது கருத்துநிலைகளை இனங்கண்டு கொள்வதும் அவற்றை அக்காலக்கட்டத்தின் சமூகப் பிரக்ஞைப் பின்னணியில் வைத்து விளங்கிக் கொள்வதும் சமூக உறவுகள் என்ற முழுமைக்குள் வைத்துச் செய்யப்படும் முயற்சியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்பார் கா. சிவத்தம்பி(2010:205). அவர் கூறுவதுபோல் பண்டை இலக்கியப் பனுவல்களின் சமூகப் பிரக்ஞைப் பின்னணியினை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அப்பனுவலினை இலக்கிய ஆய்வுப் புலத்தோடு மட்டுமல்லாது, மானிடவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், தொல்லியல், கல்வெட்டியல் என பல்வேறு புலங்களின் முறையியல்களும் முடிவுகளும் தேவைப்படுகின்றன.

சமூக உருவாக்கத்தின் அன்றாட நிகழ்வுப் போக்கில் அறக்கருத்தாடல்கள் இடம்பெறுவதை மேலே சுட்டிக் காட்டினோம். எழுத்தறிவுப் பெற்றச் சமூகங்கள் அறக்கருத்தாடல்களை இலக்கியப் பனுவல்களாகப் படைத்துக் கொண்டு, பேணிவருகின்றன. சமூக இயக்கத்திற்கு இலக்கியப் பனுவலின் பங்கு குறித்த கா. சிவத்தம்பியின் கூற்று ஆழ்ந்த கவனம் பெறத்தக்கது. அவர், 'இலக்கிய உருவாக்கம் சமூக உருவாக்கத்துக்கு இன்றியமையாதது.... தமிழர்களிடையே நிலவிய பல்வேறு சமூக உருவாக்கங்களில், இலக்கியம் இன்றியமையாத வகையில், அவ்வுருவாக்கத்தின் பூரணத்துவத்துக்கு அத்தியாவசியமான அங்கமாகவிருந்துள்ளது... சமூக உறவுகளில் இலக்கியம் வகிக்கும் இடத்தைக் கண்டறிந்து, அதன் வழியாக, சமூக வாழ்க்கையினை முழுமையாக நோக்கும் பொழுது, இலக்கியம் காலத்தினால் உற்பத்தி செய்யப்படுவது

என்பது மாத்திரமல்லாது அது காலத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மையையுடையது...(2010:198) என்கிறார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு வகையில் அறங்கள் நிலவியபோதும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் அறம் போதித்தலை மையப்பொருண்மையாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் தோன்றியுள்ளன. அத்தகைய காலத்தில் தோன்றிய நூல்களில் ஒன்று சிறுபஞ்சமூலம். சிறுபஞ்சமூலத்தின் இலக்கியப் பனுவல் உருவாக்கம், பேணுகை குறித்துத் தெளிவு பெறுவது அப்பனுவலைப் புரிந்துகொள்வதற்கு துணைபுரியும்.

1. 1. 2. சிறுபஞ்சமூலம் (Cirupanjamoolam)

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றினை நோக்கும்போது, 'சங்ககால இலக்கியங்களில் காணப்படும் திணை குறித்த பாகுபாடானது, அக்காலச் சமுதாயத்தில் நிலவிய சமூக வேறுபாடுகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது' (2003:25-49) என்று கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார். புறநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படும் திணை, துறைகளின்மூலம் சீறார் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் என்னும் நான்கு பிரிவினர் இருந்துள்ளதையும் இவர்களிடையே தொடர்ச்சியாகப் போர், நில அபகரிப்பு நிகழ்ந்ததையும் அறியமுடிகிறது என்றும் குறிப்பிட்ட புறத்துறைகள் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தினைச் சேர்ந்தனவாகவும் சில சமுதாயப் பின்னணியை மையமிட்டுள்ளதாகவும் அமைந்துள்ளன (2004:9-37) என்றும் பெ. மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களின் கூற்றுகள், சங்ககாலத்தில் நிலவிய சமச்சீரற்ற தன்மையை விளக்குவதும் குறிப்பிட்ட புறத்துறைகள் குறிப்பிட்ட சமுதாயப் பின்னணியைக் குறிப்பிடுவதாகவும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் அழிவு நிலையையும் அரசு உருவாக்கத்தின் தோற்றத்தினையும் விளக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளன. ஆக, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோற்றம்கொள்ளும்போது ஒருவகையான உடைமைச்

சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும் தமிழகத்தில் நிலவியுள்ளதை மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின்வழி அறியமுடிகிறது. அவ்வுடைமை சமுதாயத்தின் உற்பத்தியான 'அறம்' என்னும் தன்மை அதற்கு முன்பிருந்த சமூகத்தின் பொருண்மையிலிருந்து மாறுபட்டு இருந்துள்ளது. இத்தகு அறம் சிறுபஞ்சமூலத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பெரும்பாலும் சமண, பௌத்தப் படைப்புகளாகவே உள்ளன. இவை வழக்கில் தொடர்ந்து இருந்து வந்தமைக்கு, தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்பட்டு வந்ததற்குத் தமிழகத்தில் நிலவிய சமண, பௌத்தக் குழுமங்களும் அக்குழுமங்களிடையே காணப்பட்ட கல்விச்சூழலே காரணம்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலம் குறித்த முடிந்தமுடிவு தமிழ் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் இன்னும் எட்டப்படவில்லை. தமிழ் ஆய்வாளர்கள் பலர் பல்வேறுபட்ட காலங்களை இதற்குச் சுட்டியுள்ளனர் என்றும் பெ. மாதையன்(2011:65-66) குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

சிறுபஞ்சமூலம் தோன்றிய காலம் ஆய்வுச் சிக்கலில் முக்கியமானதாகிறது. இதனை, சங்கம் மருவிய காலம், இருண்ட காலம், வேற்றரசர்களின் காலம், அறஇலக்கிய காலம் முதலிய பெயர்களை இலக்கிய வரலாறு எழுதியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலஎல்லையினை கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இடைப்பட்டது என்று பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இது முற்றுமுழுதான முடிந்த முடிவு அன்று.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பதினொரு அறநூல்கள் உள்ளன. இவற்றில் திருக்குறள், நாலடியார் ஆகிய இரண்டும் பால், இயல் என்னும் தன்மையில் அதிகாரங்களாக உறுதிப்பொருட்களை வகுத்துக்கூறுகிறது. இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி ஆகியவை இன்னாமை முதலிய இயல்பு நோக்கி செய்யுட்பொருட்களை வகுத்து உரைகின்றன. பழமொழி, முற்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய பழமொழிகளைச் செய்யுளில் இயற்றி அவற்றிற்கு உதாரணங்கள் முதலியவற்றைச் சேர்த்து விளக்குகிறது. ஆசாரக்கோவை ஆசாரங்களைத் தொகுத்துவிளக்குகிறது. இவற்றினைத் தவிர நாண்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகியன உள்ளன. இவற்றில் நாண்மணிக்கடிகை நந்நான்கு கருத்துகளைச் செய்யுள்களாக அமைத்து கூறுகிறது. இதனை இயற்றியவர் வைணவர் எனக் கூறப்படுகிறது. இதனைத் தவிர்த்து உள்ள திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகிய மூன்று நூல்களும் நோய் நீக்கி உடல் நலம் பேணும் மருந்துத்தொகுதிகளின் பெயர்களைக் கொண்டு உயிருக்கு நலமாய் அமையும் பாடல்களை முறையே மூன்று, ஐந்து, ஆறு என்ற எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் அமைத்து அறக்கருத்துகளை விளக்குகின்றன. இதில் திரிகடுகம் வைணவரால் எழுதப்பெற்ற நூலாகும். இதனைத் தவிர்த்து உள்ள சிறுபஞ்சமூலமும் ஏலாதியும் சமணர்களால் எழுதப்பெற்ற நூலாகும். மற்றொன்று இரண்டு ஆசிரியர்களும் ஒருசாலை மாணக்கர். இவர்களின் ஆசிரியர் மாக்காயன். ஏலாதியுடன் ஒப்பிடும்போது சிறுபஞ்சமூலத்தில் சமணக்கருத்துகள் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன.

சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் ஒரு பாடலில் பாடல் இயற்றுபவன் பலநூற்களைக் கற்றவனாக மட்டுமல்லாது செந்தமிழினை நன்கு அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும் என்கிறது,

.... செந்தமிழ் தேற்றான் கவி செயலும்

நாவகமேய் நாடிந் நகை. (12)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இத்துடன் பஞ்சதந்திரக் கதை, பழமொழிகள், உழவுத் தொழில் முதலியவற்றையும் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. சிறுபஞ்சமூலத்தினை இயற்றிய காரியாசான் சமணர் என்றாலும் பெரும்பாலும் பொதுஅறக்கருத்துகளையே இந்நூல் கொண்டுள்ளன. மிகக்குறைந்த அளவில் சமணநெறிக் கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. இத்துடன் காரியாசான் கொடையில் சிறந்து விளங்கியவர் என்றும் வடமொழி தெரிந்தவர் என்றும் மதுரை நகரினைச் சேர்ந்தவர் என்றும் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம் என்கிறார் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:46-47). இந்நூலிற்கு முன்பு எழுந்த அறநூல்களின் கருத்துகளிலிருந்து வளர்ச்சியினையும் இதற்குப் பின்பு வரும் நூல்களுக்கு ஒரு முந்து நூலாகவும் இந்நூல் அமைந்திருப்பதாக எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வகையில் சமணநெறிக்கருத்துகளுடன் தமிழ் நிலத்திற்கே உரிய தமிழ் அறங்களை இந்நூல் பேசுகிறது எனலாம். இதனடிப்படையில் இந்நூலானது இவ்வாய்விற்கு அடிப்படைத்தரவாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட பனுவலானது பின்வருமாறு:

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (ப.ஆ.) (1944). திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும் (பழைய உரையுடன்). சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

இந்நூல் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையால் திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும் சேர்ந்து வெளியிடப்பட்டதாகும். இவ்வாய்விற்கு இந்நூலின் பின்பகுதியான சிறுபஞ்சமூலம் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. இதில் நூற்றுநான்கு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இதற்குப் பழைய உரை காணப்படுகிறது. இந்த பழைய உரையில் உரையாசிரியர் பெயர் கிடைக்கவில்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் 87, 88, 89 ஆகிய மூன்று பாடல்கள் புறத்திரட்டிலிருந்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், 90, 91 ஆகிய பாடல்கள் இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை. இந்நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில், இந்நூலின் காலம் பற்றிய பிரச்சினை, இதில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துகள் முதலியவை விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்னிணைப்பில் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி, நூற்பொருள் அகராதி, சொல்லகராதி, முதுமொழி அகராதி, பாடபேதங்கள் ஆகியவை இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

1. 1. 3. தாவ் தே ஜிங் (Dao De Jing)

சீன வரலாற்றில் போரிடும் அரசுகளின் காலமான(Warring States Period) கி.மு. 476 முதல் கி.மு. 221 வரையிலான காலத்தில் தாவ் தே ஜிங் நூல் படைக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. இதனை ஏற்காதோரும் உண்டு. இதனுடைய காலம் குறித்தும் முடிந்தமுடிபுகள் இன்னும் எட்டப்படவில்லை. இந்நூல் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் சமூகத்தில் பெரும் குழப்பங்களும் சிற்றரசர்களிடையே தொடர்ச்சியான போர்களும் நாடுபிடிக்கும் கொள்கைகளும் நிலவின. இக்காலத்தில் பெரும் நிலப்பிரபுகளுக்கு எதிராக மக்கள் கலவரம்செய்தபோது அவர்களை ஆயுதத்தினைக் கொண்டு அடக்காமல் வேறுவழியினைக் கையாண்டனர் என்றும் அப்போதுதான் அறச் சிந்தனைகளை போதிக்கும் கன்பூசியஸ் போன்ற தத்துவவாதிகள் முன்னிலையில் வந்தார்கள் என்றும் சீனவியல் அறிஞர் ஜோசப் நீதம்(1969:168-169) குறிப்பிடுகிறார். தாவ் தே ஜிங்கை எழுதியவர் லாவ்ஷிழ். இதில் ஒட்டுமொத்தமாக ஐயாயிரம் சித்திர எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. தாவ் நெறியின் பின்புலமாக ராமகிருஷ்ணா குறிப்பிடுவது, 'போரிடும்

அரசுகளின் காலம் தத்துவங்கள் செழித்தோங்கிய காலமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்காலத்தில் சிற்றரசர்களிடையே தொடர்ச்சியான போர்கள் நடைபெற்றன. இத்துடன் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் மற்றும் சமூக எழுச்சிகளும் நடைபெற்றன. இதன் பின்னணியில் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சரியத்தொடங்கிய தொல்-நிலப்பிரபுத்துவம் (Proto-Feudalism) ஒட்டுமொத்தமாக இக்காலக்கட்டத்தில் அழிந்தது. அவ்விடத்தில் முற்றுமுழுதான திடமான நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறை உருவானது. இது அடுத்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்வரை நீடித்திருந்தது. தொல்-நிலப்பிரபுத்துவமும் அதன் முன்னோடிகளும் அழிக்கமுடியாத நினைவுகளை மக்கள் மனதில் விட்டு சென்றனர். அந்த நினைவுகள் அடுத்த சில நூற்றாண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தன. அவை பின்னர் வந்த காலங்களை உணரவதற்கும் எவ்வாறு இத்தகைய மாற்றங்கள் உருவானதென அறிவதற்கும் ஒரு அதிர்ச்சித்தரக்கூடிய அடையாளமாக இருந்தன. இந்த நினைவுகள் மற்றும் மாற்றத்தினை ஏற்றுகொள்ளாத உறுதியான எதிர்ப்பும் ஆகியவற்றின் தடயங்களும் தாவ் நெறியில் பிரதிபலிக்கின்றன' என்கிறார்(1991:6). இச்செய்திகள் தாவ் தே ஜிங் என்னும் நூல் தோன்றியதற்கான பின்புலத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

லாவ்ஷிழ் தனது காலத்திற்கு முன்பு இருந்த யின் யாங், யூ-வேய் கோட்பாடு முதலிய தத்துவங்களை உட்செறித்துக்கொண்டு தாவ் தே ஜிங் என்ற தத்துவ நூலினைப் படைத்துள்ளார். 'தாவ்' என்பதற்கு வழி என்பது பொருள். இத்துடன் வழியாகவும் அடையும் இடமாகவும் தாவ் உள்ளது. 'தே' என்பதற்கு இயற்கையான நல்லியல்பு, பண்பு என்று பொதுவாக விளக்கப்படுகிறது. 'ஜிங்' என்பதற்குச் செவ்வியல் நூல் என்பது பொருள். இந்நூலிலுள்ள கருத்துகளைத் 'தாவ்நெறி' என்று அழைக்கின்றனர்(சோ.ந. கந்தசாமி,2013:334-335). தாவ் தே ஜிங்கில் ஐந்து பொருண்மையின்கீழ் 'தாவ்' என்ற

சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக *A Taoist Classic The Book of Lao Zi* என்ற நூலுக்கு அறிமுகத்தினை எழுதிய ரென் ஜியு (Ren Jiyu) குறிப்பிடுகிறார். அவை: 1. வேறுபாடற்ற புராதனத் தன்மை கொண்டது, 2. இயற்கையின் இயக்கத்தைச் சார்ந்தது, 3. தொல் பொருள் தன்மை கொண்டது, 4. மனிதக் கண்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் புலப்படாதது, 5. பொருள்களின் விதியாக இருப்பது என்ற தன்மையில் பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது(1995:4-5). 'தே' குறித்து தாவ் தே ஜிங்கில் 'காணக்கிடைக்கிற உன்னத தே என்பது தாவ்வைக் கடைப்பிடிப்பதுதான்' (பா.21) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட பனுவலானது பின்வருமாறு:

Ren Jiyu (Ed.) (1995). *A Taoist Classic The Book of Lao Zi*. Beijing: Foreign Languages Press

இந்நூல் சீன அரசு பதிப்பகத்தின்மூலம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் எண்பத்தொரு பாடல்கள் உள்ளன. இதனைப் பதிப்பித்த ரென் ஜியு இந்நூலுக்கு ஓர் அறிமுகத்தினை எழுதியுள்ளார். அதில் இந்நூலின் காலம் குறித்த பிரச்சனைகள், தத்துவ வரலாற்றில் இந்நூலின் இடம், இந்நூல் குறிப்பிடும் கருத்துகளின் விளக்கங்கள் முதலியவை விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒரு சிறு அறிமுகமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னிணைப்பாகக் கருப்பொருட்களின் அட்டவணை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட இரண்டு நூல்களும் உடைமைச் சமூகம் தோற்றம்கொண்ட பின்னர் உருவானவை, இரண்டு நூல்களிலும் அறங்கள் பேசப்பட்டுள்ளன. இரண்டு நூல்களும் அவற்றிற்கேயுரிய தத்துவப் பின்புலத்தினையும் கொண்டுள்ளன. இந்நூல்கள் இவ்வாய்வின் எல்லைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

1. 2. கருதுகோள்

அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம், சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் – ஓர் ஓப்பாய்வு எனும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வு பின்வரும் கருதுகோளை மையமாகக் கொண்டுள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகியவை, அந்நூல் தோன்றிய காலச்சிக்கற்பாடுகளை அறக்கருத்தாடல்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அவ்வறக்கருத்தாடல்களிடையே ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும் காணப்படுகின்றன. அதற்கு அக்குறிப்பிட்ட காலத் தமிழ்-சீனச் சமூக அமைப்புருவாக்கப் போக்குகள் காரணமாகும்.

1. 3. ஆய்வு நோக்கம்

அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம், சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் – ஓர் ஓப்பாய்வு எனும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வு பின்வரும் நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய நூல்கள் உடைமை சமூகங்கள் தோற்றம் கொள்ளும் தன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டுபவையாக அமைந்துள்ளனவா?

இவ்விருநூல்களும் அவை தோன்றிய காலச்சிக்கற்பாடுகளை அறக்கருத்தாடல்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனவா?

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய நூல்கள் வெளிப்படுத்தும் அறக்கருத்தாடல்களிடையே ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும் காணப்படுகின்றனவா?

அவ்வொத்தன்மைகளுக்கும் தனித்தன்மைகளுக்கும் அக்குறிப்பிட்ட காலத் தமிழ்-
சீனச் சமூக அமைப்புருவாக்கப் போக்குகள் காரணமா?

என்ற கருதுகோளை ஒட்டி எழும் வினாக்களுக்கான விடையைக் கண்டறிவது
இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

2. முன்னாய்வுகள்: ஒரு பரப்பாய்வு

2. 1. முன்னாய்வுகள்

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகியவற்றில் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு
செய்யும் இவ்வாய்விற்கு முன்னாய்வுகளாகச் சில உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்/ஆய்வேடுகள்/ஆய்வு நூல்கள்

2.1.1. ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

தமிழ்

அறவேந்தன், இரா. (2003). ஏலாதி, தாவோ தே ஜிங் ஆகியவற்றில்
படைப்பாளுமை. இரா. அறவேந்தேன் (ப.ஆ) *படைப்பாளுமை*. திருச்சிராப்பள்ளி:
தாயறம்.

இக்கட்டுரையில் ஏலாதியினையும் தாவ் தே ஜிங்கினையும் படைப்பாளுமை என்னும்
தன்மையில் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையின் முடிவில் மானிடவியல்
பின்புலத்தினைக் கொண்டு தாக்கம், செல்வாக்கு என்பதைத் தவிர்த்து இரு நூல்களும்

தனேக்கேயுரிய தன்மையில் தனித்து காணப்படுகிறது என்ற முடிவுக்கு வருவது முக்கியமான விடயமாகும்(ப.164).

ஆங்கிலம்

Yu, Jiyuan. (1998, Apr.). Virtue: Confucius and Aristotle. *Philosophy East and West*, 48(2), 323-347.

இக்கட்டுரையில் அரிஸ்டாட்டின் நல்லொழுக்கம் என்னும் கருத்தாக்கத்தினை கன்பூசியஸின் ரென்(*ren*) எனும் கருத்தாக்கத்துடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒழுக்கம்(Moral), அறம்(Ethics) ஆகிய இரண்டிற்குமிடையிலான குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் எத்தகைய தன்மையில் அமைந்துள்ளன என்பதைத் தெளிவுப்படுத்தும் தன்மையில் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

Yu, Jiyuan. (2005). The beginning of ethics: Confucius and Socrates. *Asian Philosophy*, 15(2), 173-189.

இக்கட்டுரை சீன – கிரேக்க சமூகங்களில் அறம் தோற்றம் கொள்ளும் தன்மையினை கன்பூசியஸ், சாக்ரடீஸ் ஆகியோரின் எழுத்துகளின்வழி அறியமுற்படுகிறது. அறம் மேற்கத்தியச் சமூகத்தில் முற்போக்கு தன்மையில் தத்துவத்துடனும் சீனச்சமூகத்தில் சமயமும் தத்துவமும் இணைந்து தோற்றம்கொள்ளும் தன்மையிலும் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

2.1.2. ஆய்வேடுகள்

தமிழ்

காளத்தி, வே. (2016). *தமிழில் புறநானூறு சீனத்தில் ஷிழ் சிங்: ஓர் ஒப்பாய்வு*. புது தில்லி: ஜவகர்லால்நேரு பல்கலைக்கழம். (வெளியிடப்படாத ஆய்வேடு)

இவ்வாய்வேட்டில் காணப்படும் நான்கு இயல்களில் ஒன்று 'புறநானூறு, ஷிழ் சிங்: அறம்' என்னும் தலைப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வியலின் முடிபுகளாக இவ்வாய்வாளர் கூறுவன, ஆள்பவர்களுக்கு எதிரான குரல் சீனப்பாடல்களில் இருப்பதாகவும் தமிழில் அதுபோல் பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை என்றும் இரு சமூகங்களிலும் புலவர்கள் ஆட்சியாளர்களின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுபவர்களாகவும் உள்ளனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்(ப.228).

2.1.3. ஆய்வு நூல்கள்

தமிழ்

மணி, பெ. சு. (1986). *சங்ககால ஒளவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

இந்நூலில் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், ஈப்ரு, கிரேக்கம், இலத்தின், சீனம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள பெண்பாற் கவிஞர்களையும் சங்ககால ஒளவையாரையும் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில் சீனப் பெண்பாற் கவிஞர்களில் இருவர் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாய்வின் முடிபாக இந்நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது, 'சமுதாய நெறி, இலக்கிய நெறி இரண்டும் துணை நிற்க ஒளவையின் படைப்பாற்றல் சீனப் பெண்பாற் புலவர்களின் படைப்புகளை விஞ்சி நிற்கிறது(ப.394)' என்கிறார்.

திருநாவுக்கரசு, க.த. (2011). *திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்*. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

இந்நூலில் திருக்குறள் கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், வடமொழி ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கப்பட்டுள்ளது. சீனம் குறித்த பகுதியில் 'சீன மொழி நீதி இலக்கியம்' என்னும் தலைப்பில் சீன மக்களின் மனப்போக்கு, இலக்கியத்தின் தோற்றம், கன்பூசியஸ், மென்ஷியஸ், லாவ்ஷி ஆகியோரைப் பற்றிய அறிமுகம் முதலியவை கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் திருவள்ளுவர் - கன்பூசியஸ், லாவ்ஷிவின் வாழ்க்கைநெறி - திருக்குறள் என்னும் தன்மையில் ஒப்புமைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வொப்பீடுகள் 'அறம்' என்னும் மையத்தினைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளனவே தவிர, 'அறம்' இயங்கும் சமூகப் பின்புலத்தின்மீது கவனம் செலுத்தவில்லை.

சந்திர சேகரன், த. நா. (2012). *போர் நெறிமுறைகள் (பண்டைத் தமிழ்-சீனப் பிரதிகளில்)*. சென்னை: காவ்யா

இந்நூல் தமிழ் - சீனம் குறித்த ஆய்வுப் பரப்பில் இந்நூல் முக்கியம் இடம்பெறுகிறது. இவ்வாய்வாளர் போர் நெறிமுறைகளை வரலாற்று பொருள்முதல்வாத அடிப்படையிலும் ஆசியாவிற்கே உரித்தான மார்க்ஸ் குறிப்பிட்ட ஆசியபாணி உற்பத்திமுறையின் பின்புலத்திலிருந்து நோக்கியிருப்பது முக்கியமான விடயமாகும். இத்துடன் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட போர்க்குறித்த குறிப்புகளைச் சீன இலக்கியமான போர்க்கலையில் காணப்படும் குறிப்புகளுடன் விரிவாக ஒப்பிட்டுள்ளார்.

அறிவரசன், ந. (2014). *புறநானூறும் பழஞ்சீனப் புறத்தொகையும்*. விழுப்புரம்: விசாலட்சுமி பதிப்பகம்

இந்நூலில் முதல் மூன்று கட்டுரைகளில் தமிழ் இலக்கியங்கள் சீனச் செவ்வியல் நூல்களுடன் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன. அக்கட்டுரைகளின் தலைப்புகள் பின்வருமாறு, 1. புறநானூறும் பழஞ்சீனப் புறத்தொகையும், 2. சங்க, பழஞ்சீனக் கவிதைகளில் கள், 3. சங்க, பழஞ்சீனக் கவிதைகளில் போரியல் சிந்தனைகள். இக்கட்டுரைகளில் தமிழில் காணப்படும் பாடல்களையும் சீன இலக்கியத்தில் காணப்படும் பாடல்களையும் ஆங்காங்கே ஒப்பீடு மட்டும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலம்

Yu, Jiyuan. (2007). *The Ethics of Confucius and Aristotle: Mirrors of Virtue*. London: Routledge.

இந்நூலில் கன்பூசியஸ், அரிஸ்டாட்டிலில் ஆகியோரின் ஒழுக்கவியல் கருத்துகள் அவர்கள்காலச் சமூகப் பின்புலத்துடன் ஒப்பீடுசெய்யப்பட்டுள்ளது. சீன – கிரேக்கச் சமூகங்களில் வளர்ந்த அறவியல் கொள்கைகளின் பல்வேறு பொருண்மைகள் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

2. 2. முன்னாய்வுகளில் இருந்து இவ்வாய்வு வேறுபடும் முறை

மேற்கண்ட முன்னாய்வுகளிலிருந்து இவ்வாய்வானது தமிழில் சிறுபஞ்சமூலத்தினையும் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங்கினையும் ஆய்வும் மேற்கொள்வதன் மூலமாகவும் அந்நூல்களில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பிட்டு ஒத்த, தனித்த தன்மைகள் தோன்றுவதற்கான சமூகக் காரணிகளைக் கண்டறிவதன்மூலமாகவும் வேறுபடுகிறது. அதாவது இந்த ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட தமிழ் – சீனத் தரவு இணைகள் இதற்குமுன் எடுத்துக்கொள்ளப்படாதவை.

3. முதன்மைத் தரவுகள்

இவ்வாய்விற்கு பின்வரும் நூல்கள் முதன்மைத் தரவுகளாக அமைகின்றன.

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (ப.ஆ.) (1944). *திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலம் (பழைய உரையுடன்)*. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

Ren Jiyu (Ed.) (1995). *A Taoist Classic The Book of Lao Zi*. Beijing: Foreign Languages Press

துணைமைத் தரவுகள்

தமிழ் – சீனச் சமூக, பண்பாடு, தத்துவம், வரலாறு, தொல்லியல், கல்வெட்டியல் சார்ந்த அனைத்து நூல்களும் இதழ்களும் ஆய்வேடுகளும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் துணைமைத் தரவுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

4. நெறிமுறையும் ஆய்வு அணுகுமுறையும்

இவ்வாய்வுத் தமிழில் சிறுபஞ்சமூலத்தினையும் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங்வையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதால் ஒப்பியல் நெறிமுறை பின்பற்றப்படுகிறது. இத்துடன் தமிழ் – சீனச் சமூகங்களில் உருவான அறங்களின் வளர்ச்சியினைக் குறித்தும் அதன் செயல்பாட்டினைக் குறித்தும் ஆராய்வதால் சமூக வரலாற்று அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்படுகிறது.

5. இயல் பகுப்பு

இவ்வாய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களைக் கொண்டு அமைகிறது. அவை பின்வருமாறு,

0. முன்னுரை

இப்பகுதியில் ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, முதன்மைத் தரவுகள், துணைமைத் தரவுகள், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறை ஆகியவை விளக்கப்படவுள்ளன.

இயல் ஒன்று: பண்டைய காலத் தமிழ் – சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்: ஓர் அறிமுகம்

0. முன்னுரை

1. சமூக உருவாக்கம்
2. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்
3. பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்
4. ஆசிய இயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம்

இயல் இரண்டு - பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் சிறுபஞ்சமூலம்: பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்

0. முன்னுரை

1. தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களில் சிறுபஞ்சமூலப் பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும்
2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும்
3. சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலம்
4. சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகள்
5. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகமும்

இயல் மூன்று - பண்டைய சீன வரலாற்றில் தாவ் தே ஜிங்: பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்

0. முன்னுரை

1. தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும்
2. சீன இலக்கியப் பனுவல்களில் தாவ் தே ஜிங் பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும்
3. தாவ் தே ஜிங்கின் சமூகப் பின்புலம்
4. தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவ ஊற்றுகள்
5. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய சீனச் சமூகமும்

இயல் நான்கு - சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் அறக்கருத்தாடல்கள்: ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும்

0. முன்னுரை
1. அறக்கருத்தாடல்
2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள்
3. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்கள்
4. அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள்
5. அறக்கருத்தாடல்களின் தனித்தன்மைகள்

0. முடிவுரை

மேற்கண்ட இயல்களின்மூலம் பெறப்பட்ட கருத்துகளைத் தொகுத்து இவ்வியலில் கொடுக்கப்படுகின்றன. இத்துடன் மேலாய்விற்கான களங்களும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

6. துணைநூற்பட்டியல்

இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மைத் தரவுகளும் துணைமைத் தரவுகளும் இப்பகுதியில் கொடுக்கப்படுகின்றன. இத்துடன் இவ்வாய்விற்குப் பயன்பட்ட ஆய்வினாள் சுட்டாத பிறநூல்களை 'பார்வை நூல்கள்' என்னும் தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

7. பின்னிணைப்பு

இவ்வாய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மைத் தரவுகளின் ஒன்றான ரென் ஜியு பதிபித்த தாவ் தே ஜிங் பாடல்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பானது பின்னிணைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் ஒன்று

பண்டைய காலத் தமிழ் – சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்:

ஓர் அறிமுகம்

0. முன்னுரை

‘அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் – ஓர் ஓப்பீடு’ என்னும் இவ்வாய்வின் முதல் இயலானது பண்டைய காலத் தமிழ் – சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளை அடையாளம்காணும் தன்மையில் அமையபெறுகின்றது. இவ்வியல் நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதல் பகுதி சமூக உருவாக்கம் என்பதை எடுத்துரைப்பதாகவும் இரண்டாம் பகுதி பண்டைய தமிழகத்தில் சமூக உருவாக்கத்தின் போக்குகளைச் சுட்டுவதாகவும் மூன்றாம் பகுதி பண்டைய சீனத்தில் சமூக உருவாக்கத்தின் போக்குகளைச் சுட்டுவதாகவும் நான்காம் பகுதி இவ்விரு சமூக உருவாக்கங்களின் பொதுத்தன்மையினைச் சுட்டி ‘ஆசியஇயல்பு’ என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் என நான்கு பகுதிகளும் அமையப்பெறுகின்றன.

பண்டைய சமூகங்களின் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளைக் காண்பதென்பது வரலாற்றுரீதியில் அறக்கருத்தாடல்களின் இடத்தினை அடையாளம் காண உதவும். சமூக உருவாக்கத்தின்போது தமிழ் – சீனச் சமூகங்களுக்கேயுரிய தன்மையில் பல்வேறு சிக்கல்பாடுகளை எதிர்கொண்டுள்ளன. அவற்றை இனம்காண்பது சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய பனுவல்கள் தோற்றம்கொண்ட காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய அறக்கருத்தாடல்களின் தேவையினைக் கண்டடையப் பயன்படும். இவ்வாய்வின் மையமான தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம், சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் ஆகிய பனுவல் தோன்றிய

காலம் வரையிலான சமூக உருவாக்கப்போக்குகளை இவ்வியல் அடையாளங்காண முற்படுகின்றது. இதற்குச் சமூக உருவாக்கம் என்னும் கருத்தாக்கத்தினைக் குறித்த தெளிவு இன்றியமையாததாகின்றது.

1. சமூக உருவாக்கம்

சமூக உருவாக்கம் என்னும் கருத்தாக்கமானது நேரடியாக மார்க்சியத்தின் அடிப்படை கருத்துநிலையான வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் என்பதிலிருந்து பெறப்பட்ட கோட்பாடாகும். “மார்க்ஸ்தான் தனது எழுத்துகளில் முதன்முதலில் ‘சமூக உருவாக்கம்’ என்னும் பதத்தினைப் பயன்படுத்தினார். மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோர் சமூக உருவாக்கம் என்னும் சொல்லினைச் சமூகத்திற்கும் அதன் உற்பத்தி முறையினைத் தீர்மானிக்கும் தன்மைக்கும் பயன்படுத்தினர். எனவே, சமூக உருவாக்கம் என்பது பொதுவாக உற்பத்தி முறையின் பண்பான ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தினையும் கட்டமைக்கும் கருத்தாக வரையறுக்கப்படுகின்றது (Rajan Gurukkal.2012:4)”. இத்துடன், “சமூக உருவாக்கம் ஒரு சமூகத்தில் நிலவும் பொருளாதாரம், அரசியல், கருத்தியல் கூறுகளுக்கிடையிலான உறவுகளிலும் அவ்வுறவுகளின்மூலம் உண்டாகும் பிணைப்பினாலும் உருவாகும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பினைக் குறிப்பதாகும் (Louis Althusser.2005:154)”. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக உருவாக்கத்திற்குப் பொருளாதாரம், அரசியல், கருத்தியல் ரீதியிலான கூறுகளின் இணைவாக்கமானது அடிப்படையாக அமைகின்றது எனலாம். “தமிழில் ஒரு சமூக உருவாக்கம் அல்லது சமூகப் பொருளாதாரக் கட்டமைவு என்னும்பொழுது ஒரு கட்டமைப்பின் தோற்றம் வளர்ச்சியைக் குறிக்கின்றோம்” என்று கா. சிவத்தம்பி(2010:201-207)

குறிப்பிடுகின்றார். மேற்கண்டவர்களின் கூற்றுகளிலிருந்து சமூக உருவாக்கம் குறித்த தெளிவினை அறியமுடிகின்றது.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகம், அச்சமூகத்தில் நிலவும் பொருளாதார, அரசியல், கருத்தியல் கூறுகள்மூலம் வரலாறுநெடுகிலும் மாற்றமடைந்துகொண்டே செல்கின்றது. இம்மாற்றங்களின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டமும் ஒவ்வொரு சமூகமாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, நிலபிரபுத்துவ சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம் என்று குறிப்பிடலாம். அதன்படி ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தினுள் செயல்படும் பொருளாதார, அரசியல், கருத்தியல் கூறுகள் அச்சமூக உருவாக்கத்திற்கு முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. அதேநேரத்தில் அக்குறிப்பிட்ட காலத்தில் மையமிட்டு உருவாகும் பொருளாதார, அரசியல், கருத்தியல் கூறுகள் அக்காலச் சமூக உருவாக்கத்திற்கு இன்றியமையாததாகின்றன. இதன்படி ஒரு சமூக உருவாக்கத்தினைப் புரிந்துகொள்வது என்பது வரலாறுநெடுகிலுமான மாற்றத்தினையும் குறிப்பிட்ட காலத்தினை மையமிட்ட மாற்றத்தினையும் இணைத்துப் புரிந்துகொள்வதாகும். இதில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் உற்பத்தி உறவுகள் அச்சமூக அமைப்பினை வரையறை செய்வதில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. இதனைப் பின்வருமாறு சிவத்தம்பி எடுத்துரைக்கின்றார், “சமூக உறவுகளின் பன்முகப்பட்ட கட்டமைவின், சமூகத்தின் பொருளாதார, கருத்துநிலை, மட்டங்களினதும் சிலவிடயங்களில் அரசியல் மட்டத்தினதும், ஒருங்கிணைநிலையைச் சமூக உருவாக்கம் குறிக்கின்றது. இந்த ஒருங்கிணைநிலையில் பொருளாதாரத்தின் தொழிற்பாட்டுப் பங்கு முக்கியமானதாகும். மேலாண்மையுடையதாகவுள்ள உற்பத்தி உறவுகளின் நடைமுறை நிலைப்பாடு, ஒவ்வொரு மட்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு வகையான செயல்வன்மை நிலையினையும் ஒன்று மற்றொன்றில் தலையிடுவதற்கான முறைமையையும் வழங்குகின்றது. இதனால்

அந்த மேலாண்மையுடைய உற்பத்தி உறவுகள் நிர்ணயச் சக்தியுடையனவாக அமைகின்றன”(2010:201-207) என்கின்றார்.

சமூக உருவாக்கம் குறித்த புரிதலில் ஒரு சமூகம் அதன் வரலாற்று நிலைப்பட்ட இயக்கத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு கால கட்டத்தில், எத்தகைய சமூகப் பொருளாதார உருவாக்கத்தினைப் கொண்டிருந்தது என்பதையும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுப்பினை எத்தயை தன்மையில் உருவாக்கிக் கொள்கின்றோம் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகின்றன. அத்தகைய தன்மையில் சமூகப் பொருளாதார உருவாக்கத்தினை அறிந்து கொள்வதற்கான வழிமுறைகளை, மெளரிஸ் காட்லியர் வரிசைமுறையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

ஒரு சமூகப் பொருளாதார உருவாக்கத்தினை நிர்ணயிக்கும் பொழுது, குறிக்கப்பட்ட ஒரு காலக்கட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திலே, அதன் அக்காலப் பண்பு என்று கூறும் வகையிலமையும் பொருளாதாரச் சமூக உறவுகளின் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளின் சரிசமமான இயல்புகளைக் காட்டும் இணைமுகமான ஒரு வரைவிலக்கணத்தை உண்டாக்கத் தக்கவர்களாக நாமிருத்தல் வேண்டும். இந்த இணைமுக வரைவிலக்கணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு மார்ச்சியப் பின்புல நோக்குப் பின்வரும் அறிவியல் படிநிலைகளை வேண்டி நிற்கும்.

உதாரணமாக,

1. குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் குறிப்பிட்ட காலத்துப் பொருளாதாரத்தளமாகக் கொள்ளப் படுவனவும் அச்சமூகத்தினுள் ஒன்றிணைந்து கிடப்பனவுமாகிய

வேறுபட்ட உற்பத்தி முறைகளின் தொகையையும் தன்மையையும் இனங்கண்டு கொள்ளல்.

2. தமது தோற்றத்திலும் பயன்பாட்டிலும் அச்சமூகத்தினுள்ளே தொழிற்படும் வெவ்வேறு உற்பத்தி முறைகளுடன் பொருந்துவனவும் சமூக, கருத்துநிலை மேற்கட்டுமானத்தைச் சார்ந்தனவுமான வெவ்வேறு கூறுகளை இனங்கண்டு கொள்ளல்.
3. அவ்வாறு இணைந்துள்ள உற்பத்தி முறைகளுள் யாதேனும் ஒன்று அப்பொருளாதாரத்தினுள் ஆதிக்க மேலாண்மையுடையதாய் தான் இயங்குகின்ற முறைமையின் தேவை, தர்க்கத்திற்கிசைய மற்ற உற்பத்தி முறைகள் மாறிக் கொள்வதை அத்தியாவசியப்படுத்தி அவற்றைத் தனது உற்பத்தி முறைமையின் ஒழுங்கமைவு ஏற்பாடுகளுடன் நன்கிணைத்து முழுமையுடன் இயங்கும்பொழுது அந்த இணைப்புச் செயற்பாடு என்ன உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டுள்ளது என்பதை இனங்கண்டுகொள்ளல். அதாவது, பல்வேறு உற்பத்தி முறைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டனவாய், ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரப்படி முறைப்படி தொழிற்படுகின்ற பொழுது, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று அந்த அதிகாரப்படி முறைக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் உறவினை அறிந்துகொள்ளல்.
4. வெவ்வேறான உற்பத்தி முறைகள் காரணமாக வெவ்வேறான தோற்ற மூலங்களை உடையனவாயினும் அந்த உற்பத்தி முறைகள் இந்தப் பொருளாதாரத்தில் செயற்படுகின்ற அந்த முறைமைக்கு ஏற்பத் திட்டவட்டமான ஒரு முறையிலே இணைந்துள்ள மேற்கட்டுமானம், கருத்துநிலை ஆகிய இரண்டினதும் எல்லாக் கூறுகளினதும் நேர்சீரான

பயன்பாடுகளை நிர்ணயஞ் செய்து கொள்ளல்; மேற்கட்டுமானத்தின் இவ்வமிசங்கள், அவை முதலில் எவ்வெற்றினடியாகத் தோன்றியிருப்பினும், இணைந்து இயங்கும் பொழுது மீள்வலுவும் புதிய வரைவிலக்கணமும் பெற்றுவிடுகின்றன(Maurice Godlier.1979:63).

இத்துடன் காலப்பகுப்பு(Periodization) குறித்த முறைமையினை சேனக பண்டாரநாயக்க கூற்றாக கா.சிவத்தம்பி எடுத்துக்காட்டுவது இன்றியமையாதது. அது வருமாறு:

கால வகுப்பு என்பது, வரலாற்றை வெறுமனே வகுத்துக் கொண்டு, அவற்றின் பண்புகளை விவரண முறையிற் கணக்கிட்டுகொள்வது அன்று; இது அதனிலும் பார்க்க அதிக விடயங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு விடயமாகும். அது கொள்கை நிலைப்பட்ட கருத்துருவாக்கம் சம்பந்தப்பட்டது. வரலாற்று அசைவியக்கம் பற்றிய ஓர் எண்ணக்கரு சம்பந்தப்பட்டது. அது வரலாற்று வளர்ச்சியில் ஒன்றன்பின்னொன்றாக வரும் கட்டங்களைத் திட்டப்படியான, முற்றுமுழுதான வகையில் வரையறை செய்வதற்கான முயற்சியாகும். இந்தக் கட்டங்கள், தெளிவாகப் பிரித்தறியப்படத்தக்க சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டு, உறவு ஊடாட்டத்தினையும் பெரிய, சிறிய அமைப்பு மாறுபாடுகளையும், உடையனவாக விளங்கும். இந்த அமைப்பு மாறுபாடுகள் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றத்தின் ஓரங்கமாக இருக்கும் அதேவேளையில் சமூகத்தின் பண்பிலும் ஒழுங்கமைப்பிலும் பெருத்த கட்டமைவு மாற்றங்கள் நிகழும் வரலாற்று நெருக்கடி வேளைகளாக (அல்லது காலங்களாக) வரலாற்றுத் தொலைவிலிருந்து நோக்கும் நமக்கு இவை தனிப்பண்புகளுடைய ஒரு வாழ்க்கை முறைக்குச் செல்லும் வரலாற்று வடிகாற் பிரிகோடுகளாக, வரலாற்று

முன்னேற்றத் 'தாவுகை'களாகவே தெரியும். இதனால், இந்த அமைப்பு மாற்றங்கள் காரணமாக ஏற்படுபவை, அவற்றுக்கு முந்தியனவற்றிலிருந்து தொகையளவில் மாத்திரமல்லாது தரத்திலும் மாறுபட்டவை (2010:207).

மேற்கண்ட சமூக உருவாக்கம், காலப்பகுப்பு ஆகிய கருத்தாக்கங்களின் அடிப்படையிலேயே பண்டைய தமிழ் - சீனச் சமூகங்களின் சமூக உருவாக்கச் சிக்கல்மையங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

2. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்

இவ்வாய்வின் மையப் பொருண்மையான சிறுபஞ்சமூலம் நூலின் காலக்கட்டம் வரையிலான சமூக உருவாக்கப் போக்குகள் குறித்து நோக்கும்போது, இக்காலக்கட்டத்திற்குமுன் நிலவிய இலக்கியப் பனுவல்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன. அவற்றைத் தொகுத்துநோக்கினால் சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு; தொல்காப்பியம்; இரட்டைக்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை; பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களான பதினெட்டு நூல்கள் ஆகியனவாகும். இந்நூல்களின் காலம் குறித்த தெளிவான வரையறைகள் இன்னும் எட்டப்படாதநிலையில், இலக்கியத்தின்வழியில் நின்று சமூக உருவாக்கப் போக்குகளை எடுத்துரைப்பதால் இவ்விடத்தில் இலக்கியங்களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படுகின்றது.

2.1. இனக்குழுச் சமூக அமைப்பின் அழிவும் உடைமைச் சமூக அமைப்பின் தோற்றமும்

“வேட்டையாடும் இனக்குழு வாழ்க்கையும் ஆடு மேய்க்கும் இனக்குழு வாழ்க்கையும் அழிந்து தனிச்சொத்துரிமையும் அரசும் தோன்றிய வரலாற்றுக்காலம் என்பதை

மானிடவியல் நோக்கோடு சங்க இலக்கியத்தைக் காண்போர் அறியலாம். இந்நிலைகளில் தொன்மை சமூகம் அழிந்து நிலவுடைமை அமைப்பு தோன்றியகாலம். ஒருபுறம் தனிச் சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்கச் சமூகமும் மற்றொருபுறம் தொன்மைப் பொதுவுடைமைச் சமூகமும் அக்காலத்தில் நிலவின. ஒன்று அழிந்து வந்தது. மற்றொன்று வளர்ந்து வந்தது, பழைய சமூகத்தின் குறிக்கோள்கள், கருத்துகள், தத்துவங்கள் முதலியன புதிதாகத் தோன்றும் சமூகத்தின் குறிக்கோள், கருத்துகள், தத்துவங்களுக்கு மாறுபட்டனவாக இருந்தன” என்று நா. வானமாமலை(1990:193) ஒட்டுமொத்த சங்கஇலக்கியத்தின் தன்மையினைக் குறிப்பிடுவது அக்காலச் சமூகத்தினைத் தெளிவாக வரையறுத்துக் காண்பிக்கின்றது. சங்க காலத்தினை இலக்கியங்களின்வழி நோக்கும்போது, அது மாறுபட்ட நிலப்பகுதியினையும் பண்பாட்டினையும் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் நான்குநிலத்திற்கான முதல், கரு, உரிப் பொருட்களைக் கொண்டும் சங்க காலம் என்னும் பரப்பு முழுமைக்கும் ஒரே தன்மையில் இருக்கவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது. இவற்றிடையே சில பகுதிகள் மற்றப்பகுதிகளைவிடவும் மிக அதிகமாக முன்னேறியதையும் காணமுடிகிறது. அதேவேளையில் பின் தங்கியவை கடந்த காலத்தின் பல அம்சங்களைப் பேணுபவையாக மாறியுள்ளதையும் காணமுடிகின்றது.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் நான்கு வகையான தலைமைப்பண்புகளைக் கொண்டவர்கள் இருந்துள்ளனர். 1. சீறார் மன்னர், 2. முதுகுடி மன்னர், 3. குறுநில மன்னர், 4. வேந்தர் ஆகியோர். இந்நால்வகை தலைமைப்பண்புகளில் இனக்குழுச் சமூகத்தின் எச்சங்கள் சீறார் மன்னரைச் சார்ந்த பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. சீறார் மன்னர்கள், “இனக்குழுச்சமூக எச்சங்களைத் தாங்கியவர்களாகவும் அரசு எனும் அமைப்பு

உருவாகாத வன்புலச் சமூகத் தலைவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். சீறார் மன்னர்களின் இயல்பும் சீறார்த்தலைவியரின் சமூகத் தொடர்பும் இச்சமூக வழிபாட்டுமுறைகளும், உணவு முறைகளும், போர் நோக்கங்களும் அவர்கள் சார்ந்த சமூகத்தின் நலம் பேணுதல் என்பதை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தன. இத்துடன் புலவர்களால் வரவேற்கத்தக்க பண்புடையவராய்ச் சீறார்மன்னர் இருந்துள்ளனர்”(2004:39)

என்கிறார் பெ. மாதையன். சீறார்மன்னர் சமூகமானது உணவுப் பற்றாக்குறை உடைய சமூகமாகவும் (புறம்.318), விளைந்த வரகு, தினை முதலியவற்றைப் பாணர்க்கும் இரவலர்க்கும் உணவாய் வழங்கிய நிலையில் வரகைக் கடனாகப் பெற்று விருந்துபேணும் சமூகமாகவும் (புறம்.327), விதைத்தினையையும் சமைத்து விருந்துபேணும் சமூகமாகவும் (புறம்.333) புறநானூற்றில் காட்டப்பட்டுள்ளது. சீறாரில் ஏற்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையால் ஊர்நலம்பேண வேண்டி சீறார்த்தலைவரை வேந்துவிடு தொழிலில் ஆட்படுத்துகிறது. சீறார் சமூகம் பற்றிய புறநானூற்றின் பாடல்கள்(285-7, 306-6-7, 318-7-9, 319-12-15, 320-16-18, 326-12-15) வேந்துவிடு தொழிலின்மூலம் சீறார் மன்னர் நெல், பொன் முதலிய பொருட்கள் பரிசாகப் பெற்றதைச் சுட்டுகின்றன. ஒருநிலையில் வேந்தனுக்குத் துணையாய்ச் சென்ற சீறார் மன்னர் மறுநிலையில் அவ்வேந்தர்களுக்கு எதிர்நிலையிலும் நின்று போரிட்டுள்ளனர் (புறம். 301-15-16, 304-9-10, 322-9-10, 322- 2,9-10, 296-4). கடன்பெறும் அளவிற்கு வறுமைக்கு ஆட்பட்டுப்போன சீறார்மன்னர்கள் வேந்துவிடு தொழிலுக்குச் சென்று வேந்தர்களுக்காகப் போரிட்டுப் பரிசுப் பொருள்கள் பலவற்றைப் பெற்று வந்து விருந்தினரைப் பேணியுள்ளனர். இவ்வாறு ஒரு நிலையில் உள்ளூர் உடைமையாளரிடம் கடன் பெற்ற சீறார் மன்னர் அடுத்த நிலையில் வேந்தர்

பொருட்டுப் போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இந்த வேந்துவிடுதொழில் சீறார்மன்னரை உடைமையாளராக உயர்த்துகிறது(பெ. மாதையன்.2004:38-60).

வேந்தருக்காகப் போரிடுவதன்மூலம் சீறார் மன்னர் மருத நிலத்தினைப் பெறுதலை 285ஆம் புறநானூற்றுப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்விடத்தில் இரண்டு விடயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. ஒன்று, சீறார் மன்னன் தனக்கே உரித்தான தன்மையிலிருந்து மாறுபடுதல், போரில் வெற்றிப்பெற்றதன்மூலம் முல்லை நிலத்தினைப் பரிசாகப் பெறுதல். இவ்விடத்தில் ஏற்கனவே முல்லை நிலத்தில் இருந்தவர்களின் நிலை என்ன? என்பது தெரியவில்லை. மற்றொன்று, வேந்தர் தனது அரசாட்சியின் எல்லையினைப் பெரிது படுத்தலும், அதேநேரத்தில் அவ்விடத்தில் தனது ஆளுகையாகச் சீறார் மன்னனை உருவாக்குதலும் நிகழ்கிறது. பழைய இனக்குழு எச்சங்கள் மறைந்து மருத நிலம் என்னும் உடைமைச் சார்ந்த தன்மையினைச் சீறார் மன்னன் அடைகிறான். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, மற்றொன்றினைக் கூறலாம். வேந்தரிடம் படைவீரராக இருந்த சீறார் மன்னன் போரில் வெற்றிப் பெற்றபிறகு தனக்குத் தோற்றவர்களின் சீறாரினை வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டு மருத நிலத்தினை வேண்டியதும் புறநானூற்றின் 297ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய தன்மைகள்மூலம் உடைமைச் சமூகம் உருவாகி வளர்ந்து வந்ததை அறியமுடிகின்றது.

சீறார் மன்னர்கள் போலன்றிக் குறிப்பிட்ட நில எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசின் தலைவர்களாய் முதுகுடிமன்னரும் குறுநில மன்னரும் உடைமையாளர்களாகவே இருந்ததைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. முதுகுடி மன்னர்கள் மருத நிலத்தினை உடைமையாகக் கொண்டவராக இருந்துள்ளனர். சீறார் மன்னர்களைப் போல் இவர்களும் ஊர் தலைவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

இவர்களது நிலம் மருதநிலப் பெருக்கத்தில் வேந்தர்களைக் கவரும் தன்மையில் இருந்துள்ளது. முதுகுடி மன்னரை விடவும் சற்று மேலான, நிலையில் இயற்கை வளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களான குறுநில மன்னர்கள் நாடாள்பவராகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். குறுநிலமன்னர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இவர்களிடம் உடைமைப் பண்பு இருந்தாலும் இவர்கள் புலவர்களுடன் உள்ளதைப் பகுத்துண்டு வாழும் இயல்பும் கொடைப் பண்பும் மிக்கவர்களாய் இருந்துள்ளனர். இம்மூவரிலிருந்து முற்றிலுமாக வேறுபட்ட நிலையில் மருதநிலச் சமூகத் தலைவர்களாய் உயர்ந்து மருதநிலத் தெய்வமான வேந்தனின் பெயரைத் தங்களுக்கு இட்டுக்கொண்ட வேந்தர்களின் சமூகத்தில் வேலைப்பிரிவினைகளையும், உடைமை வேறுபாடுகளையும், வருணப் பாகுபாடுகளையும், மதத்தின் செல்வாக்கையும், வேள்வி, அந்தணர் மேலாண்மைகளையும் அரசிற்கான பல்வேறு கூறுகளையும் விரிவாய்க் காணமுடிகிறது (பெ. மாதையன்.2004:60-75). நிலவுடைமையாக மாறிய சமூகச் சூழலில், நிலவுடைமைப் பாதுகாப்பிற்கான அரசுகள் உருவாகத் தலைப்பட்ட சூழலில் சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று நிலப்பரப்பைக் கவர்வது இயல்பான ஒன்றாய் இருந்துள்ளது. 'ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும், புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை'(புறம். 76-1-2) எனப் போர் இயற்கையாய்க் கருதப்பட்ட நிலையில் நிலவுடைமைச் சமூகம் தனக்குரிய இயல்புடன் வளர்த்தலைப்பட்ட காலமாய்ச் சங்ககாலம் உள்ளது. நிலத்தைக் கவர்வதிலும் மருதநிலக்கவர்வே சிறப்பு வாய்ந்ததாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருதநில உரிமையாளர்களாய் இருந்த முதுகுடி மன்னரின் மேல் வேந்தர்களின் படையெடுப்பு நிகழ்கிறது. மகட்கொடை வேண்டி முதுகுடி மன்னர் மேல் போர்தொடுத்தவர் வேந்தர்களாகவே உள்ளனர். மகட்பாற்காஞ்சியின் இருபது பாடல்களில் இதனைக் காணலாம்.

குலக்குழுத் தலைவர்களுடன் அரசர்களுக்கு இருந்த இணைப்புப் புதிய தலைவர்களின் உருவாக்கத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆனால், அரச இணைப்பு என்பது மைய அரச அதிகாரத்தைக் கருதவில்லை. புறநானூற்றின் 319, 322, 324 ஆகிய பாடல்கள் என்பன வேட்டுவத் தலைவர்கள் மன்னனுக்கு உதவி செய்ததைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், ஆளும்பகுதி அவர்களுடையதாகவே கூறப்படுகிறது. நிலக்கிழார்களுக்கும் அரசருக்கும் இருந்த உறவு புறநானூற்றின் 179இல் தெளிவாக வெளிக் கொணரப்படுகிறது. அதில் நல்லைக்கிழான் நாகன் புகழப்படுகிறான். இந்த உறவு நிலை நிலப்பிரபுத்துவ வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது. இந்தியாவில் அரசர்களுக்குக்கீழ் நிலைப்பட்டவர்களாக விளங்கிய ஆட்சியாளர்கள், பின்னர் அரசர்களின் சார்பில் ஆட்சியை நடந்துகின்றவர்களாக மாறி, பின்னர் தாமே அரசராவர். இத்தகைய போக்கு கோசம்பி குறிப்பிட்டதுபோல, நிலப்பிரபுத்துவம் மேலிருந்து கீழாக நிலை நிறுத்தப்பட்டதாகும். இந்திய நிலப்பிரபுத்துவ வளர்ச்சியில் இது ஒரு முக்கியமான பண்பு என கோசம்பி கூறுவார். பிராமணருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலக் கொடைகள் இன்னொரு வகையான நிலவுரிமை வளர உதவின. பதிற்றுப்பத்தின் பாடல்களின் முடிவுரையில் குமட்டுர் கண்ணனார் (2வது பத்து) கபிலர் (7வது பத்து) ஆகியோர் நிலம் பெற்றதைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வேள்விக்குடிச் சாசனத்தில் இந்த மரபு பழங்காலத்திலேயே உள்ளதெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்கிறார் கா. சிவத்தம்பி(2005:151-190).

வேந்தர்களின் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் வேந்தர்களால் மதிக்கப்பெறும் அளவிற்கு வேளாளர், வணிகர் இருவரும் செல்வ வளம் மிக்கோராய் உயர்ந்துள்ளனர். மருதவளம் மிகுந்த வேளாளரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டியுள்ளன. 'செம்பொன் மலையை ஒத்துக் குவிந்து கிடக்கும் செந்நெல்லாகிய புதுவருவாயினை உடைய

மருதவயல் சூழ்ந்த இடங்களில் ஏணிகள் எட்டாத அளவிற்கு உயர்ந்துள்ள முகடுகளைத் தொடும்படி அடுக்கியுள்ள பழைய உணவுப் பண்டங்களுடன் நெற்குதிர்கள் உயர்ந்து விளங்கும் நல்ல இல்லம்' (240-247) எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை வேளாளர் இல்லச்செழிப்பைக் காட்டுகிறது. வேளாளரின் புதல்வர்கள் சிறுதேருருட்டி விளையாடிய அயர்ச்சி நீங்கச் செவிலித் தாயரைத் தழுவிக் கொண்டு நல்ல படுக்கையிலே உறங்கும் செல்வ நிலையையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை (248-253) காட்டுகின்றது. இதைப்போலவே வணிகரின் வளவாழ்வும் காட்டப்பட்டுள்ளது. 'அறநெறியிலிருந்து பிறழாமல் இல்லறம் நடத்திப் பல திரட்சிகளை உடைய மலைகளைக் கண்டாற் போன்றதும் பருந்துகள் இளைப்பாறி யிருந்து பின்னர் உயரப்பறக்கும் இயல்புடையதுமான தொழில் மாட்சிமைப் பட்ட நல்ல வீடுகளில் பல்வேறுபட்ட பண்டங்களுடன் பல்வேறு மணிகள், முத்து, பொன் போன்றவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சிறந்த நாட்டுப் பொருட்களை விற்கும் வணிகர்' என மதுரைக்காஞ்சி (500-506) வணிகர் சிறப்பைப் பாடியுள்ளதைப் பெ. மாதையன்(2004:85-94) எடுத்துரைத்துள்ளார்.

நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் அங்கமாக வருணப்பாகுபாடும் தோற்றங்கொள்கின்றது. அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நால்வரும் சமூகத்தில் பெற்றிருந்த உயர்வைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியமும் நால்வகை வருணத்தாருக்கு உரிய வாழ்வியல் நெறிகளை மரபியலில்(70-84) வரையறுத்து உரைத்துள்ளது.

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்

மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே (புறம். 183: 8-10)

என ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாட்டில் அரசர் முதலான நால் வருணம் 'வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால்' எனக் குறிப்பிடப்பெறுகிறது. அரசர் முதன்மைப்பட்ட சமூகத்தில் அரசருக்கு ஆதரவாய் நிற்பவர்களாக அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோர் உள்ளனர். இவர்களைக் காப்பது அரசரின் கடமையாக மாறுகின்றது. இந்த நால்வகை வருணத்திலும் அந்தணரே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதற்கு அரசு உருவாக்கச் சூழலே காரணமாய் இருந்துள்ளது. இவர்கள் அரசர்களிடம் மிக அணுக்கமாய் இருந்ததையும் அவர்களிடம் தங்கள் மேலாண்மையை வற்புறுத்தியதையும் வேள்விவேட்டலை வலியுறுத்தி வேள்விகள் பல செய்ததையும் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன(2004:130) என்கிறார் பெ. மாதையன்.

2.2. அரசு உருவாக்கம்

ஒரு சமூகம் உடனடியாக ஒரு அரசு என்ற அமைப்பினை அடைந்துவிடுவதில்லை. அதற்கு முன்னர் தொல்குடி, வேளிர் போன்ற சமூக அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஏன் அரசு என்ற ஒன்று உருவாகின்றது? ஏன் சில சமூகங்கள் அரசுகளாக மாற்றமடைகின்றன? சில சமூகங்கள் மாற்றமடைவதில்லை? எத்தகைய அல்லது என்னென்ன போக்குகள் அரசுகளாக வளர்வதற்குக் கொண்டுசெல்கின்றன? அரசு உருவாக்கத்தின் சிக்கல்கள், அதன் வளர்ச்சிப்போக்குகள் முதலியவற்றைக் குறித்த சிந்திப்பில் இத்தகைய கேள்விகள் எழுகின்றன. இக்கேள்விகளுக்கு மூன்றுவிதமான பதில்கள் காணப்படுகின்றன. முதலாவது, அரசு என்பது ஒரு சமூகத்தின் உள்ளார்ந்த போரட்டங்களின் தவிர்க்கமுடியாத விளைவு என்றும் உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளின் சமரசத்திற்கான கண்டுபிடிப்பு என்றும் கருதப்படுகின்றது. இரண்டாவது, அரசு என்பது ஒரு மிகப் பெரிய மற்றும் நிலையான வெளிப்புற காரணிகள், இயற்கை விளைவுகள்

அல்லது மற்றொரு சமூகம் முதலியவற்றின் விளைவாக உருவாகின்றது என்றும் இது வெளிப்புறக் காரணிகளுடன் அவர்களின் பொதுவான விருப்பங்களுக்கான சமூகத்தில் உள்ள உறுப்பினர்களின் இணைப்பின்மூலம் உருவாகின்றது என்றும் கருதப்படுகின்றது. மூன்றாவது, அரசு என்பது அதன் சடங்கியல் அமைப்பினை மையப்படுத்தல் மற்றும் மறுஅமைப்பாக்குதல் முதலியவற்றிற்காக அதன் மூலாதாரங்களைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்த ஒரு சமூகத்தின் உள்ளார்ந்த போக்குகளின் நீண்ட செயல்முறையின் இறுதி பொருளாக உருவாகின்றது(Li Feng.2013:110).

இத்துடன், 'அரசு' என்பது வட்டாரம், ஒருகிணைந்த அரசியல் அமைப்பு, சட்டம், கட்டாயச் செயல்பாட்டிற்கான அதிகாரம், இறையாண்மை முதலிய பல்தகுதிகளுடன் காணப்படும் ஒரு மனித அமைப்பாகும். மானிடவியல் பார்வையில், 'அரசு' என்பது ஒரு வகையான சமூகம் அல்லது சமூக வளர்ச்சியில் 'வேளிர்(Chiefdom)' சமூகத்தினைவிட மிகப் பெரிய கலவையான தன்மையில் வேறுபட்டு இருக்கின்ற ஒரு 'நிலை' ஆகும்(Li Feng.2013:93) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சங்க கால அரசியல் வரலாற்றினைக் கால அடைவில் வைத்து எழுதிய கே.என். சிவராசப் பிள்ளை சங்க காலத்தில் இனக்குழுக்களின் அழிவின்மீது மூவேந்தர் அரசு தோன்றியதாக கூறுவார்(1932:192-193). சங்க இலக்கியச் செய்யுள்களை உற்று நோக்கும்போது இந்தக் கருத்து உண்மைக்கு நெருக்கமாக உள்ளதாக இருக்கும். இருப்பினும் சங்க காலத்தில் ஒரு குடியை அழித்து விட்டு அதன் மேல் தங்கள் அரசினை உருவாக்கினார்கள் என்று கொள்ள முடியாது. குடிகளின் இணைப்பாக வேளிர் ஆட்சி திகழ்ந்தது. வேளிர் ஆட்சிகள் வேந்தர் கூட்டமைப்பிற்குள் கொண்டு வரப்பெற்றன.

ஆனால், கூட்டமைப்பிற்குள் முரண்பாடுகள் இருந்து வந்தன என்று ர. பூங்குன்றன்(2016:47-60) குறிப்பிடுகின்றார்.

அரசின், உடைமைச் சமூகத்தின் பல்வேறு தேவைகளையும் நிறைவுறுத்தும் வண்ணம் கொல்லர், தச்சர், மட்பாண்டம் செய்வோர், துணி வெளுப்போர், நெசவாளர் போன்ற வினைஞர்கள் பலரும் உருவான சங்கச் சமூகத்தில் மருத வேளாண் பெருக்கம் உழுதுண்ணும் வேளாளர் எனும் ஒரு பகுதியினர் உருவாகவும் காரணமாக இருந்துள்ளது. வேளாண் பொருளாதாரமும் வணிகப் பொருளாதாரமும் வளர்ந்த நிலையில் நானிலங்களில் மருதம், நெய்தல் எனும் இருவகை நிலப்பகுதிகளிலும் வளர்ந்த நகர, பட்டின வாழ்க்கைகள் செழிப்பு மிக்கனவாய் உயர்கின்றன. அரசின் முக்கிய வருவாய்களாக நெல்லும் வணிகமும் மாறின. இவ்விருவகைப் பொருளாதாரத்தில் எது உயர்ந்தது எனும் சூழலும் மன்னர்களிடம் உருவாகிறது. நெல்லும், முத்தும் புதுவருவாய்களாய் (யாணராய்) அறிமுகமான சூழலில் நெல்பெற்ற மதிப்பும் மதிப்பிழப்பும் சங்க சமூக மாற்றத்தைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது என பெ. மாதையன்(2004:89-90) குறிப்பிடுகிறார்.

அரசு தனக்குரிய இயல்புகளோடு உருவாகத்தொடங்கிய காலமாய் இது இருந்துள்ளது. இன்மை-உடைமை, இல்லோர்-உடைமையாளர்கள், உழுதுண்போன்-உழுவித்துண்போர், உழவு-கைத்தொழில், ஆளுவேர்-ஆளப்படுவோர், கலைஞர்-புலவர், ஊர்-நகரம் எனும் இருவேறு முரண்களுடன் சமூகம் உருமாறியுள்ளது. இவ்வகை இரு வேறுபட்ட சமூக அமைப்புகளுடன் அரசுக்குரிய படை, வேளாண் பெருக்கம், வருவாய், இலக்கிய உருவாக்கம், ஆட்சியாளர் எனும் கூறுகளும் இருந்துள்ளன. சங்ககால நிலைவுடைமைச் சமூகத் தோற்றம், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுடன் பல்வேறு தொழிற்பிரிவினராய்ப் பிரிந்து போவதற்குக் காரணமாய்

இருந்துள்ளது. பொதுநிலையில் தமக்கெனத் தாமே உழைத்துக்கொண்ட இனக்குழுச் சமூக அமைப்பு மாறிப் பிறருக்கென உழைக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. உயர்ந்தோர்-இழிபிறப்பாளர், செல்வர்-ஏழை எனச் சமூகம் வர்க்க வேறுபாடு உடைய சமூகமாய் மாற்றம் அடைந்து போயிற்று. தொழில்ரீதியான இந்தப் பிரிவினைகளுடன் மேலோர் மூவர் எனப்பட்ட அரசர், அந்தணர், வணிகர் எனும் இவர்களுடன் நிலவுடைமையாளரான உழுதுவித்துண்ணும் வேளாளர் இணைந்த நால்வருணச் சமூகமாகவும் நால்வரைப்பற்றிய செய்திகள்தான் சங்கப்பாடல்களின் பாடுபொருட்களாய் உள்ளன(பெ. மாதையன்.2004:168-169). மருத வேளாண் பொருளாதாரமும் நெய்தல் நிலப்பகுதியின் வணிகப் பொருளாதாரமும் அரசர்களால் மிகுதியும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்விருவகைப் பொருளாதாரக் கவனத்துடன் நில எல்லைப் பெருக்கத்திற்கான, மருத விளைவயல் பெருக்கத்திற்கான போர்களில் ஈடுபட்டு வைதீக நெறிக்கும் அந்தணர்க்கும் முக்கியத்துவம் அளித்ததை வேந்தர் சமூகங்களில் அழுத்தமாகக் காணமுடிகின்றது. திணைத் தெய்வங்கள் திணை எல்லைகளைக் கடந்து நானிலங்களிலும் செல்வாக்கைப் பெரும் நிலையில் ஊர், நகரம், நாடு எனும் படிநிலை அமைப்பு உருவாகின்றது. நானில இணைப்பு வேந்தர் சமூகத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. பட்டினப்பாலையும், மதுரைக்காஞ்சியும் இதற்குச் சான்றுகளாய் அமைந்துள்ளன.

திணைமயக்கம் என்பது நடைமுறை சார்ந்த அடிப்படையிலும் கவிதையியல் சார்ந்த அடிப்படையிலும் இடம்பெறுவதாக உள்ளது. இதில் முதல், கரு, உரி என்ற திணைக்கூறுகள் திணைகளில் மயங்கி வரும் நிலையே பேசப்பட்டுள்ளது. இந்த மூன்றில் முக்கியமானதும் முதன்மையானதும் எது என்பதையும் எவை எவை பிற

திணைகளுக்கு உரியனவாகக் கலந்துவரும் என்பதையும் தொல்காப்பியர் தெளிவாக வரையறுத்து உரைத்துள்ளார்.

திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே

நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப

புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே (அகத். 14)

எனும் இந்நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் சொல்லவந்த செய்திகள் இரண்டு. அவை திணை மயங்கும் என்பதும் நிலம் மயங்காது என்பதும் ஆகும் (பெ. மாதையன்.2009:61). “நிலப் பிரிவுகளும் அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளும் சமூகமரபுகளில் காணப்பட்ட வேறுபாடுகளும் இலக்கியத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தடைகளுக்குத் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களாகலாம். எனவே, சமூகத்தின் நிலப்பிரிவு அம்சமும் சமூக முறையும் முக்கிய அம்சங்களாக இங்கு வெளிப்படுகின்றன. அசமத்துவப் பொருளாதார வளர்ச்சி எப்படி அசமத்துவமான சமூக மதிப்புகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது என்பதை இங்கு நாம் காண்கிறோம்” என்று கா. சிவத்தம்பி(2003:45) குறிப்பிடுகிறார்.

“சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட நான்கு நிலங்களில் மருத நிலம் வளர்ச்சி பெற்ற அரசுகள் தோன்றி வளர்ந்த நிலமாக உள்ளது. அந்நிலத்தில் காணப்பட்டதுபோல் ஏனைய பகுதிகள் இருக்கவில்லை. வளர்ந்த செழிப்பான நிலம் நோக்கி பிற மதத்தினரும், பிற நாட்டினரும், பிராமணர்களும், கைவினைஞர்களும் வருதல் இயல்பு. அவர்களின் வருகை மருத நிலத்தை மேலும் வளரச் செய்தது. ஏனைய நிலங்கள் இன்னும் தாழ்ந்தன. இவ்வகையில் இப்பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கில் ஏனைய நிலங்கள் வளர்ச்சி குன்றின” என்கிறார் சி. மௌனகுரு(2009:57). முல்லை நிலம் விவசாயத்திற்குரிய நிலமாக்கப்பட்டது. முல்லை மருதமானது. முல்லை நிலத்தவர்கள் விவசாயிகளானார்கள். முல்லையில் குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. விவசாயம்

குடியிருப்புகளை வேண்டி நின்றது. அதிகளவு குடியிருப்புகள் ஏற்பட்டன. விவசாய விளைச்சல்களைச் சேமித்து வைக்கும் முறைகள் தோன்றின. ஆயர்கள் அரசர்களானார்கள். இதன் விளைவாக மன்னன் தோற்றம் பெறுகிறான். குறிஞ்சியில் தலைவன் கிழவன் என்றழைக்கப்பட, முல்லையிலே மன்னன் என்றழைக்கப்படுகிறான். முல்லை மருதமாகிய பொழுது தலைவன் அரசன் என்ற பெயர் பெறுகிறான். மருத நிலத் தலைவன் ஏனைய நிலங்களையும் வென்று பேரரசனாகின்ற பொழுது வேந்தன் என்ற பெயரும் பெறுகிறான் (சி. மௌனகுரு.2009:60).

2.3. வணிகத்தின் எழுகை

தமிழகத்தில் நிலவிய வணிகம் பற்றிப் பழந்தமிழ் வணிகர்கள் என்ற நூலின் ஆசிரியரான கனகலதா முகுந்த், “தமிழகத்தில் வணிகர்கள் ஒரு குழு அல்லது ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இல்லை என்பதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. தங்கள் பொருட்களைத் தாமே தயாரித்துக்கொள்ளும் சிறு வியாபாரிகளிலிருந்து கடல் வணிகர்கள் வரையிலான பல பிரிவுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள், உள்ளூர் முதல் அந்தப் பகுதியிலிலும், அதற்கு அப்பாலும் உள்ள பிரதேசங்கள், வெளிநாடுகள் ஆகிய இடங்களில் உள்ள சந்தைகளை இணைத்தார்கள். உணவு தானியங்கள், மிளகு, ஆடைகள், வாசனைப் பொருட்கள், விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களான பவழம், முத்துகள் என்று அத்தியாவசியப் பொருட்கள் வர்த்தகம் செய்யப்பட்டன. அவசியமில்லாத ஆடம்பரப் பொருட்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடம் கொண்டுசென்று விற்கும், சிறு வியாபாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட, ஆசிய வர்த்தகத்திலிருந்து இது மாறுபட்டு ஒரு புதிய பாணி வர்த்தகமாக விளங்கியது”(2016:37) என்று குறிப்பிடுகிறார். இவரின் கூற்றின்வழி பண்டைய காலத்தில் ஆசிய வர்த்தகத்திலிருந்து தமிழகத்தின்

வணிகமானது ஒரு புதிய பாணி முறையினைக் கொண்டிருந்ததைக் அறியமுடிகின்றது. பண்டைய தமிழகத்தில் நிலவிய உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம் என்பவைக் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

2.3.1. உள்நாட்டு வணிகம்

உள்நாட்டு வியாபாரம் பொதுவாக தரகு வியாபாரமாக இருந்தது. உப்பு வணிகம் உமணர் கையில் இருந்தது. சங்கப் பாடல்களில் இவர்களைப் பற்றியும், எருது பூட்டிய வண்டிகள் பற்றியும் (புறம். 60, 307, 313 அகம். 159, 167, 173, 191, 298, 310, குறு. 38) குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இக்குழுவினரைத் தவிர உப்பு வியாபாரம் உற்பத்தியாளராலேயே நடத்தப்பட்டது. ஆயரும், பரதவரும், தமது உற்பத்திப் பொருள்களைக் கொடுத்து அரிசியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குச் சென்றமையும் காணப்படுகின்றன(புறம். 293, அகம். 60, நற். 97, 118, 142). மருதநிலத்தில் நெல் உற்பத்தி செய்வோர் பொருளாதார மேலாண்மை பெற்றவராக விளங்கியுள்ளனர். வணிகனைப் பாதுகாப்பது அரசின் பொறுப்பு, வணிகர்கள் சொந்த கப்பலினை வைத்துள்ளமை முதலியவற்றைப் பற்றி பதிற்றுப்பத்து(13,76) குறிப்பிடுகின்றது. வணிகர்களின் வீடுகள் மதுரைக்காஞ்சியிலும்(500-506), பட்டினப்பாலையிலும்(206-212) விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வணிகச் சாத்துகளின் சுதந்திரம், அவர்களுக்கும் அரசருக்குமான உறவு மதுரைக்காஞ்சியில்(495-499) காணப்படுகின்றன. இத்துடன் வணிகக் குழுக்கள் தங்களுக்கென ஒரு படையினை வைத்திருந்தது தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது.

2.3.2. வெளிநாட்டு வாணிகம்

பொ.ஆ.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பொ.ஆ. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான பண்டைத் தமிழரின் வாணிபத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்த மயிலை. சீனி

வேங்கடசாமி, “சங்க காலத்துத் தமிழர்கள் தங்களுடைய நாடுகளில் வணிகர்க்கு ஊக்கமளித்து வாணிகத்தை வளர்த்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய நாடுகளில் வணிகக் கப்பல்கள் வந்துப் போகவும் ஏற்றமதி இறக்குமதி செய்யவும் துறைமுகப் பட்டினங்களை அமைத்தார்கள். இராக்காலத்தில் கடலில் வருகிற கப்பல்கள் திசை தப்பிப்போகாமலும், துறைமுகத்தைக் காட்டவும் கலங்கரை விளக்குகளை அமைத்தார்கள். துறைமுகங்களில் உள்ள வாணிகப் பொருள்கள் களவு போகாதபடி காவல் வைத்தனர். வாணிகஞ் செய்துபெரும் பொருள் ஈட்டின வணிகப் பெருமக்களுக்கு ‘எட்டி’ என்னும் சிறப்புப் பெயரும், ‘எட்டிப்பூ’ என்னும் பொற் பதக்கத்தையும் அளித்துச் சிறப்பினைச் செய்தார்கள். தரை வாணிகமும் கடல் வாணிகமும் பெருகவே, அவற்றைச் சார்ந்து பயிர்த்தொழில் வளர்ச்சியும் கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் பெருகிப் பொருள் உற்பத்தி அதிகப்பட்டது(1991:2)” என்கிறார். இவரின் கூற்றுவழி பண்டைய தமிழர்களின் வெளிநாட்டு வாணிகம் எத்தகைய தன்மையில் செயல்பட்டதென்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் வணிகத்திற்கும் அரசிற்கும் இடையே நிலவிய உறவினைத் குறித்து கோ. நாயகம், “சங்க காலத் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற போர்களும் பூசல்களும் குறிப்பிட்ட பொருளியல் காரணத்திற்காக நடைபெற்றது. பண்டைத் தமிழகத்தில் வெளிநாட்டு வணிகமும் உள்நாட்டு வணிகமும் பொருள் வளமிக்க ஊர்களும் நகரங்களும் உருவாகக் காரணமாயின. அவ்வாறு உருவான செல்வச்செழிப்புடைய நெடுநகர்களைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேந்தர்கள் பிற பகுதிகள்மீது படையெடுத்தனர். வளமிக்க தங்களது நகரங்களைப் பிறர் கவர்ந்துவிடாமல் பாதுகாப்பதிலும் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டனர். மூவேந்தர்கள் தொடக்கத்தில் கடற்கரையில் வணிக மையங்களைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவந்தனர். கடல்

வணிகத்தில் கிடைத்த பொன்வளத்தினால் மூவேந்தர் எழுச்சி பெற்றனர் என்று கூற முடிகின்றது. மணிகளை வெட்டியெடுத்த சுரங்கங்களையும் வணிக வளமிக்க பெருவழிகளையும் மூவேந்தர் தங்கள் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வருவதற்குக் கொங்குப்பகுதிமீது படையெடுத்தனர். அம்முயற்சியில் வெற்றிப்பெற்றவர்கள் சேரர்களாவார்கள். இருப்பினும் பாண்டியர்களும் சோழர்களும் தங்கள் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டனர்(1993:140-190)” என்று எடுத்துரைத்துள்ளார். இவரின் எடுத்துரைப்பின்வழி அரசு என்பது ஒரு நிறுவனமாக நீடித்து இயங்குவதற்கான கூறுகளும் செயல்பாடுகளும் வணிகத்தின் எழுச்சி ஊடே நிகழ்ந்துள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது.

சங்க காலத்தின் பிற்பகுதி பொ.ஆ. 250இல் நிறைவுறுகின்றது என்று கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி(1966:117) குறிப்பிடுகின்றார். சங்க காலத்திற்கு அடுத்துள்ள பகுதியினைச் சங்க மருவிய காலம், இருண்ட காலம் எனப் பலவாறு அழைக்கின்றனர். சங்க மருவிய காலத்தன எனக் கருதப்பெறும் காலக்கட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் அரசின் போராட்டங்களுக்கும் மத போராட்டங்களுக்கும் இடையில், அமைதியற்ற சூழ்நிலை நிலவிய காலப்பகுதியில், சைனமும் பௌத்தமும் மிகுந்த எதிர்ப்புக்கு உள்ளானதொரு காலகட்டத்தில், வைதீக மேலாண்மைக்கான காலச்சூழல் தொடக்கம்பெற்ற காலகட்டத்தில் உருவாக்கம்பெற்ற இலக்கியங்களாக உள்ளன. குடும்பம், அரசு எனும் இரண்டையும் இவ்விரண்டும் சார்ந்த சமூகத்தையும் நன்னிலையில் வைத்துக்கொள்வதற்கான அறநெறிகளைப் பேசுவனவாக, குடும்பத்தையும் அரசையும் ஒரு கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவருவதற்கான அடிப்படையில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகளாக இப்படைப்புகள் உள்ளன.

எனவே, இவை மிகநீண்ட காலப்பரப்பில் படைப்பாக்கம்பெற்ற இலக்கியங்களாக உள்ளன என்கின்றார் பெ. மாதையன்(2011:253).

2.4. கருத்துநிலை உருவாக்கம்

பண்டைய இலக்கியங்களில் காணப்படும் கருத்துநிலைச் சார்ந்த தன்மைகள் குறித்து ந. முத்துமோகன் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு,

தொடக்ககாலச் சங்கப் பாடல்கள் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் மதச்சார்பற்ற நெறிகளை, எந்த மதத்திற்கும், எந்த புராணங்களுக்கும் தொடர்பு அற்ற நிலையில் எடுத்துரைப்பதை அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். அதே வேளையில், சுயமான முறையில், நில அமைப்புகளுடனும் அவற்றின் பண்புகளுடனும் உடனடித் தொடர்பு கொண்டனவாக அன்றைய சிந்தனை முறைகள் அமைந்திருந்ததைக் காணமுடிகிறது. அதாவது, புவியியல் பொருள்முதல்வாதம் எனும் பண்பு கொண்டதாகப் பழங்காலச் சிந்தனைகள் தனிச்சிறப்பு மிக்கனவாக இருந்துள்ளன. இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால், 'கடவுள்' நிலப் பிரிவின் இயற்கைத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு உருவாக்கம் பெற்றிருந்தார். அன்று வழங்கிய எந்தத் தெய்வத்திற்கும் இயற்கை கடந்த பண்புகள் சூட்டப்படவில்லை. மேலும், அந்தத் தெய்வங்கள்தான் பூமியை அல்லது அந்தக் குறிப்பிட்ட நிலத்தை உருவாக்கியதாகவும் கருதப்படவில்லை. இதில் புவியியல் பன்மீயம் காணப்படுகிறது. அம்மக்களின் தொழிலும் பண்பாடும் அவரவர் சுற்றுச் சூழல்களிலிருந்து உள்ளீடாக வருவிக்கப்பட்டிருந்ததால் பழந்தமிழர்களின் பண்பாட்டை ஆதிப் பொருள்முதல்வாதம் அல்லது இயற்கைப் பொருள்முதல்வாதம் என

அழைக்கமுடியும். சில சங்கப் பாடல்கள் பிரபஞ்சத்தின் அமைப்பு நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், நெருப்பு என்னும் ஐந்து மூலக்கூறுகளால் கட்டப்பட்டது என்று தெரிவிக்கின்றன. இந்த இயற்கைச் கூறுகள் படைப்பன என்று சொல்லப்படவில்லை. மாறாக, பிரபஞ்ச அமைப்பு மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும், ஒரு பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல், உணவே வாழ்வின் அடிப்படை அங்கமாக விளங்கியதாகத் தெரிவிக்கிறது. நிலத்திற்கும், நீருக்கும் சமமாக உணவு பாவிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. நிலமும் நீரும் உடலுக்கும் உயிருக்கும் இணையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. சங்கப் பாடலில் காணப்படும் மற்றொரு, இரண்டு கருத்தாக்கங்கள் 'அகம், புறம்' என்பவை மனித வாழ்வின் இரண்டு எல்லைகளாகப் பண்டைய இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன(2017:232-235).

மேற்கண்ட கூற்றின்படி பண்டைய காலத்தில் மதச்சார்பற்ற நெறிகள் சங்க பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. அதன்வழி இயற்கைத் தன்மைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்திருப்பது இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. இத்தகைய நிலையில் காணப்பட்ட கருத்தியல் நிலைகளிலிருந்து தமிழகத்தில் பல்வேறு சமயங்கள் அறிமுகமாகின்றன. தமிழகத்தில் சைன, பௌத்த பரவலைக் குறித்து செண்பகலட்சுமி குறிப்பிடுவதாவது, “வரலாற்றின் மிக முற்பட்ட காலத்திலேயே தமிழகத்தில் சைனத்திற்குப் பரவலான சமூக அடித்தளமும் ஆதரவும் இருந்திருப்பது தெரியவருகிறது. சைனத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் அடிப்படையாக பிராமணீயம் சாராத சமூகக் கருத்தியலே இருப்பதால், பௌத்தத்திற்குக் கிடைத்த ஆதரவை இரு மதங்களுக்கும் பொதுவான கூறுகளை ஒட்டியே ஆராய்வது சாத்தியப்படுகிறது. தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அளிக்கும் சான்றின்படி, சேர, பாண்டிய அரசு குடும்பங்கள்,

வேளிர், அரசு அலுவலர்கள், வியாபாரிகள், இரும்பு மற்றும் பொற்கொல்லர்கள், நெசவாளர்கள், வணிகர்கள், கல்மணிகளைப் பட்டைத் தீட்டுபவர்கள் முதலியவர்களிடையே பௌத்தத்திற்கு ஆதரவு இருந்தது. தொல்லெழுத்தியல் மூலம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட காலவரையறையைக் கொண்டு மதிப்பிட்டால் பாண்டிய நாட்டின் மதுரைப் பகுதியின் பொ.ஆ.மு. இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் இவற்றில் மிகத் தொன்மையானவை எனத் தெரிகின்றது. பௌத்தத்திற்கு ஆதரவு அளித்த வேளிர்களும் கோனர்களும் வேளாள, இடையர் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். தமிழகத்தின் சமூக-அரசியல் கட்டமைப்புகளின் உச்சியில் இருந்த முவேந்தர்கள் – அதாவது சேர, பாண்டிய அரச குடும்பங்கள் – பள்ளிகளைக் கொண்டயளித்தவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்'(2014:27-28). இதன்வழி சைன, பௌத்த நெறிகளின் வருகையும் அவர்களுக்குத் தமிழகத்தில் காணப்பட்ட வரவேற்பையும் அறியமுடிகின்றது. அடுத்து, ஆரியமயவாக்கம் தெற்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்தின் பொழுது, அதாவது, ஆரியமயவாக்கத்தின் தென்னிந்திய விஸ்தரிப்பின் பொழுது, அது முன்னர் பெற்றிருந்த முறைமையில் அமையவில்லை. ஆரியமயவாக்கத்தை சமய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த முறைமையில் காணலாம். இரும்பு தென்னிந்தியாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பொழுது வடஇந்தியாவிலும் கிழக்கிலும் ஏற்படுத்திய அளவு தளமாற்றங்களை ஏற்படுத்தவில்லை. இன்னொரு அம்சம் என்னவெனில், இந்த ஆரியமயவாக்கம் தென்னிந்தியாவிற்குள் வந்த பொழுது அது தனது பண்புகளில் பெருவித்தியாசங்களைக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில் இந்த நிலையில் ஆரியமயவாக்கம் என்ற சொல் தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் பூரணமாகப் பிரதிபலிப்பதாகக் கூறமுடியாது. இது தென்னிந்தியாவில் நடந்தேறிய மதத்துறை மாறுதல்களிலிருந்து காணலாம். கபிலர் போன்ற பிராமணப் புலவர்களே

தமிழைப் பயன்படுத்தி ரூப்பதைப் பார்க்கும்போது இக்காலக்கட்டத்தில் தமிழைவிட சமஸ்கிருதம் விஞ்சி இருக்கவில்லை என்பது அறியமுடிகிறது. பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை விவரணங்கள் வளர்ச்சி அடைந்த விவசாய நிலங்களிலே பிராமணக் குடியிருப்புகள் காணப்பட்டமையைக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் பிராமணியத்தின் பரவல் சில உள்ளூர் வழிபாடுகளைப் பிராமணியத்துடன் இணைத்தது(கா. சிவத்தம்பி.2009:27-39). இத்துடன் சங்ககால வைதீக நெறியின் தாக்கத்தை வடபுலத் தொன்மைக் கலப்பும் காட்டுகிறது. தமிழகத் திணைத் தெய்வங்கள் தங்கள் இயல்புகளில் மாற்றமடைகின்றன. குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமான முருகனுடன் வடபுல ஸ்கந்தனின்(கார்த்திகேயனின்) தொன்மங்களும் முல்லைநில மாயோன் உடன் விஷ்ணுவின் அவதாரக் கதைகளும் சிவனுடன் ருத்திரனின் தொன்மங்களும் கொற்றவையோடு உமையின் தொன்மங்களும் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன(பெ. மாதையன்.2004:137-139). இத்தகைய வழிகளில் இயற்கைச் சார்ந்த நிலையில் கருந்துநிலைகளைக் கொண்டிருந்த பண்டைய தமிழ்ச் சமூகமானது சமயநெறிகளின் பின்புலத்தில் வந்தடைந்தன.

இத்துடன், “சங்க இலக்கியங்களில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த சமூக அமைப்பினுள் எதிர்ப்பின் வடிவங்கள் தோற்றம் கொள்வதைக் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது. புராதன இனக்குழுவின் சமத்துவ நினைவுகள், இழந்துப் போனதான கூட்டு வாழ்வு பற்றிய ஏக்கங்கள், ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண் நுழைவிற்கான நிராகரிப்பு, வறுமை மற்றும் சமத்துவமின்மை குறித்த சித்திரிப்புகள் போன்றன அவ்வெதிர்ப்பின் வடிவங்கள் ஆகும். இவை வர்க்க சமூகத்தின் காட்சிகள், உணர்வுகள். பாணர்களும் புலவர்களும் பழைய நிலையை மீட்டு அடைவதற்கான விமரிசன அறிவுரைகளை வழங்குகின்றனர். அடுத்த வந்த காலத்தில் தமிழில் அறவியலின் தோற்றம் சமூக நெருக்கடிகளுக்கு

எதிர்வினையாக அல்லது நெருக்கடிகளுக்கு ஏற்பத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்கான உத்தியாக அமைந்தன எனலாம்” என்ற ந. முத்துமோகன் (2016:298) கருத்தும் இவ்விடத்தில் இணைத்து நோக்கத்தக்கது. இதனால் ஒரு புதுவகையான பாடுபொருளானது இலக்கியத்தின் மையத்திற்கு வந்தடைகின்றது. அதன்வழி கருத்துநிலை உருவாக்கத்தில் திருக்குறளின் பங்கு இன்றியமையாததாகின்றது. பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொ.ஆ. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரும்பொழுது படிப்படியாக மாற்றங்களைப் பெற்று அனைத்திந்திய நிலைப்படுவதைக் காணலாம். இந்த அனைத்திந்திய மயப்பாட்டுப் பாதையில் சைன, பௌத்த மதங்களின் செல்வாக்கும் பிராகிரூதச் சமஸ்கிருத மொழிகளின் ஊடாட்டமும் உதவுகின்றன. உண்மையில் பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அனைத்திந்தியச் சிந்தனை முறைமைகளை உள்வாங்கித் திருக்குறள் என்னும் இந்தியப் பின்புலங்கொண்ட ஒரு தமிழ்ச்சிந்தனை முறைக்கு வந்துவிடுகிறோம்(கா. சிவத்தம்பி.2005:123-127). மேலும், திருக்குறள் சங்க காலத்தின் தொடர்ச்சியாக, அக்காலச் சமூக எச்சங்கள் தொடர்ந்த நிலையில் குறிப்பாக மூவேந்தர் அரசின் எச்சங்களும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் எச்சமாக இருந்து பொதுநல மனப்பான்மையைப் பேணிய சீறார்மன்னர் சமூக இயல்புகளும் நிலவிய, சமண பௌத்த மதங்களின் செல்வாக்கால் இந்தியச் சிந்தனை மரபு தலைதூக்கத் தொடங்கிய ஒரு காலப்பகுதியாக உள்ளது. எனவே, திருக்குறளுக்குள் தமிழ்ச் சிந்தனைமரபின் தொடர்ச்சியைக் காண்பதோடு இந்தியச் சிந்தனைமரபின் தாக்கத்தையும் ஒருசேரக் காணமுடிகின்றது(பெ. மாதையன்.2011:254-255).

சங்க காலத்தின் இறுதி பகுதியிலும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குக் காலக்கட்டத்தின் தொடக்கத்திலும் சைன, பௌத்த நெறிசார்ந்தும் வைதீகம் சார்ந்தும் அறங்கள் உரைக்கப்பட்ட நிலை காணப்பட்டது. இந்தப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில்

பெரும்பாலானவை களப்பிரர் காலகட்டத்தினைச் சேர்ந்ததாகும். இக்காலக்கட்டம் அரசுக்கும் சமயத்திற்கும் ஏற்றதான மனிதச் சமூகக் கட்டமைப்பை உருவாக்க முனைந்ததாக அமைந்துள்ளது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் இறுதிக்காலக்கட்டத்தில் முழுக்க வைதீகச் சார்பாக மட்டுமே அறங்கள் உரைக்கப்பட்ட நிலை உண்டாகின்றது. இதற்கடுத்து, அரசும் சமூகமும் முழுமையாக இணைந்த பக்திக்காலம் பிராமணர் தலைமையிடம் பெற்ற காலமாகக் காணப்படுகின்றது. இக்காலக்கட்டம் வருணமும் சாதியும் நிறுவனமயப்பெற்று ஆழவேருன்றி, சாதிய வருணமுறைபட்டதாக மாறிப்போவதை காட்டுகின்றது.

3. பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்

இவ்வாய்வின் மற்றொரு மைய நூலான தாவ் தே ஜிங் பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் தோன்றியதாகும். பண்டைய சீனம் என்பதைப் புதிய கற்காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து ஹான் பேரரசு வீழ்ச்சி காலமான பொ.ஆ. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தைக் குறிக்கின்றனர். தாவ் தே ஜிங் நூலின் துல்லியமான காலம் குறித்து ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது. ஆனால், சீனாவின் முதல் வரலாற்றாசிரியரான ஷிமா ச்சிஅன் குறிப்புகளில் தாவ் தே ஜிங் எழுதிய லாவ்ஷிழ் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதனைக் கணக்கில்கொண்டு, சீனச் சமூகத்தின் தொடக்க கால குடியேற்றங்களிலிருந்து பேரரசு உருவான காலம் வரையிலான சமூக உருவாக்கப் போக்குகளை எடுத்துரைக்கும் தன்மையில் இப்பகுதி அமைகின்றது.

பண்டைய சீனச் சமூக உருவாக்கத்தில் சீனப் புவியியல்சார் நிலைகள் முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளன. ஒட்டுமொத்த சீனாவினை ஐந்து நிலவகைகளாகப் பிரிக்கின்றனர். அவை, 1. பெரிய மலைகள், 2. மேட்டுநிலங்கள், 3. குன்றுகள், 4. சமவெளிகள், 5.

ஆற்றுப்பள்ளதாக்குகள். சீனாவின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு மலைப்பாங்கான நிலமாகும். சீனாவின் மேற்குப்பகுதி மிக உயரமானதாகவும் கிழக்குப்பகுதி தாழ்வானதாகவும் அமைந்துள்ளன. இதனால் சீனாவின் முக்கிய ஆறுகள் கிழக்கு நோக்கிப் பாய்கின்றது. சீனாவின் பெரிய மலைத்தொடர்கள் அதன் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தினைச் செலுத்துகின்றன. சீனாவின் பண்டைய கால வரலாறு குறித்த தரவுகள் தொடர்ச்சியாகப் பாதுகாத்து வரப்பட்டுள்ளன. இதனைச் சீனாவின் வரலாறு என்ற நூலை எழுதிய வெ. சாமிநாதசர்மா, “ஆதிகாலத்திலிருந்து ஒழுங்கான வரலாறுகள் சீனாவில் எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. உலகத்திலேயே மிகப் பழமையான வரலாற்று ஏடுகளை அங்குக் காணலாம். அவ்வப்பொழுது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை ஆண்டுவாரியாக, சிலவற்றைக் கிழமைவாரியாகக்கூட அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக இந்த வரலாற்று ஏடுகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் ஆதரவு தொடர்ந்து கிடைத்துவந்திருக்கின்றது(2008:17)” என்று குறிப்பிடுகின்றார். பண்டைய சீனாவில் ஆட்சிபுரிந்த ஆட்சியாளர்கள் தனக்கு முன்பு ஆட்சிபுரிந்தவர்களின் எழுத்துகளைத் தொடர்ந்து படிஎடுத்துவைப்பதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய முறை பண்டைய சீனாவினை அறிவதற்கு முக்கியத் தரவாக அமைகின்றது. இத்துடன் தற்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளில் சீனாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் எண்ணற்ற பெரிய உலோகப் பாத்திரங்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துகள் அக்கால அரசியல், சமூக வாழ்வினைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய வகையில் பண்டைய சீனம் குறித்த இரண்டு வகையான தரவுகள் ஆய்வாளர்களால் எடுத்தாளப்படுகின்றன. 1. பண்டைய சீனப் பனுவல்கள், 2.

தொல்லியல் ஆய்வுகளால் கிடைக்கபெற்ற பொருட்கள். பண்டைய சீனப் பணுவல்களாக குறிப்பிடப்படுபவை, 1. யீ ஜிங், 2. ஷாங் ஷு, 3. ஷி ஜிங், 4. ச்ஹுங்சின், 5. சுஷு அன், 6. ச்ஷொஉ லி, 7. கன்பூசியஸின் தொகுப்புகள், 8. மோட்சி, 9. ஹன் ஃபெஇட்சி, 10. தாவ் தே ஜிங், 11. ச்ஷுஷு ஜின்இஅன், 12. ஷி ஜி. இத்துடன் சீனாவில் பல்வேறு இடங்களில் தொல்லியல் ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தப்பட்டதன் வழியாகப் பண்டைய நகரங்கள், கட்டிடங்கள், நினைவிடங்கள் முதலியவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சடங்குகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆமையோட்டின்மீது பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள், உலோகக் கல்வெட்டுகள், உலோகக் சிலைகள், மட்பாண்டங்கள், கைவினைப்பொருட்கள் முதலியன கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றினை அடிப்படை தரவுகளாகக் கொண்டு பண்டைய சீனம் குறித்து லி பெங் (2009, 2013), டெர்க் போர்டே(1981), லி லியு(2009), ஜோசப் நீதம்(1956), கே.சி. சாங்(1995), சாரா ஆலன்(1991) முதலியோர் எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் எழுத்துகளின்வழி இப்பகுதியானது எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. பண்டைய சீனத்தின் வளர்ச்சியானது மூன்று தன்மைகளில் காணப்படுகின்றது. அவை, 1. பண்டைய விவசாயச் சமூகங்களிலிருந்து அரசுகள் உருவாதல். 2. அரசுகள் வட்டார அரசுகளாக உருவாதல் 3. வட்டார அரசுகளிலிருந்து பேரரசு உருவாதல். இத்தகைய முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பகுதியானது எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

3.1. பண்டைய விவசாயக் கிராமங்களிலிருந்து அரசுகள் உருவாதல்

தொடக்க கால விவசாயச் சமூகங்களிலிருந்து மேற்கு செள (பொ.ஆ.மு. 1045) அரசாங்கம் தோற்றம் கொள்ளும் வரையிலான காலப்பகுதி இதனுள் அடங்குகின்றது. செள காலத்திய இலக்கியத் தரவுகளில் மூன்று அரசமரபுகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவை, 1. ட்சியா அரசமரபு, 2. ஷாங் அரசமரபு, 3. செள அரசமரபு. இவற்றைத் தொடக்க கால அரசமரபுகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றில் ட்சியா அரசமரபைக் குறித்த பழமரபுக் கதைகள், தொன்மங்கள் முதலியவை காணப்படுகின்றன. ஆனால், தொல்லியல் தரவுகள் கிடைக்கபெறவில்லை.

3.1.1. தொடக்க கால விவசாயச் சமூகங்கள்

தொடக்ககால விவசாயச் சமூகங்கள் பொ.ஆ.மு. 7000த்திலிருந்து தொடங்குகின்றன. மஞ்சள் நதி மற்றும் யாங்சி ஆறுகளை மையமாகக்கொண்டு இச்சமூகங்கள் தோற்றங்கொள்கின்றன. அடுத்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கிழக்கு சீனாவின் சிறந்தகாலமாகக் கருதப்படுகின்றன. இக்காலக்கட்டத்தில் அசலான விவசாய சமூகங்கள் அவை உருவான பகுதிசார் குணாம்சங்களுடன் மிகப்பெரிய கூட்டுப்பண்பாட்டுகளுடன் வளர்ச்சியடைந்தன. இக்காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய பண்பாட்டை யாங்ஷாஓ(5000-3000) என்று அழைக்கின்றனர்.

3.1.2. புதிய கற்காலப் பண்பாடுகளில் அரசுருவாக்கம்

புதிய கற்காலப் பண்பாடுகள் குறித்த ஆய்வுகளில் 'வட்டார நிலவமைப்பியல்கள்' ஒரு முக்கிய இடத்தினைக் கொண்டுள்ளன. புதிய கற்காலப் பண்பாடுகள்-வகைமாதிரிகள் மூன்று தன்மைகளில் கிடைக்கின்றன. அவை, 1. தாஓசி (Taosi) 2. வாங்ஹெங்கங்(Wangchenggang) 3. லிஅங்ட்சு(Liangzhu) ஆகியன. தற்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகள்மூலம் இப்பண்டைய நகரங்கள் கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

3.1.2.1. தாஓசி

இது தென்னக சான்ஷி(Shanxi)யின் லின்ஃபென்(Linfen) பள்ளதாக்கில் உள்ள ஒரு வட்டாரத்தினை மையமாக கொண்டது. தாஓசி பூமியுடன் மோதியுள்ள பெரிய சுவர்களால் சுற்றப்பட்டுள்ளது. மேட்டுக்குடிகளின் வீடுகள் மற்றும் சாதாரண மனிதர்களின் வீடுகளிலிருந்து தனியாக உள்ளதையும் காண்பிக்கின்றது. சவஅடக்கம் செய்யும்முறை இவ்விருவர்களுக்குமிடையேயான வேறுபாட்டை மிகத்தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இப்பகுதியானது கற்களினாலான பொருட்கள், மண்பாண்டங்கள் முதலிய கைவினைப் பொருட்கள் தயாரிப்புக்கான மைய இடமாக இருந்துள்ளது. இவ்விடத்தில் காணப்படும் மற்றொரு அரைவட்டப் பூமியோடு மோதிய சுவரானது வானியல் காண்காணிப்பு தளமாகவும் இருந்துள்ளது. இத்தகைய வகையில் தாஓசி ஒரு முக்கியமான அரசியல், பொருளாதார, சடங்கியல்சார்ந்த மையமாக இருந்துள்ளது.

பருவநிலை மாற்றங்கள் ஒரு முக்கியச் சிக்கலாக இக்கால விவசாயச் சமூகங்களுக்கு இருந்துள்ளன. எனவே, வானியல் குறித்த அறிவு என்பது முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. எந்தக் காலத்தில் விவசாயம் சார்ந்த நடவடிக்கைகள் செய்யவேண்டும் என்று தாஓசியின் மேட்டுகுடி வானியல் அறிவோர்கள் தீர்மானித்திருக்கலாம். இத்துடன் இவ்விடத்தில் இரண்டு சிவப்பு நிற மண்பாண்டங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் காணப்படும் குறிகள் 'wen yi' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இது ட்சியா அரசமரபின் தலைநகரைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது என்கின்றனர் தொல்லியலாளர்கள்.

3.1.2.2. வாங்ஹெங்கங்

மத்திய ஹெனான் வண்டல் வட்டாரத்திலுள்ள டெங்பெங்கில் என்ற பகுதியினைச் சார்ந்தாக வாங்ஹெங்கங் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பின் லாங்ஷான் காலத்தில் இந்தப் பகுதி பன்முகத்தன்மைகொண்ட குடியிருப்புகளின் அமைப்பால் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. வாங்ஹெங்கங் காலத்தினைப் பொ.ஆ.மு. 2200 முதல் பொ.ஆ.மு. 1835 எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இப்பகுதியானது ஒரு கைவினை தயாரிப்பிற்கான மையமாகச் செயல்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விடத்தில் கற்களை ஆராய்ந்து துளையிட்டு மண்வெட்டிகள், கோடாரிகள், கத்திகள், அரிவாள் முதலியவற்றை உருவாக்கியுள்ளனர்.

வாங்ஹெங்கங் இடமானது பண்டைய இலக்கியங்களில் குறிப்பிடும் ஷியா அரசமரபினை உருவாக்கிய 'யு' என்பவரால் கட்டியமைக்கப்பட்ட நகரமான யாங்ஹெங் என்ற பண்டைய நகரத்துடன் ஒத்துப்போவதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்துடன் வாங்ஹெங்கங் ஷியா அரசமரபின் முன்னோர்களின் இடமாகவும் குறிக்கப்படுகின்றது.

3.1.2.3. லிஅங்ட்சு

இது யாங்ட்சி நதியின் கீழ்ப்புறத்தில் உருவான பண்பாடாகும். இதன் காலம் பொ.ஆ.மு. 3100 முதல் பொ.ஆ.மு. 2200 வரையாகும். தற்காலத்தில் ட்சிஜிஅங் மகாணத்தில் உள்ள யுஹாங் மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியின் மையமான இடமாக மோஜிஅஷான் காணப்படுகின்றது. இவ்விடம் மிகப்பெரிய சடங்கியல்சார்ந்த மையமாக இருந்துள்ளது. இத்துடன் பலியிடுதல், சவஅடக்கம்

செய்தல், குடியிருப்புகள், இரத்தினக்கற்கள், மண்பாண்டங்களின் பட்டறைகள் இருந்துள்ளன.

பல இரத்தினக்கற்கள் குறியீட்டுப் பொருளினைக் கொண்டிருப்பதாகவும் படவெழுத்துகளாக இருப்பதாகவும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்துடன் அவை கலவையான குறியீட்டு மொழியினைக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். இவற்றினைச் சில தனிப்பட்ட மேட்டுக்குடிகள் ஆடம்பரத்திற்காகத் தயாரித்திருக்கலாம் என்கின்றனர்.

பண்டைய இலக்கியங்களில் லிஅங்ட்சு பண்பாட்டினைக் குறித்து எந்தத் தகவலும் காணப்படவில்லை. முழுக்க தொல்லியல் தரவுகளைக் கொண்டே இப்பண்பாட்டினை விவரிக்கின்றனர். இப்பண்பாட்டிலும் சவஅடக்கம் செய்யும் நடைமுறையில் தெளிவான படிநிலைமுறைகள் பின்பற்றியுத்தைத் தரவுகள் தெளிவாக்குகின்றன. இங்கு ஒரு அரசானது ஒரு சமூக அமைப்பாக உருவாகியிருந்துள்ளதற்கான வாய்ப்புகள் இருந்துள்ளன என்கின்றனர்.

3.1.3. லாங்சான் பண்பாடு (பொ.ஆ.மு. 3000-2000)

யாங்சாஓ பண்பாட்டில் காணப்படும் சமத்துவச் சமூகங்களை விட லாங்சன் சமூகங்கள் சமூக வளர்ச்சியில் ஒரு உயர்ந்த நிலையினைக் கொண்டிருப்பதைத் தெளிவாக ஆதாரங்களின்வழி காணமுடிகின்றது என்கின்றனர். தொல்லியல் ஆய்வுகளைக்கொண்டு லாங்சன் காலச் சமூகங்களை 'வேளிர்(chiefdoms)' சமூகங்களாகக்கொள்வதில் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளை மானிடவியலாளர்கள் எதிர்கொள்கின்றனர். இருப்பினும் லாங்சன் சமூகங்களை 'வேளிர்(chiefdoms)' சமூகங்களாக அங்கீகரித்துள்ளனர். கூறாக்கத் தொல்குடி அமைப்பிலிருந்து வெளிவரும்

தவிர்க்கவியலாத நிலையானது வேளிர் சமூகம் என்று கொண்டால் அது யாங்சு சமூகங்களுக்குத் தெளிவாகப் பொருந்துகின்றது. பிறகு லாங்சன் சமூகங்களின் கலவையான உயர்ந்த அமைப்பிற்கு 'வேளிர்' என்பது பொருத்தமான சொல்லாகத் தோன்றினால் அதுவே அரசு உதயமாவதற்கான முந்தைய நிலையினைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

3.1.4. எர்லிடொஓ அரசு (பொ.ஆ.மு. 1900-1555)

வட சீனாவில் எர்லிடொஓ அரசு நாகரிக உருவாக்கத்தில் ஒரு முக்கிய இடத்தினைக் கொண்டுள்ளது. இது அரசவை அதிகாரம், நகர நாகரிகம், பெரும் அரசியல் அமைப்பு, இராணுவ அமைப்பு முதலியவற்றைக் கொண்ட ஒரு புதிய தொடக்கத்தினைத் திறந்துவிட்டது. யிலுஓ பள்ளத்தாக்கின் மையத்தில் குடியேற்றங்களுக்கான தன்மைகள் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துவந்த போக்கும் படிநிலைகளும் தனிக்குடும்ப மக்கள்தொகையும் அக்காலத்தில் இருந்ததற்குத் தெளிவான ஆதாரங்களைக் காணமுடிகின்றது. பொ.ஆ.மு. 1900-1800 இடைப்பட்ட காலத்தில் ஓர் ஒற்றைமையம், உயர்ந்த ஒருங்கிணைந்த அரசியல் நிறுவனம் என்ற தன்மை உருவாகியிருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எர்லிடொஓ அதிகார மையத்திலும் அதனைச் சுற்றி நான்கு அடுக்கிலான குடியேற்றங்களின் படிநிலைகள் அமைந்துள்ளன. எர்லிடொஓ நகர மைய உருவாக்கம் 100 ஆண்டுகளுக்குள் விரைவாக விரிவடைந்திருக்கலாம். அங்குக் காணப்படும் வீடுகளின் அமைப்புகள் உயர்குடிகளுக்கென தனியாகவும் மற்ற மக்களுக்குத் தனியாகப் பிரிந்து இருந்ததைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன என்று தொல்லியல் ஆய்வுகளின்வழி விளக்குகின்றனர்.

உலோகம், இரத்தின வேலைகள் செய்யும் கடைகள் அரண்மனைக்கு மிக அருகில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உயர்குடிகள் அவற்றின் தயாரிப்புகளில் கட்டுப்பாடுகள் விதிப்பதற்கு ஏற்றாற்போல் அருகில் அமைந்திருக்கலாம். இத்துடன் உலோகங்களும் இரத்தினக்கற்களும் உயர்குடிகளின் சவக்குழிகளில் அதிகமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேட்டுக்குடிகளின் சவக்குழியில் டிராகன் வடிவலான பொருட்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. டிராகன் என்பது ஒரு புராணக்கால விலங்காகவும் இது மகத்தான சக்தியினைக் கொண்டிருப்பதாகவும் மரபானமுறையில் நம்பப்படுகின்றது. இத்துடன் இது உயர்ந்த பதவியில் இருப்போருடன் தொடர்புடையதாகத் தெரிகின்றது. எர்லிடொஓவினைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடிகள் மிகப்பெரிய சடங்கியல் சக்தியினைக் கொண்டிருந்ததாக இதன்மூலம் அறியமுடிகின்றது. மண்பாண்டங்களில் பன்னிரண்டு வகையான குறிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அவற்றை ஓர் எழுத்துமுறையினைக் கொண்ட அமைப்பாக அடையாளப்படுத்தமுடியவில்லை என்கின்றனர்.

எர்லிடொஓ தனது ஆதிகத்தினைத் தனது பகுதியினைச் சுற்றி எங்கெல்லாம் முக்கியமான மூலப்பொருட்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் விரிவுபடுத்தியது. அக்காலத்தில் முக்கியமான மூலப்பொருட்களாக உப்பு, காப்பர், மதிப்புமிக்க உயர்தரக் கற்களின் வகைகள் முதலியவை இருந்தன. மூலப்பொருட்கள் கிடைத்த எல்லையோரச் சுற்றுப் பகுதிகளில் எர்லிடொஓ புறச்சாவடிகளை அமைத்தது. எர்லிடொஓவின் வட்டார மையங்கள் முன்பெப்பொழுதும் இல்லாதவகையில் ஆட்சியாளர்களின் உலோகத் தேவையின் காரணமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லைப்பகுதியானது ஆயுதத் தேவையின் காரணங்களுக்காகவும் முன்னோர்களின் வழிபாட்டுச் சடங்கியல் நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களுக்காகவும்

விரிவாக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு நடவடிக்கைகள் ஆளும்வர்க்கத்தின் அரசியல்ரீதியான உறுதிப்பாட்டினை உறுதியாக்கியது.

எர்லிடொஓ அரசின் வளர்ச்சியானது பருவநிலை மாற்றங்களால் ஏற்படும் விளைவுகளினால் வளர்ச்சிபெற்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். யிலுஓ பள்ளக்தாக்கில் ஏற்படும் தொடர்ச்சியான வெள்ளப்பெருக்குகள், குறைந்த ஈரநிலம் முதலியவை உலர்ந்த, குளிர் நிலைகளில் வளர்ச்சியினை முன்னெடுக்க அரசினை ஊக்குவித்தது என்கின்றனர். இத்தகைய பருவநிலைபோக்குகளைக் கணக்கில்கொண்டு பலவகையான பயிர்களையிடும் விவசாயமுறையானது உருவாக்கப்பட்டது. வீட்டு உபயோகத்திற்காகத் தினை, அரிசி, சோயா பீன்ஸ் முதலியவையும் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோதுமை, பார்லி முதலியவையும் பயிரிடப்பட்டன. பல்வகைப் பயிர்முறையானது ஆண்டிற்கான மகசூலை அதிகப்படுத்தியது, மோசமான பருவநிலையினால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைக் குறைத்தது. இத்தகைய சுற்றுச்சூழல் நெருக்கடிகள் பிழைப்புக்கான புதிய மாற்று உத்திமுறைகளை உருவாக்கியது. இத்தகைய மனிதர்களின் செயல்பாடுகள் ஒருவேளை எர்லிடொஓ அரசு உருவாகி வளர்வதற்கு உதவியாய் இருந்திருக்கலாம் என்கின்றனர்.

3.1.5. ஷாங் அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 1554-1046)

ஷாங் ஆட்சி காலமானது 17 தலைமுறைகளில் 31 அரசர்களால் ஆட்சிசெய்யப்பட்டதாகும். ஹெனான் மாகாணத்தில் உள்ள அங்யாங் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய்வுகள்மூலம் அது ஷாங் அரசமரபின் தலைநகரம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் ஷாங் காலத்திய ஆமையோடு-எலும்புப் பொறிப்புகள் (Oracle-Bone Inscriptions)

கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அங்யாங்கின் புழங்குபொருள் பண்பாட்டினைப் பறைச்சாற்றுவாதாக உள்ளதெனக் கருதுகின்றனர். ஷாங் மக்கள் அனைத்தும் கடவுளர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது என்று ஆழமாக நம்பினர். அவர்கள் ஆமையோடு, விலங்கின் எலும்பு ஆகியவற்றைச் சடங்கில் பயன்படுத்தினர். இந்த ஆமையோடு, எலும்பு ஆகியவற்றை விரிசல் ஏற்படும்வரை நெரும்பில் இடுவர். அவற்றில் ஏற்படும் விரிசல்களைக் கொண்டு குறிச்சொல்வர். இத்தகைய ஆமையோடு, எலும்பு ஆகியவற்றின்மீது எழுத்துப் பொறிப்புகளை இடுவர். இதனால் இது ஆமையோடு-எலும்புப் பொறிப்புகள் என்ற பெயர் பெற்றது. தொடக்க கால ஆய்வுகளில் இந்தப் பொறிப்புகளில் 4500 சித்திர எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 1700க்கு மட்டுமே இதுவரையில் பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆமையோடு-எலும்புப் பொறிப்புகளில் ஷாங் அரசர் இடது, வலது, மையம் என்ற மூன்று படை அலகுகளை வைத்திருந்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுடன் இவற்றில் மூன்று குலங்கள் கொண்ட படை, ஐந்து குலங்கள் கொண்ட படை, பலமகன்களுடன் ஒரு குலம் கொண்ட படை ஆகியவையும் காணப்படுகின்றன. இதன்மூலம் ஒவ்வொரு குலமும் படையாக இருந்துள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஷாங் அரசன் தனது முதல் முன்னோர்களை உயர்கடவுளின் மகன்கள் என்று கூறிக்கொண்டார். அவர்களிலிருந்து தங்களது அரசமரபு தொடங்குவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஷாங் சமயத்தின் மையமான கூறானது அவர்களின் தொடக்கால முன்னோர்களை அவர்கள் அடையாளப்படுத்துதலிருந்து தொடங்குகின்றது. அதன்படி ஷாங் அரசர்கள் மனிதர்களை வழிநடத்துவதற்காகப் பிறக்கின்றனர், இறந்தபின்பு

கடவுளர்களாக மாறுகின்றனர் என்றும் அவர்கள் வாழும்போது வாழ்க்கையினை ஆட்சிபுரிபவர்களாகவும் இறந்தபின்பு இறப்பினை ஆட்சிபுரிபவர்களாகவும் இருக்கின்றனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

பழங்குடித் தலைவர்கள் மக்களுக்கு நன்மை செய்கின்றனர், மக்களின் பொதுவான சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகளை வகுக்கின்றனர். அதன்வழி பிற்காலத்தில் அந்தப் பழங்குடித் தலைவர்கள் கடவுளராக மாறுகின்றனர். இத்தகைய தன்மையிலேயே ஷாங் மக்களும் அவர்களது தலைவர்களைக் கடவுளாகப் பார்க்கின்றனர். ஷாங் அரசர்கள் கடவுளர்களாக இருந்து மக்களை ஆட்சிபுரியும் அதேநேரத்தில் அரசர்களாக இருப்பதாலேயே மக்களுக்கான சேவையினைச் செய்யாமலும் இருந்தனர் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஷாங் சமயத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் போர்ச்செயல்பாட்கள் நடைபெற்றுள்ளன. இத்துடன் எழுத்து மொழியும் சமயத்தின் பின்புலத்திலேயே வளர்ந்துள்ளது. ஷாங் அரசமரபு தொல்குடிச் சமூகத்தின் பல முக்கியமான வழக்காறுகளைத் தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஷாங் காலத்தில் 'பலியிடுதல்' சடங்கின் முக்கியச் செயல்பாடாக இருந்துள்ளது. குறிப்பாக, இறந்துபோன 'தாயிற்குப் பலியிடுதல்' என்பது முக்கியச் செயல்பாடாக இருந்துள்ளது. அதன்வழி ஷாங் மக்கள் தாய்வழி அதிகாரத்திற்குச் சிறப்பு மரியாதை செலுத்துவதுவதனைக் காணமுடிகின்றது. பலியிடுதலில் ஆடுகளை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கால்நடை வளர்ப்பு ஷாங் காலத்தில் அதிக அளவில் நிகழ்ந்துள்ளது. ஷாங் காலத்தின் பின் பகுதியில் 300 முதல் 400 வரையிலான ஆடுகள் ஒரே பலியிடுதலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இது சிலநேரங்களில் 1000வரையும் சென்றுள்ளது.

ஆமையோடு-எலும்புப் பொறிப்புகளில் ஒரு வேட்டையில் 384 மான்கள் கொண்டுவந்துள்ளதாகக் குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதன்மூலம் அவர்களிடத்தில் வேட்டையாடுதலும் தொடர்ந்து செயல்பாட்டில் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இத்துடன் இந்த பொறிப்புகளில் சில தானிய வகைகளின் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. அதனால் அவர்கள் விவசாயத்திலும் சிறந்து விளங்கியிருக்கின்றனர். விவசாயத்தில் போர்க்கைதிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதற்கான தரவுகளும் உள்ளன. இத்துடன் அரிசியினைக் கொண்டு மதுவகைகளைத் தயாரித்ததற்கான சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன.

மேற்கண்ட தரவுகளின்வழி தொடக்க கால விவசாயச் சமூகங்களிலிருந்து அரசு தோன்றியதற்கான பின்புலங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

3.2. அரசுகள் வட்டார அரசுகளாக உருவாதல்

அரசுகள் வட்டார அரசுகளாக உருவாதல் என்னும் தலைப்பின்கீழ் மூன்று காலக்கட்டங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவை, 1. செள அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 1045-256) 2. வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலம் (பொ.ஆ.மு. 770-481) 3. போரிடும் அரசுகள் காலம் (பொ.ஆ.மு. 480-221). இதில் செள அரசமரபானது வட்டார அரசுகள் உருவாக்கத்தினைத் தொடங்கி வைத்த அரசாகும். அதன் இறுதிநிலையானது போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் முடிவடைகின்றது.

3.2.1. செள அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 1045-256)

சீனாவின் பண்பாடு, அரசியல் வரலாற்றில் செள அரசமரபு ஒரு சிறப்பான இடத்தினைப் பெற்றிருக்கின்றது. செள அரசமரபானது அதற்குமுன்பிருந்த

அரசுகளைவிடச் சிறந்த முறையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. செள அரசமரபானது ஒரு தனித்த சமூக, பண்பாட்டுச் சூழலினை உருவாக்கியிருந்தது. ஏனெனில், செள அரசின் வீழ்ச்சியானது பேரரசு அமைப்புமுறையின் கருவினைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தது. மற்றொரு புறத்தில் செள அரசமரபு காலத்தில் இலக்கியப் பண்பாட்டின் மதிப்பானது முழுமையாக வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இத்தகைய முறையானது அதற்கு முன்பிருந்த ஷாங் அரசமரபினைவிட இதன் அரசியல், சமூக நிறுவனங்களை மிக அதிகமாக ஓர் இணைவாக்க முறையில் சிந்திக்க வாய்ப்பளித்துள்ளது.

3.2.1.1. வானகத்தின் ஆணையும் தே எனும் கருத்தாக்கமும்

பொ.ஆ.மு. 1059ஆம் ஆண்டு சூரிய அமைப்பில் உள்ள ஐந்து கோள்களான வியாழன், சனி, செவ்வாய், வெள்ளி, புதன் ஆகியவை ஒரு குறுகிய பகுதியில் 'ச்சி' மலைகளின் அடிவாரத்திலுள்ள செள தலைநகரின் வடக்கு வானத்தில் தோன்றியுள்ளன. இந்த நிகழ்வினை நவீன அறிவியலும் உண்மையென நிரூபித்துள்ளது. இத்தகைய மிகவும் அரிய கோள்களின் நிகழ்வை செள அரசிற்கான 'வானகத்தின் ஆணை' (Heaven's Mandate) என்று செள அரசரும் மக்களும் பார்த்தனர். அதாவது, வானகம் நல்லியல்புடைய ஆட்சியினைப் புரியுமாறு ஆணை வழங்கியதாக அக்காலத்திய மக்கள் நம்பினர். அந்த ஆணையின்வழி வானகம் தே (புண்ணியம், நல்லியல்பு) என்பதைப் பரிசாகச் செள அரசரான வேன்க்குக் கொடுத்தது. அரசர் வேன்க்குப் பிறந்தவர்களும் நல்லியல்பினைப் பெற்றவர்களாக மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். அதனால் செள அரசர்கள் 'வானகத்தின் மைந்தர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

தே என்பதைப் பெற்ற சௌ அரசர் அப்போது ஆட்சி புரிந்த ஷாங் அரசமரபிற்கு எதிராகப் பல கருத்துகளைக் கட்டமைத்தார். ஷாங் அரசர் ஒரு தீய, சித்தப்பிரம்மை பிடித்த கொடுங்கோலனாவும் அவனது அதிகாரிகளும் மிதமிஞ்சிய குடி வெறியர்களாகவும் இருப்பதால் அவனது அரசு முழுவதும் அழிக்கப்படவேண்டியதாகும். அதனைத் தவிர்க்கவே முடியாமல் சௌ அரசானது செய்கின்றது. அவர்களுக்குக் கிடைப்பது 'வானத்தின் தண்டனை' என்று மக்கள் மத்தியில் சௌ அரசு கருத்துகளைப் பரப்பியது; வெற்றியினையும் பெற்றது.

இவ்விடத்தில் வானகம் குறித்துச் சோ.ந. கந்தசாமியின் கூற்றினையும் இணைத்து நோக்குதல் இன்னும் சற்று தெளிவினை உண்டாக்கும்.

வானகத்தின் ஆணை என்பது நிலையானதும் அன்று; மாற்றம் இல்லாததும் அன்று. தூய அரசர் அதனைப் பெறுகிறார்கள்; தீய அரசர் அதனை இழக்கிறார்கள்(2013:261).

இந்த வானகத்தின் ஆணை என்பது ஒரு நல்லாட்சியினைக் கொடுப்பதற்கான வடிவம். நல்லாட்சி வீழும்போது வானகம் அனைத்தையும் அழிக்கும். வானகத்தின் ஆணையினை ஷாங் அரசு பெற்றிருந்தபோது அதற்கு முந்தைய ச்சியா அரசமரபு அழிந்தது. அதேபோல்தான் சௌ அரசு வானகத்தின் ஆணை பெற்றபோது ஷாங் அரசு அழிந்தது. இத்தகைய தன்மையில் வானகத்தின் ஆணை சோ.ந. கந்தசாமி குறிப்பிடுவதுபோல் தொடர்ந்து மாற்றத்தின்ண்டே இயங்குகின்றது.

இதன்படிநோக்கினால், சௌ ஆளுகையின் எதிர்காலம் கேள்விகுறியாக உள்ளதையும் இதில் காணமுடிகின்றது. இந்த வானகத்தின் ஆணை என்பது மக்களை ஆளுவதற்கான சட்டத்தின் மூலாதாரம் மட்டுமில்லாமல் சௌ அரசர்கள் சரியான பாதையில்

செல்லவில்லை என்றால் இது ஒரு மகத்தான தீங்கிற்கான மூலாதாரமாகவும் செயல்படக்கூடியது என்பதையும் இது சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இதனால் நல்லியல்பினைக் கொண்ட ஆட்சியினைப் புரிதல் என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாகின்றது.

மேற்கு சௌ வடக்குச் சீனச் சமவெளிகள், பள்ளத்தாக்குகளில் சிதறிக்கிடக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான இனக்குழுக்களின் குடியேற்றங்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டின்கீழ் கொண்டுவந்தது. இந்தக் குடியேற்றங்களைத் தனது வட்டார ஆளுகையர்களின்மூலம் ஒருங்கிணைத்து மேற்கு சௌ அரசின் அரசியல் அதிகாரத்தின் ஒரு பெரிய வலையாகப் பின்னியது. இதன்படி குடியேற்றங்களின் அரசாகச் செயல்படும் அதேவேளையில் இது குல ஆணைகளின்படி செயல்பட்டது. அவற்றை ஒருங்கிணைப்பதற்கு வானகத்தின் ஆணையிடம் பெற்ற 'தே' எனும் கருத்தாக்கத்தினைப் பயன்படுத்தியது.

3.2.1.2. தனது குலத்தில் உள்ளவர்களைக் கொண்டு வட்டார அரசுகளை உண்டாக்குதல்

சௌ அரசு 'பெங்ஜிஅன்'(இதன் நேரடியான பொருள், எல்லையினை வரையறுத்தல், அரசுகளை விரிவாக்குதல்) என்ற முறையின்மூலம் தனது குலத்தில் உள்ளவர்களை வட்டார ஆளுகையர்களாகக் கிழக்குச் சீனா முழுவதும் விரிவாக்கம் செய்தது. மேலும், தனது வட்டார அரசுகளை அதற்கு முந்தைய ஷாங் அரசு எங்கெல்லாம் வலிமையான இடங்களையும் போக்குவரத்து வழிகளையும் கொண்டிருந்ததோ அவ்விடங்களில் விரிவாக்கம் செய்தது. சௌ அரசாங்கத்தினைப் பாதுகாக்க சிறப்பான ஓர் இணைப்பினை அவை கட்டமைத்தன.

இத்துடன் சௌ அரசின் 'மையஅரசவை' வட்டார அரசுகளின் உள்ளூர் நடவடிக்கைகளில் தலையீடு செய்ததற்கான எந்தத் தரவுகளும் கிடைக்கவில்லை. அதேநேரத்தில், வட்டார அரசுகள் சுயமான அரசாங்கமாக இல்லை. வட்டாரஅரசுகள் மேற்குச் சௌ அரசாங்கத்தின் அரசியல் வாழ்வின் செயலுக்கமுள்ள பங்கேற்பாளர்களாக இருந்துள்ளனர். சௌவின் எல்லை முழுக்க 'வட்டாரங்களாகப்' பிரித்து நிர்வாக அதிகாரத்தினை அதன் உள்ளூர் ஆட்களைக்கொண்டு ஓர் அரசியல் கட்டுப்பாட்டினைச் சௌ உருவாக்கியிருந்தது. வட்டார ஆளுகையாளர்கள் உயர்ந்த அதிகாரத் தன்னாட்சியினை அனுபவிப்பவர்களாக மட்டுமல்லாமல், மேற்கு சௌ அரசிற்குக் கடமையாற்றுவவர்களாகவும் இருந்தனர்.

3.2.1.3. பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட அரசு மையங்கள்

சௌ, அரசு அதிகாரங்களாக வேய் ஆற்றின் சமவெளி பகுதியில் பல அரசு மையங்களை உருவாக்கி ஓர் இணைப்பினை உண்டாக்கியது. சௌ அரசின் வட்டார அரசுமையங்களாகப் பாங், ஹாவ், ச்ஹெங், ச்சியி, செங்ச்சுவ் ஆகிய ஐந்து நகரங்களை உருவாக்கியிருந்தது. இவற்றின் சமூக அரசியல் செயல்பாடுகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வேறுபட்டு இருந்தன. இந்த அரசு மையங்களின் அதிகாரிகளை நியமிப்பதற்கான பொறுப்பினைச் சௌ அரசவைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட நகரின் விவசாய மக்களையும் அன்றாட நடவடிக்கைகளையும் கண்காணிப்பதற்கு உள்ளூர் அதிகாரிகளையே நியமித்துள்ளதைக் கல்வெட்டு ஆவணங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

3.2.1.4. மேற்கு சௌ அரசின் பிரதிநிதித்துவக் கொள்கை

மேற்கு சௌ அரசானது ஒரு பிரதிநிதித்துவ ஆளுகைகள் கொண்ட அரசாக இருந்துள்ளது. ஒரு புறத்தில், சௌ அரசு வானகத்தின் ஆணை பெற்ற 'அரசர் வேன்' தொடங்கிய அரசமரபிலிருந்து பெற்ற அதிகாரத்தின்மூலம் தற்போதைய சௌ அரசர் ஆட்சிசெய்கிறார். மற்றொரு புறத்தில், சௌ அரசர் அவரது நிர்வாக அதிகாரத்தினை அவரது வட்டார ஆளுகையர்களிடத்தில் கொடுக்கின்றார். இத்தகைய அரசியல் அமைப்பானது, சௌ அரசரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வட்டார ஆளுகையர் அவர்களது அரசாங்கத்திற்குக்கீழ் உள்ள உள்ளூர் நடவடிக்கைகளை முழுவதும் கட்டுப்படுத்தும் உரிமையினை வழங்குகின்றது. அதேநேரத்தில் வட்டார ஆளுகையர் ஒரு சுயமான இறையாண்மை கொண்டவர்கள் அல்லர் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

3.2.1.5. நன்நில முறை (Well Field System)

மேற்கு சௌ காலத்திய நிலஉரிமை மாதிரியினை 'நன்நில முறை' என்று அழைக்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம் ஒன்பது பகுதிகளாக முதலில் பிரிக்கப்படுகின்றது. பிரிந்த அந்த ஒன்பது பகுதிகளில் நடுவில் உள்ள ஒரு பகுதியை விடுத்து, மற்ற எட்டு பகுதிகள் எட்டு குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். ஒவ்வொரு குடும்பமும் தனக்கான பகுதியில் விவசாயம் செய்து கொள்ளும், அடுத்து நடுவில் உள்ள ஒரு பகுதியினை இந்த எட்டு குடும்பங்களும் சேர்ந்து விவசாயம் செய்து வரியாகத் தனது குடியில் உள்ள தலைவனிடம் கொடுப்பார்கள். இந்த நடுவில் உள்ள ஒரு பகுதி 'பொது' என்று குறிக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய முறையினை நன் நிலம் முறை (Well Field System) என்று அழைக்கின்றனர்.

3.2.1.6. தே கருத்தாக்கமும் மேற்கு சௌ சமூகத்தின் மேட்டுக்குடிகளும்

மேற்கண்ட முறையில் மேற்கு சௌ ஆட்சியானது நடைபெற்றாலும் அதற்கு எதிரான தன்மையினையும் அதனுள்ளே வளர்த்து வந்தது. குறிப்பாக, மேற்கு சௌ காலத்திய சமயவியல் செயல்பாட்டில் அவை தெளிவாக வெளிப்பட்டன. சௌ அரசின் 'வானகம்' ஷாங் அரசின் 'உயர் கடவுள்' என்னும் கருத்தாத்திற்கு எதிரானதாகக் கருதப்படுகின்றது. மேற்கு சௌவானது ஷாங் அரசினை வெற்றிக்கொண்டதன்மூலம் உயர் கடவுள் என்பதையும் வெற்றிக்கொண்டது. கடவுள் எனும் கருத்தாக்கத்தினை வெற்றிக் கொண்டபின்பு சௌ மேட்டுக்குடிகள் அதனைக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மறுசீரமைத்துத் தங்களது அரசியல்சார் பயன்பாட்டிற்காகப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். சௌவின் முற்கால அரசமரபினைச் சார்ந்த எலும்பு கல்வெட்டுகள், ஷாங் அரசமரபில் இருந்த உயர் கடவுள் என்னும் கருத்தாக்கத்தினை வெளிப்படையாகச் சௌ தகவமைத்துக்கொண்டதை விவரிக்கின்றன. இதன் வெளிபாடானது, பிற்காலத்து மேற்கு சௌ சமயவியல் நடவடிக்கை, இன்னும் அதிக மாற்றங்களைச் செய்ததன்வழி அறியமுடிகின்றது. தனது முன்னோர் வழிபாட்டில் ஷாங்கிற்கும் சௌ மேட்டுக்குடிகள் இடமளித்தனர். சௌ காலத்துத் தரவுகளில் வானகம் உயர்ந்த பிரபஞ்ச விதியாகச் செயல்படுகின்றது. அது அரசினை அழித்தல், மரணத்தினை உண்டாக்குதல், அனைத்தையும் பாழாக்குதல் என்னும் தன்மையில் அதிகமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு நேர்எதிராகக் கடவுள் என்பது சௌ அரசருக்கு ஆதரவாக நின்றல், சௌ மக்களைப் பாதுகாத்தல் என்ற தன்மையில் விவரிக்கப்படுகின்றது. எந்த இடத்திலும் கடவுள் எதிர்மறைச் செயல்கள் செய்ததாகத் தரவுகள் இல்லை. இத்துடன், கடவுள் சௌ மக்களுக்குப் பாதுகாவலாக

மட்டுமல்லாமல், சௌ அரசர் தனது உலக வாழ்விலிருந்து இறந்த பிறகு கடவுளின் அவையில் அவருக்கு இடத்தினையும் வழங்குகின்றது.

3.2.1.7. மேற்கு சௌவின் வீழ்ச்சி

காலங்கள் செல்லச் செல்ல, பரம்பரை உறுப்பினர்கள் சௌ அரசரின் இரத்த உறவிலிருந்து மிகவும் தொலைவிற்குச் செல்வதனால் இயல்பாகவே சௌ அரசருக்கும் வட்டார ஆளுகையர்களுக்கும் இடையிலான பிணைப்பு பலவீனத்தினை அடைந்தது. வட்டார ஆளுகையர்கள் தங்களின் ஆழமான வேர்களை அவர்களின் பகுதிசார் இடங்களில் கொண்டிருக்கின்றனர். இவை தவிர்க்கவே முடியாதபடி மையத்திலிருந்து விலகும் தன்மையினைக் கொண்டிருப்பதால் இறுதியில் அது குறிப்பிட்டதக்க வகையில் மேற்கு சௌ அரசினைப் பலவீனமாக்கியது.

மேற்கு சௌவின் கடைசி அரசர் யூஉ ஆவார். பொ.ஆ.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் மேற்கு சௌ பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளானது. தென்கிழக்குப் பகுதியில் ஹுஅய் ஆற்றின் அருகில் அரசர் 'மு' தொடர்ந்து சௌ பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல்களைக் கொடுத்துவந்தார். தெற்கு ஹுபேய் அருகில் ஒட்டுமொத்தப் புரட்சியாளர்கள் இணைந்த ஓர் அரசு உருவானது. இக்காலத்தில் வட்டார ஆளுகையர்கள் உதவி செய்யாமல் சௌ மேட்டுக்குடிகளுடன் இணைந்து சௌ அரசரைக் கைவிட்டனர். பொ.ஆ.மு. 771ஆம் ஆண்டு வடமேற்கு பகுதியில் உள்ள பல்வேறு இனக்குழுக்கள் சௌ தலைநகரின்மீது தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தின. மேற்கு சௌ அரசு முடிவுக்கு வந்தது.

3.2.2. வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலம் (பொ.ஆ.மு. 770-481)

சீனச் செவ்வியல் பனுவல்களில் ஒன்றான வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் கால ஏடுகளில் பொ.ஆ.மு.770 முதல் பொ.ஆ.மு.481 வரையிலான காலக்கட்டத்தில் சீனாவில் நிகழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஒவ்வோர் ஆண்டிற்குமெனத் தனித்தனியாக விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் இக்காலக்கட்டத்திற்கு இப்பெயரினை இட்டுள்ளனர்.

வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தில் தோன்றிய முக்கியமான ஒன்று 'மேலதிகாரி' (Hegemon) என்ற பதவியாகும். அரசாங்கம் ஒரு புதிய அமைப்பிலான அதிகாரத்தினை வழங்கியது, அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் ஒரு புதிய வடிவம் மேலதிகாரியின் மேலாளுமையால் உறுதிசெய்யப்படுகின்றது. மேலதிகாரியின் பதவியானது அவரது வட்டாரத்திலுள்ள இராணுவப் பலத்தினைவிட அதிகமானது. மேலும் இரண்டு அரசுகளுக்கிடையிலான பேச்சுவார்த்தைக்காக மற்றோர் அரசினை அணுகவும் அழைக்கவும் தகுதியினைப் பெற்றிருந்தது. இத்துடன் அரசர் இல்லாத நேரங்களில் சமூக விதிகளை விரிவாக்கவும் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பதற்கான வேலைகளைச் செய்யவும் அதிகாரத்தினைப் பெற்றிருந்தது.

மேற்கு செளவில் காணப்பட்ட 'ஐந்து பதவிகள்' என்ற மரபார்ந்த தன்மையின் துணைப் பொருளாகத்தான் மேலதிகாரி என்ற அமைப்பு வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தில் செயல்படுத்தப்பட்டது என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. செள காலத்தில் ஐந்து பதவிகள் காணப்பட்டாலும் அவை முறையாகச் செயலில் இல்லை. ஆனால், வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தில் இந்த 'மேலதிகாரி' என்னும் பதவியானது முறையாகவும் தீர்மானகரமாகவும் செயல்படுத்தப்பட்டது. இத்துடன் இக்காலக்கட்டத்தின் அரசியல்

சூழலானது அத்தேவையினை உணர்த்தி நின்றது என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். தொல்லியல் ஆய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட 100க்கும் மேற்பட்ட இரும்பு பொருட்கள் வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தினைக் குறிக்கிறது. இதனை ஆராய்கையில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இரும்பின் பயன்பாடு பல்வேறு வகையில் வளர்ந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இருப்பினும், உலோகத்தின் பயன்பாடே வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தின் சமூக வாழ்வில் முக்கிய இடத்தினைக் கொண்டுள்ளது என்கின்றனர்.

3.2.2.1. மாவட்டங்களின் உதயம்- நிர்வாக சட்டகத்தின் மறுவுருவாக்கம்

வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலக்கட்டத்தில் சமூக நிறுவனங்களின் மாற்றங்கள் என்பவை 'மாவட்டம்' என்னும் அமைப்பு உருவாக்கத்தின்மீது அமைந்திருந்தது. மாவட்டங்களின் முக்கியத்துவமானது 'மாவட்டப் படைத்தலைமையகம்' என்பதன் தோற்றத்துடன் இணைந்துள்ளது. போரிடும் அரசுகள் காலத்தினைச் சேர்ந்த ச்சுஓ உரையானது (Zuo Commentary) 'மாவட்டம்' என்னும் அமைப்பினைக் குறித்து விவரிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். இது தொடக்க வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்திலிருந்து செயல்படுவதாகவும் மரபார்ந்த பிரபுத்துவ முகவர்களின் செயல்பாட்டிலிருந்து முற்றிலும் வேறான முறையில் ஒரு புதிய வகை புவிசார் நிர்வாக முறையினைக் கொண்டுள்ளதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தில் நிகழ்ந்த உள்நாட்டுப் போர்களில் அமைச்சர்கள் அவர்களின் அரசு ஆளுகையர்களைக் கொல்வதும் அல்லது சொந்த அதிகாரிகள் அவர்களது அமைச்சர்களைக் கொல்வதும் நிகழ்ந்தன. குடிமைக் கலவரங்கள் சமூகத்தின் ஒரு சாதாரண செயல்பாடுகளாக மாறியன. அதனால் வசந்தம் மற்றும்

இலையுதிர் காலச் சமூக, அரசியல் சூழலில் ஒரு புதிய கதாபாத்திரத்தின் தேவையினை வேண்டி நின்றது. இத்தகைய நிலையில் 'ஷி'(Shi) என்னும் பதவி உதயமாகின்றது. 'ஷி' என்பதற்கு அதிகாரி, போர்வீரர், அரசவை மேற்பார்வையாளர் என்று பல்வேறு வரையறைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இது கடுமையான அரசியல் போராட்டச் சூழல்களில் ஆழ்ந்த சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது என்கின்றனர். சேவை மனிதர் (Man of Service) என்னும் தனித்தன்மையில் தன்னைக் குறிப்பிட்டுக்கொண்டு 'ஷி' எனும் சுய அடையாளத்துடன் சமூகக் குழு உறுப்பினர்கள் வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலக்கட்டத்தில் உதயமானார்கள். அவர்களின் பணியானது அரசு அல்லது யார் அதிகாரத்தில் உள்ளார்களோ அவர்களுக்கும் அவர்களின் வம்சாவளியினருக்கும் தொடர்ந்து சேவை செய்வதாகும். இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்பவர் கன்பூசியசு என்கின்றனர். இத்துடன் சட்ட நடைமுறை, சட்ட அமைப்பு ஆகியவை நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்ட சட்டமாக நகரும் மற்றொரு பெரும் மாற்றம் இக்காலக்கட்டத்தில் ஏற்பட்டது. சட்ட அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றமானது வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தின் பரந்த வரலாற்றுச் சூழலில் வைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டிய ஒன்றாகும் என்கின்றனர்.

3.2.3. போரிடும் அரசுகள் காலம் (பொ.ஆ.மு. 480-221)

பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அசலான இருபதுக்கும் மேற்பட்ட அரசுகளும், அறுபதிலிருந்து எழுபது வரையிலான மற்ற சிறு அரசுகளும் இருந்துள்ளதை இக்காலத்து ஆவணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட அரசுகள் இன்னும் தொடர்ந்து தனது இருத்தலுக்கான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தன. இத்தகைய

போக்கானது போரில் வெற்றிபெறுதல், இணைத்தல் என்னும் நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையில் அடுத்த நான்காம் நூற்றாண்டில் முழுக்க நிகழ்ந்தது. அடுத்த மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஒப்பீட்டளவில் நிலையாகப் பல்முனை அதிகார அமைப்பு என்ற தன்மையில் ஏழு சக்திவாய்ந்த வட்டார அரசுகள் உதயமாயின. அவை வேய், ட்சுஒ, ஹான், சி, சின், ச்சு, யான்.

அரசியல், சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் மூலமாக ஒன்றை மற்றொன்று அதிகாரம் செலுத்துவதன்மூலம் பெரிய அரசுகள் உதயமாயின. சீனா மீளாத அமைப்பான ஏழு மிகப்பெரிய கொல்லும் இயந்திரமாக மாறியது என்று இக்காலக்கட்டத்தினை வர்ணிக்கின்றனர். அதேநேரத்தில் தத்துவவாதிகளும் அரசியல்வாதிகளும் இம்மாற்றத்தினை எடுத்துணர்த்துதலைத் தொடர்ந்து செய்தனர். அதேபோல் ஆளும் ஆட்சியாளர்களும் மற்ற பகுதிகளை அழித்து ஒற்றை அரசனாகக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தனர். இத்தகைய நிலையானது தவிர்க்கவே முடியாமல் ஒரு பேரரசு உருவாவதை நோக்கி நகர்ந்தது.

'வட்டார அரசுகள்' என்பதில் காணப்படும் 'வட்டாரம்' என்பதற்கான பொருளில் இன்றியமையாத கூறாக இறையாண்மை இணைந்தே காணப்படுகின்றது. பொதுவாக, வட்டார அரசு என்பது ஓர் அரசியல், சமூக வளர்ச்சியின் உயர்ந்த நிலையாக உள்ளது. இது ஒப்பீட்டளவில் ஒரு வட்டார நிறுவனமாக ஒரு சிறிய மையத்தினைக் (தலைநகரினைக்) கொண்டு தடையில்லாமல் நிர்வாகத்தினைக் கட்டுப்படுத்துவதாக உள்ளது. மேலும், தெளிவான எல்லையினைக் கொண்டிருப்பதால் அதனைப் பாதுகாப்பதற்கான படைக்கலன்கள், பரிசோதனைகள் முதலியவற்றையும் எளிமையான ஒருங்கிணைந்த அரசியல் விதிகளையும் கொண்டிருக்கின்றன. இத்துடன்

ஒரு முழுமையான அரசியல் அதிகாரத்தினை அந்த வட்டாரத்தின்மீது பெற்றிருந்தது. இத்தகைய வகையில் வட்டார அரசு என்பது பேரரசிற்குத் தகுதியான முன்னோடியாகத் திகழ்கின்றது என்கின்றனர்.

போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் இரும்புப் பயன்பாடானது மையத்தினை அடைந்தது. சடங்கியல், பொழுதுபோக்கிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த உலோகப் பொருட்களுக்கு மாற்றாக இரும்பு பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இரும்பின் பரவலான இருப்பானது இதில் முக்கிய அம்சமாக மாறியது. வாள்கள், இரும்பு அங்கிகள், அம்பின் முனைகள் முதலியவற்றிலும் விவசாயக் கருவிகளான கோடாரி, உளிகள், மண்வாரிகள், சுத்திகள், மண்வெட்டிகள், அரிவாள் முதலியவற்றிலும் இரும்பானது பயன்படுத்தப்பட்டது. இத்துடன் தலைக்கவசம், தேரின் பாகங்கள், குதிரை சேணம் முதலியவற்றிலும் இரும்பு பயன்படுத்தப்பட்டது. போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் இருபது இரும்பு தயாரிப்பு இடங்கள் செயல்பட்டதைத் தொல்லியல் ஆய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பல அரசின் தலைநகரத்திற்கு அருகில் உள்ளன. அவற்றில் பல்வகை இரும்பு பொருட்கள் உற்பத்தி மையங்களாகச் செயல்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பெரும் உற்பத்தி, பயன்பாடு நேரடியாகப் பல அரசுகளின் விவசாய உற்பத்தியினை அதிகரிக்கவும் போரில் கொல்லும் செயல்பாட்டினை மேம்படுத்தவும் செய்தன.

3.2.3.1. புதிய அரசுகளின் முதுகெலும்பான சிறு விவசாயிகள்

பொ.ஆ.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நான்காம் நூற்றாண்டு வரையிலான சமூக மாற்றத்தின் மிகமுக்கியமான விளைவானது சீனச் சமூகத்தில் ஆயிரக்காணக்கானோர் சிறு விவசாயிகளாக மாற்றமடைந்தனர். மரபார்ந்த கால்வழியில் சிறுவிவசாயி

நேரடியாக எவ்விதச் செயல்பாட்டிலும் இல்லாதவனாக இருந்தான். ஆனால், தற்போது அவன் ஒரு குடிமகனாக மாறியிருக்கிறான். அவன் தனது வாழ்க்கைக்கான திட்டத்தினைச் சுயமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வகுப்பதற்கான வலிமையினைப் பெற்றிருக்கிறான். தனது விவசாய உற்பத்தியினைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடியவனாகவும் அதற்கான சிக்கலுக்குத்தானே பொறுப்பேற்பவனாகவும் மாறினான்.

அரசு நேரடியாகத் தனிப்பட்ட விவசாயியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அரசு அவர்களது நல்வாழ்விற்கான அறப் பொறுப்பினை இவ்விடத்தில் ஏற்கின்றது. மற்றொரு புறத்தில் சிறு விவசாயிகள் ஒரு பெரிய மனித சக்தியின் தேக்கத்தினைக் கொண்டிருப்பவர்களாக உள்ளனர். இது போரில் ஒரு பெரும் வெற்றியினை ஈட்டித்தரும் செயல்பாட்டிற்காக அரசினை ஈர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

சிறு விவசாயிகள் சட்டத்தின்மூலம் வரி வருவாய்க்காக நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டனர். சின் அரசானது ஒரு வீட்டில் இரண்டு ஆண்கள் இருந்தால் வரி விகித்தினை இரண்டு மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. சின் அரசின் இத்தகைய செயல்பாடானது வட்டார அரசின் மேற்கட்டுமானத்தின் அடிநாதமாகச் சிறுவிவசாயிகள் இருந்துள்ளனர் என்பதைக் குறிக்கின்றது. போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் நிர்வாக ரீதியில் 'ஆண்டு அறிக்கை' மிக முக்கியமான மாற்றமாகும். ஒவ்வொரு வருடத்திலும் பன்னிரண்டாவது மாத்தில் ஆண்டு அறிக்கையானது சமர்ப்பிக்கப்படும். நில அளவின் புள்ளிவிவரம், வரி ஒதுக்கீடுகள், மாவட்டங்களில் உள்ள மீதி இருப்பு, நியமனத்தில் உள்ள அதிகாரிகள், ஆய்வாளர்கள், விவசாயிகள் இவர்களில் வெளியேறியவர்களின் எண்ணிக்கை, உள் பாதுகாப்பு குறித்த அறிக்கைகள் முதலியவை இவ்வாண்டறிக்கையில் இடம்பெறும். இவ்வறிக்கையானது

மரக்கட்டைகளில் மாவட்டச் செயலாளர் மூலம் உருவாக்கப்படும். இது அரசர் அல்லது உயர் அதிகாரிக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். இந்த முறையானது மூலாதாரங்களின் இருப்பினைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் அதனைக் கண்காணித்தல் அதன் செயல்பாட்டினைக் கட்டுப்படுத்துதல் என்ற தன்மையில் நிர்வாகத்தினைச் செய்யப் பயன்பட்டது.

போரிடும் அரசுகள் காலத்தினைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் தங்களது செயல்பாட்டிற்கு ஏற்றாற்போல் பதவி உயர்வினையும் தண்டனையினையும் பெற்றார்கள். எல்லா அதிகாரிகளும் மையஅவையின் மூலம் மாவட்டங்களில் பணியமர்த்தப்பட்டனர். அவர்கள் தவறான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டால் வெளியேற்றவும் பட்டனர்.

3.3. வட்டார அரசுகளிலிருந்து பேரரசு உருவாதல்

வட்டார அரசுகள் நிலவிய தன்மையிலிருந்து பேரரசு உருவானது. சீனத்தின் முதல் பேரரசு சின் அரசமரபினைச் சார்ந்ததாகும். அதன் வீழ்ச்சிக்குப்பின் ஹான் பேரரசு அவ்விடத்தினை அடைந்தது. இவ்விரு பேரரசுகள் இப்பகுதியில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

3.3.1. சின் அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 221-207)

சின் பேரரசின் உதயமானது ஒரு மிகச்சிறந்த காவியமாக மனித வரலாற்றில் திகழ்கின்றது என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சின் அரசமரபின் வரலாறானது மேற்கு சௌ காலத்திலிருந்து தொடங்குகின்றது. சீனாவின் முதல் பேரரசரான யின் செங் (பொ.ஆ.மு. 259-210) தன் பொ.ஆ.மு.235 ஆம் ஆண்டு சின் அரசராகப் பதவியேற்றார். பதவியேற்ற ஐந்து ஆண்டுகளில் சீனாவினை ஒற்றை

ஆளுகையின்கீழ்க் கொண்டு வருதலுக்கான முயற்சியினை மேற்கொண்டார். சின் படைகள் தனது கிழக்கேயுள்ள வலிமை குறைந்த ஹான் அரசினைத் தாக்கி வெற்றிபெற்றன. அதன் உத்திமுறையினைக் கண்டு மற்ற அரசுகள் பயந்தன. பொ.ஆ.மு. 229ஆம் ஆண்டு சின் படைகள் வடக்கே நோக்கி ட்சு வட்டாரத்தில் சென்று அதன் தலைநகரான ஹான்டனைக் கைப்பற்றின. அடுத்த வருடம் ஒட்டுமொத்த ட்சு வட்டாரத்தினையும் கைப்பற்றின. ட்சுவின் வடக்குப் பகுதியானது யான் அரசினை வெல்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்திருந்தது. தனது தோல்வியினை அறிந்த யான் அரசர் சின் அரசரைக் கொல்ல 'ஜிங் கே' என்ற வீரனைச் சின் அரசவைக்கு அனுப்பி வைத்தார். பல்வேறு அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் நிகழ்ந்த இந்த தாக்குதலை ஷிமா ச்சிஅன் தெளிவாக விவரித்துள்ளார். இத்தாக்குதல் தோல்வியில் முடிந்தது. பொ.ஆ.மு. 226ஆம் ஆண்டு யான் பகுதியானது முழுவதும் கைப்பற்றப்பட்டது. அடுத்து வேய் அரசினைக் கைப்பற்றுவதற்கு இறங்கியது. முதலில் சின் படை மஞ்சள் ஆற்றின் கரையினை உடைத்தது. அதனால் வேய் அரசின் தலைநகரம் வெள்ளத்தில் மிதந்தது. போரில் வெல்வதற்கான நம்பிக்கையினை இழந்த வேய் அரசர் நகரை விட்டு வெளியேறினர். நகரம் சின்னின் வசமானது. மத்திய சமவெளி முழுக்க சின் அரசின் வசமானது. அடுத்த ஆண்டு ஒட்டுமொத்தப் படையில் பாதிக்கு மேற்பட்ட படையினைக் கொண்டு ச்சு வட்டாரத்தினைத் தாக்கினர். இறுதியாக, பொ.ஆ.மு. 221 ஆம் ஆண்டு சின் படைகள் மஞ்சள் நதியினைக் கடந்து ச்சி அரசினையும் கைப்பற்றின. போரிடும் அரசுகளில் சின் மட்டுமே இருந்தது. ஒன்பதே ஆண்டுகளில் ஏழு வட்டார அரசுகளாக இருந்ததை ஒற்றை ஆளுகையின்கீழ்ச் சின் அரசு கொண்டுவந்தது.

சின் விரிவாக்கத்தின் செயல்முறையில் நிர்வாக மட்டத்தில் படை தலைமையகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. வெற்றிக்குப் பிறகு ஒட்டுமொத்தப் பேரரசும் முப்பத்தி ஆறு படைத்

தலைமையகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இதன் தன்மையிலேயே குடிமை நிர்வாகங்களும் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. இந்தப் படைத் தலைமையகங்களுக்கு அதிகாரத்திற்குக்கீழ் 900 மாவட்டங்கள் இருந்துள்ளன. நவீன கால ஆய்வில் அதன் 300 மாவட்டங்களின் பெயர்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். ஒவ்வொரு படைத்தலைமையகமும் ஒரு பாதுகாவலர், ஒரு தளபதி, ஒரு கண்காணிப்பாளர் என மூவர் கொண்ட அமைப்பு முறையில் நிர்வகிக்கப்பட்டது. அனைத்து மாவட்டங்களிலும் குடிமை சார்ந்து ஒரு குடிமை அதிகாரியாலும் உதவிக்கு ஒரு செயலாளராலும் படைகளுக்கு ஒரு தளபதியாலும் நிர்வகிக்கப்பட்டது. அனைத்து அதிகாரிகளும் பேரரசரின் அவையின் மூலம் நியமிக்கப்படுகின்றனர். பேரரசரின் கருவூலம் மூலம் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. இத்துடன் மைய அரசின் ஆணையின்மூலம் இவர்களை எந்நேரத்திலும் வெளியேற்றவும் செய்ய முடியும். இப்பதவிகளைவிட கீழான பதவிகளுக்கு உள்ளூரிலிருந்தே அதிகாரிகள் சேர்க்கப்பட்டனர்.

முதல் பேரரசர் ஆட்சிபுரிந்த பதினொரு ஆண்டுகளில் ஆறு பெரும் சுற்றுப்பயணத்தினைத் தனது ஆளுகையில் உள்ள மிகத்தொலைவான இடங்களுக்குச் செய்துள்ளார். இவர் கிழக்குச் சீனாவில் உள்ள எல்லா மலைகளுக்கும் பயணம் செய்து வானகத்திற்குப் பலிகளை வழங்கினார். பேரரசு அடைந்தன் நினைவாகக் கல்வெட்டுகளை அமைத்தார். இதில் ஆறு கல்வெட்டுகளை ஷிமா ட்சிஅன் தனது நூலில் படியெடுத்துள்ளார்.

3.3.2. ஹான் அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 206 – பொ.ஆ. 220)

சின்னின் முதல் பேரரசர் பொ.ஆ.மு. 210இல் இறந்துபோனார். தனது கடைசி பயணத்தின்போது தலைநகரிலிருந்து கிழக்குச் சீனாவில் ஆயிரம் மைல்களுக்கு

அப்பால் இறந்தார். இதற்கடுத்துப் புரட்சியாளர்கள், விவசாயிகள் இணைந்து சின் அரசுக்கு எதிராக செயல்பட்டு ச்சு அரசினை உருவாக்கினர். ஹான் ஆற்றின் பள்ளதாக்கில் ஆட்சி புரிந்த ஹான் அரசர் லியு பாங் கிழக்குச் சீனாவில் இருந்த மற்ற அரசுகளை வீழ்த்தி தனது ஆளுகையின்கீழ்க் கொண்டு ஹான் அரசமரபின் பேரரசர் ஆனார். பேரரசின் மையமானது வேய் ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கில் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் தலைநகருக்கு 'என்றென்றும் சமாதானம்' என்று பெயரிடப்பட்டது.

ஹான் பேரரசு சீனாவினை ஒற்றை ஆளுகையின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்குக் கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டு காலத்தை எடுத்துக்கொண்டது. ஹான் பேரரசினைக் கட்டமைத்தவர்கள் அதற்கு முன்பு இருந்த செள மற்றும் சின் நிர்வாகத்தன்மையினை அப்படியே ஏற்காமல் ஒரு கலவையான தன்மையில் நிர்வாகத்தினை வடிவமைத்தனர். ஹான் அரசவை சீனாவில் இருந்த மற்ற சிறுஅரசுகளான சு, லிஅங், ஹான்ன், ச்அங்ஷா, ஹுயினன், யான், ச்சு, சி, டஇ, ஹுயிஅங் ஆகிய அரசுகளை அங்கீகரித்தது. இந்நிலையானது திரும்பவும் வட்டாரவியல் அரசியல் தன்மையினை நோக்கிப் போரிடும் அரசுகள் கால நிலையினை அடைந்தது.

முதலில் கிழக்குச் சீனா முழுவதும் ஹான் பேரரசின் ஆளுகையின்கீழ் வந்தது. வடக்குச் சீனாவில் நாடோடிப் பேரரசான ஷிஒங்னு பேரரசு ஒன்று புதிதாக உதயமானது. இதனை எதிர்க்க ஹான் பேரரசு அரசியல்ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் தன்னை முழுமையாகத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு ஹான் பேரரசு புதிய உத்திமுறைகளுடன் போருக்குத் தயாரானது. ஹான் திட்டமிட்டு மத்திய ஆசியாவில் உள்ள அரசுகளுடன் ஒரு வெளியுறக்கொள்கையினை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஷிஒங்னு நாடோடி அரசிற்கு எதிரான முதல் தாக்குதலைத் தொடுத்தது.

அத்தாக்குதலில் நாடோடி அரசானது தப்பித்துச் சென்றதால் அடுத்த பத்து ஆண்டுகள் ஹான் பேரரசின் படைகள் ஷிஒங்னு மக்களுடன் பழகி அவர்களது பண்பாடு, அறிவுசார் நடவடிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றைக் கற்று, பொ.ஆ.மு. 129ஆம் ஆண்டு ஷிஒங்னு எதிராக ஐந்து முனை தாக்குதல் கொடுத்தது. பின்பு பல விவசாயிகளை அப்பகுதியில் குடியமர்த்தியது. திரும்பவும் 127 முதல் 121 வரையிலான ஆண்டுகளில் பல்வேறு தாக்குதலைகளை நடத்தி வடக்குப் பகுதியினைத் தனது ஆளுகையின்கீழ்க் கொண்டுவந்தது.

ஹான் பேரரசின் நிர்வாகமானது 'மூன்று மேன்மையாளர்களும் ஒன்பது அமைச்சர்களும்' என்று வரலாற்றாய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்த மூன்று மேன்மையாளர்களும் ஒன்பது அமைச்சர்களும் தான் ஒட்டுமொத்த நிர்வாகத்தின் தலைமையினைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். உள்ளூர் நிர்வாகமானது இரண்டு அடுக்குகளைக் கொண்டது. சின் அரசின் மாதிரியான படை தலைமையகமும் மாவட்டங்களும் கொண்டதாகும்.

ஹான் மேட்டுக்குடிகள் தங்களைச் சின் பேரரசின் கருத்தியல்களுக்கு எதிரானவர் என்று அறிவித்தனர். ஹானின் அனைத்து முக்கியச் செயல்பாடுகளும் சின் பேரரசின் அடித்தளத்தின்மீதுதான் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஹான் பேரரசு சின் கூறுகளை மாற்றம் செய்து நிறுவனங்களையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் உருவாக்கியது. இத்தன்மையானது சீனாவில் நீண்டகாலம் தாக்கத்தினைச் செலுத்தியது.

ஹான் உருவாக்கிய மிகப்பெரிய நிர்வாக எந்திரமானது நவீன காலத்திற்கு முந்தைய நிர்வாகங்களில் உலகில் உள்ள முக்கியமான முழுவதும் வளர்ந்த நிர்வாகங்களில் ஒன்று என்று வரலாற்றாசிரியர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஹான் சமூகம் ஒரு வகையான

தரவரிசைச் சமூகமாக விவரிக்கப்படுகின்றது. இருபது தரவரிசையினை அது கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு தரவரிசைக்கு ஏற்றாற்போல் அதற்குரிய சலுகைகளை அத்தரவரிசையில் உள்ளவர்கள் பெறமுடியும். நீண்ட விரிவாக்கச் செயல்முறையில் பேரரசானது இளைஞர்களுக்கு இராணுவம் அல்லது குடிமையியலில் வெற்றிபெற்றவர்களுக்குச் சமூக மேட்டுக்குடிகளின் தரவரிசையினை வழங்கியது. ஹான் சட்ட அமைப்பின் மூலம் ஹான் சமூகத்தின் அடிப்படை சமூக விதியாக இந்தத் தரவரிசை அமைப்பானது கொடுக்கப்படுகின்றது. இந்தத் தரவரிசையில் உயர்குடிக்குச் செல்லும் குடும்பங்கள் எப்பொழுதும் அதிகரிக்கின்ற சமூக மூலாதாரங்களைப் பெறுகின்றனர். இத்தகைய தன்மையானது தொடர்ந்து நீடிக்கையில் தவிர்க்கவே முடியாமல் பொருளாதார அடித்தளமானது சிதைகின்றது. மற்றொரு புறத்தில் அரசியல்ரீதியாகவும் வலிமையற்ற தன்மையினை உண்டாக்குகின்றது. ஹான் பேரரசின் வீழ்ச்சியானது பொ.ஆ. 220ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது.

மேற்கண்ட மூன்று வளர்ச்சி நிலைகளின்மூலம் பண்டைய சீனத்தின் சமூக உருவாக்கத்தினை அறியமுடிகின்றது.

4. ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம்

பண்டைய இந்தியாவும் பண்டைய சீனமும் அறநெறிகளையும் ஆன்மீகத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்து. ஆனால், பண்டைய சீனாவில் ஆன்மீகம் என்னும் கருத்தாக்கம் பிந்தைய காலத்தில் தோன்றியவையாகும். அதேபோல்தான் தமிழகத்திலும் ஆன்மீகம் என்னும் கருத்தாக்கம் பிற்காலத்திய சேர்க்கையே. அத்தகைய நிலையில் பண்டைய தமிழ், சீனச் சமூகங்கள்

அறநெறியினைத் தங்கள் சமூகத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தென்னிந்தியாவினைப் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்ட நொபொரு காரஷிமா தான் ஆய்வினை மேற்கொண்ட காரணத்தினையும் இந்திய, சீனச்சமூகத்தினை இணைக்கும் ஆசியா என்னும் கருத்தாக்கத்தினையும் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்து கொண்டிருந்த போது, ஆசிய வரலாற்றில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினேன். இயல்பாகவே, கல்லூரியில் கீழைத்தேய வரலாற்றில் நிபுணத்துவம் பெற்றேன். ஆயினும் ஆசியா உண்மையில் உள்ளதா என்ற கேள்வி பற்றி நான் யோசிக்கத் தொடங்கியபோது, இந்த விடயப் பொருளை ஆய்வு செய்யத் தொடங்கினேன். நாம் மேற்கத்தியர் அல்லர், ஆகவே நாம் ஆசியர் என்று அழைக்கப்படுகிறோம். எதிர்மறையாக ஆசியா கருத்தாக்கம் உருவாக்கப்பட்டு உணரப்பட்டாலும் நாம் அதைத் தவிர்க்கவில்லையே ஏன்? உலகின் இந்தப் பகுதிக்கு மேற்கத்தியர்கள் வந்து சேர்ந்த உடனே ஆசியா கருத்தாக்கம் பிறந்து விட்டது. மேற்கிற்கு எதிராக ஆசியா உள்ளது – ஆசியர்களிடமிருந்து, அதாவது நம்மிடமிருந்து தானாகவே ஆசியா கருத்தாக்கம் பிறக்கவில்லை என்பது பற்றி நான் யோசித்தேன்.

இது உண்மையாக இருந்தாலும், நமது கடந்த காலத்தில் நடந்தது என்ன ? வரலாற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தால், ஆசியா என்று அழைக்கப்படும் பகுதியில், பண்டைக்காலத்தில் இரு முதன்மையான நாகரிகங்கள் உள்ளன என்று தோன்றுகிறது. ஒன்று சீன நாகரிகம், இதனுடைய வரலாற்றுக்கு உரியதாகவே ஜப்பானும் உள்ளது. மேற்குடன் நெருங்கிய உறவுடைய இசுலாமிய நாகரிகத்தை விலக்குவதற்கு நாம் அனுமதிக்கப்பட்டால், பிறகு உள்ள மற்றொரு நாகரிகம் இந்திய நாகரிகம். தென்கிழக்கு ஆசியர்கள்

பிற்காலத்தில் தம் சொந்த பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தை வளர்த்துக் கொண்டார்கள் என்றாலும், பண்டை காலத்தில் இந்திய அல்லது சீன நாகரிகத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவர்களாக இருந்தனர்.

மேலும் நான் சொல்லுவேன், சீனா மிகவும் செழிப்புற்றிருந்த அந்த நீண்ட காலத்தில் சீன நாகரிகத்தின் செல்வாக்கின்கீழ் ஜப்பானியர்கள் வாழ்ந்தனர். எனது குடும்பத்தின் பணியாகச் சீன இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு இருந்தது. எனவே, நான் தனிப்பட்ட முறையில் பிற நாடுகளை விட சீனாவை நன்கு புரிந்துகொண்டுள்ளேன் என்றும் மிக நெருக்கமாக உணர்கிறேன் என்றும் உணர்ந்தேன். மறுபுறம், பௌத்தத்தைத் தவிர, இந்தியாவைப் பற்றிய எதையும் நான் அறியவில்லை. இந்திய சமூகம், மக்கள் வாழ்வு, அதனுடைய வரலாறு பற்றியெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இந்தியாவில் புத்த மதம் அழிந்து போனதும் இந்த மோசமான நிலைமையை உருவாக்கியது என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆகவே, இந்திய வரலாற்றை ஆராய்ந்தால், சீனாவுடன் இந்திய நாகரிகத்தை ஒப்பிட முடியும், ஆசியா என்றால் என்ன? என்ற என்னுடைய கேள்விக்குப் பதிலைக் கண்டடைவதற்கான திறனை நான் பெறமுடியும் என்று நான் எண்ணினேன். மேற்கத்திய நாகரிக உருவாக்கத்திலிருந்து வேறுபட்டிருக்கும் இந்த இரு நாகரிகங்களிடையே சில பொது அம்சங்களை நான் கண்டறிய முடிந்தால், அந்த அம்சங்களால் நாம் ஆசியர்கள் ஆகலாம். இந்த வழியில் நேர்மறையான அர்த்தத்தில் ஆசியா என்ற கருத்தாக்கம் குறித்த வரையறையை நான் உருவாக்க முடியும் என்று நான் நம்பினேன். ஆகவே, நான் இந்திய வரலாற்றைக் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினேன். (புதிய ஆராய்ச்சி.இதழ்6.2016:15)

இவரின் கூற்றின்படி ஆசியா என்னும் கருத்தாக்கத்தினை இந்தியச் சமூகத்திலும் சீனச் சமூகத்திலும் காணலாகும் பொது அம்சங்களை அதாவது ஒத்த தன்மைகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும் என்பதை அறியமுடிகின்றது. ஆசியச் சமூகங்களில் காணப்படும் உற்பத்திமுறையானது ஒத்தஇயல்பினைக் கொண்டுள்ளதை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஆசியாவில் காணப்படும் ஆசிய உற்பத்தி முறை என்பது மனித வரலாற்றின் முதல் உற்பத்தி முறையாக இல்லாதிருந்தாலும் இது பண்டைய காலச் சமூக உற்பத்தி முறையாக உள்ளது. ஆசிய உற்பத்தி முறை வரலாற்றில் தோற்றத்திற்குமுன், சமூகத்தின் பொருளாதார உருவாக்கமானது குழுவினால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதாக இருந்தது. உழைப்பானது குழுவினாலும் கூட்டுமுறையினாலும் இணைக்கப்பட்டும் பிரிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டது. உற்பத்தி, பரிவர்த்தனை, நுகர்வு கூட்டாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. உற்பத்தி சாதனங்கள் குழு அல்லது கூட்டத்தினால் பகிரப்பட்டும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டன. இவை ஒருவரின் தனிச்சொத்தாக இல்லாமல் இருந்தன. இத்தகைய குழு அல்லது கூட்டு அமைப்பின் உற்பத்தி என்பது கூட்டு உற்பத்திமுறையினை வெளிப்படுத்தியது. இத்துடன் சரக்கு, பரிமாற்ற உறவுகள் அல்லது பரிமாற்ற மதிப்புகளின் வெளிப்பாடு முதலியவற்றைக் குறைந்த அளவிலேயே இந்தக் கூட்டு உற்பத்திமுறையானது கொண்டிருந்தது. அடுத்து தோற்றம்கொண்ட ஆசிய உற்பத்தி முறையானது உழைப்பு, உற்பத்தி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றின் சமூக அமைப்பு என்ற தன்மையில் ஒரு முழுமையினை வரலாற்றில் முதன்முறை கொண்டுவந்தது. உற்பத்தி உறவுகள் ஒரு புறத்தில் சமூகப் பரிமாற்ற உறவுகளின்மூலமும் மறுபுறத்தில் சடங்கியல் பரிமாற்றத்தின்மூலமும் தீர்மானிக்கப்பட்டன. எப்படியாயினும் இந்த ஆசிய உற்பத்தி முறையானது குல அமைப்பு, இரத்தஉறவு, கிராமக் குழு முதலியவற்றின்மூலம் ஒரு

கூட்டு உற்பத்தி வடிவமாகவே காணப்பட்டது. இந்த வளர்ச்சி நிலையில், ஒரு சமூக உபரியானது உற்பத்தியாகின்றது(Lawrence Krader.1980:99-128). ஆசிய உற்பத்தி முறையின் மையமாகக் கூட்டுடைமை வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. மேற்கல்லாத சமூகங்களைக் குறித்து ஆராய்ந்த மார்க்ஸ், குறிப்பாக இந்தியாவில் நிலவும் கூட்டுடைமை வடிவங்களைப் பின்வரும் மூன்று வகைப்பாடுகளின்வழி எடுத்துரைக்கின்றார்.

1. கூட்டாக நிலத்தை உரிமை பூண்டு, உழுது பயிரிடும் குலம் அடிப்படையில் அமைந்த சமூகங்கள்,

2. முழுக் கிராமமும் குருதியுறவால் பிணைக்கப்படவில்லையாயினும், நிலவும் சில வகையான குருதியுறவுகளின் அடிப்படையில் நிலம் பகிர்ந்துகொள்ளப்படுகின்ற முற்றிலும் மாறுபட்ட கிராமச் சமூகங்கள்,

3. 'சார்ப்பு அளவில் இந்திய நிலச் சொத்துடைமை வடிவங்களின் வரலாற்றில் மிக பிற்பட்ட' சமமான அடைப்படையில் கூட்டு நிலத்தைக் குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் மறுபகிர்வு செய்துகொள்கிற, குருதியுறவு அடிப்படையில் அமையாத கிராமச் சமூகங்கள்.

இத்துடன், கூட்டுச் சமூகத்திற்குள் 'நிலத்தைத் தனிநபர் பிரித்துக்கொள்வது'ம்கூட 'தனிச் சொத்துடைமை அன்று' என மார்க்ஸ் (2012:382) குறிப்பிடுகின்றார். பழங்கால இந்தியக் கிராமங்களுக்குள் நிலவிய சமூகப் பகைமைகள் பற்றி, 'சமஅளவில் பொதுநிலத்தைக் குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் பகிர்ந்துகொள்ளப்படுகின்ற முறை மீது தோன்றுகின்ற பொறாமையுணர்வால் உந்தப்பட்ட, மிகத் தூரமாக விலகிய தலைமுறையினர்கள், புதியதாகக் குடியேறியவர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து

குருதியுறவின் அடைப்படையில் நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்ற பகிர்வு முறைக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுகின்றது' என்று மார்க்ஸ் (2012:257) எழுதியுள்ளார். மற்றொரு நிலையில், பழங்கால மனு தருமம் முதலான இந்து தருமசாத்திரங்களின் படிமலர்ச்சி கூட்டுச் சொத்துடைமை முதலானவற்றின் நிலைகுலைவை எளிதாக்கியது என்ற முடிவிற்கும் மார்க்ஸ் வந்தடைந்தார். இம்முடிவிற்கு, மதம் சார்ந்த அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்ட கொடைகள், மானியங்கள் (பற்றிய செய்திகள்) வழியாக வந்தடைந்தார் என்று அண்டர்சன்(2010:232) குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றின்வழி நோக்கும்போது கூட்டுச் சொத்துடைமை, குலச்சமூக முறைகள் முதலியவை ஆசிய இயல்பின் பொதுத்தன்மையினை உணர்த்துவனவாக உள்ளன.

இவ்வியலின் மேற்கண்ட தமிழ், சீனச் சமூகங்களின் உருவாக்கப் போக்குகளை உற்று நோக்கும்போது காணலாகும் குறிப்பிட்ட பொதுத்தன்மைகள் பின்வருமாறு,

1. புறநானூற்றின் 76ஆம் பாடலில் 'ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும், புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை'(1-2) என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இது நேரடியாக மக்கள் மத்தியில் ஆட்சிமாற்றத்தின் விளைவுகளை ஏற்கும்படி பாடப்பட்ட பாடலாக உள்ளது. அதாவது, சமூகத்தின் மையத்தில் ஒருவரை அழித்து மற்றொருவர் வருவது இயற்கை என்றும் போர் நிகழ்வுகள், நாடுபிடிக்கும் கொள்கை, அதிகாரம் முதலியவற்றின்மூலம் இவ்வியற்கைச் செயல்பாடானது நடைபெறும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அதேபோல் சீனச் சமூகத்தில் ஷாங் அரசமரபினை வீழ்த்தித் தனது ஆட்சியினை நிறுவிய செள அரசமரபு மக்கள் மத்தியில் ஷாங் அரசமரபு அழிவது வானகத்தின் நியதி என்று இயற்கையின் நிகழ்வாக மாற்றியதையும் இவ்விடத்தில் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

2. தமிழ்ச் சமூகத்தில் குலக்குழுத் தலைவர்களுடன் அரசர்களுக்கு இருந்த இணைப்பு புதிய தலைவர்களின் உருவாக்கத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆனால் அரசு இணைப்பு என்பது மைய அரசு அதிகாரத்தைக் கருதவில்லை. புறநானூற்றின் 319, 322, 324, முதலிய பாடல்கள் வேட்டுவத் தலைவர்கள் மன்னனுக்கு உதவி செய்ததைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், ஆளும்பகுதி அவர்களுடையதாகவே கூறப்படுகிறது. நிலக் கிழார்களுக்கும் அரசருக்கும் இருந்த உறவு புறநானூற்றின் 179இல் தெளிவாக வெளிக் கொணரப்படுகிறது. அதில் நல்லைக்கிழான் நாகன் புகழப்படுகிறான். இந்தியாவில் அரசர்களுக்குக்கீழ் நிலைப்பட்டவர்களாக விளங்கிய ஆட்சியாளர்கள் பின்னர் அரசர்களின் சார்பில் ஆட்சியை நடந்துகின்றவர்களாக மாறி பின்னர் தாமே அரசராவர். இத்தகைய நிலை சீனச்சமூகத்திலும் காணப்படுகின்றன. பெரும் அரசனை வீழ்த்த பல்வேறு இனக்குழுக்களின் இணைப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. வெற்றிக்குப்பின் அவ்வினக்குழு தலைவர்களே புதிய அரசர்களாக உருவாகியுள்ளதையும் காணமுடிகின்றது.

இதுவரையிலான மேற்கண்ட கருத்துகள்வழி சமூக உருவாக்கம், பண்டைய தமிழ் – சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள், ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம் ஆகியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டன. வரலாற்று அடிப்படையில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளானவை அதற்கு முந்தைய காலத்திய சமூக உருவாக்கப் போக்குகளிலிருந்து வளர்ந்து வருபவையாகக் காணப்படுகின்றன. அதன்வழி இவ்வியலில் சுட்டப்பட்ட தமிழ், சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளானவை இவ்வாய்வின் மையமான சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய நூல்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு உருவான தமிழ், சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுபவையாக உள்ளன. மேலும்

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய பனுவல்கள் உரைக்கும் அறக்கருத்தாடல்கள்வழி கண்டறியப்படும் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளானவை இவ்வியலில் சுட்டப்பட்ட சமூக உருவாக்க போக்குகளின் நீட்சிகளாகும். அடுத்து வரும் இரண்டு இயல்கள் முறையே தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம், சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் ஆகிய இரண்டினை மட்டும் ஆராய்வதாக அமைகின்றனது அதற்கு இவ்வியலில் சுட்டப்பட்ட கருத்துகள் வரலாற்றுரீதியில் சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய நூல்கள் அவ்வவ் சமூக வளர்ச்சியில் எவ்விடத்தில் மையங்கொண்டுள்ளன என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள உதவுபவையாகக் காணப்படுகின்றன.

இயல் இரண்டு

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் சிறுபஞ்சமூலம்:

பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்

0. முன்னுரை

‘அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் – ஓர் ஒப்பீடு’ என்னும் இவ்வாய்வின் இரண்டாம் இயலானது சிறுபஞ்சமூலம் என்னும் பனுவலை மையமாகக் கொண்டு அமையப்பெறுகின்றது. இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட முதன்மைத் தரவான எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பைப் பற்றியும் சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலம், அதன் சமூகப் பின்புலம் பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இத்துடன் சிறுபஞ்சமூலம் தனது தத்துவங்களாக வருவித்துக்கொண்டவற்றினையும் இதன்வழி அது வெளிப்படுத்தும் அறக்கருத்தாடல்களையும் அடையாளங்காண முற்படுகின்றது. இறுதியாக பண்டைய தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கத்திற்குச் சிறுபஞ்சமூல அறக்கருத்தாடல்களின் பங்கினைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைபெறுகின்றது.

1. தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களில் சிறுபஞ்சமூலப் பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும்

சங்க இலக்கியங்களுக்கு அடுத்து உருவானவையாகப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கருதப்படுகின்றன. இவை சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து பொருண்மை, யாப்பு, நடை முதலியவை சார்ந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. சிறுபஞ்சமூலம் என்னும் பனுவல் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகச் சுட்டப்படுகின்றது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களாவன: திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி,

நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஆசாரக்கோவை, களவழி நாற்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, ஐந்திணை எழுபது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, கைந்நிலை, கார்நாற்பது ஆகியன ஆகும். இவற்றில் அறத்திணைக் கூறும் நூல்கள் பதினொன்று எனவும் அகம் சார்ந்த நூல்கள் ஆறு எனவும் புறம் சார்ந்த நூல் ஒன்று எனவும் வகைதொகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைத் தொல்காப்பியர் கூறும் அம்மை என்ற வனப்பினுள் உரைகாரர் அடக்கியுள்ளனர். அம்மை என்பதைச் சில எழுத்துக்களான சுருக்கிய சொற்களால், அடி நிமிர்பில்லாத தாயபனுவலின் இலக்கணத்தோடு அமைந்ததாகும். தாயபனுவல் என்பது அறப்பனுவலைக் குறிப்பதாகும். இத்தகைய விளக்கமானது பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் யாப்பமைதியையும் பொருளமைதியையும் உணர்த்துகின்றனவேயன்றி அப்பெயர்க்குக் காரணம் கூறவில்லை. பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட பன்னிரு பாட்டியலில்,

அகவலுங் கலிப்பாவும் பரிபாடலும்

பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்பத் தீறா

மிகுத்துடன் றொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்

வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை யெண்பெறின்

எள்ளறு கீழ்க்கணக்கெனவும் கொளவே (பன்னிரு. 346)

என்ற சூத்திரத்தால் அடிநிமிர்பில்லாச் செய்யுளானது வெண்பாவென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கே அடிநிமிர்ந்து வரும் அகவல் முதலியவற்றால் இயற்றப்பட்டது மேற்கணக்கு எனவும், அடிநிமிர்வு இல்லாத வெண்பாவினால் வருவது கீழ்க்கணக்கெனவும் கூறப்படுவதால், கீழ்க்கணக்கு என்பதன் காரணம் இதன்வழி

ஒருவாறு புலனாகின்றது. இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்க மற்றொன்றாக வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவது, 'மேற்கணக்கு என்று வேறுஎந்த நூலிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் கீழ்க்கணக்கு என்று பல நூல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது(1944:8)' என்கின்றார்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு எனத் தொகைப்பெயர் பெற்றதை அறிவிக்கும் முதல்சான்று 13, 14ஆம் நூற்றாண்டில்தான் கிடைக்கின்றது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் சொல் மயிலைநாதர்(நன்னூல் 387), பேராசிரியர் (தொல்.செய்யுயியல். 470, 547), நச்சினார்க்கினியர் (தொல். செய்யுளியல் 149, 158) உரைகளில் காணப்படுகின்றன. கீழ்க்கணக்கு எனும் சொல் நச்சினார்க்கினியர் உரையில் (செய்யுளியல், 235) ஆளப்பட்டுள்ளது. இதன்வழி பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு என்ற இரண்டு சொற்களும் உரைகளில் முதன்முதலாக இடம்பெற்றிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால் எவையெல்லாம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்பது குறித்துத் தெளிவான வரையறை கொள்வதில் சிக்கல்நிலவியது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு பற்றி முதன்முதலில் ஆராயத்தொடங்கியவர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை ஆவார். அவர் 1887இல் வெளியிட்ட கலித்தொகைப் பதிப்புரையில்,

நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்திணைமுப்

பால்கடுகங் கோவை பழமொழி, மாமூலம்

இன்னிலைசொல் காஞ்சியுடனேலாதி யென்பவே

கைநநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.

என்ற செய்யுளினைக் கொடுத்துள்ளார். இதில் முதல் சிக்கலாக முப்பால் என்பது திருக்குறளைக் குறிப்பிடவில்லை என்று சி.வை.தா. குறிப்பிட்டதாகவும் ஆனால் திருக்குறளைக் குறிக்க முப்பால் என்ற சொல்லையே பல அறிஞர்கள்

பயன்படுத்தியுள்ளதை எடுத்துக்காட்டி வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:4) விளக்கியுள்ளார். இதில் உள்ள மற்றொரு சிக்கல் இன்னிலை என்னும் சொல், இன்னிலை என்ற பெயரில் நூல் இருந்ததாக சி.வை.தா. ஊகித்தார். பின்னாளில் இதனைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகப் பலர் இணைத்துப்பார்த்தனர் என்கிறார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இன்னிலை என்ற நூலை எந்தவொரு உரையாசிரியரும் எடுத்தாளவில்லை, மாறாகக் கைந்நிலை என்னும் நூலினை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும், நாற்கவிராச நம்பியும் எடுத்தாண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுக் கைந்நிலை நூலானது பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று என நிறுவியுள்ளார்(1944:6). இதன்மூலம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எவையெல்லாம் என்பது குறித்த சிக்கலை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார் வையாபுரிப்பிள்ளை. ஆனால், பதினெண்கீழ்க்கணக்காக எப்பொழுது தொகையாக்கம் பெற்றன என்பதை அறிய தெளிவான தரவுகள் இல்லை. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் தொகையாக்கம் குறித்து எழுதிய பெ. மாதையன், 'பதினெண்கீழ்க்கணக்கு எனும் ஒரு தொகையாக்கமே நடைபெறவில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் பெயரீட்டை எங்கிருந்து பெற்றார்கள் என்பதற்கும் சான்றும் வரலாறும் இல்லை(2011:63)' என்கிறார். 1959ஆம் ஆண்டு மர்ரே அண்டு கம்பெனி பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் முழுத்தொகுப்பினை வெளியிட்டது. இப்பதிப்பிற்குத் தேடிய பழைய ஏடுகளில் ஒன்றில்கூட அனைத்து நூல்களும் சேர்ந்தபடி கிடைக்கவில்லை(1981:7) என்று பதிப்புரையில் குறிப்பிடும் கூற்றினையும் இணைத்து நோக்கினால் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் தொகையாக்கம் நடைபெறவில்லை என்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. தொகையாக்கம் குறித்த தெளிவான சான்றுகள் கிடைக்காவிட்டாலும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்று தொகையாகச் சுட்டப்பட்டதில்

நன்மைகளும் உள்ளன. இந்நூல்கள் குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்தவையாக உள்ளன, குறிப்பிட்ட பாடுபொருளினை மையமாகக் கொண்டிருப்பவையாக அமைந்துள்ளன. இவற்றின்வழி இந்நூல்களுக்குள் காணப்படும் மைய நோக்கமானது ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றது. இத்துடன் இதில் ஒரு குறிப்பிட்ட நூலினை ஆராய்வதன்வழி ஒரு பொதுவான பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த அவதானிப்புகளையும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அனைத்தினையும் ஆராய்வதன்வழி அதில் காணப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட நூல் குறித்த அவதானிப்புகளையும் பெறமுடியும். இவை குறிப்பான தன்மையிலிருந்து பொதுவான தன்மைக்கும் பொதுவான தன்மையிலிருந்து குறிப்பான தன்மைக்கும் ஆராய்ந்து இந்நூல்கள் இயற்றப்பட்ட காலக்கட்டத்தினைச் சார்ந்த சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுப் பின்புலத்தினையும் அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றது. இதன்வழி பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தொகையாக ஆராய்வதற்கும் தனியொரு நூலாக ஆராய்வதற்குமான கூறுகளை அதனுள் கொண்டுள்ளன.

இவ்வாய்வில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் சிறுபஞ்சமூலம் மட்டும் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கினைச் சேர்ந்த அறநூல்களில் நாலடியார், திருக்குறள், பழமொழி, சிறுபஞ்ச மூலம், ஏலாதி என்ற ஐந்தும் சைனர்களால் இயற்றியப்பட்டன என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் திருக்குறள் குறித்து மாற்றுக்கருத்து நிலவுகின்றது. ஆனால், சிறுபஞ்சமூலம் சைன இலக்கியம் என்பதில் ஆய்வாளர்களுக்கு மாற்றுக்கருத்து இல்லை. “சிறுபஞ்சமூலம் பெரும்பாலும் பொது அறக்கருத்துகளையே கூறுவதாகவும் ஒருசில சைன அறங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்ட போதிலும் பெரும்பாலும் அனைவர்க்குமுரிய பொது அறங்களே இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன” என்று வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:49)

குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு பொது அறத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதை நோக்கும்போது, அக்காலத்திய சமூகச் சிக்கல்களுக்கு சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கியிருக்கிறார் என்பதை ஊகித்தறியலாம். இத்துடன், ஒருவன் பாட்டினைச் சிறப்புற அமைக்கவேண்டுமாயின், அவன் செந்தமிழ் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும்(12) என்று சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடுகின்றது. இது பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் வேறொன்றிலும் இல்லாத கருத்தாகும். இதன்மூலம் தமிழ்மொழி, தமிழ்நிலம் என்பதற்கு இந்நூல் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்திருப்பதும் அறியமுடிகின்றது. இவையே சிறுபஞ்சமூலம் இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்டதற்கான காரணங்களாகும்.

1.1. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பு

இவ்வாய்வானது எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பினை ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்டதால் அப்பதிப்பு குறித்த வன்மை, மென்மையினைச் சுட்டிக்காட்டுவது இன்றியமையாததாகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்களின் காலம் பற்றி வையாபுரியாரின் கணிப்பு என்ற நூலினை எழுதிய அ. கா. பெருமாள் அந்நூலின் முன்னுரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை குறித்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்,

பேராசிரியர் வையாபுரியார் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியங்கள் எட்டிலிருந்து அச்சில் ஏறிக்கொண்டிருந்த நிலை இருந்தது. அது தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை முழுமை பெறாத காலம். அப்பொழுது தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் முழுமையாக வெளிவரவில்லை. அன்று, தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் ஆராய்ச்சியும் முயற்சியும் சிரத்தையுடன் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. தேசியம், ஆன்மீகம், தமிழ் எனப் பரந்துபட்ட நிலையில் அறிவுக் கண்ணோட்டம் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடம் நிலைப்பெற்றிருந்த தன்மையை அப்போது

காணமுடியும். அன்று, தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை உணர சமஸ்கிருத அறிவு வேண்டும். அது அந்நிய மொழியன்று என்னும் மனோபாவம் நிலவியிருந்தது. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்த பேராசிரியர் வையாபுரியார் வாழ்க்கைக்கும் படைப்பிற்கும் உள்ள ஒற்றுமை உணர்வை உணர்ந்தவராய் விளங்கினார். இலக்கிய பிரக்ஞை உடையவராய் வாழ்ந்தார்(1983.2).

இவரின் இக்கூற்று வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பு குறித்த பின்புலத்தினை ஒருவாறு புலப்படுத்துகின்றது. சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்த பின்னர் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கும் முறையான பதிப்புகள் வெளிவரவேண்டும் என்பதைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை வெளிபடுத்தியிருந்தார். அதன்வழி நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், இன்னா நாற்பது ஆகியவற்றிற்குப் பதிப்பினை ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார்.

1.2. சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்திய ஏட்டுச்சுவடிகள்

சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பிற்குத் தனக்குக் கிடைத்துள்ள ஒருசுவடி மிகப் பழையமையானது, சுமார் 225 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பெற்றது என்கிறார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இச்சுவடியில் தண்டியலங்காரமும் சிறுபஞ்சமூலமும் திவாகரம் தெய்வப் பெயர் தொகுதியும் உள்ளன என்கிறார். இச்சுவடியில் உள்ள தண்டியலங்காரத்தின் இறுதிக்குறிப்பினைக் கொண்டு இச்சுவடியானது பொ.ஆ. 1719 ஏப்ரல் 26இல் எழுதி முடிக்கப்பட்டுள்ளது என்கிறார். இச்சுவடியினை வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு வழங்கியவர் டி.கே. சிதம்பரநாத செட்டியார் ஆவார்.

இத்துடன் இன்னும் இரண்டு சுவடிகள் அவருக்கு கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் ஒன்று நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி என்ற மூன்று நூல்கள்

அடங்கியது. இது சுமார் 90 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பெற்றது என்கிறார். மற்றொரு சுவடியில் சிறுபஞ்சமூலம், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஆசாரக்கோவை என்ற ஏழு கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் உரையுடன் உள்ளன என்கிறார். இவையிரண்டும் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையிடம் பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் வையாபுரிப்பிள்ளை.

மேலும், சென்னை அரசாங்க நூல் நிலையத்துப் பிரதியொன்றும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பிரதியும் புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்ட செய்யுட்களுக்கும் பாடபேதங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்துடன் சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை கொ. சண்முகசுந்தர முதலியாரால் 1875 ஏப்ரலில் பழைய உரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அச்சுப்பிரதியும் தமிழ்ச்செல்வப் பதிப்பு மூலப் பிரதியும் ஒப்புநோக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இப்பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவையெனப் பின்வருவனவற்றைச் சுட்டியுள்ளார்,

1. டி. கே. சிதம்பரநாத செட்டியாரிடமிருந்து பெற்றது - 1 சுவடி
2. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையிடமிருந்து பெற்றது - 2 சுவடிகள்
3. சென்னை அரசாங்க நூல் நிலையத்துப் பிரதி - 1 சுவடி
4. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்பிரதி - 1 சுவடி
5. கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் பதிப்பு - 1 அச்சுப்பிரதி
6. தமிழ்ச்செல்வப் பதிப்பு - 1 அச்சுப்பிரதி

மேற்கண்டவற்றினை நோக்கும்போது மொத்தம் 5 சுவடிகள், 2 அச்சுப்பிரதி நூல்கள் இப்பதிப்பிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை அறியமுடிகின்றது. 1944ஆம் ஆண்டிற்குமுன் வெளிவந்த சிறுபஞ்சமூல அச்சுப்பதிப்புகள் பின்வருமாறு,

1. 1875ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் பதிப்பு
2. 1909ஆம் ஆண்டு கா. இராமசாமி நாயுடுவால் இயற்றப்பட்ட விருத்தியுரையுடன் வெளிவந்த பதிப்பு
3. 1936ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சி.பு. புன்னைவனநாத முதலியாரின் விளக்கவுரையுடன் வெளிவந்த பதிப்பு.

இத்துடன் வையாபுரிப்பிள்ளையின் குறிப்பில் காணப்படும் தமிழ்ச்செல்வப் பதிப்பு என்றும் ஓர் அச்சுப்பிரதி வெளிவந்துள்ளது.

1.3. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப்பதிப்புடன் ஒப்பீடு

ஒரு பதிப்பினை மற்றொரு பதிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அப்பதிப்பின் நிறை, குறைகளைத் தெளிவாக அறியமுடியும். அதன்வழி இவ்விடத்தில் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப்பதிப்புடன் இவ்வாய்விற்காக எடுத்துக்கொண்ட வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பு ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகின்றது. வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பிற்கு எட்டாண்டுகளுக்குமுன் 1936ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சி.பு. புன்னைவனநாத முதலியாரின் விளக்கவுரையுடன் சிறுபஞ்சமூலம் பதிப்பித்தது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் தக்க உரையெழுதப் பெறாமலிருக்கும் நூல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதி பதிப்பித்தல் என்ற நோக்குடன் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

செயல்பட்டிருப்பது இந்நூலின் நூன்முகத்தின்வழி அறியமுடிகின்றது. இந்நூல் 1944ஆம் ஆண்டு (வையாபுரிப்பிள்ளை பதித்த அதே ஆண்டு) தொடங்கி 1949, 1955, 1960 என தொடர்ந்து மறுபதிப்பினைக் கண்டுள்ளது. ஆனால் வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பானது மறுபதிப்பு பெறவில்லை. இப்பகுதியில் வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்புடன் மேற்கண்ட நூலின் 1960ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பதிப்பானது ஒப்புநோக்கப்படுகின்றது. இப்பதிப்பில் 1936ஆம் ஆண்டு புன்னைவனநாத முதலியார் எழுதிய நூன்முகம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் சிறுபஞ்சமூலத்தின் இரண்டு செய்யுட்கள் சிதைந்து விட்டன என்ற குறிப்பு காணப்படுகின்றது ஆனால் எவையென குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் இந்நூல் 1936ஆம் ஆண்டு வெளிவருவதற்கு அறுபதாண்டுகளுக்குமுன் பழைய உரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூலும் இதே முறையில் சிதைந்து காணப்படுகின்றது அதே முறையில் இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அநேகமாக, இவர் குறிப்பிடுவது வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிட்ட சென்னை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை கொ. சண்முகசுந்தர முதலியாரால் 1875 ஏப்ரலில் வெளியிடப்பட்ட பழைய உரையுடன் கூடிய பதிப்பாகும் என்பதை ஊகித்தறியமுடிகின்றது.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் பதிப்பில் பதவுரை, பழைய உரை, கருத்துரை ஆகிய மூன்றும் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்துடன் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை, அருஞ்சொல் அகராதி ஆகியன இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் பாயிரம் இறுதியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாயிரச் செய்யுளாக 'மல்லிவர்தோள் மாக்காயன் மாணாக்கன்' எனத் தொடங்கும் என்ற செய்யுள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பாயிரச் செய்யுள் உட்பட 100 செய்யுள்கள் உடையது எனச்சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பில் இங்கு பாயிரச் செய்யுளாகச் சுட்டப்பட்டுள்ள

செய்யுளானது நூலினுள் சேர்க்காமல் தனியாக முதலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இரண்டு செய்யுட்கள் பாயிரச் செய்யுட்களாகத் தனியாக நூலின் தொடக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாயிரச் செய்யுட்கள் இரண்டும் சேர்த்து 104 செய்யுட்கள் வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பில் காணப்படுகின்றன. சதாசிவ பண்டாரத்தாரும் சிறுபஞ்சமூலம் 104 செய்யுட்களைக்கொண்டது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்(1955:49). பிரபந்த தீபிகை சுட்டும் சிறுபஞ்சமூலம் எண்ணிக்கையும், 1927ஆம் ஆண்டு ரா. ராகவையங்காரால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற திணைமாலைநூற்றைம்பதிற்கான முன்னுரையில் காணப்படும் சிறுபஞ்சமூல எண்ணிக்கையும் 100 என்றே சுட்டுகின்றன. வையாபுரிப்பிள்ளையால் பின்பற்றப்பட்ட 'மல்லிவர்தோள் மாக்காயன் மாணக்கன்' எனத் தொடங்கும் செய்யுளினைத் தனியாக கொடுத்திருக்கும் முறையும், இத்துடன் முதல் இரண்டு செய்யுட்களைப் பாயிரமாகச் சுட்டப்பட்ட முறையும் மயிலை. சீனி வேங்கடசாமியும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்(2009:109). மூன்றாவது செய்யுளிலிருந்து நூல் தொடங்குகின்றது. மொத்தம் 104 செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளார். இதில் 90, 91 ஆகிய இரண்டு செய்யுட்கள் முழுவதும் இல்லை. 86, 92 ஆகிய இரண்டு செய்யுட்களின் சிதைந்த பகுதிகளைப் பழைய உரையினைக்கொண்டு இட்டுநிரப்பியுள்ளார். இந்நூலில் உள்ள பழைய உரையானது மூலத்திலுள்ள சொற்களை விடாது தழுவிச் செல்வதாகவுள்ளது. இதனால் அவ்வரை சிதைந்த செய்யுட்களை நிரப்பியமைப்பதற்கு உதவுவதோடு சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடம் துணிதற்கும் பயன்படுகின்றது என்கிறார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இவ்வரைகள் வரலாற்று முறையில் பலதிறப்பட்ட கல்வியும் நெடுங்காலம் பயின்று பெற்ற ஆழ்ந்த தமிழுணர்ச்சியுடைய பெருமக்களால் இயற்றப்பட்டனவாக உள்ளன. இவற்றிற்கு உரை யெழுதுவோரும் இச்சமய நூல்களிற் பயிற்சியுள்ளாராயும் இச்சமயங்களைச் சார்ந்தவராயும் இருக்கவேண்டுவது அவசியம்.

பழைய உரைகாரர்களுள் பலர் இத்தகுதி வாய்ந்தவர்கள். எனவே மூலநூலின் பொருளைச் செவ்வனே உணர்தற்கு இவர்கள் எழுதிய உரைகள் இன்றியமையாகக் கருவிகளாய் உள்ளன. இத்தகைய தன்மையில் சிறுபஞ்சமூலத்தின் பழைய உரையும் சிறந்த உரையாக உள்ளது என்கிறார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இத்துடன் சிறுபஞ்சமூலத்தின் பழைய உரையினைப் பயன்படுத்தாது பதிப்பிக்கப்படும் நூல்கள் பல்வேறு வகையில் தவறான கருத்துகளை இடம்பெறச் செய்வதாக அமைந்துள்ளன என்று கருத்துரைத்துள்ளார்.

இப்பதிப்பில் ஐந்து செய்யுட்கள் காணப்படவில்லை. ஏட்டுப் பிரதிகளில் இச்செய்யுட்களுக்கு இடம் விடப்பட்டுள்ளது என்ற குறிப்பினை வையாபுரிப்பிள்ளை கொடுத்துள்ளார். இவ்வைந்து செய்யுட்களில் மூன்று செய்யுட்களைப் புறத்திரட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்துள்ளார். அவை இப்பதிப்பில் 87, 88, 89 ஆகிய செய்யுட்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மற்ற 90, 91 இரண்டு செய்யுட்களுக்கு இப்பதிப்பில் இடம் விடப்பட்டுள்ளன. மேலும், சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பிற்கு ஆராய்ச்சி முன்னுரை, செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி, நூற்பொருளகராதி, சொல்லகராதி, முதுமொழியகராதி, பாடபேதங்கள், பிழை திருத்தம், குறிப்புரை முதலியவற்றைக் கொடுத்துள்ளார் வையாபுரிப்பிள்ளை. இத்துடன் பழைய உரையில் காணப்பட்ட செய்யுட்களை அப்படியே கொடுத்தும், பழைய உரையில் சிதைந்த பகுதிகளை அவ்வாறே கொடுத்தும் விளக்கமும் கொடுத்துள்ளார்.

மேற்கண்டவற்றினை உற்றுநோக்குவதன்வழி வையாபுரிப்பிள்ளையின் சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பானது தன்னளவில் குறிப்பிடத்தக்கப் பதிப்பாக அமைந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. இவையே இவ்வாய்விற்கு வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பினை முதன்மை தரவாகப் பயன்படுத்த காரணங்களாகும்.

1.4. சிறுபஞ்சமூலம் பெயர்காரணம்

பண்டைய காலத்தில் மனிதனின் உடல்நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்து பயன்படுவதுபோல் சமூகத்தினால் ஏற்படும் சமூக வாழ்வினைக் குறித்த நோயினைத் தீர்க்க அறத்தின்வழி நின்றல் பயன்பட்டுள்ளது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் உடலில் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு மருந்தினைப் பயன்படுத்துதல், சமூகத்தினால் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு அறத்தினைப் பயன்படுத்துதல் என்ற முறையில் சிந்தித்த நூல்களில் ஒன்றாகச் சிறுபஞ்சமூலம் காணப்படுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலம் என்பதில் உள்ள மூலம் என்பது வேர் ஆகும். சிறுவழுதுணைவேர், நெருஞ்சிவேர், சிறுமல்லிவேர், பெருமல்லிவேர், கண்டங்கத்திரிவேர் ஆகிய ஐந்துவேர்களைச் சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பதாகப் பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பதார்த்தகுண சிந்தாமணியிலுள்ள 495ஆம் செய்யுளும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகிய பொருட்டொகை நிகண்டிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. திவாகரம் போன்ற பழைய நிகண்டுகளில் இது காணப்படவில்லை. இவ்வேர்கள் மனித உடலின் நோயினைத் தீர்க்கப் பயன்படுகின்றன. அதேபோல் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் உள்ள ஐந்து உட்பொருட்கள் மனித மனதின்றோயினைத் தீர்க்கப்பயன்படும். அந்தவகையில் இந்நூல் சிறுபஞ்சமூலம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. சிறுபஞ்சமூலத்தின் மையமான கொள்கைகளான ஒழுக்கம், கொல்லாமை, பொய்யாமை, புலாலுண்ணாமை, களவுசெய்யாமை இவ்வைந்தினையும் பின்வரும் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது,

ஒத்த வொழுக்கம் கொலை பொய் புலால் களவோ

டொத்த இவையல் லொருநாலிட் – டொத்த

உறுபஞ்ச மூலந் தீர் மாரிபோற் கூறீர்

சிறுபஞ்ச மூலஞ் சிறந்து (2).

2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியரும் காலமும்

2.1. காரியாசான்

சிறுபஞ்சமூலத்திற்கு எழுதிய ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியரான காரியாசான் குறித்தும் விவாதித்துள்ளார். சங்கப்புலவரான காரிக்கிழார் என்பவரும் காரியாசானும் ஒருவரல்லர் என்பதை அவர்களுடைய சமயத்தினை எடுத்துரைத்து விளக்குகிறார். காரிக்கிழார் சைவசமயத்தவர். காரியாசான் சமணச்சமயத்தவராவார். காரிக்கிழார் என்பதில் உள்ள காரி என்பது ஒருரினைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. ஆனால் காரியாசானில் உள்ள காரி என்பது அத்தகைய தன்மையிலானது அல்ல என்கின்றார். இத்துடன் ஒரு வள்ளலும் (சிறுபாண் 92,95) ஒரு குறுநிலமன்னனும் (புறம் 121), ஓர் ஊரும் (புறம் 6), ஓர் ஆறும் (புறம் 47), ஒரு குதிரையும் (சிறுபாண். 110) ஓர் எருதும் (கலித்தொகை 104) காரி என்ற பெயரால் வழங்கியமை சங்க நூல்களில் காணலாம். இப்பெயரை வைரவக் கடவுளுக்கும் ஐயனார்க்கும் திவாகரம் வழங்குகின்றது. பரிபாடல் (3, 81) வாசுதேவனுக்கும் இப்பெயர் உரியதாகக் கொள்ளும் என்று காரி குறித்த பெயர்களை எடுத்துரைத்துள்ளார் வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:46). சிறுபஞ்சமூலத்தில் மாக்காரியாசான் என இந்நூலாசிரியர் பெயர்வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மல்லிவர்தோள் மாக்காயன் மாணக்கன் மாநிலத்துப்

பல்லவர் நோய்நீக்கும் பாங்கினுற் – கல்லா

மறுபஞ்சந் தீர்மழைக்கை மாக்காரி யாசான்

சிறுபஞ்ச மூலஞ் செய்தான்.

என்று சிறுபஞ்சமூலத்தின் இறுதியிற் காணப்படுகின்றது. இதன்மூலம் நூல் தோன்றியகாலத்தே பாயிரமாக இயற்றப்பட்ட செய்யுளெனக் கொள்ளத்தக்கது என்கிறார். இச்செய்யுளில் காணப்படும் மாக்காயன் என்ற பெயர் சைன நூல்களில் வேறிடத்திலும் வந்துள்ளது என்கிறார். இச்செய்யுள் மூலம், காரியாசான் கொடையிற் சிறந்து விளங்கியவர். இவரது ஆசிரியர் மாக்காயன் என்பதை அறியமுடிகின்றன. மேலும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திணைமாலை நூற்றைம்பது, ஏலாதி ஆகியவற்றை இயற்றிய கணிமேதாவியாரும் காரியாசனும் ஒருசாலை மாணக்கர் என்பதும் புலனாகின்றது. இதனால் இம்மூன்று நூல்களும் சமகாலத்தவை. காரியாசான் மதுரை நகரினைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம் என்கின்றார் வையாபுரிப்பிள்ளை.

சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலம் குறித்துத் தெளிவான வரையறையினை வந்தடையாத நிலையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலம் குறித்த வரையறையின் ஒரு பகுதியாகவே சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலத்தினையும் கருதவேண்டியுள்ளது. சங்க இலக்கியக் கருத்துகள் பலவற்றைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு இயற்றியவர்கள் எடுத்தாண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இத்துடன் சங்ககாலத்து நிகழ்ச்சியான மயிலுக்குப் போர்வை அளித்ததும், முல்லைக்குத் தேர் அளித்ததும் பழமொழி நானூறில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. நக்கீரர் இயற்றிய களவியலுரையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் காணப்படாமையும் இவ்விடத்தில் நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்கம் மருவிய கால நூல்கள் என்பது கர்ண பரம்பரை வரலாறு என்று வையாபுரிப்பிள்ளை (1944:9) குறிப்பிடுகின்றார்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்குக் குறித்த ஆராய்ச்சியினை மேற்கொண்ட எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் ஒவ்வொன்றிற்குமான காலத்தினைத்தினைப் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளார்.

- பொ.ஆ. 450-500 - களவழி, முப்பால், நான்மணிக்கடிகை முதுமொழிக்காஞ்சி.
- பொ.ஆ. 550-650 - கார்நாற்பது, இன்னாநாற்பது, இனியவை நாற்பது, பழமொழி, நாலடியார்.
- பொ.ஆ. 650-750 - திரிகடுகம், ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, கைந்நிலை, திணைமாலை நூற்றைம்பது, சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, ஆசாரக்கோவை.

இவர் கொடுத்திருக்கும் தனது காலஅடைவினை உத்தேசமான கால அடைவு என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இருந்தபோதிலும் இதற்குள் ஒருவகையான ஒத்திசைவு இருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்(1944:23).

கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி பதினெண்கீழ்க்கணக்கின் காலவரையறையினைக் கூறுமிடத்தில், திருக்குறள், களவழி, முதுமொழிக்காஞ்சி ஆகியவற்றின் காலம் பொ.ஆ. 450 முதல் பொ.ஆ. 550 என்கிறார். இத்துடன் கார்நாற்பது, இன்னாநாற்பது, ஐந்திணைஐம்பது, நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, பழமொழி ஆகியவற்றின் காலம் பொ.ஆ. 550 முதல் பொ.ஆ. 650 என்கிறார். மற்ற ஒன்பது நூல்களின் காலத்தினை பொ.ஆ. 650 முதல் பொ.ஆ. 750 க்குள் அடக்குகிறார். அதன்வழி வையாபுரிப்பிள்ளையின் காலஅடைவிற்கு ஏற்றதன்மையிலேயே தனது

காலஅடைவினையும் கொடுத்துள்ளார்(1966:424) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி தான் வந்தடைந்த காலமுறைமை குறித்தக் குறிப்பினைச் சுட்டாததை நோக்கும்போது வையாபுரிப்பிள்ளையின் காலஅடைவினை அவர் அப்படியே பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

1959ஆம் ஆண்டு மர்ரே அண்டு கம்பெனி பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் முழுத்தொகுப்பினை வெளியிட்டது. “பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பின்னும் காவியக் காலத்திற்கு முன்னும் உள்ள காலப் பகுதியில் தோன்றியவை எனலாம்” என்று மர்ரே பதிப்பின் பதிப்புரை குறிப்பிடுகின்றது(1981:6). பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்க காலத்திற்கு அடுத்து உருவான சங்கம் மருவிய காலத்து நூல்கள் என்பதில் ஆய்வாளர்களுக்கு மாற்றுக் கருத்தில்லை. ஆனால் வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடும் சங்க காலவரையறையினைப் பெரும்பான்மையாக ஆய்வாளர்கள் ஏற்பதில்லை. இக்கால ஆய்வுகளின்வழி பொ.ஆ.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் சங்க காலத்தினை எடுத்துச்செல்ல வாய்ப்புள்ளதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். சங்க காலத்தின் பின்பகுதியினை பொ.ஆ. 250 என்று குறிப்பிடும் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (1966:117) கூற்றும் இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. ஆக சங்க மருவிய காலம் என்பது பொ.ஆ. 250லிருந்து தொடங்குவதாகக் கொள்ளமுடியும்.

களப்பிரர் ஆட்சியின் பின்புலமாக வைத்து அறஇலக்கியங்கள் தோன்றின என்பதே பெரும்பான்மையான ஆய்வாளர்களின் கருத்து. 1976ஆம் ஆண்டு வெளியான களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம் என்ற நூலினை எழுதிய மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி, ‘கீழ்க்கணக்குப் பதினெட்டு நூல்களில் திருக்குறள், களவழிநாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி ஆகிய மூன்றும் கடைச்சங்க காலத்தில் பொ.ஆ. 250க்கு முன்பு எழுதப்பட்ட நூல்கள்.

நாலடியார் என்னும் நூல் பொ.ஆ. 7ஆம் நூற்றாண்டில், களப்பிரர் ஆட்சிக்குச் சற்றுப் பின்பு எழுதப்பட்டது. பிற பதிநான்கு நூல்களும் களப்பிரர் ஆட்சி காலத்தில் பொ.ஆ. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை(2009:113-114)' என்கின்றார்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு காலம் குறித்து கிடைக்கும் தரவானது முத்தரையர் பற்றிய குறிப்பாகும். நாலடியாரின் 200, 206 ஆகிய இரண்டு செய்யுட்கள் பெருமுத்தரையர் என்பவரைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றன. இவரைக் கொடையில் சிறந்தவராகவும் பெருஞ்செல்வந்தராகவும் அச்செய்யுட்கள் சுட்டுகின்றன. முத்தரையர் என்ற ஒரு குறுநிலமன்னர் பரம்பரை சைன ஆசாரியர்களால் பாரட்டப்பெற்றவர்கள் என்று செந்தலைச் சாசனத்தில் ஆசாரியர் அநிருத்தர் இப்பரம்பரையில் ஒருவரைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றார். இவ்வம்ச சரித்திரம் பொ.ஆ. 7ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து 9ஆம் நூற்றாண்டு முடிய கிடைக்கின்றது. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு இவ்வம்சத்தினைக் குறித்த எந்த தகவலும் இல்லை. இதனைக் கொண்டு இச்செய்யுட்கள் உத்தேசமாக பொ.ஆ. 650 இல் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். 'இம்முத்தரையர்கள் பல தலைமுறைகளாக தஞ்சை, திருச்சி, மாவட்டங்களின் பெரும் பகுதிகளையும் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளையும் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களது தலைநகரம் சந்திரலேகா என்றழைக்கப்பட்ட செந்தலை அல்லது நியமம் என்ற இடத்திலிருந்து அவர்கள் ஆட்சி செய்து வந்தனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு பாண்டியர்களையோ பல்லவர்களையோ ஆதரித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய கூட்டாளிகளாகவே இருந்துள்ளனர். தங்கள் அணுகுமுறையில் பெருமளவு தாராளவாதிகளாக இருந்தனர் என்றும் சமயத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில்

கோயில்களைக் கட்டிப் பராமரிப்பவர்களாவும் இருந்துள்ளனர்(ஆலாலசுந்தரம், ஆர். 2018:40)' ஆனால், நாலடியார் என்பது அடிப்படையில் தொகுப்பு நூல் ஆகும். பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் தொகுப்புக்கான காலமும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அதன்வழி நோக்கும்போது நாலடியாரில் காணப்படும் முத்தரையர் என்ற பெயரினை உடைய இரண்டு பாடல்கள் பின்நாளில் எழுதப்பட்டவையாகக் கூட இருக்கலாம் என்று தெ.பொ.மீ.(2005:61). நாலடியரின்வழி காலஅடைவினை வைத்துப் பார்ப்பதை மறுக்கின்றார். இத்துடன் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களானவை பொ.ஆ. 650க்குமுன் இயற்றப்பட்டவை என்பதைப் பல்லவர் காலத்தில் இத்தகைய நூல்கள் இயற்றுவதற்கான சூழலின்மையினை எடுத்துக்காட்டிக் குறிப்பிடுகின்றார் தெ.பொ.மீ.(2005:61). சமூகவியல் பார்வையில் அற இலக்கிய களஞ்சியத்தினை உருவாக்கிய க.ப. அறவாணன் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பொ.ஆ. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி பொ.ஆ. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குள் இயற்றப்பட்டன(2008:44) என்கின்றார்.

தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் காலமும் கருத்தும் என்ற நூலில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலம் குறித்து விவாதிக்கும் பெ.மாதையன் வையாபுரிப்பிள்ளையின் காலவரையறை எந்த அளவிற்குப் பொருந்தும் என்பது ஆய்வுக்குரியது என்று குறிப்பிடுகின்றார். சங்கம் மருவிய காலத்தினைக் காலவரையறை செய்த பல்வேறு ஆய்வாளர்களின் கால எல்லையானது பொ.ஆ. 200 முதல் பொ.ஆ. 600 வரையில் இருப்பதை எடுத்துக்காட்டி வையாபுரிப்பிள்ளை வேறுபட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்(2011:62). இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதும் பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப் பொ.ஆ. 200 முதல் பொ.ஆ. 600க்குள் அடக்குகின்றனர்.

களப்பிரர் காலக்கட்டத்தினதாகக் கருதப்படும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பொ.ஆ. 250 முதல் பொ.ஆ. 600 வரையிலான காலப்பகுதி சார்ந்தவை என்பது ஆய்வாளர்கள் முடிபு என்கிறார் பெ. மாதையன். சமணத்தைப் பேணிப் பின்னர் சைவத்துக்கு மாறிய பல்லவர் காலக்கட்டம் பொ.ஆ. 250 முதல் பொ.ஆ. 890 வரையிலான காலப் பகுதியாகச் சுட்டுகின்றனர்.

பிற்காலப் பல்லவர்கள் சிம்மவிஷ்ணு (575-600), மகேந்திரவர்மன் (610-630), நரசிம்மவர்மன் (630-668), இராச சிம்மன் எனப்பெறும் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (685-705) என இவர்களின் காலக்கட்டம் 575 முதல் 890 வரை நீள்கிறது. இவர்களின் காலக்கட்டத்தில் களப்பிரர் காலக்கட்டத்தில் ஆளுமைசெலுத்திய சமணமும் பௌத்தமும் அழித்தொழிக்கப்படுகின்றன. தொடக்க காலத்தில் சமணத்தை ஆதரித்த இவர்கள் (மகேந்திரவர்மன் காலக்கட்டம் வரையில்) பின்னர் சைவத்துக்கு மாறுகின்றனர். மகேந்திரவர்மன் சமணத்திலிருந்து சைவத்துக்கு மாறிய காலப்பகுதியில் சமணப்பள்ளிகளை அழிக்கவும் சமணர்களை வெளியேற்றவும் ஆணையிடப்படுகின்றது. முதலாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவன் காலத்தில் களப்பிரர் அரசு அழித்தொழிக்கப்படுகின்றது. களப்பிரர் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பாண்டியர் ஆட்சி மதுரையில் நிறுவப்படுகின்றது. ஆகத் தமிழகம் களப்பிரர், பல்லவர், பாண்டியர் எனும் மூன்று தலைமைகளுக்கு உட்பட்டிருந்த காலமாகச் சங்கம் மருவிய காலமும் பக்திக் காலமும் அமைகின்றன. இவற்றில் களப்பிரர் காலக்கட்டத்தில் இயற்றப்பட்டதே அறஇலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார் பெ. மாதையன்(2011:252-253).

மேற்கண்ட பல்வேறு வகைகளில் பதினெண்கீழ்க்கணக்குக் குறித்துக் கருத்துகள் காணப்பட்டாலும் துல்லியமாகப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைக் குறித்த காலவரையறை செய்தல் என்பது சிக்கல்மிக்கதாகவே உள்ளது. தமிழர் சமூக வாழ்க்கை

என்ற நூலினை எழுதிய ஆர். ஆலாலசுந்தரம் “கற்றுத்துறைபோகிய பல அறிஞர்களிடையே இந்தப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலம் குறித்த பல்வேறு கருத்துகளையும் ஆய்வுசெய்தால் இந்த விசயத்தில் ஒருமித்த கருத்தை எட்டுவது எவ்வளவு கடினமானது என்பது தெரிகிறது. ஆகவே இந்தக் கருத்துகள் அனைத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் இந்த நூல்களின் காலம் பொ.ஆ. 250 முதல் பொ.ஆ. 700 வரை என்று கருத்தொற்றுமை அடிப்படையில் முடிவு செய்யலாம்”(2018:48) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவரின் கூற்றினைக் கணக்கில் கொண்டு திருக்குறள் தவிர ஏனைய நூல்கள் பொ.ஆ. 250 முதல் பொ.ஆ. 700க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் உருவானவை என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

இத்தகைய தன்மையிலேயே பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்குள் ஒன்றான சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலம் என்பது சிக்கல் மிகுந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் ‘கங்கைக்கரை பூனை’ குறித்த கதையினைக் கொண்டு வையாபுரிப்பிள்ளை அதன் காலத்தினைக் குறிக்கின்றார். பஞ்சதந்திரத்தின் தந்த்ராக்யாயிகம் பொ.ஆ. 300இல் தோன்றியிருக்கலாம். அதில் இப்பூனைக்கதை இடம்பெறவில்லை. இதனைப்பின்பற்றி பூரணபத்ரர் படியெடுத்துள்ளார். இது பொ.ஆ. 600இல் தோன்றியிருக்கலாம். அதில் இக்கதை இடம்பெறுகின்றது. இதன் மொழிபெயர்ப்பு தமிழில் தோன்றியிருக்கலாம் அதன்வழி பொ.ஆ. 600க்கு பிற்பட்டதே சிறுபஞ்சமூலம் என்று அவதானிக்கலாம் என்கிறார் வையாபுரிப்பிள்ளை. ஆனால், இக்காலத்தில் வடமொழி நன்கு தமிழகத்தில் வளர்ந்திருந்தது, காரியாசன் வடமொழி நன்கறிந்திருந்தார் என்று சிறுபஞ்சமூலத்தின்வழி ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். அதனால் நேரடியாக வடமொழியிலிருந்தே எடுத்தாண்டு இருக்கலாம். இத்துடன் சமஸ்கிருத நூல்கள் தமிழகத்தில் அதிகமாக இயற்றப்பட்டுள்ளன. எனவே, சமஸ்கிருத

ஆசிரியர்கள் தமிழ் மொழியில் காணப்பட்ட கதைகளை அவற்றுடன் ஏன் இணைத்திருக்கக் கூடாது என்ற கருத்து தெ.பொ.மீ.யால் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது(2005:61-62). இதனையும் இவ்விடத்தில் இணைத்து நோக்கினால் பொ.ஆ. 600க்குப் பிற்பட்டது சிறுபஞ்சமூலம் என்னும் வையாபுரிப்பிள்ளையின் காலக்கணப்பு ஏற்படையது அல்ல என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், “வச்சிரநந்தி என்ற சமண முனிவர் பொ.ஆ. 470இல் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கத்தில் மதுரை தமிழாசிரியர் மாக்காயனும் அவரது மாணாக்கருமான காரியாசான், கணிதமேதாவியார் ஆகியோர் உறுப்பினராக இருந்திருத்தல் வேண்டும்(1955:50)” என்கின்றார். வையாபுரிப்பிள்ளையும் வச்சிரநந்தியின் சமண சங்கத்தில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்று உறுதிபடக்கூறாமல் சுட்டிச்செல்லும் கருத்தும் இவ்விடத்தில் இணைத்து நோக்கத்தக்கது. இத்துடன் ‘பல்லவர் காலக்கட்ட இலக்கிய உருவாக்கமும் இதிலிருந்து வேறுபட்டதாக அமைந்துள்ளது’ என்று பெ. மாதையன்(2011:253) குறிப்பிடுவதும் இன்றியமையாததாகின்றது. இதன்வழி நோக்கும்போது பிற்காலப் பல்லவர்களின் ஆட்சிக்கு முன்னமே சிறுபஞ்சமூலம் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

3. சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலம்

ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில் தோற்றம் கொள்ளும் இலக்கியம், தனது காலச் சமூகத்தினை உள்வாங்கிக் கொண்டு, அதனுள் இடையீடு செய்யும் தன்மையில் வெளிப்படுகின்றது. அதன் இடையீடு அதன்காலச் சூழலின் வெளிப்பாடாகவும் கடந்த காலத்தினை உள்வாங்கிய எதிர்காலம் குறித்த பார்வையாகவும் வெளிப்படுகின்றது.

அறஇலக்கியங்கள் அடிப்படையில் நிகழ்காலச் சிக்கலினைக் கணக்கில்கொண்டு கடந்த காலச்சூழலினை உள்வாங்கிக்கொண்டு எதிர்காலம் குறித்து கற்பனையினை வெளிப்படுத்துகின்றது. “அறநூல்கள் போதிக்கும் வாழ்க்கைமுறை உயர்ந்த இலட்சியம் என்று கருதிப் போலும் தமிழர் அறநூல்களை இலக்கியங்களாகப் போற்றினர்” என்று ஆ. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்(2004:42). இத்துடன் “வாழ்க்கை பற்றிய கருத்துகள் பலவற்றையும் ஒருவர் சிந்தித்து அவற்றை ஒழுங்குபடத் தொகுத்து ஒரு நூல் வடிவத்தில் கூறும் நிலை அறநெறிக் காலத்திற் காணப்பட்டது(2004:41)” என்று குறிப்பிடுவதையும் இணைத்துநோக்குதல் வேண்டும்.

அறஇலக்கியங்கள் தருமச் சாத்திரங்கள் அல்ல என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும். தருமச் சாத்திரங்கள் மனித செயல்களைக் கடமைகளாக வெளிப்படுத்துகின்றன. அக்கடமைகளைச் செய்யத்தவறும்போது தண்டனையினையின்மூலம் சரிசெய்கின்றன. ஆனால் அறஇலக்கியங்கள் மனித செயல்பாடுகளில் நன்மையானவற்றைத் தூண்டுவதாகவும் வலியுறுத்துவதாகவும் செயல்படுகின்றன. இவை குறிப்பிட்ட செயல்களின்மூலம் உண்டாகும் நன்மையினைப் போதிக்கின்றன. அச்செயல்களைச் செய்யாமல்விட்டால் தண்டனை கொடுப்பதில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழகத்தின் பின் சங்க காலத்தில் (தமிழ்ச் சமூகத்திலும் அரசியலிலும் மாற்றம் ஏற்பட்ட காலம்) வணிகத்தின் வீழ்ச்சி, களப்பிரர்களின் படையெடுப்பு என்பன தமிழ்ச் சமூக-அரசியல் அமைப்பில் துணைநிலையாக இருந்துள்ளது. களப்பிரர்கள் இனக்குழு ஆட்சியாளர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் பௌத்தம், சைனம் முதலிய அவைதீக சமயங்களுக்கு புரவல்தன்மையினை வழங்கியுள்ளனர். இக்காலக் கட்டத்தில் நீண்ட தூர கடல் வணிகத்தில் வீழ்ச்சியிருந்துள்ளது. ஆனால் இவை எதுவும் சைனத்தின்

இலக்கியப் பங்களிப்பில் தாக்கத்தினைச் செலுத்தவில்லை. இக்காலக்கட்டத்தில் சிலப்பதிகாரம் உள்ளிட்ட பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அறநெறி, ஒழுக்கம் சார்ந்த பிரபஞ்சத்தினையும் அரசியல் மற்றும் சமூக நன்னடத்தை விதிகளையும் வெளிப்படுத்தும் இவை சைன அறங்களாலும் அறிவுசார் அமைப்பாலும் தாக்கமுற்ற பனுவல்களாக உள்ளன. இக்காலக்கட்ட தமிழகத்தின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகக் கட்டமைப்பு முதலியவை தெளிவற்ற தன்மையில் காணப்படுகின்றன. “இக்காலக்கட்டத்தில் இருந்த நெருக்கடிகள் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் முதலியவற்றின்மீது தாக்கத்தினைச் செலுத்தியிருக்கும். பொ.ஆ. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வைதீக இலக்கியங்கள் இக்காலக்கட்டத்தினை இருண்ட காலமாக வரையறுக்கின்றன. களப்பிரர்களின் இடைப்பட்ட காலத்தில் சைனம் செல்வாக்குமிக்கதாய் இருந்துள்ளது. இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுப்பட்ட மொழிநடையினைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை சங்க இலக்கியத்தின் பாடுபொருளிலிருந்து செறிவான மனிதவியலினை நோக்கிய அணுகுமுறையினைக் கொண்டிருக்கின்றது. இவற்றில் சைனர்கள் நகரத்தினை விட்டு வெளியில் இருப்பவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். சைன மடங்கள் நகரத்தினை விட்டு வெளியில் மிகதூரமாக இல்லாமல் அவர்களின் பின்பற்றாளர்கள் எற்றவகையில் அமைந்திருந்தன” என்று இக்காலக்கட்டத்தின் பின்புலத்தினை சம்பகலட்சுமி(2011:422) எடுத்துரைக்கின்றார்.

இத்துடன் ‘உறுதிப்பொருள் வீடேயெனக் கொண்ட சமணம், கடுந்துறவே அதற்கு வழியெனக்கொண்டு, அந்த வழியையே வற்புறுத்தி வந்தது. காலப்போக்கில் சமண சமயம் இல்லற வாழ்வு வாழ்வோருக்கும் வழிகாட்ட முனைந்தது. மக்கள் யாவரும் துறவை ஏற்கத்தக்க மனவலிமையுடையவர்களல்லரெனவும் சமணத் துறவிகளை

ஆதரிக்கச் சமண இல்லறத்தார் வேண்டுமெனவும் உணர்ந்த சமணம் காலப்போக்கிலே, சமண இல்லறத்தாராகிய சாவகருக்கு வேண்டிய ஆசாரங்களை வகுக்கத் தொடங்கிற்று. இல்லறம் துறவறத்திலும் ஓரளவு குறைந்தபடி என்ற கருத்துத் தோன்றியது' என்று ஆ. வேலுப்பிள்ளை(2004:52-53) சமண நெறி குறித்து எடுத்துரைக்கின்றார். இதன்வழி கடுந்துறவத்தாருக்கான அறங்களை வகுக்கும் தன்மை மாறி இல்லறத்தாருக்குமான அறங்களை வகுத்தல் என்னும் நிலை உண்டாவதை அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, துறவறம், இல்லறம் ஆகிய இரண்டையும் இணைத்துக் கூறுதல் என்பது சிறுபஞ்சமூலத்தில் நான்கு செய்யுட்களில்(67, 77, 98, 100) காணப்படுகின்றன. இல்லறத்தாருக்கான அறநெறிகளைக் கட்டமைக்கும் நிலையில் சிறுபஞ்சமூலமானது தமிழ்நிலத்தினையும் கவனத்தில்கொண்டு பொதுஅறங்களைக் கட்டமைத்துள்ளது என்பது முக்கியமானதாகின்றது. சிறுபஞ்சமூலம் தோற்றம் கொண்ட காலத்தில் வடமொழியானது நன்கு தமிழகத்தில் பரவியிருந்துள்ளதையும் காணமுடிகின்றது. வடமொழிச் சொற்கள் பல சிறுபஞ்சமூலத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. உதாரணமாக உதாரம் (12), இலிங்கி (42), சிட்டன் (93,94), சிந்தி (93), சுவர்க்கம் (36,66,99), ஞானம் (93), தருக்கம் (93), சமயம் (93), சேவகன் (95,103), பண்டாரம் (40) என்ற வடசொற்கள் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படுகின்றன. இதனை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, “இச்சொற்கள் சங்க காலத்திற்குப்பின் தமிழில் வந்து புகுந்தன. இங்ஙனம் வழக்கிற்புகுந்த சொற்களை விலக்காது எடுத்தாளுதலால் காலநெறியோடொத்துத் தமிழ் மொழியும் பிறமொழிகளால் வளம்பெற்று வளர்ந்து செல்லுதல் அவசியம் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாகுமெனக் கொள்ளவேண்டும்”(1944:57) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இத்துடன் வடமொழி சொற்கள் மட்டுமின்றி தமிழ்மொழியில் புதுவழக்காகப் பிற்காலத்தில் தோன்றியவற்றையும் காரியாசான் எடுத்தாண்டுள்ளார். பஞ்சம்,

அண்டுதல் என்ற சொற்கள் இப்போது பெருவழக்காகவுள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்டி அதன் பிற்காலத்தில் பயன்படுத்தியவிதத்தினையும் எடுத்துரைத்துள்ளார் வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:57). இதன்வழி சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலமானது வடமொழி கலந்திருப்பினும் தமிழ்மொழியில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதை மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்ட காலமாக அமைதிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம் ஒவ்வொருவருக்கான குணம் எத்தகைய தன்மையில் இருக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளது. அவை பின்வருமாறு,

கொண்டான் வழியொழுகல் பெண்மகன் தந்தைக்குத்

தண்டான் வழியொழுகல் தன்கிளையஃ – தண்டாதே

வேல்வழி வெம்முனை வீழாது மன்னாடு

கோல்வழி வாழ்தல் குணம்.(15)

இதன்வழி கணவனை ஒழுகல் பெண்ணின் குணமாகவும் தந்தையின் வழியொழுகுதல் மகனின் குணமாகவும் அவனைப்போலவே வழியொழுகுதல் கிளையின் குணமாகவும் பகைவரிடம் வீழாது வாழ்தல் அரசனின் குணமாகவும் அவ்வரசனின் கோல்வழியே வாழ்தல் நாட்டின் குணமாகவும் சுட்டப்படுகின்றது. இதன்மூலம் பெண், மகன், குலம், அரசன், நாட்டு மக்கள் ஆகியோர் யாரைப் பின்பற்றி எத்தகைய குணத்துடன் வாழவேண்டும் என்பதை உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

பெண்கள் எத்தகைய தொழிலைச் செய்தால் சிறப்புறுவார்கள் என்பதைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது,

வருவாய்க்குத் தக்க வழக்கறிந்து சுற்றம்

வெருவாமை வீழ்விருந் தோம்பித் – திருவாக்கும்

தெய்வத்தை எஞ்ஞான்றும் தேற்ற வழிபாடு

செய்வதே பெண்டிர் சிறப்பு. (43)

இச்செய்யுளில் தமக்குள்ள பகுதியின் அளவறிந்து, அதற்குத் தக்க போக்கறிந்து, சுற்றத்தாரை ஒதுக்காது, விருந்தோம்பி தெய்வத்தினை வழிபாடு செய்தல் பெண்களுக்குரிய சிறப்பாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் சுற்றத்தாருக்கு விருந்து படைக்க அனைத்தினையும் இழக்கும் நிலையில் சீறூர் மன்னனின் தலைவியினைக் காணலாம். ஆனால் இங்கே வருவாய் குறித்தும், அதற்கேற்ற தன்மையில் அளவினைக் குறித்தும் சிந்தித்து அதன்வழி சுற்றத்தாரைப் பேணுதல் என்பது கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இக்காலச் சூழலின் முக்கியமான செயலாக இருந்துள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம் காலக்கட்டத்தில் எத்தகைய அறங்களின் தேவை இருந்ததென ஒரு செய்யுளில் இந்நூலாசிரியர் சுட்டியுள்ளார்,

நீரறம் நன்று நிழனன்று தன்னில்லுள்

பாரறம் நன்றுபாத் துண்பானேற் – பேரறம்

நன்று தளிசாலை நாட்டல் பெரும்போகம்

ஒன்றுமாம் சால வுடன். (63)

இச்செய்யுளில் நீர் அறம் செய்தல் நன்று, நிழல் அறம் செய்தல் நன்று, தனது இல்லத்தில் பிறருக்கு இடம் கொடுத்தல் நன்று, பகுத்துண்ணல் நன்று, இடமும் சாலையும் உருவாக்குதல் நன்று எனச் செயல்பாடுகளின்வழி அறம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இச்செய்யுளில் பகுத்துண்ணல் பேரறமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்செய்யுளினை உற்றுநோக்கும்போது அக்காலத்திய வறுமை நிலையினைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. மனிதனின் அடிப்படை தேவையான உணவு, உறையுள் என்பன

இவ்விடத்தில் இல்லாததால் அதனை நிலைபெறச்செய்தல் இன்றியமை யாததாகிறது என்பதை இச்செய்யுள் காட்டுகின்றது.

இக்காலக்கட்டத்தில் உணவு என்பது மிகப்பெரும் சமூகச் சிக்கலாக உருவெடுத்திருந்ததை அறியமுடிகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தின் 64, 65 ஆகிய செய்யுள்கள் சிறுஅளவுடைய ஈகையினையாவது செய்யவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றன. இச்செய்யுள் சிறிய அளவு என்பதற்கு அதிக அழுத்தத்தினைக் கொடுக்கின்றன. இவ்விடத்தில் 43ஆம் செய்யுளில் உள்ள வருவாய் அறிந்து விருந்தோம்பல் என்னும் செயல்பாட்டினையும் இணைத்து நோக்கினால் பெரும்பான்மையான மக்கள் இன்னல் பட்டுள்ளதும் அந்நேரத்திலும்கூட சிறியஅளவேனும் ஈகை செய்யவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் தன்மையிலும் அக்காலத்திய சமூகம் காணப்பட்டுள்ளதை இதன்மூலம் அறியலாம். மேலும் குளத்தினை வெட்டி, மேட்டுநிலங்களை உழுவயலாக்குபவன் சுவர்க்கத்திற்குச் செல்வான் (66) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இச்செய்யுள் நிலவிரிவாக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. இத்துடன் யாரெல்லாம் உணவு வேண்டி தவிப்பவர்களென்று பெரிய பட்டியலினைச் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணலாம். சிறையில் கிடப்பவர், செத்தவர்க்கு நன்மைவேண்டி உண்ணாது நோற்பவர், பலநாளும் தாங்கொண்ட பிணிக்கு மருந்தாய் உண்ணாது கிடந்தார், ஒருநாள் இடையிட்டு உண்பார், பிறைகிடந்து நிரம்புமளவு உண்ணாத தவசிகள் என இவ்வைவர்க்கும் உணவு கொடுத்தவர்கள் அனைத்து நூலும் கலந்து கற்று மன்னராய் வாழ்வார் (71) என்று குறிப்பிடுகின்றது. வலிகெட்டவர், மூத்தவர், பழிபட்டு உண்ணாது வடக்கிருந்தார், பிணியான் நலியப்பட்டழிந்தார், தம்முடைய நாடுவிட்டுப் போய்த் தளர்ந்தார்(73), போரின்மூலம் புண்பட்டார், பாதுகாப்பு

இல்லாதார், உயிர்போகும் தன்மையை அடைந்தார், குருடர், முடவர் (78), என சமூகத்தின் கடைநிலையில் உள்ளவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களுக்கு ஈயவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது சிறுபஞ்சமூலம்.

சமூகத்தில் அடுத்த தலைமுறையாக வளரும் குழந்தைகளின்மீது அதிக கவனத்தினைச் செலுத்தியுள்ளது இந்நூல். ஈன்ற தாய் குழுவியைத் துறவாது ஓம்பி வளர்த்தல், தான் கொண்ட சூலைத் தான் அழியாது புறஞ்செய்தல், வளர்ப்பாரில்லாத குழுவியைக் கண்டால் வளர்த்தல், சூலேற்ற கன்னியையும் அழித்த மனையாளையும் நீக்காது தன்னில் வைத்துப் புறந்தருதல் என இவ்வைந்தும் பெரிய அறமாக முன்னோர்கள் குறிப்பிடுவதாகக் (72) குறிப்பிடுகின்றது. குழந்தைக்குப் பிணி ஏற்பட்டால் அதற்கு மருந்து கொடுப்பதும், அக்குழந்தையினை அச்சுறுத்தாமல் (74) இருப்பதும் பெரிய அறமாகச் சுட்டுகின்றது. குழந்தைக்கு உணவு கொடுப்பவன் என்பது ஆண்டுகளுக்குமேலும் துன்பமின்றி வாழ்வான்(79) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்தில் தலைநோய், பித்து, வாய்ப்புற்று, கயநோய், மூலநோய்(76) முதலியவை இருந்துள்ளதையும் இந்நூலின்மூலம் அறியலாம். இல்லறத்தார்கள், கீழ்க்குணத்தார்களாக இருந்தாலும் அவர்களது பசியினைப் போக்க உணவு அளித்தலும் அவர்களிடத்தில் மிக்க வெகுளி காத்தலும் முக்கியமான குணங்களில் ஒன்றாகச் சுட்டுகின்றது(78).

சிறுபஞ்சமூலம் வழக்கு நூல், மெய்ஞ்ஞான நூல், தருக்க நூல், சமய நூல், வீட்டு நூல் (93) என அக்காலத்தில் காணப்பட்ட நூல்களைக் குறித்த குறிப்பினைக் கொடுத்துள்ளது. சிறுபஞ்சமூலத்தின் 54ஆம் செய்யுள் பெண்களைக் காப்பவர்கள் தந்தை, கணவன், மகன், உடன் பிறந்தான், மாமன் என ஐவரைக் கூறுகிறது. மனுஸ்மிருதி தந்தை, கணவன், மகன் என்ற மூவரை மட்டுமே கூறுகிறது. உடன்

பிறந்தான், மாமன் என்ற இருவரையுங் கூட்டியது ஸ்மிருதி வழக்கிற்கு முற்றும் மறானது ஆகும். இதனாலேயே இது சைனர்களின் தனிப்பட்ட வழக்கு என்று கொள்ளமுடியாது என்கின்றார் வையாபுரிப்பிள்ளை.

வேந்தனானவன் நாட்டிற்கு மழைபோல நன்மையைச் செய்யும் மேகத்தை ஒத்தவனாக இருத்தல் வேண்டும் (4) என்றும் தானாளுந் நாட்டிற்கு வருத்தத்தினை உண்டாக்காதவாறு படையினைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் (9) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் நீர், காடு, உழவு வயல்கள், உயர்ந்த மலைகள், மதியுடைய மக்கள் ஆகியவை அரசனுக்கு அரணாக அமையப்பெறுவதாகும் (49) என்று சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடத்தில் உழவுவயல்களும் நாட்டின் முக்கிய அரணாகச் சூட்டப்படுகின்றது. இந்நூலாசிரியர் பசி, பகுத்துண்ணல் என்பதை அனைத்திடத்திலும் தொடர்ந்து வலியுறுத்துவதும் இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

கல்வியினைக் குறித்து சிறுபஞ்சமூலம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது,

எழுத்தினைக் கல்லாமை தீது (51)

கற்றுவல்லவன் பொன்னைப் பெறும்,

நற்கவி செய்யவல்லவன் அரசனாலே எல்லாப்பொருளும் பெறும்,

முன்னை இளமைக் காலத்திலே கல்லாதவரும் - கற்றுவல்லாரினத்த

ரல்லாதவரும் நல்லார் இனத்தின் நடுவே இகழ்ச்சிபெறுவர். (56)

நன்னெறிக்கு வழியாம் நூலினையே கேட்டு அதன்கண்ணே நிற்க (101)

என்று கல்வியின் பயன் குறித்து எடுத்துரைக்கின்றது. அதேநேரத்தில்,

குணம் இல்லாதார்க்கு நூல் நிரம்ப அறிவியாமையும் நன்று (61)

அதாவது குணம் இல்லாதவர்களுக்கு நூல்களைக் கற்றுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடத்தில் குணம் என்பது ஒழுக்கத்தினைக் குறிப்பிடுவதாக அமைந்துள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலத்தில் நான்கு செய்யுள்களில் குலப்பிறப்பு குறித்த கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. அவை,

தாழ்வில்லாத குடிப்பிறப்பில் பிறந்த ஒருவன் இளமைக்காலத்தில் துறவு

மேற்கொள்ளவில்லையெனில் பாரத்தை இழுக்கும் எருதொடு ஒப்பர் (24)

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'ஒருவனை உயர்ந்த பிறப்பின்கண் செலுத்துபவனே அவனுக்கு ஆசிரியனாவான்(34) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடத்தில் உயர்ந்த பிறப்பின்கண் செலுத்துதல் என்பது உயர்ந்த ஒழுக்கத்தின்கண் செலுத்துதல் என்ற பொருளில் கொள்ளப்படுகின்றது. மற்றொரு செய்யுளில்,

தான்பிறந்த இல்நினைத்து தன்னைக் கடைப்பிடித்து

தான்பிற ராற்கருதற் பாடுணர்ந்து – தான்பிறரால்

சாவ வெனவாழான் சான்றோராற் பல்யாண்டும்

வாழ்க வெனவாழ்தல் நன்று. (68)

இச்செய்யுளுக்கு பழைய உரையானது தான்பிறந்த குடியை நினைத்து, தன்னை ஒழுக்கத்தின்கண் வழுவாதவகை கடைப்பிடித்து, தான் பிறரால் மதிக்கப்படும் செய்கையை உணர்ந்து, தான் பிறரால் சாக என்று சொல்லும்படி ஒழுகாது, சான்றோராலே பல்யாண்டும் வாழ்வானாக வென்று சொல்லும்படி ஒழுகுதல் நன்று என்ற விளக்கத்தினைக் கொடுக்கின்றது. மற்றொரு செய்யுளில் முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்மையில் குலப்பிறப்பு குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றது,

தக்கார் வழிகெடா தாகும் தகாதவர்

உக்க வழியரா யொல்குவார் – தக்க

இனத்தினா னாகும் பழிபுகழ் தத்தம்

மனத்தினா னாகும் மதி. (81)

இச்செய்யுளானது தகுதியுடையார் வழிமரபு கெடாத தாகும் என்று கூறுவதும் தகுதியில்லாதார் கெட்ட வழிமரபையுடையராகத் தளர்வார் என்றும் பழிக்குத்தக்க இனத்தினன் என்று குறிப்பிடும் பழியும், புகழுக்கதக்க இனத்தினன் என்ற குறிப்பிடும் புகழும் தமது மனத்தினளவே உண்டாகும் உணர்வு என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதன்மூலம் சமூகத்தில் தகுதியுடைய வழிமரபு, தகுதியில்லாத வழிமரபு, பழிக்குத்தக்க இனம், புகழுடைய இனம் என்ற எதுவும் இல்லை என்பதை உணர்த்துவ தாக அமைந்துள்ளது. இத்துடன் முன்னோர் வழக்கு, உலக வழக்கு என்று தனக்கு முன்பு கூறப்பட்ட நூல்களைக் குறிப்பிடும் விதத்தில் 26, 72, 85 ஆகிய மூன்று செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன.

4. சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகள்

சங்க காலத்திலிருந்து அதற்கடுத்து உருவான சங்க மருவிய காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினை மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்,

களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் இன்னொரு மாற்றமும் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டது. அது அகப்பொருள் புறப்பொருள்களில் உண்டான புதிய கருத்துகள் ஆகும். சங்க காலத்தில் அகப்பொருளையும் புறப்பொருளையும் மக்களின் வாழ்க்கையோடு அமைத்துச் செய்யுட்களைப் பாடினார்கள். போர் வீரர் தங்களுடைய வீரத்தினால் பகைவரை வென்றதைப் பாராட்டிச் சங்கப் புலவர் செய்யுட்களைப் பாடினார்கள். அவ்வாறே மக்களின் காதல் வாழ்க்கையைச் சிறப்பித்துச் செய்யுட்களை இயற்றினார்கள். இந்தப் பழைய புறப்பொருள்

அகப்பொருள்களுக்குப் புதிய கருத்துகள் தோன்றின. புறப்பகைவரைப் போரிலே கொன்று வெற்றி பெறுகிற உலகியல் வெற்றியைவிட அகப்பகையை வென்று வெற்றி கொள்வது சிறந்த உயர்ந்த வெற்றி என்னும் புதிய கருத்தைச் சைனரும் பௌத்தரும் உண்டாக்கினர். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களையும் அடக்கி காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் அகப்பகைகளை வெல்கிற வெற்றி போர்க்களத்தில் பகைவரைக் கொல்கிற வெற்றியைவிட மேலான வெற்றி என்று புறப்பொருளுக்குப் புதிய கருத்துத் தோன்றிற்று. அகப் பகையை வென்ற அருகரும் (தீர்த்தங்கரரும்) புத்தர் பெருமானும் 'ஜினர்' (வெற்றி பெற்றவர்) என்றும் அந்த வெற்றியே மனிதன் உயர்கதிக்குச் செல்லக்கூடிய சிறந்த வெற்றி என்றும் சைனரும் பௌத்தரும் தங்கள் மதச்சார்பாகப் புறப்பொருளுக்குப் புதுப்பொருள் கூறினார்கள்(2009:95).

சைனர்களும் பௌத்தர்களும் கூறிய புதுப்பொருள் அறம் என்னும் அடிப்படையினைத் தாங்கி நின்றது. ஆனால் தமிழில் முன்பே அறக்கருத்துகள் நீண்ட காலம் இருந்து வந்துள்ளன. தமிழ்ச் சமூகத்தில் அறமும் ஆற்றலும் என்ற நூலினை எழுதிய ராஜ் கௌதமன், தமிழின் அறமரபுகளை இரண்டாகப் பிரிக்கின்றார். ஒன்று, அகம் - புறம் என்ற தொன்மையான அறமரபு என்றும் மற்றொன்று அறம் - பொருள் - இன்பம் என்றும் வடஅறமரபின் தாக்கத்தினால் உருவான ஒன்று என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழின் அகம் - புறம் என்ற அறமரபினுள், அறம், பொருள் ஆகியவை புறத்தில் பாடப்பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்களில் பொருளின் இன்றியமையாமை, அதன் நிலையாமை பற்றியும், இன்பத்தின் இன்றியமையாமை, அதன் நிலையாமை பற்றியும் பெண்பால் கூற்றுகள் இடம்பெற்றுள்ளன(2008:29-30) என்கிறார். இவரின்

கூற்றுப்படி அகம் – புறம் என்று இயங்கிய அறங்கள், பின்பு அறம் – பொருள் – இன்பம் என்ற தன்மையில் மாற்றம்கொண்டது என்பதை அறியமுடிகின்றது. இத்துடன்,

ஏறத்தாழ பொ.ஆ. 250 முதல் 580 வரை (அதாவது களப்பிரர் காலம்) சமண – பௌத்தர்களின் கருத்தியல், அரசியல் பணிகள் விரிவாக்கம் பெற்றன. தொன்றுதொட்டுக் குடிமக்களிடம் நிலவிவந்த அக-புறப் பாடல்களைக் குறிப்பிட்ட நோக்கில் தொகுத்தல், அவற்றுக்கு இலக்கணம் வகுத்தல், உரை வரைதல் முதலான பனுவல் சார்ந்த பணிகளில் ஸ்ரமணக் கல்விமான்கள் ஈடுபட்டார்கள். இக்காலக் கட்டத்தில், இந்திய உபகண்டத்தில் பரவிவந்த சாஸ்திரங்களுக்குத் தகவமைக்கும் விதங்களில் அந்தந்த பிராந்தியங்களில் அறிவு திரட்டும் வேலைகள் முனைப்புடன் நடந்தன. தொகுத்தல், இலக்கணம் எழுதுதல், உரை எழுதுதல் என்பவற்றோடு பிற மொழிச் சாத்திரங்களை, இலக்கணங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் உன்னதமான அறிவுச் செயல்பாடும் நிகழ்த்தப்பட்டது. அக, புறப் பாடல்களைத் தொகுத்தது போலவே, அறங்களைத் தொகுத்துப் பனுவல்களாக்கும் முயற்சிகளும் அன்று முன்னிலை பெற்றன. வைதீக, ஸ்ரமண அறிவாளிகள் இதில் போட்டியிட்டார்கள். அதன் விளைவுதான் திருக்குறளைத் தலைமையாகக் கொண்ட பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்ற தொகுப்பாகும். அறங்களைத் தொகுத்தவர்கள் தமிழ் மரபில் மொழியப்பட்ட அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பிரிவுகளை முன் மாதிரிகளாகக் கொண்டார்கள் (ஆசாரக் கோவை விதிவிலக்கான வைதீக ஆசார விதிகளின் தமிழ் ஆக்கம்). இவர்கள் தொகுத்து வகுத்த அறங்கள் தமிழ் அறங்களாக மட்டுமின்றி, வடமரபின் வைதீக, ஸ்ரமண சாத்திரங்களில்

வடித்தெடுத்த அறங்களாகவும் இருந்தன. இரு மரபுகளின் அறங்களை அவரவர்

சார்பு நிலைகளோடு தொகுத்துப் பனுவல்களாக்கினார்கள்'(2006:253-254).

என்று ராஜ் கௌதமன் இக்காலத்திய சூழலில் உருவான நூல்களில் தமிழ் மரபும் அவைதீக மரபும் இணைவு ஏற்பட்டுள்ளதை விவரிக்கின்றார். இதன்வழி நோக்கும்போது தமிழ் அறங்களும் சமண – பௌத்த அறங்களும் இணைந்து இக்காலக் கட்டத்தில் இயங்கியிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இத்துடன், 'பாட்டும் தொகையும் பாடல்களின் வழியாக அறக்கருத்துகள் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி கலந்திருந்தன என்பதை அறியலாம். பிற்காலத்திய வழக்கத்தைப் போல வாழ்க்கையிலிருந்து அறக் கருத்துகளைத் தனியாகப் பிரித்துத் தொகுத்துரைக்கும் பனுவல்கள் அன்று தோன்றவில்லை. இசை, சமையல் பற்றிய பனுவல்களைப் பற்றிய பேச்சு, பாட்டும் தொகையும் பாடல்கள் இரண்டில் வந்துள்ளது. புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் பொதுவியல் என்ற திணையைச் சேர்ந்த சில பாடல்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அறக்கருத்துகளைத் தனியே எடுத்துக் கூறுகின்றன. இது தொகுத்தவரின் முயற்சியாகும். ஆயினும் அறம் பற்றி மட்டுமே ஓதப்பட்ட பல பாடல்கள் அல்லது சில பனுவல்கள் அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்கலாம். பொ.ஆ. 250க்குப் பிறகே தமிழ் மற்றும் வடமரபுகளிலிருந்து அறங்களைத் தொகுத்துப் பனுவல்களாகப் படைக்கும் போக்கு பரவலாயிற்று (2006:258-259)' என்றும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மாறுபடுவதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார் ராஜ் கௌதமன்.

சிறுபஞ்சமூலம் சைனநெறியினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையபெற்ற பனுவலென ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இருப்பினும், சிறுபஞ்சமூலத்தில் சைனஅறங்களைவிட பொது அறங்கள் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன என்று எஸ்.

வையாபுரிப்பிள்ளை(1944), சதாசிவ பண்டாரத்தார்(1955), மானோன்மணி சண்முகதாஸ்(2010) ஆகியோர் சுட்டுகின்றனர். இதன்வழி நோக்கும்போது சைனசமயத்தின் அறங்களும் தொல்தமிழர் அறங்களும் இணையப்பெற்ற பனுவலாகச் சிறுபஞ்சமூலத்தினை நோக்குதல் வேண்டியுள்ளது. இவ்விடத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தத்துவப் பின்புலத்தினையும் சமண தத்துவப் பின்புலத்தினையும் உற்றுநோக்குதல் இன்றியமையாததாகிறது.

பண்டையத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் தத்துவத்தினைக் குறித்து ந. முத்துமோகன் குறிப்பிடுவது, 'தத்துவ ஆய்வுகளில் ஒன்று, கடைசிப் பொருட்களையும் அறுதிப் பொருட்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. இறைத் தத்துவங்களில் இறைவன் அறுதிப்பொருளாகவும் நிரந்தரப்பொருளாகவும் இருக்கிறான். இதற்கு எதிராக உள்ள தத்துவங்களில் இயற்கை கடைசிப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டையும் ஏற்காதவர்கள் மனித மனம் அல்லது ஆன்மா என்பது அறுதிப்பொருள் என்று சொல்வது உண்டு. இத்தகைய அறுதிப்பொருள், இறுதிப்பொருள் சார்ந்த தன்மையினை இருப்பியல் அல்லது மெய்யியல் (Ontology) எனக் குறிப்பிடுவர். தத்துவ ஆய்வுகளில் மற்றொன்று சமூகத் தகவுகள் அல்லது சமூக மதிப்புகள் பற்றி எடுத்துரைப்பது. ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு மானிடக் கூட்டத்தின் வாழ்விற்கு எந்தெந்தத் தகவுகள் அச்சாணியாக விளங்குகின்றனவோ அவற்றை இத்துறை பயிலுகிறது. மேற்கண்டவற்றில் இருப்பியல் சார்ந்த தத்துவம் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை என்றும் சமூகத் தகவுகள் சார்ந்த தன்மைகள் சமூகத் தகவுகள்சார் தத்துவமாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றன. மேலும் இத்தகைய தன்மைகள் இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து உடைமைச் சமூகமாக மாறும் மாறுபடு காலமே தகவுகள் (மதிப்பீடுகள்) கொண்ட தத்துவங்கள் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது(2017:251-

253)' என்கிறார். இவர் கூறும் சமூகத் தகவுகள் அல்லது சமூக மதிப்புகள் பற்றியது என்பது அறத்தினைக் குறிக்கிறது. அறம் என்பது வெறும் மதிப்பீடுகள் பற்றிய போதனை அல்ல; உலகின் தன்மை இத்தகையது, ஆகவே இவ்வாறு ஒழுக வேண்டும் என்பது பற்றியது ஆகும். இங்கு மதிப்பீடுகள் வழி உலக இயல்பு என்பது உருவாகிறதா? அல்லது உலக இயல்பு என்பதிலிருந்து மதிப்பீடுகள் உருவாகின்றனவா? என்பது பிரித்தறிய இயலாமல் இரண்டும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. மேலும் இவரின் கூற்றுப்படி பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் என்பது சமூக தகவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றதாக அமைந்துள்ளது. 'தகவுகளின் உலகம் இயற்கை உலகமோ, இறை உலகமோ அல்ல. இயற்கை-இறைவன் என்ற விலகிய எதிர்வுகளை அது அங்கீகரிக்காது. அது மானுட உலகம், பண்பாட்டு உலகம். மானுட உலகம் எனும் போதும் அது தனிமனித உலகம் அல்ல, பரஸ்பரத் தொடர்புகள் முதன்மையிடம் வகிக்கும் குழும உலகம். எங்கே தனிமனிதன் போதுமான அளவு உறுதிப்பட்ட நிலையில் தோன்றுகிறானோ அங்கேதான் சட உலகம்-இறை உலகம் என்ற இரட்டை நிலையும் தோன்ற முடியும். தகவுகளின் பிரத்தியேகப் பண்பு யாதெனில், அவற்றில் சடம்-இறை, அகம்-புறம், பொருள்-கருத்து, ஒன்று-பல என்ற எதிர்வுகள் துலக்கம் பெறாது. அவை இறுக்கம் இன்றி இயங்கியல்ரீதியில் நெகிழ்வுடன் தொழில்படும் தகவுகள் என்பவை தத்துவங்களில் காணப்படுவதுபோல் கருத்தாக்கங்கள் அல்ல. அவை மேற்கூறிய எதிர்வுகளின் இணைவாக்கம் பெறும் Non-Concepts'(2017: 256) என்று சமூகத் தகவுகள் குறித்து மேலும் விவரிக்கின்றார் முத்துமோகன். எடுத்துக்காட்டாக, பண்டைய சமூகத்தில் காணப்பட்ட வீரம், புகழ் என்ற இரண்டு தகவுகள் சமூகத்தில் இயங்கிய தன்மையினைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின்வழி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

உடையும் குழும் உறவுகளைப் பழையகாலத்தின் முன் மாதிரியிலேயே மீட்டுருவாக்க புறநானூற்றுப் புலவர்கள் சில தகவுகளை உற்பத்தி செய்கின்றனர். மன்னரின் அல்லது வேந்தரின் வீரம், அவரது பகுத்துண்ணும் பாங்கு, கொடை, ஈகை, அறத்தோடு மக்களைப் புரக்கும் மாண்பு, மன்னர்கள் ஈட்டும் புகழ் ஆகியவையெல்லாம் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. அவை மன்னர் (வேந்தர்), புலவர் ஆகிய இருதரப்பினரைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டனவாகவே புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயின் அத்தகவுகள் மன்னரையும் புலவரையும் கடந்து சமூகம் தழுவியவையாகப் பொருள் கொள்ளத் தக்கன. மன்னர்கள் படையெடுத்துச் சென்று பிற மன்னர்களை வீழ்த்திப் பெருமன்னர்களாகின்றனர். மன்னரின் போர் வீரம் புறநானூற்றின் முக்கியமான விழுமம். இன்னொருபுறம், மன்னரை அண்டிவாழும் புலவர்கள் முந்திய காலம் போலவே தமக்குரிய பொருளாதாரப் பாதுகாப்பையும் சமூக அங்கீகாரத்தையும் வேண்டி, மன்னர்களுக்கு ஒருவகை நிர்ப்பந்தத்தை வழங்குகின்றனர். அதாவது, மன்னர்கள் புலவரிடத்தும் பரந்த மக்கள் பகுதியினரிடமும் புகழுடன் விளங்க வேண்டும் என்பதைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றனர். வீரம் என்பது மன்னர் குறித்த, அவரது வெற்றிகள் குறித்த ஒரு தகவு. இன்னொருபுறம், புகழ் என்பது மன்னர் மக்களிடம் பெறும் சமூக அங்கீகாரம் குறித்தது. ஒன்று, சமூகத்தின் மேட்டுப் பகுதிகளைக் குறித்த து. மற்றொன்று, சமூகத்தின் கீழ்ப்பகுதிகளைக் குறித்த து. வீரம் எனும் தகவு அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. புகழ் என்ற தகவுக்கு அங்கீகாரம் கோரப்படுகிறது. புறநானூற்றுப் புலவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் தகவுகள் அனைத்திலும் வீரம்-புகழ்

எனும் இவை இரண்டும் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றன(2017:257-258).

மேற்கண்ட கூற்றின்மூலம் வீரம்-புகழ் என்னும் சமூகத் தகவுகள் பண்டைய காலத்தில் இயங்கிய விதத்தினை அறியமுடிகின்றது. சங்க காலத்திற்கு அடுத்து உருவான காலத்திலும் அறங்கள் தொடர்ந்து இத்தகைய தன்மையிலேயே இயங்கின என்பது முக்கியமானது. திருக்குறளானது அறத்தினை தினசரி வாழ்வின் செயல்பாடுகளாக மாற்றின என்பதைப் பின்வருவமாறு ந. முத்துமோகன் எடுத்துரைக்கின்றார்,

திருக்குறளில் அறம் வெறும் கருத்துக்களாக அல்லது மதிப்புகளாக மட்டும் முன்வைக்கப்படாமல் தினசரி வாழ்வின் நடைமுறைக் கூறுகளாக மாற்றப்படுகிறது. விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், இன்னா செய்யாமை, அடக்கமுடமை, பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால், ஊருணி நிறைந்தற்றே, தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என்பது போன்ற வரிகளும் சொற்களும் அன்றாட வாழ்வின் நடத்தைகளை ஊடுருவி நிற்கின்றன. திருக்குறள் முழுவதுமே தினசரி வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளைக் கைப்பற்றுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது போன்ற உணர்வு தோன்றுகிறது. தமிழில் இதுவும் புதிய ஓர் உத்தி. கருத்துகள் வெகுமக்கத் தளத்தையும் அவரின் தினசரி வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளையும் கைப்பற்ற முயல்கின்றன (2017:300-301).

இத்துடன் திருக்குறள் கடந்த காலக் கூட்டுச் சமூக வாழ்க்கை முறையினை நினைவுசேகரத்தில் வைத்திருப்பதும், திருக்குறள் காலத்திய சமூகத்தின் எதிர்க்குரல்களையும் தகவமைப்பினையும் கொண்டுள்ளதாய் அமைந்திருப்பதைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றியபோது? அவற்றுக்கான எதிர்க்குரல்களும் பழைய கூட்டுச் சமூக வாழ்வு குறித்த ஞாபகங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் வழக்கமும் தோன்றிவிடுகின்றன. பழைய வாழ்வை மீட்டுக்கொணர அக்கால வாழ்வின் தன்னுணர்வற்ற செயல்பாடுளைக்கூட கோட்பாடாக வகுத்துச் சொல்லவேண்டி வந்தது. சமூக நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளுவதற்கான சில உத்திகளை உருவாக்க வேண்டி வந்தது. இறுதியாக, நெருக்கடிகளைச் சகித்துக்கொண்டு, முறைகளை உருவாக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்வாறாக, எதிர்க்குரல் என்பதிலிருந்து, கற்பனாவாத மாற்றுக்களைத் தேடுதல் என்பதிலிருந்து தகவமைப்பு வரையிலான ஒரு நெடிய வேலைத்திட்டத்தை அறவியல், குறிப்பிட்ட அக்காலத்தில் உருவாக்கியுள்ளது என்பதைத் திருக்குறளின்வழி உணர முடிகிறது(2017:301).

மேற்கண்ட இரண்டு கூற்றுகளும் திருக்குறளினை ஒத்த அறஇலக்கியங்களிலும் எதிரொலித்தன என்பது இன்றியமையாததாகும். திருக்குறளினைப்போல் அல்லாது சிறுபஞ்சமூலம் நேரடியாக சைன சமயத்தினை சேர்ந்ததாக அனைவராலும் ஏற்கப்படுகின்றது. எனவே, இவ்விடத்தில் தமிழகத்தில் சைனசமயம் பரவிய பின்புலத்தினையும் இணைத்துநோக்குதல் இன்றியமையாததாகிறது. இதன்வழி இப்பகுதியில் சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகளாக அமைந்துள்ள சைனசமயத்தின் தத்துவத்தினையும் தமிழ்த் தத்துவத்தினையும் விவரிப்பதாக அமையபெறுகின்றது.

“முதன் முதலில் ஒழுக்கத்தைப் பற்றித் தனித்தனியாக எழுதப்பட்ட நூல்கள் பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் தொகுதியிலே தான் காணப்படுகின்றன. இச்சமயத்தில் ஓர் உண்மையை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. சைன, பௌத்த மதங்கள் தமிழ் நாட்டில் மிகுதியாகப் பரவிய பிறகுதான் ஒழுக்கத்தைப் பற்றித் தனியாகத்

தமிழ்நூல்கள் எழுதப்பட்டன. சமணமும் பௌத்தமும் ஒழுக்க நெறியையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவை கடவுள் பற்றியோ பக்தி நெறியைப் பற்றியோ கவலைப்படுவதில்லை. ஆதலால் அக்காலத்தில் அறநூல்கள் பல பிறந்தன” என்று சாமி. சிதம்பரனார்(2004: 5) அறநூல்களின் தோற்றத்திற்கான பின்புலத்திற்கும் தமிழகத்தில் பரவிய சைன, பௌத்த சமயங்களுக்குமான தொடர்பினை விளக்கியுள்ளார். இதன்வழி சைன சமயத்தின் பரவலின் பின்புலத்தினை அறிவது முக்கியமானதாகின்றது.

4.1. தமிழ்நாட்டில் சைனம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாயதம் என்னும் நூலினை எழுதிய க. நெடுஞ்செழியன் சைனம், சாங்கியம், ஆசீவகம், பௌத்தம் ஆகிய அனைத்து தத்துவங்களின் மூலக்கூறுகள் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்டது; வேதங்களைச் சாராதது; அதாவது திராவிடர்களுக்கு உரியது என்றும் இவை கடவுளை முற்றாக ஒதுக்கி விட்டவை என்றும்(1990:334-335) குறிப்பிடுகின்றார். வரலாற்றுரீதியில் சைனம் பரவிய வட்டாரங்களுக்கு ஏற்றாற்போல் அவ்விடத்தில் நிலவிய மரபுகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு வளர்ந்தது. தமிழ்ச் சமூகம் சைன மரபினை உள்வாங்கிக்கொண்டு தமிழ்ச் சமூக மரபுடன் இணைத்து ஒரு கலவையான பண்பாட்டுச் சூழலினை உருவாக்கியது. “சைனத்தின் இயல்பான கட்டுப்பாடு மிக்க முறைகள் மிகக் குறைந்த அளவிலான அரச அதிகாரத்தினையும் அரசுகளுடன் இணைந்திருப்பதையும் பெற்றிருந்தது. சில குறைந்தபட்ச வட்டார ரீதியிலான மக்களின் ஆதரவினை இதன் கொள்கைகள், தத்துவங்கள், சமய மட நிறுவனங்கள் பெற்றிருந்தன. தமிழ்ச் சமூகம் இத்தகைய தன்மையிலான ஒன்று” என்று சம்பகலட்சுமி(2011:420) சைன சமயத்திற்கு அரசின் ஆதரவு இல்லாததற்கான காரணங்களை விவரித்துள்ளார்.

தீபகற்பப் பகுதியில் சைனத்தின் பரவலானது மௌரியர் காலத்தில் தொடங்கியது. சைனம் மத்திய உள்நாட்டு வழிதடங்கள் அல்லது வர்த்தக தடங்களின் வழியாக பரவியது என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். சைனத்தின் பரவலின் நகர்வானது பெளத்தம் செரிவாக இருந்த பகுதியினைத் தவிர்த்து மற்ற பகுதிகளில் நடைபெற்றது. அசோகர் காலத்திற்கு முன்பான சமயப்பரப்பல் என்பது நேராக தெற்குக் கர்நாடகாவிலும் பிறகு தமிழகத்திலும் குறிப்பாக மதுரையில் வந்தடைந்துள்ளது. சைனத்தின் பரவல் மகத, உஜ்ஜயின், மற்ற வட வட்டாரத்திலிருந்து தெற்கில் பரவியுள்ளது. குறிப்பாக கர்நாடகம், தமிழகம் ஆகியவற்றில் சுமார் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு மற்றும் மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் வந்திருக்கலாம். இந்த ஒன்றினைத் தவிர சைன வட்டாரங்களிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்ததற்கான மற்ற எந்த தரவுகளும் இல்லை. தொல்லியல் மற்றும் கல்வெட்டியல் சான்றுகள் சைன, பெளத்த சமயங்கள் வணிக, வர்த்தக குழுக்களிடையில் அதிக அளவில் புகழ்ப்பெற்றிருந்ததை எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. தமிழகத்திலும் வணிக குழுக்களிடையில் அதிக அளவில் புகழ்ப்பெற்றிருந்தது. துறவிகள், வணிகர்கள், கைவினைஞர்கள் வர்த்தக சாலைகளை இணைக்கும் நகர மையங்களான மதுரை, கருவூர், காஞ்சி, உறையூர் இத்துடன் கடற்கரைப் பகுதிகளான புகார், காவேரீபூம்பட்டினம், கொற்கை ஆகிய இடங்களில் இருந்துள்ளதற்கான சான்றுகள் தமிழ்ப் பிராமி கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. இதில் கடற்கரை நகரங்களில் பெளத்தர்களும் உள்நாட்டு வணிக மையங்களில் சைனர்களும் இருந்துள்ளதைப் பிரித்தறியலாம். பெளத்தம் கடற்கரை பகுதியினைக் கொண்டு பல்வேறு இடங்களில் நகர்ந்துள்ளது. ஆனால் சைனம் உள்நாட்டு வணிகத்தினை மட்டுமே கணக்கில் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளது. சேர மன்னர்கள் வைதீக, அவைதீக சமயங்களை சோழ, பாண்டியர்களைவிட நேரடியாக

ஆதரித்துள்ளனர். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரண்டு பனுவல்கள் சைன, பௌத்த சமயங்களைப் பேசுவையாக உள்ளன. இத்துடன் அவைதீக சமயங்கள் நேரடியாக அரசர்களிடமிருந்து புரவல்தன்மையினைப் பெற்றதற்கான சான்றுகள் இல்லை. புரவல்தன்மையினை பெரிய வணிக குடும்பங்களிலிருந்தும் வணிகர்கள், கைவினைஞர்களிடமிருந்தும் பெற்றுள்ளனர். இக்காலக் கட்டம் இந்திய துணைக்கண்டம், மத்திய தரைகடல், தென்கிழக்கு ஆசியா ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கி, செறிவான தன்மையில் வணிகம் நிகழ்ந்த காலக்கட்டமாகும்.

தென்னகத்தில் சைன மரபு குண்டகுண்டாசார்யாவுடன் இணைத்துக் காணப்படுகின்றது. இவரின்மூலம் தமிழகத்தில் சைன கருத்துகள் பரப்பப்பட்டன. இவரின் காலம் கி.பி. ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். இவர் பாடலிபுத்திர மடத்தினைச் சேர்ந்தவராக நம்பப்படுகின்றார். பல்லவ அரசர் இவரின் சீடர். இவர் பாண்டிய, சோழ, சேர அரசர்களின் பகுதிகளில் பயணத்தினை மேற்கொண்டு சைன அறநெறிகளைப் போதித்து மக்களைச் சைன சமயத்திற்கு மாற்றினார். இவர் திகம்பரர் பள்ளியினைச் சேர்ந்த தத்துவவாதியாகப் போற்றப்படுகின்றார். இவரை அடுத்து சாமண்டபாத்ர, பூஜ்யபாடா, அகலன்கா முதலானோர் கர்நாடகத்திலிருந்து தமிழகம் வந்த சைன குருமார்களாவர். சாமண்டபாத்ர தமிழகத்தினை இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வந்தார். சங்க காலத்திற்குப் பின் ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழகத்தில் சைன சமயத்தினை அதிக அளவில் பின்பற்றுவர்கள் இருந்துள்ளனர். திரமிள சங்கத்தினை மதுரையில் பொ.ஆ. 470இல் அமைத்த வச்சிரநந்தி பூஜ்யபாடாவின் மாணவராவார். இது திகம்பர சைனத்துடன் தொடர்புடையதாகும்(சம்பகலட்சுமி. 2011:424). திகம்பரர் என்றால் திக்குகளை ஆடையாகக் கொண்டவர் என்பது பொருள்.

4.2. சைன சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள்

மனிதன் ஆறு புலன்களையும் முழுமையாகப் பெற்ற ஓர் உயிர்ப்பொருளாக விளங்குகிறான். மற்ற உயிர்களோ இயற்கைச் சக்திகளுக்கு அடங்கியே தம் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. மனிதனுக்கு உள்ள இந்தத் தனித்த திறன் அவனைத் தனக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் இருக்கும் தொடர்பைப் பற்றிச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. இந்தச் சிந்தனைதான் மனிதன் உள்ளத்தில் சமயவுணர்வை எழுப்பி, உயிர்ப்பிறவிகள் யாவற்றையும் நேசிக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்துகிறது. இதன் விளைவு ஏதாவது ஓர் உயிர் ஆபத்தில் சிக்கும்போது அதனை உடனே சென்று காக்கும் பரிவாக மாறுகிறது. உயிர்களிடத்தில் காட்டப்படும் இப்பரிவும், நேசமும் உலகத்தில் பிறந்த எல்லா உயிர்களும் ஓர் ஒற்றுமையுடையன என்கிற தத்துவத்தை மனிதர்களுக்குப் புகட்டுகின்றன.

மனித வாழ்க்கையின் இறுதி நோக்கம் வீடுபேறு அல்லது விடுதலையை அடைவதுதான் என்று சைன சமயம் வற்புறுத்துகிறது. எல்லா உயிர்ப்பிறவிகளும் அதற்குரிய ஒழுங்கான அமைப்புடைய உடலில் பொருந்தியிருக்கின்றன, உடல் ஜீவன் அல்லது உயிர் என்னும் ஓர் நுண்பொருளால் இயக்கப்படுகிறது. ஜீவன் அல்லது உயிரின் உறைவிடமாக உடல் கருதப்படுகிறது. இங்ஙனம் ஓர் உயிர் ஓர் உடலில் பொருத்தி வாழ்வது அவ்வுயிர் செய்த வினையின் விளைவு என்று சைன சமயம் கூறுகின்றது. உயிர் என்பது அதனுடைய தூய நிலையின் வேறெந்தப் பொருளோடும் பொருந்தி விளங்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பட்டுப்புழு தன் செய்கையாலேயே தன்னைச் சுற்றி ஒரு கூடு பின்னிக்கொள்வதுபோல், உயிர் தான் இயற்றும் வினைகளின்விளைவால் தன்னைச் சுற்றி ஓர் உடலைச் சமைத்துக்கொள்கிறது. உயிரின் இந்த உடல் சேர்க்கையே அதனைப் பிறப்பு, முதுமை, இறப்பு ஆகிய உலகியல் நிலைகளுக்கு ஆட்படுத்துகிறது. தோற்றம், மறைவு போன்ற இந்நிலைகள் உடலைச்

சார்ந்த சிறப்பியல்புகளே தவிர உயிரைச் சார்ந்த சிறப்பியல்புகள் அல்ல. உயிர் உடலின் நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. மனிதனின் இறுதி வடிவம் உயிர்தான். மனிதன் தன் வாழ்நாளில் இன்பதுன்பங்களெல்லாம் அனுபவித்தபிறகு, பிறப்பு, முதுமை, இறப்பு ஆகிய இம்மூன்று நிலைகளும் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை விரும்புகிறான். பிறப்பு முதுமை இறப்பு இவை சாராத வாழ்க்கை, உயிர் எல்லாவித உடலையும் விட்டுப் பிரிந்து அமரத்துவம் பெற்ற தூய நிலையில் தான் நிகழக்கூடியது. இந்நிலையை ஒரு மனிதன் அடைந்துவிட்டால் அவன் திரும்பவும் உலகத்துக்கு வந்து பிறப்புகள் எடுக்க வேண்டியதில்லை. என்வேதான் உலகில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சமயநோக்கும் இகத்திலிருந்து முக்தி அடைவதாக உள்ளது.

இத்தகைய முக்தி அடைவதற்கு சைன சிந்தனையாளர்கள் மூன்று தன்மைகளைக் கொண்ட ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நன்னம்பிக்கை, நல்லறிவு, நன்னடத்தை (Right faith, Right knowledge and Right conduct) இவை மூன்றும் விடுதலை அடைவதற்கான வழிகள். இவை சைன சமயத்தினை மற்ற சமயங்களிலிருந்து பிரித்துக்காட்டுகின்றன.

4.3. சைனர்களின் சமுதாய அமைப்பு

சைன சமுதாயம் இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஒன்று இல்லத்தார், மற்றொன்று துறவிகள். சமுதாயத்தைப் பொதுவாகத் தாங்குபவர்கள் இல்லத்தாரே ஆவர். சைன இல்லக்கிழார்க்குச் சிராவகர்கள் என்றும் சைன இல்லக்கிழத்தியர்க்குச் சிராவகிகள் என்றும் பெயர். இவர்களுக்கு அடுத்த பிரிவில் இருப்போர் துறவிகள். தமக்கும் உலகத்திற்கும் இருக்கும் எல்லாவகைத் தொடர்புகளையும் அறுத்துக்கொண்டவர்கள். உயிரியல் தன்னடக்கமே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பவர்கள். துறவிகள்

பொருளாதாரத் துறையில் அதிகத் தொண்டு செய்யாவிட்டாலும் அறிவுத்துறையில் அவர்கள் பணி தலைச்சிறந்து விளங்குகிறது. இலக்கியம், கலை, தத்துவம் ஆகிய அறிவுக்கூறுகளை அவர்கள் தொடர்ந்து வளர்ப்பவர்களாக உள்ளனர்.

துறவிகளில் பெண் துறவிகளும் உண்டு. ஆண் துறவிகளுக்கு யதிகள் என்றும் பெண் துறவிகளுக்கு ஆரியாங்கனைகள் என்றும் பெயர். இவ்விரு பாலினர்க்கும் ஒரே மாதிரியான கடமைகளே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சைனர்கள் ஐந்துவிதமான நன்னெறிகளைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அவை நோன்புகள் எனப்படும். கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, கற்புடைமை, உடமை நீக்கம் என்பனவாகும். சைன சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையானது கொல்லாமை ஆகும்.

தமிழ் அறஇலக்கியங்களில் அறமே தத்துவமாகப் பரிணமிக்கும் நிலையானது முத்துமோகனால் திருக்குறளுக்குப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது,

வள்ளுவம் “தீரத் துறந்தாரின்” நிலைப்பாட்டிலிருந்து வெளியேறி நகர்கிறது. திருக்குறள் ஓர் அறநூலாக, அறமே மெய்யியலாகப் பரிணமிப்பது இங்குதான். சமண, பௌத்தத்தின் அகநடையான துறவு, தமிழ் மரபில் சங்க காலம் தொட்டு விளைந்த உலகியலின் அழுத்தங்களுக்கு ஆட்படும் சந்தர்ப்பம் இதுவே. துறவின் கறாரான தத்துவார்த்த நிலைப்பாடுகளை நன்கு அறிந்திருந்த வள்ளுவர் துறவிலிருந்து உலகியலை நோக்கி நகருகிறார். அநேகமாக குடும்பம், அரசு, குடிமைச் சமூகம் என்ற மூன்று அமைப்புகள் அவரது கவனத்தை வெகுவாகக் கவருகின்றன. மொத்தத் திருக்குறளுமே இம்மூன்று சமூக நிறுவனங்களை நோக்கி நகருகின்றது. வினைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையான பாத்திரத்தை

நன்கு அறிந்திருந்த வள்ளுவர், அதனை உணர்வுபூர்வமாகக் கடந்து செல்ல முனைகிறார் (2017:303).

இக்கூற்றில் காணலாகும் அறமே மெய்யியலாகப் பரிணமிப்பதும், தமிழ் மரபிற்கு ஆட்பட்டு உலகியலின் அழுத்தங்களுக்கு ஆட்படுவதும் சிறுபஞ்சமூலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது. அதன்வழி சிறுபஞ்சமூலத்தில் குடும்பம், அரசு, குடிமைச் சமூகம் என்ற மூன்று நிறுவனங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

5. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகமும்

அறக்கருத்தாடல் என்னும் சொல் 'அறம்', 'கருத்தாடல்' என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து உருவானது. இதில் 'அறம்' என்னும் சொல் மிகப் பழமையானது; வாழ்வில் ஒருவர் கைகொள்ளவேண்டிய நெறிமுறைகளைக் குறித்துநிற்கின்றது. கருத்தாடல் என்னும் சொல் discourse என்று நவீன மனிதவியல் புலங்களில் புழங்கும் சொற்பொருண்மைக்கான தன்மையில் தருவித்துக் கொண்டது; சமூக, வரலாற்று, பொருளாதார, பண்பாட்டு, தத்துவப் பொருண்மைகளைத் தாங்கி நிற்கும் மோதுகைக் களம் என்ற பொருளை நவீன மனிதவியல் புலங்களில் இச்சொல் குறிக்கின்றது. இவ்விரு சொற்களும் இணைந்த அறக்கருத்தாடல் என்னும்சொல், அறம் குறித்த கட்டுரைத்தல்களில் உள்ளுறைந்து கிடக்கின்ற சமூக, வரலாற்று, பொருளாதார, பண்பாட்டு, தத்துவப் பொருண்மைகளை விளங்கிக் கொள்ளுதல் என்ற நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவினைத் தமிழில் *இலக்கிய வரலாறு* நூலில் கா. சிவத்தம்பி, "இலக்கிய உருவாக்கம் சமூக உருவாக்கத்திற்கு இன்றியமையாதது. அதாவது தனக்கென இலக்கியம் இல்லாத ஒரு சமூகம்,

உண்மையில் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சமூகமாகாது(2007:198)” என்ற கருத்தாக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். இக்கருத்தானது இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கும் சமூக உருவாக்கத்திற்கும் இடையிலான உறவினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சமூக உருவாக்கம்(Social Formation) என்பது குறிப்பிட்ட காலத்தில், இடத்தில் நிலவுகின்ற சமூக-பொருளாதார-கருத்துநிலை உறவுக் கட்டமைப்பைக் குறிக்கும் ஒரு சமூகவியல் கருத்தாக்கம் ஆகும். இது சமூக உறவுக் கட்டமைப்பை, அதன் எழுகை, வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி என்னும் இயங்குநிலையில் அணுகுகின்றது. அத்துடன் இக்கருத்தாக்கம் ஒரு சமூக உறவுக் கட்டமைப்பு உருவாக்கத்தில் பங்குகொள்ளும் பொருளாதாரம், பண்பாடு, மதம், அறம் முதலான கருத்துநிலைக் கூறுகளின்றி, ஒரு சமூக உறவுக் கட்டமைப்பு உருக்கொள்ள இயலாது என்றும் வற்புறுத்துகின்றது. இக்கருத்தாக்கம் தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில், தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அவசியம் பயன்படுத்த வேண்டிய கருத்தாக்கம் என்று வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது (சிவத்தம்பி, கா.2007:208).

தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில் அறம் குறித்த ஆய்வுகளிலும் சமூக உருவாக்கங்களில் அறங்கள் பங்குகொண்டுள்ளமை, அற இலக்கியங்கள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொண்டோரால் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. சமூகக் கட்டமைப்பு பேணப்படுவதில் அறத்தின் பங்கு பற்றிய பெ. மாதையனின் கூற்று பின்வருவமாறு:

அறங்கள் வற்புறுத்தப்பட்ட, வலியுறுத்தப்பட்ட சமுதாயக் கட்டமைப்புக்குள் அவை சமுதாய ஒழுக்கங்களாகவும் சமுதாயக் கட்டமைகளாகவும் சமுதாய உரிமைகளாகவும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. நன்மை-தீமை, உயர்வு-தாழ்வு,

உடைமை-இன்மை, இல்லாள்-பரத்தை, உயர்ந்தோர்-தாழ்ந்தோர், அறம்-பாவம், கல்வி-கல்லாமை, நட்பு-தீநட்பு (கூடா நட்பு), இல்லறம்-துறவறம், ஐம்புல அடக்கம்-அடக்கமின்மை, நிலைத்தவை- நிலையாதவை, ஈதல்-ஈயாமை, அறிவின்மை-அறிவுடைமை, மேன்மக்கள்-கீழ்மக்கள், குடிப்பிறப்பு- அல்குடிப்பிறப்பு, நல்வினை-தீவினை எனும் பல்வேறு முரண்பட்ட அங்கங்களுள் நன்மை சார்ந்தனவாகக் கருதப்படும் அத்தனையும் வலியுறுத்தப்படுவதன்மூலம் அல்லவையாகக் கருதப்படும் அத்தனையும் புறந்தள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த நன்மை, தீமை வரையறைகள் அதிகாரமயப்பட்டனவாகக் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகச் சமுதாய இருப்புநிலை சார்ந்தே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன(2011:188).

இக்கூற்று, குறிப்பிட்ட சமுதாயப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழும் நன்மை-தீமை முதலான அறங்கள், அச்சமுதாயக் கட்டமைப்புக்குள் ஒழுக்கங்களாகவும், கடமைகளாகவும், உரிமைகளாகவும் செயற்பட்டு, அக் கட்டமைப்பைப் பேணுகின்றன என்று வலியுறுத்துகின்றது. இந்த நிலையை, தமிழ் அற இலக்கியங்கள் குறித்து ராஜ்கௌதமனின் பின்வரும் கூற்று மேலும் வலியுறுத்துகின்றது:

அறங்கள் வெற்று விதிகள் அல்ல. இவை, மேலாதிக்க சமூக ஒழுங்கை அல்லது நடப்பில் நிலவுகின்ற ஆதிக்க-ஆட்பட்ட உறவுகளைச் சாகவதமாக்குகின்றன. ஒருசாராரின் நலனே ஒட்டு மொத்தச் சமூக நலன் என்று அறங்கள் நியாயப்படுத்தவல்லவை. இவ்வாறு இவை, நியாயப்படுத்துவதன் மூலமாக, நடப்பிலுள்ள சமூக ஒழுங்கும், உறவுகளும் இயல்பானவை, மாறாதவை, மாற்றக்

கூடாதவை என்று ஆக்குகின்றன. அறங்கள் இயற்கைச் சட்டம் என்கிற அரணைப் பெறுகின்றன(2008:8).

இவ்வாறு ஒரு சமூக உருவாக்கத்தில், ஒரு சமூக உறவுக் கட்டமைப்பைத் தோற்றுவித்து, நிலைப்படுத்திப் பேணும் நிலையில் 'அறங்கள்' செயற்படும்போது, வரலாற்றுநிலையில் தோற்றம்பெறும் சமூக உறவுக் கட்டமைப்புக்கு முந்தைய சமூக உறவுக் கட்டமைப்பில் நிலவும் 'அறங்கள்' என்னவாகும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கான பதில், நிலவுகின்ற சமூக உறவுக் கட்டமைப்பின் அறம் பற்றிய கட்டுரைத்தல்களும், தோற்றம்பெறும் சமூக உறவுக் கட்டமைப்பின் அறம் பற்றிய கட்டுரைத்தல்களும் மோதிக்கொண்டும், தழுவிக் கொண்டும் வரலாறு முழுவதும் சமூக வரலாற்றில் அறக்கருத்தாடல் செயற்பாடாகப் பயணிக்கின்றன என்பதே ஆகும். ஆகவே, சமூக உருவாக்கச் செயல்போக்கில் அறக்கருத்தாடல் தவிர்க்க இயலாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம், நீண்ட தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றியல் போக்கின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்த பனுவலாக உள்ளது. இந்நூலானது தனக்கு முந்தைய காலக்கட்டத்தில் உருவான நூல்களின் கருத்தாக்கங்களை உட்செறித்துக்கொண்டும் அதேநேரத்தில் தன்காலத்திய கருத்தாக்கங்களை வெளிபடுத்தவும் செய்கின்றது. இத்துடன் இந்நூலுக்கு அடுத்து உருவான நூல்களுக்கு தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றியல் மரபின் தொடர்ச்சியினைக் கடத்துவதாகவும் உள்ளது. இதனை நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'முன்னை நூல்களை எடுத்தாண்டும் பின்னை நூல்களுக்கு ஆதாரமாய் அமைந்தும் இயன்றுள்ளது' என்று வையாபுரிப்பிள்ளை(1944:20) குறிப்பிடுவார். மேற்கண்டதன்வழி நோக்கும்போது சிறுபஞ்சமூலம் தன்காலத்திய சமூக உருவாக்கத்திற்கான பங்களிப்பினைத் தன்செய்யுளின்வழி செய்துள்ளதை

ஊகித்தறியலாம். அது பின்வரும் அறக்கருத்தாடல்களின்வழி விரிவாக விளக்கப்படுகின்றது.

5.1. பாயிரச் செய்யுட்கள்

சிறுபஞ்சமூலத்தின் முதல் இரண்டு செய்யுட்கள் பாயிரமாகச் சுட்டப்படுகின்றன. முதல் செய்யுளில்,

முழுதுணர்ந்து மூன்றொழித்து மூவாதான் பாதம்

பழுதின்றி யாற்றப் பணிந்து – முழுதேத்தி

மண்பாய் ஞாலத்து மாந்தர் குறுதியா

வெண்பா உரைப்பன சில. (1)

இதில் முழுதுணர்ந்து என்பது முழுவதையும் அறிந்த என்றும் மூன்றொழித்து என்பது காமம், வெகுளி, அவா என்ற மூன்றையும் ஒழித்த என்றும் மூவாதான் என்பது மூப்புஇல்லாதான் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இச்செய்யுள் மூவாதான் என்பவரின் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் அமைந்துள்ளது. இக்குணங்களானவை அனைவரும் பின்பற்றவேண்டும் என்பது இதனுள் அடங்கியிருக்கும் கருத்தாகும். மூவாதான் என்பது சைனர்களின் அருகப் பெருமானைக் குறிப்பதாக ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். இதில் உள்ள மற்றொரு சொல் 'உறுதிப் பொருள்' குறித்தது. இவ்விடத்தில் உறுதிப்பொருட்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினைக் குறிப்பதாக அமைகின்றன. அடுத்துள்ள பாயிரச் செய்யுள் நேரடியாகச் சைனக் கருத்துகளை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது,

ஒத்த ஒழுக்கங் கொலைபொய் புலால்களவோ

டொத்த இவையல் லொருநாலிட் – டொத்த

உறுபஞ்ச மூலந்தீர் மாரிபோற் கூறீர்

சிறுபஞ்ச மூலஞ் சிறந்து. (2)

இச்செய்யுள் கொல்லாமை, பொய் கூறாமை, புலால் உண்ணாமை, களவு செய்யாமை ஆகியவற்றோடு கூடிய நல்லொழுக்கத்தினை மனிதர்கள் கடைபிடிக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகச் சிறுபஞ்சமூலம் படைக்கப்பட்டது என்று தெரிவிக்கின்றது. இதில் நேரடியாக இந்நூலின் பெயரும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு பாயிரச் செய்யுள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்நூலானது சைனச் சமயத்தினைச் சார்ந்தது என்பதை அறியமுடிகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் பெண்ணை நோக்கி விளித்தபடி ஆறு செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அவை,

1. கண்டல் விளங்குங் குழலாய் (14)
2. மடவாய் (38)
3. பொன்போலும் பூஞ்சுணங்கின் மென்முலையாய் (48)
4. வண் தாராய் (54)
5. கொம்பினை மறைக்கும் இடையினை யுடையாய் (96)
6. மைத்தக நீண்ட மலர்கண்ணாய் (99)

இவ்வாறு, பெண்ணை விளித்துச் செய்யுள் இயற்றப்பட்டிருந்தாலும் இந்த ஆறு செய்யுளிலும் பெண்கள் குறித்து மட்டுமே பேசப்படவில்லை. மற்ற கருத்துகளும் பேசப்பட்டுள்ளன. இதைக்கொண்டு நோக்கும்போது, பொது சமூகத்திற்குப் பேசுதலில் பெண்ணை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளித்துக் கூறுதல் மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. இத்துடன் இதனை அறம்கூறும் முறையின் ஒரு வகைமாதிரியாகக்கூடக் கருதஇடமுண்டு. இவ்விடத்தில்

நினைவிற்க்கொள்ளவேண்டிய மற்றொன்று பெண்ணினைப் பெருமையாகப் போற்றும் தன்மையிலும் அவளுக்கான சமூக அங்கீகாரத்தினை வழங்கும் தன்மையிலும் இவ்வாறு விளித்து இயற்றப்படவில்லை என்பதாகும்.

5.2. செல்வம் – ஈதல் - புகழ்

உடைமைச் சமூகத்தின் மையமான கூறுகளில் ஒன்றாகச் செல்வம் காணப்படுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலம் காலத்திற்கு முன்பே தனிஉடைமையானது நன்கு வளர்ச்சிபெற்றிருந்தது. பண்டைய காலத்தில் நிலவிய பகுத்துண்ணல் என்னும் செயல்பாடானது, தனிஉடைமையின் தோற்றத்திற்குப்பின் மறைந்துபோகின்றது. சமூகத்தில் ஒருபுறம் பெரும் செல்வம் வளர்கையில் மறுபுறம் அதற்கு எதிரிடையாகப் பஞ்சம், வறட்சி ஏற்படுகின்றன. இதற்கிடையிலான ஒரு சமநிலையினைப் பேண ஈதல் என்னும் செயல்பாடானது மையத்திற்கு வருகின்றது. செல்வமானது சங்க காலம் முதலே ஈதலுடன் இணைத்தே பேசப்பட்டுள்ளது.

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;

துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந பலவே. (புறம்.189:8-9)

இவ்வரிகளில் செல்வத்தின் பயன் என்பது 'ஈதல்' என்றும் அவ்வாறு செய்யவில்லையென்றால் பல துன்பங்கள் உண்டாகுமென்றும் கூறப்படுகின்றது. வெறுமனே ஈகை செய்வது தொடர்ந்து செயல்படுவதில் சிக்கல் ஏற்படும்போது அவ்விடத்தில் ஈகை செய்வதன்மூலம் 'புகழ்' கிடைக்கப்பெறுவதாகப் புலவர்கள் பாடல் இயற்றினர். இத்தகைய தன்மையில் ஈகை என்பது புகழுடன் இணைத்து நோக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் காணப்படும் 'புகழ்' என்னும் சொல்லானது நேரடியாக ஈகை செய்வோனின் ஆளுமையுடன் இணைகிறது. ஆளுமைப் பண்பானது

ஒரு மனிதனின் சமூக இருப்பிற்கான அங்கீகாரத்தினை வழங்குகின்றது. ஈதல் வழங்குதல் – பெறுதல் என்பதற்கிடையிலான உறவினைக் குறித்து ராஜ் கௌதமன் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு,

ஈகை வழங்கியவன் – பெறுபவன் ஆகிய இருதரப்பினர்க்கு இடையில் நிகழும் பரிவர்த்தனை சமச்சீரானதாக இருப்பதில்லை. வழங்குவதற்கும் பெறுதற்கும் இடையில் பெரும் இடைவெளி இருக்கிறது. இரண்டும் சமஅளவில் நிகழ்வதில்லை; இரண்டிலும் பங்குபெறுவோர் சமமானவர்கள் இல்லை. வழங்குவது செல்வம் உள்ளவனின் செயலாக்கமான செயல்; பெறுவது இல்லாதவனின் அடங்கிப் போகும் செயல்; முன்னது அறம்; பின்னது அறம் அல்ல; முன்னது பலம்; பின்னது பலவீனம்; முன்னது ஆளும் செயல், பின்னது ஆட்படும் செயல். வழங்குதல் என்பது ஆதிக்கத்தின் அடையாளம், குறியீடு; அதிகாரத்தின் பகிரங்கமான பவனி (2008:71).

இவர் குறிப்பிடும் அதிகாரத்தின் பவனி என்பதை வெறுமனே கொடுப்பதன்மூலம் மட்டும் பெறவில்லை. ஈகை செய்வதன்மூலம் எக்காலத்திலும் அழியாத புகழினைப் பெறுவதன்மூலமாகவும் தான் அவ்வதிகாரம் பெறப்படுகின்றது. இத்துடன் இவ்விடத்தில் உள்ள மற்றொரு செயல்பாடானது அதிகாரத்தின் வெளிப்பாட்டை மட்டுப்படுத்துவதிலும் அறத்தின் செயல்பாடானதும் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றது. இத்தகைய தன்மையில் செல்வம் – ஈதல் – புகழ் என்பன சமூக இயங்கியலில் ஒரு சுழற்சி முறையாக முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. சிறுபஞ்சமூலத்தில் செல்வம் குறித்துப் பெருமையாகப் பேசப்படும்(3) அதேநேரத்தில் செல்வத்தினால் உண்டாகும் செருக்கானது கேட்டினை உண்டாக்கும் (50) என்றும் இடித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. செல்வத்தினைப் பெருமையாகப் பேசுவதற்கான மற்றொரு காரணம்

செல்வத்தினால்தான் புகழ் என்பதை அடையமுடியும் (6) என்பதைச் சிறுபஞ்சமூலம் அறிந்துள்ளது. இத்துடன் தொடர்ந்து செல்வம் பெருகவும் ஈகை செய்தல் இன்றியமையாதது(6) என்கின்றது. ஈகை செய்தால் தேவர்களால் இனிய மொழியால் புகழப்படும் (82) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் நேரடியாக அரசன், வேந்தன், மன்னன் என்பன போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக, செல்வத்தினை ஈட்டி வைப்பவன் 'வள்ளல்' (34) என்றும் தன்பயன் கருதாது பிறர்க்குப் பொருட்களை வழங்குபவன் வணிகனோடு ஒப்பர் (34) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஈதல் குறித்துப் பல்வேறு வகையில் புகழ்ந்து குறிப்பிடும் அதேநேரத்தில், இரந்து செல்லாமல் இருப்பது, யாருக்கெல்லாம் ஈதல் கூடாது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது பின்வருமாறு,

காலிற்கு வனப்பாவது பிறர்மாட்டு இரந்து செல்லாமை (9)

ஒருவர்மாட்டுச் சென்று இரந்தேலாமையும் நன்று, குணமில்லாதார்க்கு ஒன்றை யீதலும் தீது (61)

இவ்விடத்தில் குணமில்லாதார்க்கு ஈதல் தீது என்று குறிப்பிட்டிருப்பது முக்கியமானது. குணம் இல்லாதார், ஒழுக்கமில்லாதார் சமூகத்தில் யார் என்பது முக்கியமானதாகிறது. இவ்விடத்தில் காணப்படும் மற்றொரு முக்கியமானது ஈகை செய்தல் கூடாது என்று குறிப்பிடுகின்றதே தவிர உணவு அளித்தல் கூடாது என்று குறிப்பிடவில்லை. காரணம், ஈகை என்பதை வள்ளல், வணிகர் என்ற உயர்குடிகளுடன் இணைத்துப் பேசியிருப்பதால் குணமில்லாதாருக்கும் ஒழுக்கமில்லாதாருக்கும் அவர்கள் தவிர்த்திருக்கலாம். ஈகை அல்லாது உணவு கொடுப்பவர்கள் பற்றி குறிப்பிடும்போது இரண்டு இடங்களில் உணவு கொடுப்பவர் மன்னவராய் வாழ்வர் (71,73) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றினை உற்றுநோக்கும்போது பொருளினை ஈகை

செய்தல் வள்ளல், வணிகர்களின் செயல்பாடாகவும் உணவு கொடுத்தல் மன்னரின் செயல்பாடாகவும் சுட்டப்பட்டதை அவதானிக்க முடிகின்றது. மேலும் யாருக்கெல்லாம் உணவு கொடுக்கவேண்டியுள்ளது என்று நீண்ட பட்டியலினைச் சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. புண்பட்டார், ஆதரவற்றவர், மரணப்படுக்கையில் இருப்பவர், கண்ணிழந்தவர், காலிழந்தவர், சிறைசாலையில் இருப்பவர், நற்கதி பெற விரதம் இருப்பவர், நோயுற்று மருந்துண்ணுபவர், பத்தியம் காரணமாக உண்ணாது இருப்பவர், உண்ணா நோன்பிருப்பவர், வலிமை அற்றவர், முதியவர், உயிரை விடுவதற்காக வடக்கிருப்பவர், நோயுற்றோர், நாடுவிட்டு நாடு போய் தளர்ந்தவர், பசித்த குழந்தை என குறிப்பிடுகின்றது(71,73,79). இதில் குறிப்பிட்டோர் அனைவரும் சமூகத்தில் அடிதளத்தில் உள்ளவர்களாவர். இவர்களுக்கு உணவு அளிப்போர் மன்னராக வாழ்வார் என்பதன்வழி மறைமுகமாக இவை மன்னரின் கடமைகளாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் பகுத்துண்ணுதல் என்பது குறித்து மிக அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. அதனைப் பேரறம் (63) என்றும் பகுத்துண்பவன் என்பத்திரெண்டு வயது வரை வாழ்வான் (79) என்றும் பலர்க்குச் சோறிடுவான் மேல் பிறரம்பு பறந்துசேறல் அரிது (96) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், பஞ்சக் காலங்களில் பகுத்துண்ணலை மிக முக்கியமானது என்று வலியுறுத்துகின்றது. பகுத்துண்ணல் முக்கிய அறமாக வலியுறுத்துவதன்வழி அக்காலத்திய வறுமை, பஞ்சம் முதலியவை அக்காலத்திய மக்களை வருத்தியுள்ளதையும் இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

5.3. அரசன் – உழவுத் தொழில்

சிறுபஞ்சமூலத்தில் மன்னர், வேந்தர், கோ ஆகிய மூன்று சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'மன்னர்' என்னும் சொல் உவமைக்காக மன்னர்போல் வாழ்வார் என்ற பொருளிலும் 'வேந்தன்', 'கோ' என்ற சொற்கள் நாட்டினை ஆளும்

அரசனைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தான்ஆளும் நாட்டிற்கு வருத்தத்தினை உண்டாக்காதவாறு ஆட்சிப்புரிவது அரசனின் கடமையாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது(9). வேந்தனின் குணத்தினைக் குறிக்கும் செய்யுள்,

பொருள்போகம் அஞ்சாமை பொன்றுங்கோள் போர்த்த

அருள்போகா ஆறமென் றைந்தும் – இருள்தீரக்

கூறப் படுங்குணத்தான் கூர்வேல்வல் வேந்தனால்

தேறப் படுங்குணத்தி னான். (59)

பொருள், இன்பம், அஞ்சாமை, அன்புடைமை, நீங்காத அரிய அறம் ஆகிய ஐந்து குணங்களையும் பெற்றவனாக அரசன் இருக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இத்துடன் அரசனானவன் தன்னுடைய நிலை, தன்னுடைய வினையின் நிலை, பகைவரின் நிலை, உலகியல்நிலை ஆகியவற்றினை ஆராய்ந்து நடத்தல் வேண்டும் (58) என்று வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் உலகியல்நிலை என்பது தன்னுடைய நாட்டின் மக்களின் நிலையினைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

நாட்டிற்கு மழையினைக் கொடுக்கும் மேகத்தினைப்போல் வேந்தன் (4) என்று மழைநீரைக் கொடுக்கும் மேகத்துடன் வேந்தன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு இடத்தில் வேந்தனின் அரண் குறித்துப் பேசப்படுகின்றது. வேந்தனின் அரண்களாக நீர், காடு, சேறு, மலை, மதியுடைய மக்கள் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன. இவ்விடத்தில் சேறு, நீர், காடு, மலை நான்குமே ஏதேனும் ஒரு வகையில் உழவுத்தொழிலுடன் இணைந்து காணப்படுவதை ஊகித்து அறியலாம். அதேபோல்தான் வேந்தன் மேகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பேசப்படுவதும் உழவுத்தொழிலுடன் இணைந்த ஒன்று. 'கூர்வேல்வல் வேந்தன்' என்று கூறப்படுவது கூரிய வேலினைக் கொண்ட அரசனைக் குறிக்கின்றது. அரசனின் ஆயுதமாக கூரிய வேல் காணப்படுவதை

உற்றுநோக்கும்போது இவ்விடத்தில் சுட்டப்படும் அரசனானவன் தமிழகத்தின் மையப்பகுதியில் இல்லாத காடுகளைச் சார்ந்தவனாக இருப்பதை ஊகித்தறியலாம். உழவுத்தொழில் குறித்து நேரடியாகக் கூறப்பட்ட செய்யுட்கள், 'வரப்பு உயர, நீர் உயரும், நீர் உயர நெல் உயரும், நெல் உயர குடி உயரும், குடி உயர வேந்தன் உயர்வான்(46) என்று ஒரு செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது. மற்றொரு செய்யுளானது, 'குளத்தினை வெட்டுதல், மேடான நிலங்களை உள்தோண்டி உழுதுவயலாக்குதல், கிணற்றினைத் தோண்டுதல் (66) முதலியவற்றைக் குறித்துப் பேசுகின்றது. இத்துடன் இதே செய்யுளில் மரத்தினை வெட்டி மக்கள் நடக்க பாதை உண்டாக்குதல் குறித்தும் பேசுகின்றது. மற்றொரு செய்யுளானது அக்காலத்திய உழவுநூல் குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. வைக்கோலைச் சேர்த்தல், உழவுஎருதுகளைப் பாதுகாத்தல், அவ்வுழவுஎருதுகளைக் கொண்டு புன்செய் நிலத்தினை நன்செய் நிலமாக மாற்றுதல், நன்செய் நிலத்தைப் பண்படுத்துதல், உழுதல் முதலியவற்றைச் செய்வனே உழவுத்தொழிலாளன் என்று உழவுநூல் எழுதியோர் குறிப்பிடுகின்றனர்(60) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் புன்செய் நிலத்தினை நன்செய் நிலமாக மாற்றுதல், உழவுநூல் முதலியவை அக்காலத்திய உழவுத்தொழில் குறித்து நிகழ்ந்த மாற்றங்களை விவரிப்பதாய் அமைகின்றன.

5.4. இல்லறம் – துறவறம்

இல்லறம், துறவறம் என்று இரண்டு செயல்பாடுகளாகப் பிரித்து விளக்குதல் திருக்குறளிலிருந்து காணப்படுகின்றது. திருக்குறளானது இல்லறவியல், துறவறவியல் என்று இரண்டு அதிகாரங்கள் அமைத்துத் தனித்தனியே பிரித்து விளக்கியுள்ளது. திருக்குறளுக்கு அடுத்து உருவான சிறுபஞ்சமூலத்தில் இவ்விரண்டினையும் ஒரே செய்யுளில் குறிப்பிடுதல் தனித்தனியே குறிப்பிடுதல் என்னும் தன்மைகளில்

விளக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை நோக்கும்போது இல்லறம், துறவறம் இரண்டும் இன்றியமையாதது என்றநிலை சமூகத்தில் அழுத்தமாக உருவாகியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. துறவறத்தின் அடிப்படையானது அனைத்தினையும் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் ஆகும். அவ்வாறு இல்லையென்றால் இல்லறமே சிறந்தது (67) என்று இரண்டிற்கிடையிலான அழுத்தமான வேறுபாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துதல், அவர்கள் படும் துன்பங்களை ஆற்றுதல், எப்பொருளின்மீதும் பற்றற்று இருத்தல் இவை துறவறம் மேற்கொள்வோரின் செயல்பாடாகவும் துறவறத்தில் இருப்போருக்கு மட்டுமல்லாது கீழ்குணத்தவர்களுக்கும் உணவளித்துச் சினம் கொள்ளாமல் இருப்பது இல்லறத்தின் கடமையாகும் (77) என்று இரண்டையும் பிரித்துக்காண்பிக்கின்றது. இளைய வயதில் துறவறம் மேற்கொள்தல் நன்று (98) என்று கடுமையான துறவறம் குறித்துக் குறிப்பிட்டாலும் அத்தகைய துறவறத்திற்கு இல்லறம் கொள்வோர்தான் உணவு அளிக்கமுடியும் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துள்ள நூலாசிரியர் துறவறத்தினைவிட இல்லறமே இனியது (100) என்கிறார். சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் இல்லறத்தின் முக்கியச் செயல்பாடு விருந்தினரைப் பேணுதல், துறவறத்தாரைப் பேணுதல் ஆகியனவாகும்.

5.5. பெண் – ஆண்

சிறுபஞ்சமூலத்தில் கொல்லாமை, பொய் கூறாமை, புலால் உண்ணாமை, களவு செய்யாமை, நல்லொழுக்கத்தினைக் கடைப்பிடித்தல் முதலிய பொது அறங்கள் பெண், ஆண் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் ஆணுக்குரிய அறங்கள், பெண்ணுக்குரிய அறங்கள் எனப் பிரித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஆணுக்குரிய அறங்களைவிட பெண்ணுக்குரிய அறங்களில் அதிகக் கவனத்தினை

இந்நூல் கொண்டிருக்கின்றது. பெண்ணின் கற்புக் குறித்துச் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படுபவைப் பின்வருமாறு,

கற்புடைய பெண் – தனது கொழுநற்கு அமிர்தோடொக்கும் (4)

கொழுநன்வழி யொழுகல் பெண் குணம் (15)

கற்புடையாள் விளங்கிழை யாவாள் (33)

ஒருத்தி பெண்குணத்தை யுடையவளாயின் அவளுக்கு நாணம் எளிது(96)

கற்புடையாள் வனப்புத் தக்கது(98)

என்று பெண் கற்புடையவளாக இருக்கவேண்டும் என்று அழுத்தமாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஆண் தனது புகழ், வீரம் முதலியவற்றின்மூலம் உலகில் நிலைத்து நிற்பதுபோல் 'பத்தினியாக இருந்தால் அவள் இறந்தபின்பும் உலகம் அவளை நினைவில் வைத்திருக்கும்' (103) என்றும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும் பிறனொருவனைப் பேணாத பெருந்தகைமை (45) என்றும் போற்றப்படுகின்றது. இத்தகைய அழுத்தம் 'பிறன் மனையை விரும்பாமை' குறித்தும் ஆணுக்காகப் பேசப்பட்டுள்ளது. பிறர் இல்லத்தினைக் காடுபோலும், பிறர் மனைவியைத் தாய்போலும் (83) எண்ணவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இத்துடன் ஆண் தவிர்க்க வேண்டியவையாகச் சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டுவது,

பூவாதாள் பூப்புப் புறக்கொடுத் தாள்இலிங்கி

ஓவாதாள் கோலமொரு பொழுதும் – காவாதாள்

யார்யார் பிறர்மனையாள் உள்ளிட்டிவ் வைவரையும்

சாரார் பகைபோற் சலித்து. (42)

இச்செய்யுளில் யாருடனெல்லாம் ஆண் சேரக்கூடாது என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பூப்பில்லாத கன்னியும், பூப்புத் தவிர்ந்தாளும், தவம்செய்யும் இலிங்கியும்,

பொதுமகளிர், பிறர் மனையாள் உள்ளிட்டு இவ்வைவரையும் பகைவர்போல் எண்ணிச் சேராமல் இருக்கவேண்டும் என்கின்றது. இத்தகைய வகையில் கூறப்பட்டவை ஆண், பெண் இருவருக்கும் சமமான தன்மையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்று ஒருபோதும் கூறமுடியாது. ஆணுக்குரிய அறங்களிலிருந்து ஆண் தவறினால் அது எத்தகைய சிக்கலினையும் ஏற்படுத்தாது, ஆனால் பெண் தனக்குரிய அறங்களிலிருந்து தவறினால் அது ஆணை நேரடியாகப் பாதிக்கும் என்பதுபோல் அறங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. உதாரணத்திற்கு, தனக்கடங்காத மனையாளைப் பெற்றிருந்தால் அதைவிட பெரிய நோய் தேவையில்லை(62) என்றும் ஒரு மனையாள் அறிவில்லாதவளாய் இருந்தால் கணவனுக்கு நிழல்கூட நெருப்பாக மாறும்(98) என்றும் குற்றமிக்க மனையாளுடன் வாழும் இல்வாழ்க்கை தீது(99) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதனால் பெண் ஏதேனும் ஒரு வகையில் தனக்குரிய அறங்களைச் செவ்வனே பின்பற்ற தள்ளப்படுகின்றாள். பெண்ணுக்குரிய அறங்கள் பெண்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை அல்ல, ஆண்களால் புகுத்தப்பட்ட இவ்வறங்களைச் சமூக விலக்கு என்ற வதைக்கு அஞ்சி, இறுதியில் அதற்குப் பழக்கப்பட்டுப் போனவளாகப் பெண் உள்ளாள். பெண்களில் தீப்பெண்டிர் உள்ளதையும் சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டுகின்றது,

கள்ளாண்டல் காணிற் கணவற் பிரிந்துறைதல்

வெள்கில ளாய்ப்பிற ரிற்சேறல் – உள்ளிப்

பிறர்கருமம் ஆராய்தல் தீப்பெண் கிளைமை

திறவது தீப்பெண் தொழில். (25)

கள்ளாண்ணல், கணவனுடன் பிரிந்து செல்லுதல், பிறர் இல்லத்தில் தங்குதல், பிறர் கருமத்தினை நினைத்து அது குறித்துப் பேசுதல் முதலியவை தீப்பெண்ணின் குணம்(25) என்று சுட்டப்படுகின்றன. நிலவும் சமூக ஒழுங்கிற்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும்

பெண்களின் குணத்தினைத் தீக்குணம் என்று இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. பொதுமகளிரைச் சேராமை என்பது ஆணுக்குரிய பொது அறமாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், ஓர் ஆண் பொதுமகளிர் ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு இல்வாழ்க்கை நடத்துவதையும் எதிர்க்கின்றது (80) சிறுபஞ்சமூலம். இவை பெண்ணுக்குரிய சமூக இருப்பியல்மீது எத்தகைய சலனத்தினையும் அறங்கள் ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது என்பதில் தெளிவுடன் செயல்பட்டிருப்பதை ஊகித்தறியலாம். இத்துடன், பெண் என்பவள் அழகாக இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் தொடர்ந்து அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டுவந்திருக்கின்றது, காது இரண்டும் இல்லாத பெண் தான் அழகு என்று கூறுவது அறிவுடையோர் அவையில் சிரிப்பினை உண்டாக்கும் (5) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது அழகின்மை என்பது நகைப்பிற்குரியதாய் சமூகத்தில் நிலவியதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. பெண்ணின் குணங்களில் ஒன்றாக 'அழகுடைமை'யையும் 'பெண்ணின் இடைக்கு வனப்பாவது நுண்மை' என்று பெண்ணின் இடை குறித்தும் செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன.

பெண்ணின் குணங்களில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடுவது, சுற்றத்தாரைப் பேணுதல் (43, 45) ஆகும். இது குறித்து விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. பெண் என்பவள் இல்லறத்தின் மையமாகச் செயல்படுகின்றாள். இல்லறத்தின் முக்கியச் செயல்பாடுகளில் ஒன்று ஈகை. ஆண் பொருளை ஈட்டி வருதலும் அதனைச் சரியான வழியில் ஈகைக்குச் செயல்படுத்துதல் பெண்ணிடம்தான் உள்ளது. ஓர் இல்லத்தில், பெண் செய்யும் அனைத்து இல்லறச் செயல்பாடுகளின் நன்மைகள் நேரடியாக அவளைச் சேருவதில்லை. அவ்வில்லத்தின் தலைவனான அப்பெண்ணின் கணவனையே சேருகின்றன. இதன்மூலம் அக்கணவனின் சமூக மதிப்பானது உயர்கின்றது.

கணவனின் சமூக மதிப்பினை உயர்த்துவதற்கே இல்லறத்தின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் பெண் செய்கின்றாள்.

5.6. கல்வி

கல்வி என்பது அறிவு, நுட்பமாக ஆராய்தல், பொருளைப் பற்றி அறிந்திருத்தல், எழுத்துகளைத் தெரிந்திருத்தல், வாதம் செய்தல், நூல்களைக் கற்றல் முதலியவற்றோடு சம்மந்தப்பட்ட ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. தமிழகத்தில் கல்வி பரவியதில் சைன, பௌத்த சமயங்களுக்கு முக்கியப்பங்குண்டு என்று ஆய்வாளர்கள் கூட்டுவர். இச்சமயங்கள் கல்வியின் பெருமை, கல்வி கற்கும் முறை, கல்வியின் பயன், கல்லாமையின் இழிவு முதலியவற்றின்மூலம் கல்வியின் தேவையினை வலியுறுத்தின. சிறுபஞ்சமூலம் வழக்கு நூல், மெய்ஞ்ஞான நூல், தருக்க நூல், சமய நூல், வீட்டுநெறி நூல் (93) என அக்காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்த நூல்களைக் குறித்து பேசுகின்றது. இதன்வழி பல்வேறு வகையான நூல்கள் நிலவியதை ஊகித்தறியலாம். இத்துடன் இக்காலக்கட்டத்தில் தமிழ் மொழியுடன் சமஸ்கிருதம், பாலி முதலிய மொழிகளும் தமிழகத்தில் நிலவின. சிறுபஞ்சமூலத்தில் பொதுவான தன்மையில் கல்வியின் முக்கியத்துவம் குறித்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. கல்லாதவன் அறிவுடையார் மத்தியில் நகைப்புக்கு உள்ளாவான் (5), எப்பொருளையும் முழுவதும் அறிந்தவன் முதல்வனாவான் (8), கற்றவர் தேவர் - கல்லாதவர் பூதர் (20), கற்றுவல்லவன் பொன்னைப் பெறுவான், நற்கவியினைச் செய்பவன் அரசனிடத்தில் பொருளைப் பெறுவான், வாதம் செய்து வெல்பவன் புகழினைப் பெறுவான், இளமையிலே கல்லாதவன் இகழ்ச்சியினைப் பெறுவான் (101) என்று கல்வியின் முக்கியத்துவம்

குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. நல்ல நெறியுடன் வாழவேண்டுமென்றால் நூலினைக் கேட்டு அதன்வழியைப் பின்பற்றவேண்டும் (101) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் எழுத்தினைக் கல்லாமை தீது (51) என்றும் செந்தமிழினை அறியாதவன் கவிதை எழுதினால் அது நகைப்புக்கு உள்ளாகும் (12) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் தமிழ் மொழியின் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனைத் தெளிவாக அறியாமல் கவிதையினைப் படைக்கமுடியாது என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இது வெறுமனே உலகியல் நடத்தைகளை வலியுறுத்தும் இடத்தில் மொழியின் தேவையினையும் வலியுறுத்திப்பது அன்றாட வாழ்வில் எழுத்துமொழியின் பயன்பாடானது அதிகப்படியான தேவையினை வேண்டியிருந்ததை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. இத்துடன் மதுரையில் சைனர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சங்கத்தின் செயல்பாடானது ஏதேனும் ஒருவகையில் கவிதை, மொழி என்பதுடன் இணைந்தும் இருந்திருக்கலாம். தமிழுடன் வடமொழியும் அதிகாரச் சூழலில் புழங்கிக் கொண்டிருந்தபோது இத்தகைய 'செந்தமிழினை அறியாதவன் கவிதை எழுதினால் அது நகைப்புக்கு உள்ளாகும்' என்ற சொல்லாடலானது யாரை நோக்கியுள்ளது என்பது முக்கியமான கேள்வியாக உள்ளது. இது நிச்சயமாக, தமிழ்க் கற்போர் அனைவருக்குமாக இருந்திருக்கவேண்டும். இத்தகைய முறையில் கல்வியின் தேவையினை அறிவுறுத்தும் அதேசமயத்தில் குணம் இல்லாதார்க்குக் கல்வி கற்பிக்காமல் இருப்பது நன்று (61) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

கல்வி கற்றலில் ஆசிரியன், மாணாக்கன் என்ற மரபானது வளர்ச்சியடைந்த நிலையினை இக்காலக்கட்டத்தில் காணலாம். சிறுபஞ்சமூலத்தில் ஆசிரியன், மாணாக்கன் என்பவர்கள் எத்தகைய குணங்களைக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்று தெளிவாக வரையறுக்கப்படுகின்றன. ஆசிரியன் என்பவன் பிரம்மசரியம் காப்பவன்,

அவனிடத்தில் உள்ள மாணவன் ஆசிரியர் மீது அன்புகொண்டும் அவரை வழிபட்டும் சொல்லுகின்ற செயல்களைச் செய்வனும் ஆவான். இத்துடன் காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவற்றினை மாணவன் கொண்டிருந்தால் அது ஆசிரியருக்கும் நோயாகும் (29) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மாணவன் நெய்தல் மொட்டளவு தலைமுடியினைக் கொண்டிருக்கலாம், மாதம் ஒருமுறை தலைமுழுகலாம் என்றும் ஆசிரியரை வணங்குதல், ஓதுதல், கேட்டல் என்பது அவனுடைய கடமை (30) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் உற்றுநோக்கத்தக்கது, ஆண் - பெண் இடையிலான உறவின் இடையில் காணப்படும் ஒரு படிநிலைமுறையானது, ஆசிரியன் - மாணக்கன் உறவிலும் காணப்படுகின்றது. அதனால்தான் மாணவன் செய்யத் தவறுபவை அல்லது செய்யும் தவறுகள் முதலியவற்றிற்கு ஆசிரியர் பொறுப்பானவராகச் சுட்டப்படுகின்றார். மாணவன் ஒருவன் தன்ஆசிரியரின் பெயரினைக் கொண்டே அடையாளப்படுத்துதல் இக்காலத்தில் முக்கியசெயல்பாடாக இருந்திருக்கலாம் இதனை இந்நூலின் இறுதி செய்யுள்வழியும் கூட அறிய முடிகின்றது.

5.7. கொல்லாமை - அன்புடைமை

சைன சமயத்தில் மையமான கொள்கைகளில் ஒன்று கொல்லாமையாகும். சங்க இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியிலிருந்து புதிதாக இணைக்கப்பட்ட ஒன்றாக உயிர்களைக் கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, கள்ளுண்ணாமை முதலியவை காணப்படுகின்றன. சிறுபஞ்சமூலத்தில் கொல்லாமை குறித்துப் பல இடங்களில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஒரு செய்யுளில் ஓர் உயிரைக் கொன்றவன், அக்கொலைக்கு உடன்இருந்தவன், அக்கொல்லப்பட்ட உயிரின் ஊனை உண்பவன் என ஒரு கொலையினைச் சுற்றி உள்ள பலரையும் கண்டிப்பதுடன் அவர்கள் அனைவரும் பாவம் செய்தவர்களாகச் (70) சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில் சைன சமயத்தின் மிக கடுமையான

நெறிகள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். உயிர்களை வதைசெய்யாமல் அவ்வுயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துதல் என்பது முக்கிய செயல்பாடாகும். அன்பு செய்தல் என்பது உயிர்களுக்குத் தேவையான உணவு, பிற தேவைகளை அளித்தலாகும். இத்தகைய அன்புடையவன் பழி செய்யமாட்டான், பாவத்தைச் செய்யமாட்டான், புறமொழிகள் கூறமாட்டான் (3) என்கின்றது சிறுபஞ்சமூலம். இத்துடன் அன்பு குறித்துச் சுட்டும்போது எவ்வுயிரின்மீதும் கோபம் கொள்ளாமை, வதை செய்யாமை, கெடுதல் எண்ணாமை முதலியவை வலியுறுத்துகின்றது. ஆனால் சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஒரு செய்யுளானது நல்ல குணம் இல்லாதார் முன்பு கோபம் கொள்ளுதல் நன்று எனவும் அவர்களுக்கு மிகுந்த வலியினை உண்டாக்குதல் நன்று எனவும் (17) குறிப்பிடுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் 'பிறரோடு நட்புக் கொள்ளாதானும் நாயோடொக்கும்' (95) என்றும் கூறும் அதேநேரத்தில் 'கீழ் மக்களுடன் நட்புக்கொள்ள கூடாது' (21) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சிறுபஞ்சமூலத்தில் ஒருபுறம் குணம் இல்லாதாருக்கு ஈதல் தீது, கல்வி கற்பித்தல் தீது, நட்புக் கொள்ளுதல் தீது, அவர்களிடத்தில் கோபம் கொள்ளல் நன்று என்று தொடர்ச்சியாக ஒடுக்குதல்கள் நிகழ்வதையும் காணலாம். அதேநேரத்தில் அவர்களிடத்தில் பெண்கள் கோபம் கொள்ளக்கூடாது, அவர்களுக்கு உணவு அளிக்கவேண்டும், அவர்களுடன் பகிர்ந்துண்ணல் வேண்டும் என்றும் தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சமூகத்தில் காணப்படும் தீக்குணம் கொண்டவர்கள் என்று இவர்களால் சுட்டப்படுபவர்களைத் தொடர்ந்து ஒடுக்கிவரும் அதேநேரத்தில் அவர்களுக்கான சமூக இருத்தல் என்பதிலும் கவனத்தினைச் செலுத்தியுள்ளதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

5.8. பன்மைநிலை

சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் 27, 31 ஆகிய இரண்டு செய்யுள் பன்மைத் தன்மையினை வலியுறுத்தும் தன்மையில் அமையப் பெற்றுள்ளன. அவை,

வான்குரீஇக் கூடரக்கு வாலுலண்டு நூல்புழுக்கோல்

தேன்புரிந்த தியார்க்கும் செயலாகா – தாம்புரீஇ

வல்லவர் வாய்ப்பன என்னார் ஒரோவொருவர்க்

கொல்காதோ ரொன்று படும். (27)

ஒருவன் அறிவானும் எல்லாம் யாதொன்றும்

ஒருவன் அறியாதவனும் – ஒருவன்

குணனடங்கக் குற்ற மிலானும் ஒருவன்

கணனடங்கக் கற்றானு மில். (31)

இதில் முதல் செய்யுளில் தூக்கணங்குருவியினால் செய்யப்படும் கூடும், எறும்புகளால் செய்யப்படும் அரக்கும், புழுக்களால் நூற்கப்படும் நூலும், வேறொரு புழுவால் செய்யப்பட்ட கோற்கூடும், தேனீயால் திரட்டப்பட்ட தேன்பொதியும் ஆகிய ஐந்தும் யார் நினைத்தாலும் செய்ய முடியாது. அதனால் ஒருவருடைய செய்கையினைக் கொண்டு அவரைக் குறைக்கூறல் கூடாது, ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட செயலானது அச்செயல்களின்வழி பெருமையாகும் என்கின்றது.

இரண்டாம் செய்யுள், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஒருவனும், எது ஒன்றும் அறியாதவன் ஒருவனும், குணம் அடக்கம் இல்லாதவன் ஒருவனும், குற்றங்கள் இல்லாதவன் ஒருவனும், எல்லா நூல்களையும் கற்றவன் ஒருவனும் உலகத்தின்கண் இல்லை என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்விரண்டு செய்யுள்களிலும் தனிப்பட்ட செயலால் குற்றஞ்சுமத்தக் கூடாது என்றும் உலகில் குற்றமற்றவன் என்பவன் ஒருவன் இல்லை என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆனால் மேற்கண்ட செய்யுள்களில் சில குணம் இல்லாதவனுக்கு எதிராகவும் பேசுகின்றன. இத்தகைய தன்மையானது சமூகத்தில் காணப்படும் நெகிழ்வுத்தன்மையினைச் சிறுபஞ்சமூலமானது வெளிப்படுத்துகின்றது எனலாம். ஏனெனில் அறஇலக்கியங்களின் முக்கியச் செயல்பாடுகளில் ஒன்று இறுக்கமான சட்டவிதிகளாக அறங்களைக் கொண்டு கட்டாயப்படுத்தாமல், நெகிழ்வுத்தன்மை கொண்ட போதனைகளாக வலியுறுத்தவதாகும்.

இயல் மூன்று

பண்டைய சீன வரலாற்றில் தாவ் தே ஜிங்: பனுவல் உருவாக்கமும்

அறக்கருத்தாடல்களும்

0. முன்னுரை

‘அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் – ஓர் ஓப்பீடு’ என்னும் இவ்வாய்வின் மூன்றாம் இயலானது தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலினை மையமாகக் கொண்டு அமையப்பெறுகின்றது. பண்டைய சீன இலக்கியப் பனுவல்களில் தாவ் தே ஜிங் என்ற பனுவல் குறித்த வரலாறு, பேணுகை, உரைகள் முதலியவற்றைப் பற்றியும் தாவ் தே ஜிங்கின் காலம், அதன் சமூகப் பின்புலம் பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இத்துடன் தாவ் தே ஜிங், தனது தத்துவங்களாக வருவித்துக்கொண்டவற்றினையும் அதன்வழி அது வெளிப்படுத்தும் அறக்கருத்தாடல்களையும் அடையாளங்காண முற்படுகின்றது. இறுதியாக, பண்டைய சீனச் சமூக உருவாக்கத்தில் தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்களின் பங்கினைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைபெறுகின்றது.

சீனப் பெயர்கள், சீனக் கலைச்சொற்கள் முதலியவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதற்கு இரண்டு முறைகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று வேட்-கில்ஸ் முறை, மற்றொன்று ப்பின்யின் முறை. வேட்-கில்ஸ் முறை என்பது ஒரு பழமையான முறையாகும். ஆரம்பக் காலக்கட்டத்தில் சீனா குறித்து ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர்கள் இம்முறையினைப் பயன்படுத்தினர். ப்பின்யின் முறை என்பது தற்காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் சீனமொழி சார்ந்த பெயர்கள், கலைச்சொற்கள் முதலியவை எழுதுவதற்குப் பரவலாகப் பயன்படுத்துவதாகும். இதனைக் கொண்டு சீனரல்லாதவர்களுக்குச் சீனமொழியும்

கற்பிக்கப்படுகின்றது. வேட்-கில்ஸ் முறையினைவிட ப்பின்யின் முறையானது சீனமொழி உச்சரிப்புக்கு நெருக்கமானதாக இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, 'தாவ்' என்னும் சொல் வேட்-கில் முறையில் Tao எனவும் ப்பின்யின் முறையில் Dao எனவும் சுட்டப்படுகின்றது. இதில் ப்பின்யின் முறையே சீனமொழி உச்சரிப்பிற்கு நெருக்கமானதாகும். ப்பின்யின் முறையினைத் தமிழில் உச்சரிப்பதற்கு சீனமொழி - ஓர் அறிமுகம்(2004) என்ற நூலினை எழுதிய பயணி, 'பயணி முறை' என்னும் முறையினைச் சுட்டியுள்ளார். இம்முறையின்வழி சீனப் பெயர்கள் இவ்வாய்வில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. அதன்வழி எடுத்துக்காட்டாக, தாவ் தே ஜிங்கினை எழுதிய Laozi என்ற பெயரைத் தமிழில் லாவோட்சு என்றும் லாவோசியசு என்றும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வில் 'லாவ்ஷீழ்' என்று பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்துடன் Dao De Jing என்பதைத் தமிழில் தாவோ தே ஜிங் தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை, தாவ் தே ஜிங் என்று இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

தமிழில் தாவ் தே ஜிங் என்னும் நூலானது தாவோ தே ஜிங் என்னும் பெயரில் சி. மணி மொழிபெயர்ப்பில் க்ரியா பதிப்பகத்தின்மூலம் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலானது வெகுசனத் தன்மையினை மனதில்கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூலாகக் காணப்படுகின்றது. இத்துடன் தாவ் தே ஜிங்கினை ஒரு மறைஞான நிலையில் இம்மொழிபெயர்ப்பானது அணுகியுள்ளது. இதனால் இந்நூலினை இவ்வாய்வில் கணக்கில்கொள்ளாமல் விடப்படுகின்றது. இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட பதிப்பானது ரென் ஜியு என்னும் சீனத் தத்துவப் பேராசிரியரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூலாகும். இப்பேராசிரியர் இக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளின்மூலம் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாவ் தே ஜிங் சுவடிகளுடன் ஏற்கனவே கிடைக்கும் சுவடிகளை

ஒப்பிட்டு நோக்கி, விடுப்பட்ட வரிகளையும் இணைத்துள்ளதை இந்நூலில் பாடல்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்புகளின்வழி அறியமுடிகின்றது. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் குறிப்புகள் மட்டுமல்லாது, இப்பதிப்பிற்கு ஓர் ஆய்வரையினையும் ரென் ஜியு எழுதியுள்ளார். இவைகளே இவ்வாய்விற்கு இப்பதிப்பு எடுத்துக்கொண்டதற்கான காரணமாகும்.

சீனச் சமூக வரலாற்றில் தாவ் தே ஜிங் இரண்டு மிகப்பெரிய விடயங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. அவை, 1. தாவ்ஜிஅ (daojia) என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் தத்துவார்த்தப் பின்னணியினைக் கொண்ட தாவோவியம் என்னும் தத்துவம். 2. தாவ்ஜிஅவ் (daojiao) என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் மதப் பின்னணியினைக் கொண்ட தாவோவிய மதம். இவ்விரண்டும் அவற்றிற்கேயுரிய நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளன. இத்துடன், இவையிரண்டும் தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலினையும் அதனை எழுதியதாகக் கருதப்படும் லாவ்ஷீழ்வையும் மையமிட்டு அமைந்துள்ளன என்பது முக்கியமானது. தாவ் தே ஜிங்கினை எழுதிய லாவ்ஷீழ் ஒருபுறம் சமூக-அரசியல்சார் தத்துவவாதியாகவும் மற்றொரு புறத்தில் ஒரு சக்திவாய்ந்த தெய்வமாகவும் காணப்படுகின்றார். மேலும், தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலானது மறைஞான விளக்கங்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் நோக்கில் அமையப்பெற்றிருப்பது முக்கியமான விடயம். இத்துடன், லாவ்ஷீழ் என்பது முழுக்க ஒரு பழமரபுக்கதை; சீன வரலாற்றில் லாவ்ஷீழ் என்ற மனிதர் ஒருபோதும் இருந்தது இல்லை என்ற வாதமும் உள்ளது. இவ்வாய்வில் தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவார்த்தப் பின்புலத்திற்கும் பனுவலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, சமூக-அரசியல்சார் தத்துவத்தில் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது.

1. தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும்

ஒரு நூலாசிரியர் எழுதிய நூலினை அந்நூலாசிரியரின் பெயரினைக் கொண்டே குறிப்பிடும் வழக்கம் தமிழ் மரபில் உள்ளதுபோலவே பண்டைய சீனத்தில் நூலாசிரியரின் பெயரினைக் கொண்டு அந்நூலினைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இம்முறையில் தாவ் தே ஜிங்கிற்கு முதன்முறையில் “லாவ்ஷிழ்” என்ற பெயரில் அதனை எழுதியவராகக் கருதப்படுபவரின் பெயரினைக் கொண்டே அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. தற்காலத்திலும் லாவ்ஷிழ் என்பது தாவ் தே ஜிங்கினைக் குறிக்க ஆய்வாளர்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. லாவ்ஷிழ் என்பதற்கு லாவ், ஷிழ் என்று தனியாகப் பிரித்தால் லாவ் என்பது வயதான, முதிய Old (lao) என்ற பொருளினையும் ஷிழ் என்பது ஆசிரியர் Master (zi) என்ற பொருளினையும் குறிப்பிடுவதாக அமைந்துள்ளன. அதன்வழி லாவ்ஷிழ் என்பதனை “முதிய ஆசிரியர்” என்று சுட்டலாம். சீன இலக்கியங்களை வகைத்தொகைப்படுத்துதல் மேற்கொள்ளும்போது இந்நூலில் காணலாகும் ஆழமான தத்துவார்த்தக் கருத்துகளும் மறைஞானக் கொள்கைகளும் இதற்குச் “செவ்வியல்” அங்கீகாரத்தினை வழங்கியது. இத்துடன் இந்நூலானது தாவ், தே என்னும் இரண்டு கருத்தாக்கங்களைக் குறிப்பிடுவதால் இது தாவ் தே ஜிங் என்று அழைக்கப்பட்டது. ‘ஜிங்’ என்பது ‘செவ்வியல் நூல்’ என்ற பொருளினைத் தருகின்றது. தாவ் என்பது ‘வழி’ என்ற பொருளையும் தே என்பது ‘நல்லொழுக்கம்’ என்ற பொருளையும் குறிப்பிடுவதால் தாவ் தே ஜிங் என்பதை ‘வழியும் நல்லொழுக்கமும் கொண்ட செவ்வியல் நூல்’ என்று குறிப்பிடலாம். தாவ் தே ஜிங் நூலானது அதன் “செவ்வியல்” தகுதியினை ஹான் அரசமரபு காலம் வரையில் பெறவில்லை. ஷிஜி (வரலாற்றாசிரியரின் குறிப்பேடுகள்) குறிப்புகளில் பேரரசர் வேன்னின் மனைவியும் பேரரசர் ஜிங்கின் (பொ.ஆ.மு. 156-141)

தாயாருமான பேரரசி டொவகேர் துஉ லாவ்ஷ்ழ்வின் அர்ப்பணிப்புடைய மாணவியாகச் சூட்டப்பட்டுள்ளார். அதற்குப் பின்னர்தான் பேரரசர் ஜிங் இந்தப் பனுவலை ஒரு செவ்வியல் நூலாக அதிகாரப்பூர்வமாக நிறுவியுள்ளார். எப்படியாயினும், தாவ் தே ஜிங் என்ற தலைப்பு ஹான் காலத்திலிருந்துதான் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

1.1. லாவ்ஷ்ழ் பற்றிய குறிப்புகள்

லாவ்ஷ்ழ்வின் வாழ்க்கைப் பற்றிய குறிப்பானது ஹான் அரசமரபின் அரசவை எழுத்தாளரும் சீனாவின் முதல் வரலாற்றாசிரியருமான ஷிமா க்இயன்(பொ.ஆ.மு. 145-86) எழுதிய ஷிஜி (வரலாற்றாசிரியனின் குறிப்பேடுகள்) என்பதில் காணப்படுகின்றது. அதில் “சௌ அரசமரபின் ஒரு தென்னக நாடான ‘சு’வினைத் தாய்நாடாகக் கொண்டவர் லாவ்ஷ்ழ். அவரின் குடும்பப் பெயர் லி(Li), கொடுக்கப்பட்ட பெயர் இர்(Er), இத்துடன் அவர் டான்(Dan) என்று அழைக்கப்பட்டார். லாவ்ஷ்ழ் ஓர் ஆவணக் காப்பளராக சௌ அரசவையில் பணிசெய்தார். கன்பூசியசு (பொ.ஆ.மு. 551-479) இவருடன் சில சடங்கியல் விசயங்கள் குறித்துக் கலந்தாலோசித்துள்ளார். லாவ்ஷ்ழ்வின் அறிவினைக் கண்டு கன்பூசியசு மெச்சினார் (ஷிஜி 63)” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்பேடானது லாவ்ஷ்ழ் என்பவர், கன்பூசியசின் சமகாலத்தில் ஒரு மூத்தவராக இருந்துள்ளார் என்பதைக் காண்பிக்கின்றது. லாவ்ஷ்ழ் குறித்து ஷிஜியில் காணப்படும் மையமான குறிப்பானது, “சௌவின் அழிவினைக் கண்டதால் அங்கிருந்து லாவ்ஷ்ழ் வெளியேறினார். சீனாவின் வடகிழக்கு எல்லையினை அடைந்தபோது, எல்லையோரப் பொறுப்பதிகாரி யின் ச்சி(Yin Xi)-இனைச் சந்தித்தார். பொறுப்பதிகாரி, லாவ்ஷ்ழ்விடம் அவரின் சிந்தனைகளை எழுதித்தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். இதன் விளைவாக “தாவ், நல்லொழுக்கம் ஆகியவற்றின் பொருள்” என்ற இரண்டு பாகங்களைக் கொண்ட

ஐயாயிரம் சீன எழுத்துகளுடன் ஒரு நூல் உருவானது. அதனையடுத்து, லாவ்ஷிழ் அங்கிருந்து வெளியேறினார்; அவர் எங்கு சென்றாரென ஒருவருக்கும் தெரியாது” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்பானது முழுமையாகப் பெரும்பாலான ஆய்வாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனாலும் வில்லியம் போல்ட்ஸ், “இக்(ஷிஜி)குறிப்பேடு கிட்டதட்ட எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது வெளிப்படையான உண்மை; நமக்கு வேறுவழியில்லை அதனால் இந்த மரபார்ந்த லாவ்ஷிழ்வின் உருவம் ஒரு கற்பனை இயல்புடையது என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றோம்”(1993:200) என்கிறார். லாவ்ஷிழ் என்ற பெயர் உட்பட அனைத்தின்மீதும் கருத்துவேறுபாடுகள் காணப்படுவதாகச் சுட்டப்படுகின்றது. தாவோவியத்தின் மற்றொரு பனுவலான சுவாங்ட்சுவினும் மற்ற பண்டைய சீன இலக்கியங்களிலும் கன்பூசியசுக்கும் லாவ்ஷிழ்க்கும் இடையிலான ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட சந்திப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன என்று குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அக்குறிப்புகளில் அனைத்திலும் லாவ் டான் என்று லாவ்ஷிழ் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். எவ்விடத்திலும் லி இர் என்று ஷிஜியில் சுட்டப்படும் பெயர் காணப்படவில்லை. லாவ்டானில் உள்ள ‘லாவ்’ என்பது அவரது குடும்பப் பெயர் என்கின்றனர். இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் “டான்” என்ற சொல்லானது சீனக் முகக் குறிப்புகளில் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு தழும்பாக உடைய “நீண்ட காது”களைக் கொண்டவர்களைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதாகும். இதன்வழி லி இர், லாவ்டான் என்று வேறுபட்ட இருவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்று பொருள் உண்டாகின்றது. சீனத் தத்துவ வரலாற்றினை எழுதிய பெங் யு-லான், “போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் (பொ.ஆ.மு. 480-221) புகழ்பெற்றிருந்தவரும் உண்மையான தாவோவியப் பள்ளியினை நிறுவியவருமான லாவ் டான்னுடன் ‘லி இர்’ என்பவரை இணைத்து ஷிமா

க்இயன் குழப்பிக் கொண்டார் (1983:171)” என்று குறிப்பிடுவதும் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. லாவ்ஷீழ் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டாலும் தாவ் தே ஜிங் எழுதியவரின் பெயர் லாவ் டான் என்பது ஒருவாறு புலனாகின்றது.

லாவ் டான்னின் காலம் குறித்துச் சில சிக்கல்கள் நிலவுகின்றன. தரவுகளின் அடிப்படையில் லாவ் டான், கன்பூசியசுடன் நிகழ்த்திய சந்திப்பு அவரைப் பற்றிய தொடக்கத்தினை வழங்குகின்றது. இச்சந்திப்பு பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்றுள்ளது. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதி காலத்திலேயே, லாவ் டான் தனது சொந்த உரிமையிலும் தனித்துவமான “தாவோவிய” சிந்தனைப்பள்ளியின் நிறுவனர் என்ற முறையிலும் ஒரு சிறந்த சிந்தனைவாதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டார் என்பதையும் இச்சந்திப்பானது மறைமுகமாக அறிவிக்கின்றது. கன்பூசியசு, லாவ் டான்னுடன் நான்கு முறை சந்தித்துள்ளதை கன்பூசிய நூலான லிஜி (Liji-சடங்கியல் ஆவணங்கள்)இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துக்கம், இறப்புச் சடங்குகளைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் லாவ் டான் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுவதால், கன்பூசியசு துக்கம், இறப்புச் சடங்குகளுக்கான ஆலோசனையினை லாவ்ஷீழ்விடமிருந்து பெற்றிருக்கின்றார் என்பதை ஊகித்து அறியமுடிகின்றது. இந்தச் சந்திப்புகள் தொடர்ந்து இல்லாமல் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றின்மூலம் லாவ் டான், கன்பூசியசின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதையும் அவரைவிட மூத்தவர் என்பதையும் காண்பிக்கின்றது. லாவ் டான் என்றறியப்பட்ட ஒரு தத்துவவாதி தாவ், தே ஆகியவற்றின்மீது தன் காலத்தில் ஒரு மீள்வாசிப்பினை நிகழ்த்தியுள்ளார். அதன் அடிப்படையில் அவர்மீது ஒரு பின்தொடர்தல் நிகழ்ந்திருக்கலாம். உண்மையில், அவரின் பின்பற்றாளர்கள்தான் அவரை “லாவ்ஷீழ்”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும். “லாவ்ஷ்டீ” என்ற சொல் குறித்து சோ.ந. கந்தசாமி குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு,

இச்சொல் பொதுவாகக் கவிஞர்களுக்கு வழங்கப்படும் மரியாதைச் சொல் ஆகும். எனவே லாவோசியசு என்ற சீனப் பெரியார் அறிவினால் முதிர்ச்சியும் அனைவரின் மரியாதையையும் பெற்றவர் என்பது புலனாகும். இவருக்கு முன்பே தாவு நெறி சீன நாட்டில் இருந்தது என்பர். இந்நெறியினை நிறுவியர் என்று தம்மைச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு முன்பே வழங்கிவந்த விழுமிய இந்நெறியினைத் தான் முந்தையோரிடமிருந்து வாங்கிக் கொடுத்தவர் என்றுதான் தன்னைக் கூறிக் கொள்கிறார் (325:2013).

1.2. தாவ் தே ஜிங் பனுவலின் காலம்

தாவ் தே ஜிங் எழுதியது லாவ் டான் என்றறியப்படுகின்ற “லாவ்ஷ்டீ” என்று பெரும்பாலும் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டாலும் அப்பனுவல் அவர் எழுதி கொடுத்த வடிவம் குறித்து கருத்து மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இப்பனுவலில் தொடர்ச்சியான இடைச்செருகல்களும் சிதைவுகளும் நிகழ்ந்துள்ளன. தற்காலத்தில் காணப்படுகின்ற தாவ் தே ஜிங் என்பதன் குறைந்தபட்சம் இறுதி வடிவத்தினை அடைந்தபோது அதன் காலத்தினைக் குறிக்கலாம் என்று அலன் சான்(2000:4) குறிப்பிடுகின்றார். இவரின் கருத்து ஏற்கத்தக்கது. ஏனெனில் குறைந்தபட்ச பனுவல் வடிவமானது அக்காலத்தில்தான் உதயமாகியுள்ளது. இக்காலத்தினைக் குறித்த பின்னர், இதில் இடைச்செருகலோ சிதைத்தலோ நடைபெறவில்லை என்பது பொருள் அல்ல என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

தாவ் தே ஜிங்கின் காலம் குறித்து ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் மூன்று விதமான வாதங்கள் நிலவுகின்றன. அவை பின்வருமாறு,

1. தாவ் தே ஜிங் பொ.ஆ.மு. ஆறு அல்லது முன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் லாவ் டான்னால் எழுதப்பெற்றது என்பதும் சிமா க்இயன்னின் எழுதிய லாவ்ஷிழ் குறித்த முழு எழுத்துகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பதும் ஆகும்.
2. இரண்டாம் கருத்து, பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் தாவ் தே ஜிங்கின் தடயங்கள் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.
3. மூன்றாம் வாதமானது இன்னும் பிந்தைய காலத்தினைக் குறிக்கின்றது, அதாவது பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியைக் கடந்து முன்னேறவில்லை. ஆனால், சமீபத்திய தொல்லியல் கண்டுப்பிடிப்புகள் இந்த வாதத்தினை வெளியேற்றுவதுபோல் தெரிகின்றது. (அலன் சான்.2000:5)

ஒரு பனுவலின் காலம் குறித்து ஆராய்கையில் அந்நூலின் மேற்கோள்கள் மற்ற நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டிருந்தால் அதைக் கொண்டும் ஒருவாறு வரையறை செய்யலாம். அதன்படி தாவ் தே ஜிங்கின் விரிவான மேற்கோளானது ஹான்பெய்ட்சு, சுவாங்ட்சு ஆகிய பனுவல்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் காலம் பொ.ஆ.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும். அதன்வழி தாவ் தே ஜிங் பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியிருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் இந்நூல்களில் காணப்படும் மேற்கோள்கள்வழி வைத்து மட்டும் குறிப்பிடுவதால், அக்காலத்தில் தாவ் தே ஜிங்கின் ஒரேயொரு பிரதி மட்டும்தான் இருந்தது என்பது பொருளன்று. ஏனெனில் அக்காலத்தில் வேறுபட்ட பிரதிகள் இருந்துள்ளதையும் ஒரே பெயரினைக் கொண்ட ஒன்றோடு ஒன்று கலந்த உள்ளடக்கங்களைக் கொண்ட

வேறுபட்ட பிரதிகள் இருந்துள்ளதையும் இம்மேற்கோள்கள் எதிர்க்கின்றன. இதன்வழி வேறுபட்ட பிரதிகள் உள்ளன என ஊகித்தறியலாம்.

பண்டைய நூல்களின் காலத்தினை அறிய பயன்படுத்தப்படும் மற்றொரு முறையானது ஒரு குறிப்பிட்ட நூலில் காணப்படும் மொழியியல் அமைப்பானது மற்ற எந்த நூலுடன் நெருக்கமானதாகக் காணப்படுகின்றது என்பதைக் கொண்டு அதன் காலத்தினை ஒருவாறு ஊகித்தறிவதாகும். அதன்வழி தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படும் மொழியானது முக்கியமான தடயங்களைக் கொடுப்பதாக லியு க்இஅவ்கன் குறிப்பிடுகின்றார். தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படும் இயைபுத்தன்மையின் வடிவத்தை உற்றுநோக்கிய அவர், அதில் காணப்படும் பாடல்களின் அமைப்பானது *ஷிஜிங்* (Shijing-Classic of Poetry)க்கு நெருக்கமானதாகவும் *சுசி* (Songs of Chu)க்குப் பிந்தையதாகவும் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இங்குள்ள இடர்பாடானது *ஷிஜிங்*, *சுசி* ஆகிய நூல்களின் காலமானது இன்னும் துல்லியமாக வரையறை செய்யவில்லை என்பதே. பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதிக்குமுன் *ஷிஜிங்*, *சுசி* ஆகியவற்றினை தொகுப்பாகத் தொகுத்தல்பணி தொடங்கியிருக்கும் வசந்தம், இலையுதிர்காலத்தில் (பொ.ஆ.மு. 770-481) இது நிறைவு பெற்றிருக்கும் என்று பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அதேசமயம் இந்த தொகுப்புப் பணியினைப் பொ.ஆ.மு. 300வாக்கில் அதாவது போரிடும் அரசுகளின் காலத்தின் நடுப்பகுதிக்கு முன்பே செய்துள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (லியு ச்சிஅவ்கன், 1997:28).

“தாவ் தே ஜிங் என்ற நூலின் முழுவடிவமானது அதனைப் படியெடுத்தவர் அல்லது தொகுத்தவர் அல்லது ஒரு குழு அல்லது இவர்களுக்கு அடுத்துவந்தவர்கள் என பல்வேறு மூலங்களை ஒன்றுசேர்த்துக் கொண்டு ஒரு முழுவடிவமாக உருவாகியிருக்கலாம்” என்று வில்லியம் போல்ட்ஸ் (1993:201) கருதுகிறார். டி.சி. லாஉ

என்பவர் “தாவ் தே ஜிங் ஒரு ‘தொகைநூல்’” என்று குறிப்பிடுகின்றார்(1963:14). பூருஸ் புரோக், டேகோ புரோக் ஆகியோர், “தாவ் தே ஜிங் பொ.ஆ.மு. 340 முதல் 249 இடையிலான காலத்தின் பலவகையான ஆதாரங்களின் வேறுபட்ட அடுக்குகளைக் கொண்டுள்ளதாக உள்ளது. இத்துடன் இதன் நீண்ட காலஇடைவெளி ஒரு தனி ஆசிரியர் என்பதைத் தடுக்கின்றது(1998:151)” என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

சீனச் சிந்தனையில் ஒரு தாவ்நெறியாளரின் கோட்பாடு(A Daoist Theory of Chinese Thought) என்னும் நூலினை எழுதிய சாந் ஹான்சென் “தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலானது பல்வேறு கூறுகளின் ஒரு திரட்டப்பட்ட தொகுப்பாகவும் ஒரு பரந்த பல்வேறுபட்ட மூலாதாரங்களிலிருந்து சிறு வடிவமாகவும்... ஒற்றை ஆசிரியருமில்லை, லாவ்ஷீழ்வும் இல்லை(1992:201)” என்றும் விவரிக்கின்றார். மேற்கண்டவர்களின் கூற்றுகளுக்கு மாறாக, தாவ் தே ஜிங்கின் வாங் பியின் உரையினைப் பதிப்பித்த ருடோல்ப் வாக்னேர், “தாவ் தே ஜிங் நூலினுள் ஒரு தொடர்ச்சியான உள்ளார்ந்த இயைபு அமைப்பானது காணப்படுகின்றது. அது தெளிவற்ற ‘இணையாகப் பிணைக்கப்பட்ட நடை’யின்மூலம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது, இதன்மூலம் ‘தொகைநூல்’ என்னும் கோட்பாட்டினைச் சந்தேகத்திற்குள்ளாக்குகின்றது(2000:45)” என்று வலியுறுத்துகின்றார். மேற்கண்டவர்களின் கூற்றுகள் இரண்டு விடயங்களை உணர்த்துகின்றன. ஒன்று, லாவ் டான்னின் சீடர்கள் தங்களது ஆசிரியரின் போதனைகளைத் தொடர்ந்து வாய்மொழியாகப் பாதுகாத்துச் சில காலத்துக்குப் பின்னர் அதனை எழுதினர் என்று குறிப்பிடுவதற்கு ஏற்றவகையில் உள்ளது. மற்றொன்று, வேறுபட்ட சூழல்களில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தவைகளிலிருந்து தோன்றிய முற்றிலும் வேறான வாசகங்கள் படியெடுத்தவர்(கள்), தொகுத்துவர்(கள்) ஆகியோரால்

தாவ் தே ஜிங் ஒருவடிவத்தினைப் பெற்றது என்று குறிப்பிடுவதற்கும் ஏற்றவகையில் உள்ளது. இவற்றினைப் பரிசீலனை செய்த மைக்கேல் லாபார்கே,

வாய்மொழி மரபில் ஒரு மனிதரின் வாசகங்கள் மட்டும் குறிப்பிடப்படுவதில்லை; மாறாக “நீதிமொழி”களின் ஒரு களஞ்சியமாகவும் அது செயல்படும். இவை ஒத்த கருத்துடைய “லாவ்வோவிய” ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் பகிரப்பட்டு தாவ் தே ஜிங்கின் அடிப்படைகளாக வடிவம் பெற்றது (1992:197).

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தாவ் தே ஜிங் பொ.ஆ.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் தாவ் தே ஜிங்கின் ஒரு முழுமையான வடிவத்தினைப் பெற்றிருக்க வாய்ப்புள்ளது. தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படும் கருத்துகளையும் பொ.ஆ.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய சமூக-அரசியல் நிகழ்வுகளையும் இணைத்து ஜோசப் நீதம் நோக்குகின்றார். அவர் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு,

வேறுபட்ட சிந்தனைப் பள்ளிகளுக்கு மத்தியிலான எதிர்வாதங்கள், தொடக்க கால வசந்தம், இலையுதிர் காலத்தினைவிடப் போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் மிக அதிகமாக மோதியிருக்கின்றன. சௌ அரசாங்கம் சரியத் தொடங்கியிருந்தது; “நிலப்பிரபுத்துவ” அரசுகளுக்கு மத்தியிலான போர்கள் பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து குறிப்பிட்ட அளவில் தொடர்ச்சியாகவும் தீவிரமாகவும் இருந்தன. அரசியல் நிலைமைகள் மிகவும் மோசமடைந்திருந்ததால், நாட்டிற்கு ஒழுங்கினைக் கொண்டு வருவதற்கும் போர்களில் வெற்றிபெறுவதற்கும் தத்துவவாதிகளும் போர் உத்தியாளர்களும் ஒரு சமூகக் குழுவாகவோ அல்லது தொழிலாகவோ இக்காலத்தில் புகழ் பெற்றிருந்தனர். பல்வேறு அரசுகளின் ஆட்சியாளர் மக்களை நம்ப வைப்பதற்கு இவர்களைப் பயன்படுத்தினர்.

ஒருவேளை அதேநேரத்தில் புத்திமான்களின் இடப்பெயர்ச்சியும் ஏமாற்றங்களும் அதிகமடைந்திருக்கலாம். ஒரு வலிமையான மத மரபும்கூட தோற்றம்கொண்டிருக்கலாம். தாவ் தே ஜிங் நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து தோற்றம்கொண்டிருந்தால், இத்தகைய நிகழ்வுகள் இதன்மீது நிச்சயம் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்(1956:40)

அயல்மொழி பதிப்பகத்தின்மூலமாக வெளியிடப்பட்ட செவ்வியல் நூல்வரிசையில் காணப்படும் தாவ் தே ஜிங் நூலிற்கான முன்னுரை எழுதிய ரென் ஜியு, தாவ் தே ஜிங் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்றும் லாவ்ஷிழ், கன்பூசியசிற்கு மூத்தவர் என்றும் விவரிக்கின்றார். அதற்கான காரணமாக அவர் எடுத்துரைப்பது பின்வருமாறு,

முதலாவது, சின் (Qin) அரசமரபின் நூல்களான *The Book of Zhuang Zi, The Book of Xun Zi, The Book of Han Fei Zi, Lu's Spring and Autumn Annals and The Book of Mo Zi* முதலியவை லாவ்ஷிழ், அவரது கொள்கைகளுக்கிடையிலான உறவினைப் பற்றி எவ்விதக் கேள்வியினையும் எழுப்பவில்லை. இந்தப் புத்தகங்களின் அனைத்து ஆசிரியர்களும் லாவ்ஷிழ் குறித்து மேலோட்டமான ஒரே விவரிப்பினைக் கொண்டுள்ளனர். லாவ்ஷிழ்யின் கொள்கை குறித்த அவர்களின் விவரிப்பு *லாவ்ஷிழ்யின் புத்தகத்தின்* மையமான சிந்தனையாக இருப்பதைக் காண்பிக்கிறது. இத்துடன், போரிடும் அரசுகளின் நடுக்காலத்தில் பல்வேறு தத்துவப்புலங்கள் மிக ஆழமான தாக்கத்தினை லாவ்ஷிழ்யினால் பெற்றுள்ளனர். ஹான் அரசமரபின் தொடக்ககாலத்தில் தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகள் மேலெழுந்தன, லாவ்ஷிழ்யைப் பற்றிய காலத்தினைக் குறிக்க முயன்றபோது இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருந்ததால் லாவ் டான் (Lao Dan), லி யீர் (Li Er), தாய்ஷி டான் (Taishi Dan) ஆகியோருக்கு மத்தியிலான உறவினைக்

குறிப்பதில் குழப்பங்கள் நிலவின. இதனால் லாவ்ஷீழ் வரலாற்றில் ஒரு ஐயத்திற்கிடமான மனிதராக உருப்பெற்றார்.

இரண்டாவதாக, லாவ்ஷீழ்யின் புத்தகம் என்ற நூலினைத் தொகுப்பதற்கு சற்று நீண்டகாலம் பிடித்தது. சின் அரசமரபிற்கு முன்பிருந்த நூல்களும் ஆவணங்களும் ஒரு சில சுயமான தனிப்பட்ட நபர்களால் அரிதாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் ஒரு நீண்ட காலஇடைவெளியில் ஒரு குறிப்பிட்ட புலத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட சீடர்கள் அந்நூல்களும் ஆவணங்களும் விரிவாக்கமும் கூடுதல்சேர்ப்பும் செய்யப்பட்டவையைத் தான் இறுதி வடிமாகக் கொண்டுள்ளனர். இதன் இறுதிவடிவமானது ஒன்று, இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக மேலாக எடுத்துக்கொண்டது(1995:2).

இவரின் கருத்துடன் மேற்கண்ட கருத்துகளையும் இணைத்து நோக்கும்போது தாவ் தே ஜிங்கின் மூலப் பிரதி பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தோன்றியது என ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். அதே நேரத்தில் தற்காலத்தில் நமக்குக் கிடைக்கும் பிரதியாக உள்ள தாவ் தே ஜிங் என்பது பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலக்கட்டத்தில் பல்வேறு இடைச்செருகல்கள், வாய்மொழி வாசகங்கள் முதலியவை இணைந்த ஒரு பிரதி என்று அறியமுடிகின்றது.

2. சீன இலக்கியப் பணுவல்களில் தாவ் தே ஜிங் பணுவல் பேணுகையும் உரைகளும்

பண்டைய இலக்கியங்கள், அரசு ஆவணங்கள் முதலியவற்றைத் தொடர்ந்து படியெடுத்தல் என்பது சீன மரபில் ஆழமாகக் காணப்படுகின்றது. ஆளும் அரசர்களின் நேரடி பார்வையின்கீழ் இத்தகைய பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. முதலில், இது

அரசு ஆவணங்களைப் படியெடுத்தல் என்னும் தன்மையில் தொடங்கியது. வரலாற்றுரீதியில் ஷாங் அரசமரபினைத் தோற்கடித்து சௌ அரசமரபானது ஷாங் காலத்திய ஆவணங்களைப் படியெடுத்து வைத்தது. அடுத்தடுத்து வந்த அனைத்து ஆட்சியாளர்களும் அதன் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து தொடர்ச்சியாக முந்தைய ஆளுகையர்களின் ஆவணங்களைப் பாதுகாத்தனர், படியெடுத்தனர். ஆனால் முறையாக இலக்கியங்களைத் தொகுப்பாகப் படியெடுத்து வைத்தல் என்பது கன்பூசியசு(பொ.ஆ.மு.551-479) காலத்தில் தொடங்கியுள்ளது. கன்பூசியசு தனது காலத்திற்கு முன்பு தோன்றிய பண்டைய இலக்கியங்களை முறையாகத் தொகுத்து வழங்கினார். அவையே சீனத்தின் பண்டைய தொகை நூல்களாகும்.

தாவ் தே ஜிங் என்னும் தத்துவ நூல் தொடர்ச்சியாகப் படியெடுத்தல் என்னும் செயல்பாட்டோடு மட்டுமல்லாமல் அந்நூலின் உள்ளடக்கமானது விளக்கவியலையும் வேண்டி நின்றது. அதன்வழி அதற்கான உரைகள் எழுந்தன. சீனப் பண்பாட்டின்மீது தாவ் தே ஜிங் நூலின் தாக்கங்கள் மிகப்பரந்த தன்மையில் காணப்படுகின்றன. அதற்கான முக்கியக் காரணங்களில் ஒன்று அதன் ஆழமான விளக்கவியல் வெளிப்பாட்டுத்தன்மையாகும். சீன வரலாறு முழுக்க தாவ் தே ஜிங் நூலிற்கு பல எண்ணிக்கையாலான விளக்கஉரைகளை உருவாக்கின. தாவ் தே ஜிங் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைத் தத்துவார்த்த சிந்தனையில் மட்டுமல்லாது கூடவே இலக்கியம், எழுத்துக்கலை, வரைகலை, இசை, தற்காப்புக்கலை, மற்ற பண்பாட்டு மரபுகள் முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் பங்காற்றியுள்ளது.

சீனாவினை ஆண்ட பேரரசுகளின் ஆதரவு அதிகரிக்கத் தாவ் தே ஜிங்கின் மதிப்பானது விரிவடைந்தது. சீனப் பண்பாட்டில் இதன் தாக்கம் ஆழமாக வேரூன்றியதற்கு இதுவும்

ஒரு காரணம். பொ.ஆ. 733இல், பேரரசர் க்உஅன்சொங் அனைத்து அதிகாரிகளும் தம் வீட்டில் தாவ் தே ஜிங்-இன் ஒரு படியையாவது நிச்சயம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் குடிமையியல் தேர்வுகளுக்கான செவ்வியல் நூல்களிலும் இந்நூல் இடம்பெற வேண்டும் என்றும் ஆணையிட்டுள்ளார் (லிவியா குன், 1992:80). தாவோயிச மதத்தில் தாவ் தே ஜிங் ஒப்புவிப்பது ஒரு தெய்வீக நடைமுறையாகவும் சடங்கியல் நிகழ்த்துதலில் ஒரு மையமான கூறாகவும் இருந்துவருகின்றது.

மேற்கண்ட செயல்பாடுகளை நோக்கும்போது சீன வரலாறு முழுக்க தொடர்ச்சியாகத் தாவ் தே ஜிங்கினைப் படியெடுத்தல், உரைகளை எழுதுதல் என்பதன் தேவையும் அவை தொடர்ந்து நிகழ்ந்திருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளையும் ஊகித்தறியலாம்.

2.1. தாவ் தே ஜிங்கின் அமைப்பு

“தாவ் தே ஜிங் ஐயாயிரம் சித்திர எழுத்துகளைக் கொண்ட பனுவலாக உள்ளது. இதனைப் படியெடுத்ததில் பலவற்றில் ஐயாயிரம் எழுத்துகளைவிட ஐந்து அல்லது பத்து சதவீதம் அதிகமான எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன” என்று அலன் சான்(2000:7) குறிப்பிடுகின்றார். ஒவ்வொரு முறை படியெடுக்கும்போது இடைச்செருகல் நிகழ்ந்துள்ளதையும் இவை சுட்டிநிற்கின்றன. தற்போது கிடைக்கும் தாவ் தே ஜிங் இரண்டு பகுதிகளையும் 81 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளன. பகுதி ஒன்று, 1-37 அதிகாரங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது, இது தாவ்ஜிங் (classic of Dao-Daojing) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதிகாரங்கள் 38-81 தேஜிங் (classic of Virtue- Dejing) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இத்தகைய பிரிவானது ஒரு கருப்பொருள் சார்ந்த பிரிவு என்பது புலனாகும். அதிகாரம் 1இலிருந்து தாவ் சொல்லுடனும், அதிகாரம் 38இலிருந்து தே என்ற சொல்லுடனும் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் தாவ், தே குறித்த

கருத்தாக்கங்களின் கூறுகள் இரண்டு பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன என்பது இவ்விடத்தில் நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. இந்த இரண்டு பகுதிகளில் முதல் பகுதியான தாவ்ஜிங் அதிக அளவில் நிலைபேறுடைமையைக் கொண்டிருப்பதாகவும் இரண்டாம் பகுதியான தேஜிங் சமூக-அரசியல் சிக்கல்களின்மீது கவனத்தைச் செலுத்துவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

2.2. தற்காலத்தில் கிடைக்கும் தாவ் தே ஜிங்கின் பிரதிகளும் பேணுகையும்

பண்டைய சீனாவில் தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவல் அதிக எண்ணிக்கையில் படியெடுக்கப்படுதலும் உரையெழுதுதலும் நிகழ்ந்திருந்தாலும் தற்காலத்தில் சில பிரதிகள் மட்டுமே கிடைக்கப்பெறுகின்றன. அவை பின்வருமாறு,

1. பேரரசர் வேன் (பொ.ஆ.மு. 179-157)க்கு ஆசிரியராக இருந்தவர் என்று கருதப்படும் ஹோசாங்கோங் லாவ்ஷிழ்க்கு எழுதிய உரையுடன் கூடிய பிரதி தற்போது கிடைக்கின்றது.
2. ஹான் அரசமரபு காலத்தில் வாழ்ந்த வாங் பி (பொ.ஆ. 226-249) என்பவர் தாவ் தே ஜிங்கிற்கு எழுதிய உரையுடன் கூடிய பிரதி.
3. பண்டைய தாங் காலத்து ஆய்வாளர் பு யி (பொ.ஆ.600) படியெடுத்துள்ள ஒரு பிரதி உள்ளது. இது பொ.ஆ. 574ஆம் ஆண்டு ஒரு கல்லறையிலிருந்து மீட்கப்பட்டது என்றும் இக்கல்லறையானது ச்சு நாட்டின் படைத்தலைவரான ச்சிஅங் யு(பொ.ஆ.மு. 202)இன் சக படைத்தலைவரது என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதனால் இதனைப் 'பண்டைய வடிவம்' கொண்ட பிரதி என்று அழைக்கின்றனர்.
4. 1973இல் ஹுனான் மாகாணத்தின் சாங்ஷாவின் அருகில் மாவாங்துய்யில் தாவ் தே ஜிங்கின் இரண்டு பட்டுச் சுவடிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவை பொ.ஆ.மு.

168இல் அமைக்கப்பட்ட கல்லறையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு பட்டுச் சுவடிகளில் ஒன்றைப் பொ.ஆ.மு. 195 முன்பு படியெடுத்திருக்க வாய்ப்புள்ளது என அதன் காலத்தினைக் கணித்துள்ளனர்.

5. 1993ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், ஹுபேய் மாகாணத்தின், ஜிங்மென் நகரில் கௌடிஅன்னில் செய்யப்பட்ட தொல்லியலாய்வின்மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்ட ஒரு கல்லறையில் மற்ற பொருட்களுடன் 800 மூங்கிற்பட்டைகள் காணப்பட்டன. இவற்றில் கிட்டதட்ட 13,000 சீன எழுத்துகளைக் கொண்ட 730 பட்டைகள் எழுதப்பட்டவையாக இருக்கின்றன. இவற்றில் 2,000 சித்திர எழுத்துகள் தாவ் தே ஜிங்குடன் ஒத்துள்ளன. கல்லறையானது ச்சு அரசின் தலைநகருக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. இதன் காலம் சுமார் பொ.ஆ.மு. 300 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை “மூங்கில்பட்டை லாவ்ஷிழ் (Bamboo-ship Laozi)” என்று அழைக்கின்றனர்.
6. 2009 சனவரியில் பெய்கிங் பல்கலைக்கழகம் எழுத்துப்பொறிப்புகள் உடைய மூங்கில் பட்டைகளின் ஒரு கணிசமான தொகுப்பினை வெளிநாட்டிலிருந்து பரிசாகப் பெற்றதாக அறிவித்தது. அவற்றிற்கிடையில் தாவ் தே ஜிங்கின் கிட்டதட்ட ஒரு முழுவடிவம் கொண்ட ஒரு பிரதியினைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இது பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது, அப்பதிப்பில் அப்பட்டைகளின் கார்பன் காலநிர்ணயம் குறித்து எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இருப்பினும் அதில் வேலைசெய்த ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் இப்பிரதியானது மேற்கு ஹான் காலத்தினைச் சேர்ந்தது என்ற ஒருமித்த கருத்தானது நிலவுகின்றது. மிகவும் துல்லியமாக, குறிப்பாகச் சித்திர எழுத்துகளின் வடிவ அடிப்படையில் – ஹான் காலத்தில் ஒப்பீட்டு அளவில் ஒரு முதிர்ந்த வடிவமாக “அரசவை எழுத்தர்”

எழுத்தானது விரிவடைந்தது - இதனைக் கொண்டு இப்பிரதியானது ஹானின் பேரரசர் வு(பொ.ஆ.141-87)இன் ஆட்சிக் காலத்தின் இரண்டாம் பகுதியினைச் சேர்ந்த காலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனை 'பெய்தா லாவ்ஷ்ழ்' என்று அழைக்கின்றனர்.

7. துன்ஹுஅங் குகைகளிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சுவடிப் பகுதிகளில் ச்சிஅங்'யிர் லாவ்ஷ்ழ் உரையுடனும் காணப்படுகின்றது. இவை முழுச்சுவடிகளாகக் கிடைக்கவில்லை. சுவடிகளின் துண்டு, துண்டுப் பகுதிகளாகக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

மேற்கண்ட பிரதிகள் குறித்த அறிமுகத்தினையும் அவை தாவ் தே ஜிங்கின் பனுவல் வரலாற்றில் கொண்டிருக்கும் அசைவியக்கத்தினையும் காண்போம். தற்காலத்தில் அதிகமாக மறுபதிப்புகள், ஆய்வுகள், மொழிபெயர்ப்புகள் முதலியவற்றிற்கு அடிப்படையாக உள்ள தாவ் தே ஜிங் என்பது வாங் பி, ஹேசாங்கொங் ஆகியேரால் உரையெழுதப்பட்டு கிடைக்கப்பெறும் பிரதிகள் ஆகும். இப்பிரதிகளே நீண்ட காலம் புழக்கத்தில் உள்ளவை ஆகும். இவற்றினைக் குறித்து ஸ்டீபன் பொகின்கம்ப் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு,

இப்பிரதிகள் தொடர்பாக மூன்று குறிப்புகளைச் சொல்லவேண்டிய தேவையுள்ளது. முதலாவதாக, சாத்தியக்கூறுகளின் அடிப்படையில் வாங் பி, ஹேசாங்கொங் ஆகியோரின் பிரதிகளின் பல்வேறு வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன என்பது முக்கியமானது. இதில் ஹேசாங்கொங் மட்டுமே முப்பது வடிவங்களாகக் காணப்படுகின்றது. இவற்றிற்கு இடையே வேறுபாடுகள் என்பவை சிறிய அளவிலேயே உள்ளன. இரண்டாவது, வாங் பி,

ஹேசாங்கோங் வடிவங்கள் ஒன்று அல்ல என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அவை பனுவல் மாற்றத்தின் ஒரே கோட்டினைக் கொண்டிருப்பதால் குறிப்பிட்ட அளவில் வகைதொகைப்படுத்தலில் ஒற்றுமையினைக் கொண்டுள்ளன என்பது இன்றியமையாதது. மூன்றாவது, வாங் பி, ஹேசாங்கோங் வடிவங்களின் மேல்தளமானது மாற்றமடைந்துள்ளதை நாம் காணமுடிகின்றது. அச்சுத் தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்பின் முன்பு, ஒவ்வொரு சுவடிகளும் கையால் படியெடுக்கும்போது, ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், எழுத்துபொறிப்புகளினால் ஏற்பட்ட தவறுகள் முதலியவை நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. குறிப்பாக, தாவ் தே ஜிங்கின் பிரதியானது வாங் பியின் உரையின் பிந்தைய மாற்றங்களைச் சேர்த்து அச்சிட்டு வெளிவருகின்றது. முக்கியமாக, காலத்தினால் பழமையான ஹேசாங்கோங் வடிவத்தின் தாக்கத்திற்குக்கீழ் வாங் பியின் தாவ் தே ஜிங்கானது தொடர்புடையதாய் இருக்க முடியாது. அது வாங் பி அவரே உரையெழுதியதாகப் பார்க்கப்படுகின்றது (1997:35).

இவரின் கூற்றிலிருந்து வாங் பி, ஹேசாங்கோங் ஆகிய பிரதிகள் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டாலும் அவற்றிற்கிடையில் ஓர் ஒற்றுமையும் பனுவல் மாற்றத்தில் ஒரே நேர்கோட்டினையும் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அதே நேரத்தில் அவை வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன.

இவ்விரண்டு பிரதிகளுக்கு அடுத்து 1973இல் ஹுனான் மாகாணத்தின் சாங்ஷாவின் அருகில் மாவாங்துய்யில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாவ் தே ஜிங்கின் இரண்டு பட்டுச்சுவடிகள், நவீன கால தாவ் தே ஜிங் ஆய்வில் ஒரு முக்கியமான மைல்கல்லாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் அவ்விரண்டு பட்டுச்சுவடிகளில் அனைத்துப்

பாடல்களும் காணப்பட்டன. ஆனால் பாடல்களின் வரிசையானது சில இடங்களில் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, இரண்டு சுவடிகளில் 80, 81 ஆகிய பாடல்கள் தற்போதைய தாவ் தே ஜிங்கில் 66ஆம் அதிகாரத்திற்கு அடுத்தப்படியாக அமைந்துள்ளன. இச்சுவடிகள் 'jia' என்றும் 'yi' என்றும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. இவ்விரண்டு பிரதிகளில் 'jia' சுவடியானது பழமையானதாக உள்ளது. இதைப் பொ.ஆ.மு. 195க்கு முன்பு படியெடுத்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. இவ்விரண்டு பட்டுச்சுவடிகளும் தற்போது கிடைக்கப்பெறுகின்ற தாவ் தே ஜிங் அமைப்பு முறையிலிருந்து மாற்றம் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவற்றின் வைப்புமுறையானது தே ஜிங்கிலிருந்து தொடங்குகின்றது. அதாவது இரண்டாம் பகுதியாகக் கொள்ளப்படும் பாடல் 38இலிருந்து தொடங்குகின்றது. இத்துடன் 'jia' சுவடியின் சில இடங்களில் ஒரு புள்ளி அல்லது "காலம்" குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அது ஒரு பாடலின் தொடக்கத்தில் தனியாகக் காணப்படுகின்றது. 'yi' சுவடியின் பகுதி ஒன்றின் இறுதியில் பதிப்புக் குறிப்புகளாக, 'நல்லொழுக்கம், 3, 041(எழுத்துகள்)', என்றும் இரண்டாம் பகுதியின் இறுதி வரியில், "தாவ், 2,426." என்றும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய குறிப்பானது இதன் செவ்வியல் பெயர் மாற்றப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகின்றதா? என்ற சந்தேகத்தினை வாக்னர் எழுப்புகின்றார். இப்பட்டுச்சுவடிகளின் வைப்புமுறையினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் வாக்னர் பின்வரும் குறிப்பினைத் தருகின்றார்,

மாவாங்குய் வரிசையானது மதபோதக மனப்போக்கினையோ தற்செயலினையோ அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்று எண்ணுவது சாத்தியமற்றது. எடுத்துக்காட்டாக, பட்டினைக் கொண்டு தாவ் தே ஜிங் எழுத்துகளைப் படியெடுத்தவர், மூங்கில் பட்டைகளின் ஒரு அசலான நூலினைப்

பயன்படுத்தியுள்ளார். ஒரு தொகுப்பு மூங்கில்பட்டைகள் தேஜிங்கினைத் தொடக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வரிசையானது வேண்டுமென்றே நடந்திருந்தால், “மூலப் பிரதியான” தாவ் தே ஜிங் சமூக-அரசியல் சிக்கல்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தினைக் கொடுத்தார் என்பதை வெளிப்படுத்தவா? இது முக்கியமான கேள்விகளை விளக்கத்திற்காக எழுப்புகின்றன(2003:8).

இவரின் குறிப்புகளிலிருந்து தாவ் தே ஜிங் என்னும் நூல் இரண்டாம் பகுதியாகச் சுட்டப்படும் தேஜிங்கிற்கு அக்காலத்தில் முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை ஊகித்தறியலாம். அதேபோல் தேஜிங்கிற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது என்பது அக்கால சமூக-அரசியல்சார் சிந்தனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததாகக் கொள்ளமுடியும்.

அடுத்து, கௌடிஅன் தொல்லியல் ஆய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட “மூங்கில்பட்டை லாவ்ஷிழ்” என்ற தாவ் தே ஜிங் பனுவல்கள் தாவோவிய ஆய்வுகளில் புதிய பாதைகளைத் திறந்துவிட்டன. இந்த மூங்கில்பட்டைகளில் காணப்பட்ட எழுத்துகள் ச்சு காலத்தினைச் சேர்ந்தவையாக உள்ளன. அவை நவீனச் சீனமொழிக்கு மாற்றப்பட்டு கௌடிஅன் ச்சுமு சுஜிஅன்(Guodian Chumu zhujian- Beijing: Wenwu, 1998) என்ற தலைப்பின்கீழ் நூலாக வெளியிடப்பட்டன. கௌடிஅன்னிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட மூங்கில் பட்டைகளின் அளவு-வடிவம், எழுத்துமுறை, மற்றக் கூறுகள் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் தாவ் தே ஜிங்கின் ஆதாரங்களை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். முதல் பிரிவானது முப்பத்தி ஒன்பது மூங்கில் பட்டைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவை முழுவதும் அல்லது 19, 66, 46, 30, 15, 64, 37, 63, 2, 25,5, 16, 64, 56, 57, 55, 44, 40, 9 ஆகிய பாடல்கள் தற்போதைய நூலுடன் தொடர்புடையதாய் உள்ளன. இரண்டாம், மூன்றாம் பிரிவுகள் அளவில் சிறியவை, பதினெட்டு பட்டைகளும் (59, 48, 20, 13, 41,

52, 45, 54 ஆகிய பாடல்களும்) பதிநான்கு பட்டைகளும் (17, 18, 35, 31, 64 ஆகிய பாடல்களும்) தற்போதைய நூலுடன் ஒத்துள்ளன. இத்தகைய தன்மையில் மூன்று விதமான பிரிவுகளும் அவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடுகளும் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் பல கேள்விகளை எழுப்பின. இவற்றினை ஆய்வு செய்த டிங் என்பவர் தாவ் தே ஜிங்கின் மூங்கில்பட்டைகளின் உருவாக்கத்திற்கான ஒரு காலவரிசையினை வழங்கியுள்ளார். இத்துடன் இவற்றில் பழமையான 'முதல் பிரிவு' பிரதிகள் பொ.ஆ.மு. 400ஆம் ஆண்டில் படியெடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இம்மூங்கில்பட்டைகளின் வேறுபட்ட பிரதிகளை ஆய்வு செய்த லியு ச்சிஅவ்கன் அவற்றை மூலப்பிரதிகளிலிருந்து படியெடுத்திருக்க சாத்தியம் உள்ளது என்கின்றார். இத்துடன் தற்காலத்தில் புழக்கத்தில் உள்ள தாவ் தே ஜிங் என்பதற்கான வடிவம் இதிலிருந்து உருவானது என்பதைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

தாவ் தே ஜிங் என்ற பிரதி பின்னர் உருவாவதற்கான "மூலப்பொருள்" அல்லது "கட்டமைப்பின் பகுதிகள்" கௌடிஅன் பிரதிகளிலிருந்து பெறப்பட்டவை ஆகும். இதன்வழி சில பனுவலாக்கங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன என்பது சாத்தியம். வேறொரு முறையில் சொன்னால், கௌடிஅன் பிரதிகள் சுயமான எழுத்துக்களாக உள்ளன. ஆனால், தாவ் தே ஜிங் என்றழைக்கப்படுகின்ற ஒரு பிரதியிலிருந்து வேறுபட்ட வடிவங்களாகவோ பகுதிகளாகவோ இல்லை. இத்துடன் தாவ் தே ஜிங் என்பது கௌடிஅன் பிரதிகள் உருவாக்கப்பட்டபோது இருந்த சூழ்நிலையில் உருவாகியிருக்கவில்லை. இருப்பினும், கிடைக்கின்ற அனைத்துத் தரவுகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு காலத்தில் வாசகங்களின் ஓர் உடல் அல்லது உடல்களைப் பெற்று தாவ் தே ஜிங் என்ற நிர்ணயத்தினை அடைந்திருந்ததுபோல் தோன்றுகின்றது. இவை பண்டைய

வாய்மொழி அல்லது எழுத்து மூலாதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்டதாக இருக்கலாம். மிகவும் முன்னதாக இல்லாமல், மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தாவ் தே ஜிங் கிட்டதட்ட அதன் இறுதி வடிவத்தினை அடைந்தும் உரைகளுக்கான கவனஈர்ப்பினைப் பெற்றும் இருந்துள்ளது எனலாம்(லியு ச்சிஅவ்கன்,2003:30).

இதற்கு அடுத்து கிடைக்கும், பெய்கிங் பல்கலைக்கழகத்தின் பிரதியான “பெய்தா லாவ்ஷிழ்” என்று குறிப்பிடப்படும் தாவ் தே ஜிங் பிரதியும் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டு வெளியிடப்பட்டது. இதன் பதிப்பாசிரியர்கள் “லாவ்ஷிழ் செவ்வியல், பகுதி 1(Laozi shang jing)” என்றும் “லாவ்ஷிழ் செவ்வியல், பகுதி 2(Laozi xia jing)” என்றும் இதற்குத் தலைப்பிட்டுள்ளனர். இவை மேற்கு ஹான் காலத்தில் தாவ் தே ஜிங் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதை மட்டுமல்லாமல் இதன் தரநிலையில் “செவ்வியல்” என்பது இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்பிக்கின்றது. இதன்மூலம் ஹான் பேரரசர் ஜிங் (பொ.ஆ.மு. 156-141) காலத்தில் தொகுப்பியல் தரநிர்ணயத்தினை தாவ் தே ஜிங் அடைந்தது என்ற மரபார்ந்த கூற்றுக்கு மேலும் சில நம்பிக்கைகள் கொடுக்கின்றது. பெய்தா லாவ்ஷிழ் மற்றொரு முக்கியமான தடயத்துடன் மாவாங்துய் சுவடிகளை ஒத்துள்ளது. மேற்குறிப்பிட்ட மாவாங்துய்யில் காணப்பட்டதைப் போலவே தே ஜிங் முதல் பகுதியிலும் தாவ் ஜிங் இரண்டாம் பகுதியாகவும் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய தன்மையானது லாவ்ஷிழ்வின் “மூல” வடிவம் இந்த வரிசையில்தான் எழுதப்பட்டது என்ற பொருளில் இல்லாமல்; ஹான் காலத்தில் வழக்கத்திலிருந்த ஒரு பனுவல் மரபினை வெறுமனே பிரதிபலிப்பதாகக் கூட இருக்கலாம். மாவாங்துய் சுவடிகள் போன்று, பெய்த லாவ்ஷிழ்வும்கூட ஒவ்வொரு பகுதியின் இறுதியிலும் எண்களைப் பதிவுசெய்துள்ளன.

மேற்கண்ட பிரதிகள் தாவ் தே ஜிங்கின் பனுவல் உருவாக்கத்திற்கான சில முயற்சிகளை அளித்திருக்கின்றன. இத்துடன் மூலப் பிரதி பற்றிய சில முன்னெடுப்புகளும் இதன்வழி நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. கௌடிஅன், மாவாங்குய் ஆகிய பிரதிகளை உற்றுநோக்கிய லியு ச்சிஅவ்கன் எடுத்துரைப்பது இவ்விடத்தில் இன்றியமையாததாகிறது.

பனுவல் உருவாக்கத்தின் ஒரு நேர்கோட்டுப் “பரிணாமமானது” லாவ் டான் அல்லது தெரியாத ஆசிரியரால் ஒரு மூலப் பிரதி உருவானது என்பதைப் பரிந்துரைக்கின்றது. மேலும் இப்பரிணாமமானது கௌடிஅன் லாவ்ஷிழ்க்கு நெருக்கமானதாகவோ அல்லது மூலப் பிரதியின் மேம்படுத்தப்பட்ட வடிவமாகவோ உள்ளது. செள ஆட்சியின் வீழ்ச்சியுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் நோக்கானது, லாவ்டசு நிர்வாகத்தின் அனைத்துச் சிக்கல்களுக்கும் முகம்கொடுத்துள்ளார். பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு காலத்தில், தாவ் தே ஜிங் கணிசமான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டும் ஒரு நீண்ட சிக்கலான பிரதியாக வளர்ந்தும் கன்பூசியன், மற்ற சிந்தனைப்பள்ளிகளுக்கு எதிராக அதிக தர்க்கவாத செயல்முறையாக உருவாகியும் வலிமையான நிலைபேறுடைமை அல்லது அண்டவியல் ஆர்வத்தில் புதிய மூலாதாரங்களைப் பெற்றும் காணப்பட்டது. மாவாங்குய் சுவடிகள் தாவ் தே ஜிங்கின் முதிர்ந்த வடிவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எப்படியாயினும், அரசியல் குறித்த உண்மையான வலியுறுத்தல், தாவ்ஜிங்கு முன் தேஜிங்கின் வைப்புமுறையில் கண்டறியப்பட முடியும். பிந்தைய வடிவங்கள் இந்த வரிசைமுறையினை முன்னுக்குப்பின்னாக மாற்றியுள்ளது. எல்லாத் தொடக்கத்தின் முடிவுகளாகவும் முடிவின் தொடக்கங்களாகவும் தாவ்வின் தத்துவார்த்த பார்வையின் ஒரு பரப்பின்கீழ் அரசியலானது மேன்மையடைவதாய் உள்ளது. கௌடிஅன்,

மாவாங்குய் சுவடிகள் வாங் பியின் பிரதியினைவிட நிச்சயமாக பழமையானது, ஆனால் இது அவையிரண்டும் ஒருவேளை மூலப் பிரதி என்று ஒன்று இருந்தால் அந்த “மூலப்” பிரதியுடன் நெருக்கமானது என்னும் பொருளைக் கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தொடக்கத்திலிருந்து தாவ் தே ஜிங் வாசகங்களின் தொகுப்பில் ஒன்றுடன் ஒன்றாகப் பல கலந்துள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட விளக்கவியல் சூழலினைக் கொண்டிருக்கின்றன. தாவ் தே ஜிங்கின் வேறுபட்ட வடிவங்களிலிருந்து எந்த ஒன்றிலிருந்து அவை பெறப்பட்டன என்பது முக்கியமானது. இது ஒரு நேர்கோட்டுப் பரிணாம மாதிரியினை விமர்சிக்கும் தன்மையில் அமைந்துள்ளது(2003:22).

இவரின் கூற்றிலிருந்து கௌடிஅன், மாவாங்குய் ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிரதிகள் காலத்தினால் பழமையானது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இத்துடன் இப்பிரதிகள் தே ஜிங்கினை முதன்மைப்படுத்துவதன்மூலம் அக்காலத்திய சமூக-அரசியல்சார் இடர்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும் இப்பிரதிகள் வேறுபட்ட பல்வேறு வடிவங்களிலிருந்து பெறப்பட்டன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எவ்வாறு வேறுபட்ட வடிவங்களிலிருந்து தற்காலத்தில் அதிகமாக மறுபதிப்பாக்கம் செய்யும் வாங் பியின் தாவ் தே ஜிங் பிரதியானது உருவாகியிருக்கும் என்பதைப் பின்வருவாறு விளக்குகின்றார்,

பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு காலத்தில் லாவ்ஷிழ் வாசகங்களின் வேறுபட்ட எழுத்துத் தொகுப்புகள் படித்த மேட்டுக்குடிகளின் மத்தியில் புழங்கியிருக்கின்றன என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அவை தொடக்ககால

வாய்மொழி மரபுகளின் அடிப்படையில் இருந்துள்ளன. மேலும், பொ.ஆ.மு. 400 முன்புகூட வேறுபட்ட விளக்கத்திற்கான வலியுறுத்தல்களுக்கு ஏற்றவகையில் வேறுபட்ட தொகுப்புகளில் காணப்படும் அந்த வாசகங்கள் சிலவற்றை மூங்கில்களில் பொறித்திருக்கலாம். எப்படியாயினும், புதிய தொல்லியல்சார் தரவுகளால் உறுதிசெய்யப்படும் வரை, இத்தகைய லாவ்ஷ்ட் வாசகங்களின் எழுத்துத் தொகுப்புகளில் முதல் வடிவங்களாக உள்ளனவற்றிற்கு இடமும் வழியும் திறந்து விடுதலில் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொண்ட பொறுப்பாக உள்ளது.

கௌடிஅன் பிரதிகள் இந்த பொ.ஆ.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு காலத்தில் வந்தடைந்த எழுத்துத் தொகுப்புகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக உள்ளன. மேலும், மற்ற நீண்ட தொகுப்புகள் இருந்துள்ளன என்று நம்புவதற்கு ஒரு காரணமுமில்லை. சிலவற்றில் ஒன்றோடு மற்றொன்று கலத்தல், மற்றவை மாறுபடுவதுடன் வலியுறுத்தல் ஆகியவை தாவ்வின் இயல்பு, தாவோவிய அரசு ஆகிய இரண்டிற்கும் முகம்கொடுத்தன. பின்னர் இவை பல்வேறு வழிகளில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டன - எடுத்துக்காட்டாக, சில தொகுப்புகள் இணைக்கப்பட்டன; புதிய வாசகங்கள் சேர்க்கப்பட்டன; மேலும், விளக்கமளிக்கும் கருத்துகள், படங்கள், தனிநபர்களின் வாசகங்களின் விரிவாக்கங்கள் முதலியவை பிரதிக்குள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. பனுவலின் சீர்மைக்கான தேவையானது லாவ்ஷ்ட் அங்கீகாரம் பெற்றதும் எழுந்தது. மேலும், இதற்கிணையாக வேறுபட்ட பனுவல் மரபுகள் இறுதியில் தாவ் தே ஜிங் வாங் பி பிரதிக்கு வழியினைக் கொடுத்தன(லியு ச்சிஅவ்கன்,2003:30).

இத்துடன் தாவ் தே ஜிங் ஆய்வில் துன்ஹுஅங் குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சுவடித் துண்டுகளின் பகுதிகள் மற்றொரு முக்கியமான தரவுகளாக அமைகின்றன. அவற்றிற்கிடையில் ச்சிஅங்'யிர் லாவ்ஷிழ் உரையுடனும் பல ஹேசாங்கோங் துண்டுகளும் கிடைக்கப்பெற்றன. இத்துடன் மற்றொரு துன்ஹுஅங் சுவடியானது “சுவ் டான்” சுவடித் துண்டுப் பகுதியாகும். இதில் 51வது பாடலுடன் தொடங்கும் தாவ் தே ஜிங்கின் கடைசி முப்பத்தியொரு பாடல்கள் மட்டும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இது மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆய்வாளரும் குறிசொல்பவருமான சுவ் டான்னின் பெயரினைத் தாங்கிக்கொண்டு கையொப்பத்தினையும் தேதியினையும் இறுதியில் கொண்டுள்ளது. இவர் பொ.ஆ. 270இல் காகிதத்தில் மையினைக் கொண்டு எழுதி ஒரு படியெடுத்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். இதனை ஆய்வுசெய்த ராவ் ச்சோங்'யி 'சுவ் டான் வடிவமானது லாவ்ஷிழ் பிரதியின் ஹேசாங்கோங் பிரதியின் பனுவல் நேர்கோட்டினைச் சேர்ந்தது(1955:11)' என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் மிகச் சமீப காலத்தில் ஆய்வு செய்த வில்லியம் போல்ட்ஸ் 'இது மூன்றாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்து என்பதில் சந்தேகம் உள்ளதாகவும் இத்துடன் “சுவ் டான்” துண்டானது பு யியின் “பண்டைய வடிவம்” என்பதுடன் பல இடங்களில் ஒத்துப்போவதாகவும் விவாதிக்கின்றார்(1996:23)'.

மேற்கண்டவற்றின்மூலம் தற்காலத்தில் புழக்கத்தில் உள்ள தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலானது எத்தகைய தன்மையில் உருவாகியிருக்கும் என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்க முடிகின்றது.

2.3. தாவ் தே ஜிங்கின் உரைகள்

ஒரு குறிப்பிட்ட பனுவலானது குறிப்பிட்ட காலங்களைக் கடக்கும்போது விளக்கங்களை வேண்டி நிற்கின்றது. அவ்விளக்கங்களைத் தீர்த்து வைப்பதில் உரைகள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. உரைகள், அவை தோன்றும் காலத்தின் சமூகத் தேவையாக மாறுகின்றன. உரைகள் ஆழமான விளக்கவியல் ஆய்வினை வேண்டுகின்றது. தாவ் தே ஜிங் போன்ற தத்துவார்த்த நூல்கள் விளக்கவியலின் பரப்பினை விரிவாக்குகின்றன. சீனாவின் வரலாற்றில் உருவான தாவ் தே ஜிங் குறித்த உரைகள் பின்வருமாறு,

1. லாவ்ஷி ஜிய்ஜிய் (Laozi jiejie) (பகுதிசார் விவரிப்பு), லாவ்ஷி நெய்ஜிய் (Laozi neijie) (உள்ளார்ந்த விவரிப்பு) என்ற இரண்டு உரைகள் பண்டைய காலத்தில் காணப்பட்டன. தாவோவிய மதவியலுக்கு இவ்வுரைகள் மிகவும் நெருக்கமானவையாக இருந்துள்ளன. இவ்விரண்டும் லாவ்ஷிவைத் தாவ் தே ஜிங் எழுதுமாறு “வலியுறுத்திய”, வெளியில் செல்வதற்கான அனுமதி வழங்கிய யின் ச்சி (எல்லையோரப் பொறுப்பதிகாரி) எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. தாவோவியச் சான்றோர் எழுத்துகளின் ஆவணங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இவர் தெய்வீக லாவ்ஷிவின்சீழ் ஓர் “அழிவில்லா” நிலையினை அடைந்தார் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. எப்படியாயினும், இந்தப் பிரதிகள் மேற்கோள்களில் மட்டுமே பிழைத்திருக்கின்றன.
2. பண்டைய காலத்தில் வாழ்ந்த ஹான்பெய்சு(Hanfeizi) என்பவர் எழுதிய நூலில் இரண்டு அதிகாரங்களில்(21,22) “லாவ்ஷி விளக்கம்”(Jie Lao), “லாவ்ஷி வடிவம்”(Yu Lao) என்ற தலைப்புகளில் தாவ் தே ஜிங் குறித்துப்

பேசப்பட்டுள்ளது. இது பண்டைய செவ்வியலில் பழமையான உரையாகக் கருதப்படுகின்றது.

3. ஹான் அரசமரபு முன்னோர் குறித்த வரலாற்று எழுத்துகளான 'ஹான்சு(Hanshu)' என்ற தொகுப்பில் "நூற்பட்டியல்" பிரிவுகளின் அட்டவணையில் தாவ் தே ஜிங் குறித்த நான்கு உரைகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவை கிடைக்கவில்லை.
4. ஹேசாங்கோங் உரை.
5. யான் சன் உரை.
6. வாங் பி உரை.
7. ச்சிஅங்'இர் உரை.

மேற்கண்டவற்றில் இறுதியான ஹேசாங்கோங், யான் சன், வாங் பி, ச்சிஅங்'இர் ஆகிய உரைகள் தற்காலத்தில் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவ்வுரைகள் தாவ் தே ஜிங் என்ற பனுவலுக்கும் இவ்வுரைகள் தோன்றிய காலத்திற்கும் இடையிலான இணைப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்துடன் இவ்வுரைகளில் காணப்படும் விளக்கவியல் தன்மைகளானவை அக்காலத்திய சமூக அசைவியக்கத்தினை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. அவற்றினைக் குறித்து விரிவாகக் காண்போம். இப்பகுதியானது அலன் சான் எழுதிய 'தாவ் தே ஜிங்கும் அதன் மரபும்' என்ற கட்டுரையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

2.3.1. ஹேசாங்கோங் உரை

ஹேசாங்கோங் என்பதற்கு 'ஆற்றின் பக்கத்தில் வாழும் ஒரு முதியவர்' என்பது பொருளாகும். இதில் காணப்படும் ஆறு சீனாவின் நீண்ட ஆறான மஞ்சள் ஆற்றினைக்

குறிப்பதாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. ஹேசாங்கோங் பற்றி நிலவும் கதை பின்வருமாறு, 'தாவ் தே ஜிங்கில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒருவர் மஞ்சள் ஆற்றின் கரையோரம் வாழ்ந்து வந்துள்ளார். அவரின் நிபுணத்துவத்தால் பேரரசர் வேன்னின் கவனத்தினை ஈர்த்துள்ளார். பேரரசர் தனிப்பட்ட முறையில் சென்று அவருடன் ஆலோசனை செய்துள்ளார். அதனால் அவர் 'ஹேசாங்கோங்' என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டார். ஒரு நாள் அந்த முதியவர் "தாவ்வின் உயர் கடவுளால்" அனுப்பப்பட்ட ஒரு தெய்வீகத் தூதுவர் என்னும் தனது உண்மையான அடையாளத்தினைப் பேரரசருக்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, தெய்வீக லாவ்ஷிழ் அவருக்குக் கற்றுக்கொடுத்து வெளிப்படுத்தினார். பேரரசர் வேன் அந்த முதியவரின் ஓர் எளிய மாணவராக மாறினார். அதன்வழி ஹேசாங்கோங்கின் உரையுடன் தாவ் தே ஜிங்கைப் பெறுதற்குத் தகுதியானவர் என்பதைப் பேரரசர் வேன் நிரூபித்தார்' என்று அந்த பழமரபுக்கதையானது முடிவடைகின்றது.

இவ்வூரையானது ஹான் அரசமரபு காலத்தினைச் சேர்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வூரை 'லாவ்ஷிழ் ச்அங்ஜு (Laozi zhangju)' என்று தொடக்க கால மூலாதாரங்களில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்அங்ஜு இலக்கிய வகைமாதிரி ஹான் காலத்தில் அதிகமாகக் காணப்பட்ட இலக்கிய வகையாகும். இவ்வூரையானது "பாடலும் வாக்கியமும்" கொண்ட பொழிப்புரையாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் மொழி எளிதானது; இதன் கற்பனை, பூமியில் இருப்பவற்றுடன் இணைந்து காணப்படுகின்றது. "உயிர் ஆற்றல்", "வாழ்க்கை ஆற்றல்", "ஆன்மா" என்ற பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளான அண்டவியல் நம்பிக்கையுடன் ஹேசாங்கோங் உரையானது காணப்படுகின்றது. இது யின்-யாங் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பிரதியினை விளக்கியுள்ளது.

தாவ் தே ஜிங் “ஒன்று” என்று அழைப்பது, ஹேசாங்கோங்கைப் பொறுத்தமட்டில், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தொடர்ந்து வளர்ந்துகொண்டிருப்பதும் வெளிப்படுவதுமான ச்சி ஆற்றலின் வடிவமான தூய்மையானதையும் சக்திவாய்ந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றது. “நல்லொழுக்க”த்தினைக் கடைப்பிடித்தல், சுய-மெருகேற்றம் அடைதல், “ஒன்று என்பதைப் பாதுகாத்தல்”, முதலியவற்றை உரையானது விவரிக்கின்றது. கவனமிக்க உணவருந்தல், உடற்பயிற்சி செய்தல், சில வகையான தியானம் முதலியவை உரையில் உட்கிடக்கையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், பொதுவாக உரையானது சுய ஆசைகளின் அழிவினில் கவனம் செலுத்துகின்றது. “சான்றோ”ரின் அரசானது – (அனைத்துச் சீனச் சிந்தனைப் பள்ளிகளும் பயன்படுத்தும் ஒரு பொதுவான சொல். ஆனால் உரையில் ஒரு தனித்துவமான தாவோவியப் பொருளாக இச்சொல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது) – நல்லொழுக்கத்தின்மீதே அமைந்துள்ளது. மக்களை வதைக்கும் அரசுக்கொள்கைகளான அதீத வரி, கடுமையான தண்டனை முதலியவை தவிர்க்கப்படவேண்டும். இது “வெறுமை”, “செயல்படாமை” என்று லாவ்ஷிழ் அழைப்பதை ஆட்சியாளர் மனதில் நிறுத்துவதன் மூலம் தவிர்க்கப்பட முடியும் என்று விவரிப்பது இவ்வரையின் மிக முக்கியமான அடிப்படைக் கூறாகும்.

2.3.2. யான் சுன் உரை

இரண்டாவது முக்கியமான உரையானது லாவ்ஷிழ் ச்சிகுய் (Laozi zhigui) ஆகும். லாவ்ஷிழ் ச்சிகுய் என்பதற்கு லாவ்ஷிழ்வின் அடிப்படைச் சாரம் என்பது பொருள். இது ஹான் அரசமரபு ஆய்வாளர் யான் சுன் (பொ.ஆ.மு.83 முதல் பொ.ஆ. 0)ஆல் எழுதப்பட்டது. யான்னுடைய குடும்பப் பெயரானது சுவாஅங் ஆகும். ஆனால், கிழக்கு ஹான் அரசமரபின் பேரரசர் மிங் (57-75) உடைய தனிப்பட்ட பெயராக சுவாஅங் இருந்ததால், அப்பெயரினைப் பயன்படுத்தக்கூடாது எனச் சட்டமாக்கப்பட்டது.

அதனால் எழுத்தாவணங்களில் அதற்கு இணையாக யான் என்ற பெயர் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதன்மூலம் யான் சுன் என்று அறியப்பட்டார். யான் சுன் கற்றலும் நேர்மையும் கொண்டு சிறந்த ஒரு சான்றோனாகவும் பழம்பெரும் திறன்கள் கொண்ட ஒரு தெய்வீகவாதியாகவும் விதிவிலக்கான திறமைவாய்ந்த ஓர் ஆசிரியராகவும் மரபார்ந்த தரவுகளில் நினைவுபடுத்தப்படுகின்றார். புகழ்பெற்ற ஹான் கவிஞரும் தத்துவவியலாளருமான யாங் ச்சிஒங்(பொ.ஆ.மு. 53- பொ.ஆ.18) யான்னிடையே கல்வி கற்றார், யான்னைப் புகழ்ந்து பேசியுள்ளார்.

லாவ்ஷிழ் ச்சிகுய், இப்பொழுது முழுமையற்றதாய் உள்ளது; தற்போதைய தாவ் தே ஜிங்கின் பாடல்கள் 38-81 வரையில் உள்ள தேஜிங்கின் உரை மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன. ச்சிகுய்யின் சிறந்த பதிப்பானது தாவ்சங்(தாவ்சங் ச்மு யின்டே, தாவோவியத் தொகுப்பு, எண். 693, ஹார்வட்-யேன்சிங் சீனவியல் அட்டவணைத் தொகுப்பு, எண். 25) இல் காணப்படுகின்றது.

ஹேசாங்கோங் போன்று, யான் சுன் கூட ஹான் சிந்தனையின் யின்-யாங் அண்டவியல் கோட்பாட்டுப் பண்புகளைப் பின்தொடர்வதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால், ஹேசாங்கோங்கின் உரை போன்றில்லாமல், இவ்வுரையானது ஒருவர் ச்சி பெறுதல் அல்லது “நீண்ட வாழ்வு”க்கான செயலாக்கமுள்ள மெருகேற்றல் ஆகியவற்றை வளர்த்தெடுக்கும் ஒரு திட்டத்தை இவ்வுரை பரிந்துரைக்கவில்லை. இதன்மூலம் இவ்வுரையானது நீண்ட வாழ்விற்கான கருத்தினை மறுப்பதாகப் பொருளன்று. மாறாக, தாவ் “என்றென்றும் வாழ்தலும் இறக்காமல் இருத்தலும்” என்பதை அடையாளப்படுத்துகின்றது. இதன்மூலம் தாவ் மனிதன், “நீண்ட வாழ்வினை அனுபவிக்கின்றான்” என்பதோடு இது தொடர்புடையதாக உள்ளது. லாவ்ஷிழ்

“இயற்கைத்தன்மை”(சீரன்-ziran) என்ற சொல்லிற்கு எதிராக மேற்கொள்ளும் முயற்சியானது எதிர்-பொருளாகவும் தோல்விக்கான விதியாகவும் உள்ளது.

சீரன்னின் கருத்தாக்கம் யான் சுன்னின் உரையில் ஒரு முக்கியமான இடத்தினைப் பெற்றுள்ளது. இது தாவ்வின் இயல்பினை விவரிக்கின்றது. உலகு சீரன்னின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. மேலும், இது அறவியல் கருத்தாக்கத்தின் அலகாக உள்ளது. இயல்பான நிகழ்வுகளின் வழி தாவ்வின் செயல்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகள் இயங்குகின்றது. “சான்றோன்” இயற்கைத்தன்மையால் அவனுள் இருக்கும் தாவ்வைப் பின்பற்றுகிறான். நடைமுறையில் ஒருவரின் “மனதினைக் (xin)” கவனித்தல் என்பது பொருளாகிறது. அதனால் இது ஆசையால் அடிமைப்படுத்தப்படுவதில்லை. குறிப்பாக, சான்றோன் தாவ்விற்குப் “பதில்களாக” எளிமையாக இருத்தல், ஆசையற்று இருத்தல் முதலியவற்றைத் தந்தால், பொதுமக்கள் சான்றோனுக்குப் பதிலாக அவனிடம் பேரரசையும் ஒப்படைக்கச் செய்வார்கள் என்று ச்சிதுய் பரிந்துரைக்கின்றது. இத்தகைய வழியில், லாவ்ஷீழ் எல்லா மட்டங்களிலும் ஒழுங்கிற்கும் நல்லிணக்கத்திற்குமான ஒரு விரிவான கையேட்டினை வழங்குவதைக் காணலாம்.

2.3.3. ச்சிஅங்'இர் உரை

பண்டைய உரையான ச்சிஅங்'இர் உரையானது தாவ் தே ஜிங்கில் மதவியல் கருத்துகளை அதிகரிக்கச் செய்தது. இவ்வரையானது தாவ்வோவிய நூல்களின் அட்டவணையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. துன்ஹுஅங் சுவடிகளுக்கிடையில் இதன் ஒரு படியானது கண்டுபிடிக்கும் வரையில் இது குறித்து எவ்விதத் தகவல்களும் இல்லாமல் இருந்தது. இதன் சுவடிப்படியானது தற்போது பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் உள்ளது. இது பொ.ஆ. 500 வாக்கில் உருவாகியிருக்கலாம் என்று கூறப்படுகின்றது.

ச்சிஅங்'இர் சுவடி எதிர்பாராத விதமாக முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை; முதல் பகுதி மட்டும் எஞ்சியிருக்கிறது, தற்போதைய தாவ் தே ஜிங்கின் 3வது பாடலின் நடுவிலிருந்து தொடங்கி 37வது பாடலுடன் நிறைவுறுகிறது. ச்சிஅங்'இர் என்ற தலைப்பிற்கான பொருளானது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. தாவ்வின் பக்தியில் சுய-மெருகேற்றமும் அதன் கட்டளைகளுடன் கீழ்ப்படிதலும் இந்த வாழ்விலும் இதற்குப் பின்பும் எல்லையற்ற ஆசிர்வாதத்திற்கு உறுதிசெய்வன முதலியவற்றை இவ்வரை குறிப்பிடுகின்றது.

ச்சிஅங்'இர் உரை எவ்விதக் கேள்வியுமின்றி லாவ்ஷிழ்வின் தெய்வீக நிலையினை ஏற்றுக்கொள்கின்றது. யான் சுன், ஹேசாங்கோங் ஆகியோரின் உரையானது நேரடியாக அரசியல் மாற்றத்தின் விளைவுக்கான ஒரு நிலையினை முதன்மையாகக் கொள்ளும்போது, ச்சிஅங்'இர் தாவ்க்காக நாடிச்செல்லப் பெரும் வாசகர்களைப் பங்கேற்க அழைக்கின்றது. மேலும் ஆன்மீகம், அறக் கொள்கைகள் மூலம் தாவ்வுடன் ஒற்றுமையினை அடைய அழைக்கின்றது. “ஒரு மாசில்லா ஆயுட்காலத்துடன் தெய்வீகமாக இருத்தல்” என்பது சாத்தியம் எனப் போதிக்கின்றது. தியானம், மற்ற பயிற்சிகள்மூலம் “நீண்ட வாழ்வு” அடைவதற்கு ஒருவரின் உயிர் ச்சி-ஆற்றல் முக்கியக்கூறாக உள்ளது என்கின்றது. மேலும் சாதாரணமான இருத்தலின் குற்றமில்லாத, ஏதுமற்ற ஓர் ஆன்மீக உடலானது இறுதிநிலையில் உருவாகும் என்கின்றது.

எப்படியாயினும், ஆன்மீகக் கொள்கைகள் என்பவை பற்றாக்குறையானவை; அறத் தகுதியின் உருவாக்கமும் இணையான முக்கியத்துவம் உடையது. பிந்தைய தாவோவியத் தரவுகள் ச்சிஅங்'இர்ரின் “ஒன்பது கட்டளைக”ளைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் ச்சிஅங்'இர்ரின் “இருபத்தேழு கட்டளைகள்” என்றறியப்படுகின்ற ஒரு நீண்ட

தொகுப்பும் காணப்படுகின்றது. இவை அமைதியாக இருத்தல், ஒப்படைத்தல் போன்ற பொதுவான நேர்மறையான முயற்சிகளையும் குறிப்பாகக் குறுக்கீடுகளுக்கு எதிரான பொறாமை, கொலை, மற்ற அறநெறிக்கெட்ட நடத்தைகளின் செயல்கள் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியதாக உள்ளன. மனித உடலை ஒரு குளத்திலுள்ள சுவர்களாக நினைத்தால், அதிலுள்ள தண்ணீர் ச்சி-ஆற்றலின் சாரமாகும். நீரின் ஆதாரமாக விளங்குபவை நல்ல செயல்களாகும். ச்சிஅங்'இர் உரையானது ஒருவரிடம் உள்ள குறைபாடானது பேரழிவுமிக்க விளைவுகளுக்குக் கொண்டுசெல்லும் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

2.3.4. வாங் பி உரை

வாங் பி(226-249) “(தாவ்) ஆழ்ந்தஅறிவு அல்லது மறைஞானத்தினைக் கற்ற”(xuanxue)லின் இயக்கத்தின் நினைவுக்கூரத்தக்க தலைவர்களில் ஒருவராவார். இவரின் உரையானது வேய் காலத்தில் (220-265) முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. மேலும், இவ்வரை ஆறாம் நூற்றாண்டில் சிறப்புமிக்க சீன அறிவுஜீவிகளினால் அதிகாரம் செலுத்தப்பட்டது. இவர்கள் தாவ்வின் மறைஞானத்தினையும் ஆழ்ந்த தன்மையினையும் பரிந்துரைத்தனர். இவ்வறிவுஜீவிகளின் இயக்கமானது சில மேற்கத்திய தரவுகளில் பொருத்தமற்ற தன்மையில் “நவ-தாவோயிசம்” என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. இது தாவ்வின் “உண்மை”யான பொருளினைக் கண்டுகொள்வதற்கு அதன்முயற்சியில் உள்ள ஒரு பரந்த தத்தவவார்த்த ஐக்கிய முன்னணியைக் குறிக்கின்றது. இவ்வியக்கமானது ஒருபடித்தான, பாகுபடு அல்லது குறுங்குழுவாத பள்ளி அல்ல. தாவ்வின் அழிவினை அவர்கள் பார்த்து எச்சரித்தனர், அந்நாளின் செல்வாக்குமிக்க அறிவுஜீவிகள் செவ்வியல் பாரம்பரியத்தைச் சுத்தம்செய்து மீள்விளக்கத்திற்காக முன்னெடுத்தனர்.

அவர்கள் கன்பூசியச் செவ்வியல்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை. ஆனால் “மூன்று ஆழ்ந்தவை” (sanxuan) என்று குறிப்பிடப்படும் யிஜிங், லாவ்ஷிழ், சுவாங்ட்சு ஆகிவற்றிலிருந்து குறிப்பாக உத்வேகத்தினைப் பெற்றிருந்தனர். அதனால் தாவ்வின் மறைஞானத்தினைத் திறப்பதற்கான மூன்று முக்கிய எழுத்துகள் என்று இவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. வாங் பி குறைந்த வாழ்வினைக் கொண்டிருந்தாலும் தன்னளவில் தனித்துவமாக தாவ் தே ஜிங்கிற்கும் யிஜிங்கிற்கும் ஒரு திறமிக்க விளக்கவியலாளராகத் திகழ்ந்துள்ளார் என்று கூறப்படுகின்றது.

வாங் பியைப் பொறுத்தமட்டில், தாவ் என்பது உண்மையில் “பத்தாயிரம் பொருட்க”ளின் “தொடக்கம்” ஆகும். எப்படியாயினும் ஹேசாங்கோங் அல்லது ச்சிஅங்’இர் போன்றில்லாமல், இவர் படைப்புச் செயல்பாட்டின்மீது ஓர் அண்டவியல் அல்லது மதவியல் விளக்கத்தினைப் பின்பற்றவில்லை. மாறாக, வாங் படைப்பின் தர்க்கம் என்று அழைக்கப்படுவதுடன் அதிக அக்கறை செலுத்தியுள்ளார் என்று தோன்றுகின்றது.

பிற்காலத் தரவுகளில் வாங் பி சுட்டிக்காட்டியுள்ள லி(கொள்கைகள்) எனும் கருத்தாக்கத்திற்காக அதிகமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றார். இந்த லி கருத்தாக்கமானது தத்துவார்த்த முறைமையின் முதல் நீட்டிப்பாகும். தாவ் ஆட்சியில், கொள்கைகள் “இயற்கைத்தன்மை”(ziran)யினாலும் “செயல்பாடாமை”(wu)யினாலும் வகுக்கப்பட்டிருக்கும். வாங் பி, ச்சிரன் என்பதை “ஓர் இறுதிநிலையின் வெளிப்பாடு” என்று வரையறுக்கின்றார். இக்கருத்தானது, யான் சுன்னின் தாக்கத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். செயல்பாடாமை இயற்கைத்தன்மையின் பொருளினைச் செயல்முறையில் விளக்க உதவுவாக உள்ளது. அறவிதிகளில், ஆசைகளின் ஆணைகளிலிருந்து விடுதலை என்னும் அர்த்தப்பாட்டில்

செயல்பாடாமையினை வாங் பி காண்கிறார். இந்த வரையறை சுய-மெருகேற்றத்தின் இலக்கிற்கு மட்டுமில்லாது அரசாங்கத்திற்கும் பொருந்தக்கூடியது. வாங் பியின் லாவ்ஷ்ழ் உரையானது ஆசியா, மேற்கு ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் தாவ் தே ஜிங்கின் நவீன விளக்கங்களின்மீது ஒரு தடித்த தாக்கத்தினைச் செலுத்தியுள்ளது.

இந்த நான்கு உரைகளுக்கிடையில், ஹேசாங்கோங்கின் லாவ்ஷ்ழ் ச்சாங்ஜு மரபார்ந்த சீனாவில், குறைந்தபட்சம் சாங் அரசமரபுவரையில் புகழ்வாய்ந்த இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. ஒரு நீண்ட காலத்திற்கு, வாங் பியின் பணியானது தொடர்ந்து ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. தாவோவிய மதத்தில் உள்ள இடங்களில் அதிகாரமிக்க இடத்தினை ஹேசாங்கோங் உரையானது கொண்டிருக்கின்றது. தாவோவிய மதத்தில் தாவ் தே ஜிங்கிற்கே இரண்டாது இடம்தான் தரப்பட்டுள்ளது.

3. தாவ் தே ஜிங்கின் சமூகப் பின்புலம்

தாவ் தே ஜிங் எழுதிய லாவ்ஷ்ழ்வின் காலம் குறித்தும் தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவல் உருவாக்கத்தின் பின்புலத்தினைக் குறித்தும் நோக்கும்போது பின்வரும் விடயங்கள் புலனாகின்றன.

1. லாவ்ஷ்ழ்வின் காலம் பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.
2. தாவ் தே ஜிங் என்னும் தற்காலத்திய பனுவலின் முழுமையான வடிவம், அது தோன்றிய காலத்திலிருந்து இரண்டு நூற்றாண்டுகளை எடுத்துக் கொண்டது.
3. இவ்விரண்டு நூற்றாண்டுகளில் பல்வேறு இடைச்செருகல்களுக்கும் உள்ளாகியிருந்திருக்கின்றது. எனவே பனுவல் உருவாக்கக் காலத்தினைச்

சார்ந்த சமூக-அரசியல்சார் சிக்கல்களும் இதில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன எனலாம்.

4. தாவ் தே ஜிங் நூலில் காணப்படும் தாவ், தே, யின்-யாங் கோட்பாடு முதலியவை இந்நூலினை எழுதிய லாவ்ஷிழ்வின் காலத்திற்கு முன்னரே இருந்துள்ளன. குறிப்பாக தே என்னும் கருத்தாக்கம் மேற்கு செள ஆட்சியில் தோற்றம் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இத்துடன் இடைச்செருகல்களின்போது பண்டைய வாய்மொழி மரபுகளில் காணப்பட்ட வாசகங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட கருத்துகளின்வழி தாவ் தே ஜிங் என்னும் நூலிற்கான சமூகப் பின்புலம் குறித்து நோக்கும்போது அப்பனுவலானது கிட்டதட்ட ஐந்து நூற்றாண்டு காலக்கட்டச் சிக்கற்பாடுகளுக்கு ஏதேனும் ஒருவகையில் முகம்கொடுத்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. அதன்வழி லாவ்ஷிழ்வினை மையமாகக் கொண்ட காலத்தின் முன்னர் பின்னர் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் அதன் சமூகப் பின்புலமாக அமைகின்றன.

இந்த ஐந்து ஆண்டுகள் என்பது சீனச் சமூக அசைவியக்கமானது மாறுபடும் காலமாக உள்ளது. தொடக்கக் கால அரசமரபான செள அரசமரபின் விழ்ச்சியும் பல்வேறு வட்டார அரசுகளின் தோற்றமும் பேரரசின் உருவாக்கமும் இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்தவையாக உள்ளன. வரலாற்றுரீதியில் மாறுபடு காலம் என்பது சமூகத்தில் எழுகின்ற முக்கியமான சிக்கற்பாடுகளுக்கான பதில்களாக புதிய சிந்தனையும் இதன்விளைவாக புதிய சமூக அமைப்பிற்கான விதையின் தோற்றமும் நிகழும் காலமாக அமைகின்றது. இத்தகைய தன்மையின் ஒரு விளைபொருளாகவே தாவ் தே ஜிங்கும் காணப்படுகின்றது. இக்காலக்கட்டத்தில் மேற்கு செள அரசாங்கத்தின் விழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவ்வீழ்ச்சியானது பல அரசுகளின் போட்டியினை உருவாக்கியது.

அதனால் வட்டாரங்களை மையமாகக் கொண்டு பல புதிய அரசுகள் உருவாகின. இவற்றிற்கிடையில் தொடர்ச்சியான போர்கள் நிகழ்ந்தவண்ணம் இருந்தன. இப்போர்களின்மூலம் சிறுசிறு அரசுகள் இணைத்து ஏழு வலிமைமிக்க அரசுகளாக மாறின. இதனைப் போரிடும் அரசுகள் காலம் என்று அழைத்தனர். இக்காலக்கட்டத்தில் சுயமான அரசுகளாகவும் நிர்வாகங்களும் அரசுகள் மாற்றமடைந்திருந்தன. இதன்வழி நகரப்பெருக்கமும் தொழில்வளர்ச்சியும் விவசாயத்தில் மாற்றங்களும் பெருகியிருந்தன. போரிடும் அரசுகள் காலத்திற்கு முன்னமே தத்துவப் பள்ளிகள் உதயமாகியிருந்தன. கன்பூசியசு, அதன் வளர்ச்சி, தத்துவங்கள் அரசு உருவாக்கத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், கன்பூசியசுக்கு மாற்றாகவும் எதிராகவும் இருந்த தாவோவிய மரபு முதலியவை தத்துவப் பள்ளிகளைத் தீர்மானித்தன. ஓர் அரசின் ஆட்சி நடத்துவதற்கான நிபுணத்துவத்திற்குத் தத்துவவாதிகளின் பங்கு இன்றியமையாததாக மாறியது. ஆட்சிநிபுணன் என்பவன் தத்துவவாதியாகவும் தத்துவவாதி ஓர் ஆட்சிநிபுணனாகவும் மாறும் தன்மை இக்காலக்கட்டத்தில் உருவானது. இதனை லி பெங் 'ஆட்சிநிபுணன் என்னும் தத்துவவாதி' என்றும் வரையறுக்கின்றார். இதன் வெளிப்படையான எடுத்துக்காட்டாக அவர் சுட்டுவது 'கன்பூசியசு' ஆகும். அவர் இக்காலக்கட்டத்தின் தன்மையினைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

கன்பூசியசு பிறந்த காலமான பொ.ஆ.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து போரிடும் அரசுகள் காலத்தின் இறுதி பகுதி (பொ.ஆ.மு. 221) வரையிலான காலத்தினைத் 'தத்துவவாதிகளின் காலம்' என்று அழைக்கின்றனர். இருப்பினும் இக்காலக்கட்டத்தில் வட்டார அரசுகளுக்கிடையில் முடிவில்லாத போர் முரண்பாடுகள்

மையங்கொண்டிருந்ததும், இதற்குமுன்பில்லாத அறிவுசார் வளர்ச்சியானது 'ஷி' (Shi) என்னும் தன்மையில் மையத்திற்கு வந்ததும் இணைந்தே நிகழ்ந்துள்ளன.

இந்த 'ஷி' என்பவர்கள் தங்களது எழுத்துகளை அமைப்பார்ந்த முறையில் வளர்த்தெடுப்பதற்கான தகுதியினைப் பெற்றிருந்தனர். அதாவது ஒரு மையக் குழுவால் பொதுவாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பனுவல்களை உருவாக்கும் தகுதியினைப் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் உருவாக்கும் பனுவல்களின் அடிப்படையிலேயே அரசாங்கத் தேர்வுகள் நடைபெற்றன. தங்களது சீடர்களுக்குத் தனிப்பட்டமுறையில் கல்வியினைக் கற்பிப்பதன்மூலமாக அவர்களைத் தேர்ச்சியடையச் செய்யும் தன்மையினை அத்தகுதியானது கொடுத்தது. இதனால் வரலாறு அவர்களைத் தத்துவவாதிகளாக நினைவில் கொண்டுள்ளது. அடிப்படையான தத்துவவார்த்த கருத்துகள் சீனத்தின் அறிவார்ந்த வாழ்வின் ஆதிக்கமானது பின் வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் கால ஆசிரியர்களிலிருந்து வளர்த்தெடுக்கப்பட்டன. இது சீன நாகரிகத்தின் வரையறுக்கும் கூறுகளை அடுத்த இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்குக் கொண்டிருந்தது(2013:140).

இக்காலக்கட்டத்தில் தொடர்ச்சியாய் நிகழ்ந்த போர்கள் 'ஷி' என்னும் தகுதி வாய்ந்த மனிதர்களை உருவாக்கியிருந்தது. இத்துடன் லி பெங் மேற்கு சௌ அரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் எந்தவோர் அரசும் நீண்டகாலம் ஆட்சி செலுத்தாதது ஏன் என்ற கேள்வியினைப் பண்டைய தத்துவவாதிகள் எழுப்பினார்கள் என்கின்றார். அதற்கான விடையே அவர்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு என்று பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

சௌ அரசின் வீழ்ச்சியிலிருந்து புதிய அரசியல்சார் அரசுகள் முறையான அதிகார விதிகளின் அடிப்படையில் உதயமாயின. இது எந்த ஒரு வெற்றியாளரும் சௌ இல்லத்தினை வெற்றிக்கொள்வதைக் குறிக்கிறது, அப்படிச் செய்வதன்மூலம் இலாபகரமான அரசியல் இலாபத்தினைப் பெறுகின்றனர். இதன்மூலம் வானகத்தின் ஆணை அவர்களுக்கு அதன் விளைவினையும் அளிக்கின்றது. ஆனால் அரசியல் எதார்த்தம், எந்தவொரு வட்டார அரசும் இராணுவ மேலாண்மையினை ஒரு நூற்றாண்டிற்கு மேல் வைத்துக்கொள்ளமுடிவதில்லை. (சாதாரணமாக இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைகளில் நீடிக்க முடிவதில்லை)

இதன் சம்மந்தமாக, கன்பூசியனிசம், தாவோயிசம், மோஹிசம், சட்டவாதம் மற்றும் பல தத்துவார்த்த மரபுகள் வேறுபட்ட வழிகளில் கோட்பாட்டுமயமாக்கி ஒரு மாறுப்பட்ட கருத்தியல் தளத்தில் இந்த குழப்பத்திற்குப் பதிலினை அளிக்கின்றன. எல்லாத் தத்துவாதிகளும் தங்களது காலத்துச் சிந்தனைகளில் சௌ அரச இல்லம் வானகத்தின் நன்மைக்கு வழங்கிய சத்தியமான இணக்கமான சமூக விதிகளை மீட்டெடுப்பதை ஓர் இயல்பான சிந்தனையாகக் கொண்டுள்ளன. எவ்வாறு அடைவது என்பதில் மட்டும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. பண்டைய சீனத் தத்துவத்தின் ஒரு பொதுவான நிலையாக இந்தத் தன்மையானது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உலகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் முறையானது தத்துவமாகும். மாறாக, கிரேக்கத் தத்துவத்தில் தொடர்ந்து காணப்படும் வழக்கமான மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையிலான உறவினை விசாரிப்பது அல்ல. இயற்கைத் தத்துவம் கூட பிற்காலத்தில் முழுக்க இயற்கை உலகினை மட்டுமல்லாது சுஉ யான் (பொ.ஆ.மு. 305-240) கொள்ளையானது

மனித உலகு மற்றும் அவர்களின் வரலாற்றின்மீது அக்கறையினைச் செலுத்தியது(2013:144).

மேற்கண்ட இக்கூற்றின்மூலம் அக்காலத்தைய தத்துவங்கள் தங்களது காலத்தின் சமூகச் சிக்கற்பாடுகளுக்கு என்ன காரணம் என்பதில் ஆழமாகச் சிந்தித்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது. தாவோ நெறியானது தனது காலத்திற்கு முன்பு இருந்த சமூகத்தின் இயல்புகளைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்ததை சீனாவில் தத்துவம் என்னும் நூலினை எழுதிய ராமகிருஷ்ணா பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

போரிடும் அரசுகளின் காலம் தத்துவங்கள் செழித்தோங்கிய காலமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்காலத்தில் சிற்றரசர்களிடையே தொடர்ச்சியான போர்கள் நடைபெற்றன. இத்துடன் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் மற்றும் சமூகஎழுச்சிகளும் நடைபெற்றன. இதன்பின்னணியில் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சரியத்தொடங்கிய தொல்-நிலப்பிரபுத்துவம் (Proto-Feudalism) ஒட்டுமொத்தமாக இக்காலக்கட்டத்தில் அழிந்தது. அவ்விடத்தில் முற்றுமுழுதான திடமான நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறை உருவானது. இது அடுத்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்வரை நீடித்திருந்தது. தொல்-நிலப்பிரபுத்துவமும் அதன் முன்னோடிகளும் அழிக்கமுடியாத நினைவுகளை மக்கள்மனதில் விட்டுச்சென்றனர். அந்த நினைவுகள் அடுத்த சில நூற்றாண்டுகள்வரை நீடித்திருந்தன. பின்னர் வந்த காலங்களை உணர்வதற்கும் எவ்வாறு இத்தகைய மாற்றங்கள் உருவானதென அறிவதற்கும் ஓர் அதிர்ச்சி தரக்கூடிய அடையாளமாக இருந்தன. இந்த நினைவுகள் மற்றும் மாற்றத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளாத உறுதியான எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் தடயங்களும் தாவோநெறியில் பிரதிபலிக்கின்றன (1991:6).

தாவோ நெறியானது தொல்-நிலப்பிரபுத்துவத் தன்மைகளை ஒருபுறத்தில் சேகரித்து வைத்திருந்தும் மற்றொரு புறத்தில் அதன்காலச் சிக்களுக்கும் முகம் கொடுத்தும் இருந்துள்ளது. குறிப்பாக தாவ் தே ஜிங் எத்தகைய சமூகப் பின்புலத்திலிருந்து தன்னை வருவித்துக் கொள்கின்றது என்பதை ரென் ஜியு பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

வசந்தம், இலையுதிர் காலத்தின் முடிவில் தோன்றிய அடிமைமுறை அழிந்து சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டபோது லாவ்ஷிழ்வின் சிந்தனை தோன்றியது எனலாம். வரிச் சீர்திருத்தம், அடிமை வைத்திருக்கும் அமைப்பிலிருந்து நிலவுடைமை அமைப்பிற்கான ஒரு மாற்றத்தினைக் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு புதிய அதிகார அமைப்பு ஒரு வர்க்கத்தின் எழுச்சியுடன் வடிவமைக்கப்பட்டது. அது பிரபுத்துவத் தன்மையில் இல்லாமல் மேட்டுக்குடித் தன்மையில் இருந்தது. அதன்படி, அதிகார வர்க்க ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் சட்டத்தின் வெளிப்பாட்டுத் தன்மையும் மாற்றம் பெற்றது. எ.கா., தண்டனைக் குறிப்புகள், புத்தகங்களிலும் வெண்கலப் பாத்திரங்களிலும் வெளிப்பட்டன. காலாவதியான சமூகக் கருத்துகளும் விதிமுறைகளும் மாற்றம் கொண்டன. மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்குமான உறவுநிலையும் தந்தைக்கும் மகனுக்குமான உறவுநிலையும் உடைந்து விழுந்தன. அரசர்கள் தனது மந்திரிகளாலும் தந்தைமார்கள் தனது மகன்களாலும் கொல்லப்பட்டனர். அதற்கு முன்பிருந்த கட்டுப்படுத்தும் சக்தி (Providence) என்னும் கருத்தாக்கம் இக்காலக்கட்டத்தில் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இத்துடன் மக்கள் தடையற்ற அளவில் வானகத்திற்குச் செல்வதற்குத் தொடங்கினர். இத்தகைய அனைத்து மாற்றங்களும் அடிமை வைத்திருக்கும் அமைப்பு உடைந்து நிலமானிய அமைப்பு உதயமானதைக் காண்பிக்கிறது.

எனவே, லாவ்ஷிழ் தனது கருத்துகளை 'மனித நேயம், அறம்' மற்றும் சட்டங்கள் எதிர்ப்பு முதலியவற்றிற்குப் பின்னால் உருவாக்கி இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். லாவ்ஷிழ்வின் கருத்தாக்கமான வானகத்தினுடைய தாவ் (Heaven's Tao) (லாவ்ஷிழ்வினுடைய தத்துவத்தின் அடிப்படைத் பகுதி) லாவ்ஷிழ்வின் சொந்தச் சிந்தனை அமைப்புப் பின்னணியிலிருந்து தோன்றியது. 'ஒரு சிறிய மாகாணத்தின் சிதறியுள்ள மக்களின்' அரசியல் கொள்கை அவரின் சொந்தத்தன்மைக்கு நெருக்கமாக இருந்தது. அதனால் அவர் காலச் சிந்தனைப்புலங்களில் காணப்படும் தன்மைகளுக்கேற்ப அவர்களுக்கே உரித்தான பார்வையிலிருந்து லாவ்ஷிழ் சிந்தித்துள்ளார்(1995:10-11).

இவரின் கூற்றிலிருந்து இக்காலக்கட்டம் என்பது அடிமைமுறை ஒழிந்து நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பானது உருவாக்கம் கொண்டிருந்ததை வெளிப்படுத்துவதாக அறியமுடிகின்றது. பின்-வசந்தம், இலையுதிர் காலத்தில் உடைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் ஒரு சமூக மாற்றத்தினை வழிநடத்தியது எனலாம். இதன்மூலம் தொடர்ச்சியாக அரசுகள் உதயமாயின அல்லது வீழ்ந்தன. இதனால் மக்களின் சமூகநிலைகளிலும் தொடர்ச்சியான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இத்தகைய தன்மையில் லாவ்ஷிழ்வின் தத்துவார்த்தக் கோட்பாடுகளுக்கும் சமூக இயங்குநிலைகளுக்கும் இடையில் ஒரு பிணைப்புக் காணப்பட்டதை ரென் ஜியு பின்வருமாறு எடுத்துரைகின்றார்,

ஓர் உண்மையான வரலாற்றாளனாக லாவ்ஷிழ் "அரசுகள் நிலையான இறையாண்மையினைக் கொண்டிருக்காததும் முடியாட்சியாளர்களும் அமைச்சர்களும் நிலையான நிலைமையினைக் கொண்டிருக்காததும்" உள்ளிட்ட பல்வேறு நிகழ்வுகளுக்குச் சாட்சியாக இருந்தார். மறுபுறத்தில் அவர், இயற்கை அறிவியலின் அறிவிலிருந்து அவர் காலக்கட்டத்தின் ஒரு கருத்தினை

வருவித்தார். அது இயற்கை நிலையான இயக்கத்தில் உள்ளது; மனித சக்தியின் துணையில்லாமல் உள்ளது; உலகின் பொதுவான வேர்கள் எங்கும் தாள் பரவியுள்ளது. அந்தத் தாள் “முடிவில்லாத வட்டவடிவில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது”, “அது சார்ந்திருக்க வெளிப்புறத்தில் எதுவுமில்லை”. அவரைப் பொறுத்தவரை, தாள்விலிருந்து உருவான வானகம், பூமி, அனைத்துப் பொருட்களும் மாற்றத்திற்குள்ளானவை; “வானகம் கடுமையான வலிமையினைத் தொடர்ந்திருந்தால் பூமி தொடர்ந்து நீடித்திருக்க முடியாது”. இதனால், லாவ்ஷ்ட்வினுடைய இயங்கியல் சிந்தனை அவர்காலத்திய சிறந்த சமூக மாற்றத்தின் புறவய இயக்கவியலின் வெளிப்பாடாக உள்ளது(1995:14).

மேற்கண்ட இவரின் கூற்றானது நேரடியாக தாள் தே ஜிங்கின் மையமாகக் கோட்பாட்டிற்கும் அக்காலக்கட்டத்தின் சமூக நிலைமைகளுக்கும் இடையிலான உறவினைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் இரும்பின் பயன்பாடானது அதிகரித்தது. இது நேரடியாக உற்பத்திச் சக்திகளை அதிகரிக்கச் செய்தது. அதன்மூலம் விவசாயம், கைவினைப் பொருட்களின் உற்பத்தி முறைகளில் மாற்றங்களும் புதிய முறைகளும் உருவாகின. இத்தகைய தன்மையானது நிலத்தின்மீதான தனியுடைமைத் தன்மையினை உருவாக்கியது. இது நேரடியாக வர்க்க உறவுகளில் கடுமையான மாற்றங்களை உருவாக்கியது எனலாம். இத்தகைய அரசியல் – பொருளாதார மாற்றங்கள் கருத்தியல் தளங்களில் எதிரொலித்ததன் விளைவாகத் தோன்றியதே தாவோநெறி எனலாம். இத்தகைய தன்மையில் தாள் தே ஜிங்கின் சமூகப் பின்புலமானது அமைந்துள்ளது.

4. தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவ ஊற்றுகள்

தாவ் தே ஜிங் என்பது இயல்பாகவே பல அர்த்தங்களைக் கொண்ட பனுவலாக உள்ளது. இதனைப் பன்முக விளக்கங்களுக்கு வழிவிடுவது என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதன் தத்துவ ஊற்றுகளைச் சீனச்சமூகத்தின் பண்டைய தொல்-சமூக மரபுகளிலிருந்து வருவித்துக் கொண்டதும் இதற்கான முக்கியக் காரணங்களுள் ஒன்று. தாவ் தே ஜிங் என்பதற்குள் மையமான கருத்தாக்கத் தொகுதிகளான தாவ், தே (நல்லொழுக்கம்), ச்ரன் (இயற்கைத்தன்மை), வூவேய் (செயல்பாடாமை), இருத்தலின்மை, யிங்-யாங் கோட்பாடு முதலியவை காணப்படுகின்றன. லாவ்ஷிழ் எதாவது புதிதானதை வழங்கும்போது மற்ற பண்டைய சீனத் தத்துவப் பிரதிகளின் பின்புலக் கருத்துகளையும் ஊகங்களையும் பகிர்ந்துகொள்வதைக் ஊகித்தறிவது தேவையானதாகத் தோன்றுகின்றது என்று அலன் சான் குறிப்பிடுவதையும் இவ்விடத்தில் இணைத்து நோக்குதல் வேண்டும்.

4.1. தாவ்வும் தேயும்(நல்லொழுக்கம்)

தாவ் என்னும் சொல்லின் வேர் அல்லது இதன் வடிவமானது ஒரு வழி அல்லது ஒரு வழியினை நோக்கிச் செல்லுதல் என்பதைப் பரிந்துரைக்கின்றது. பெரும்பாலான உரையாசிரியர்கள் தாவ் என்பதற்கு “வழி” என்று மொழிபெயர்ப்பதை ஏற்கின்றனர். பண்டைய சீன இலக்கியங்களில், தாவ் என்ற சொல்லானது பரந்துபட்ட தன்மையில் (அ) முழுமையான வழி, (ஆ) பரிந்துரைக்கப்படும் வழி, (இ) தண்ணீரின்வழி (ஈ) வானகத்தின் வழி என்ற பொருள்களுடன் தொடர்புடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. தாவ் தே ஜிங் நூலில் உள்ள ஐயாயிரம் சொற்களில் எழுபத்து நான்கு முறை ‘தாவ்’ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தாவ் தே ஜிங் நூலின்வழி அதில் காணப்படும் ‘தாவ்’ என்பதற்கு

ஐந்து தனித்துவமான பொருள்கள் காணப்படுவதாக ரென் ஜியு குறிப்பிடுகின்றார்.

அவை பின்வருமாறு,

1. வேறுபாடற்ற புராதான நிலை: அங்கே வேறுபடுத்திக் காணவியலாத இன்னும் முற்றுப்பெறாத ஒன்று இருந்தது (25); அப்பொருளைத் தாவ் என்று அழைப்பர். அது வரையறை வடிவம் அற்றது (21); தாவ் ஒருங்கிணைந்த ஒன்றிற்கான பிறப்பைக் கொடுக்கிறது (ஒன்று), அந்த ஒன்று தனக்குள் எதிரெதிரான இரண்டாகப் பிரிகிறது (இரண்டு), அந்த இரண்டும் மற்றொன்றிற்கான பிறப்பினைக் கொடுக்கிறது (மூன்று), புதிதாகப் பிறந்த மூன்றானது எண்ணற்ற பொருட்களை உற்பத்திச் செய்கிறது (42).

2. இயற்கையின் இயக்கம்: “இது ஏதுமற்ற வெளிப்புறத்தின் மீது சார்ந்துள்ளது, அயராது இயங்கும் ஒரு வட்டத்தில் இயங்குகிறது...” “உன்னதமான நகர்வுகள் தொலைவினை நோக்கி நகர்வதாகும், தொலைவிற்குத் திரும்புதல் என்பது உண்மையான இடத்திற்குத் திரும்புதல் (25)”.

3. தாவ் என்பது தொல்-பொருள்: “தாவ்க்கு எப்பொழுதும் பெயர் இல்லாமல் இருந்தது. எளிமையாக இருப்பதன் மூலம் சிறியதாகத் தோன்றினாலும் அது வானகத்தின் கீழே உள்ளவற்றை அடிபணியச் செய்யலாம் (32).

4. தாவ் என்பது மனிதக் கண்களுக்கும் மனிதப் புலன்உறுப்புகளுக்கும் புலப்படாதது: “நீ அதைப் பார்த்தாலும் அது தென்படுவதில்லை, அது வடிவமற்றது என்று அழைக்கிறோம். நீ அதைக் கேட்டாலும் அது கேட்பதில்லை, அது ஒலியில்லாதது என்று அழைக்கின்றோம். நீ அதைப்

பிடித்தாலும் அது பிடிபடுவதில்லை. அது அருவமானது என்று அழைக்கிறோம் (14)”.

5. தாவ் என்பது பொருட்களின் விதி: “வானகத்தின் வழி (தாவ்)... மனிதனின் வழி (தாவ்).”(77)

மேற்கண்ட விளக்கங்கள் தாவ் என்பதன் பண்புகள் எத்தகைய தன்மையிலானவை என்பதை விவரிப்பதாய் அமைந்துள்ளன. தாவ் என்ற கருத்தாக்கம் லாவ்ஷிழ்வின் தனிப்பட்ட கருத்தாக்கம் அல்ல. இது சீனத் தத்தவார்த்த சொல்லாடல்களில் ஒரு முக்கியமான சொல்லாகக் காணப்படுகின்றது. பண்டைய சீனத் தத்துவம் முழுவதும் இச்சொல்லானது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தாவ் தே ஜிங் நூலானது சீனாவில் நிலவிய மரபார்ந்த மத அதிகாரத்திலிருந்து உடைந்து ‘தாவ்’ என்ற ஒரு புதிய தளத்தினை உருவாக்கியது. தாவ் என்பது கடவுளைவிட மிக அதிக அதிகாரம் பெற்றதாகக் காணப்படுகின்றது. லாவ்ஷிழ் முன்னெடுத்த இந்த ‘தாவ்’ என்பது கடவுளின் உட்சபட்சத் தன்மைக்குப் பதிலாக ஆன்மா அல்லது பொருள் இவற்றில் எதுவென்று தெளிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. அதற்கு மாறாக ‘தாவ்’ என்பது எத்தகைய தன்மையிலானது என்பதைக் குறிப்பிடுவதில் அதிக கவனத்தினைச் செலுத்தியுள்ளார். தாவ் என்பது வெளிப்படுத்தமுடியாதது என்பதை முதல் பாடலில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது: “நிலைத்த”(நித்திய) தாவ் வரையறுக்கவோ விவரிக்கவோ முடியாதது; அது “பெயரற்றது” என்கின்றது. 14வது பாடல் தாவ் என்பது உருவமும் வடிவமும் அற்றது என விளக்குகின்றது. தாவ்வின் புலனுணர்ச்சியினைக் கடந்த தன்மையினை வெளிப்படுத்துகின்றது. பெயரற்றதும் உருவமற்றதுமான தாவ் என்பதை நேரடியாக எந்தப் பெயரினையும் உருவத்தினையும் அல்லது பொருளுக்குரிய மற்ற பண்புநலன்களையும் “கொண்டிருக்காமல்” காணப்படுகின்றது. உண்மையில், “தாவ்”

என்னும் சொல் அதனளவில் ஒரு குறியீட்டைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை – என்பதை லாவ்ஷ்ட், “எனக்கு அதன் பெயர் தெரியாது; நான் அதைத் தாவ் என்று வடித்துள்ளேன்”(பாடல்கள். 25, 34) என்று தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

லாவ்ஷ்ட் 53வது பாடல் குறிப்பிடுவதாவது, “சிறந்த தாவ் என்பது மிகவும் சமதளமானது (பயணம் செய்ய எளிதானது), ஆனால் மக்கள் வேறு ‘சிறுவழி’களை எடுக்கவே விரும்புகின்றனர்”. நேரடியான பொருளில் தாவ் என்பது ஒரு வழி, இது மைய வழியிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒரு ‘சிறுவழி’ என்பதற்கு மாறுபட்ட ஒன்று. இவ்விடத்தில் இது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் எவ்வாறு இது ஒரு உருவகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதையும் காணமுடிகின்றது. இதில் தாவ் என்பதற்கான அறவியல் அறிவானது இதில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது.

தாவ் தே ஜிங்கில், தாவ் என்பது எல்லாப் பொருட்களுக்குமான “தொடக்கம்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது (பாடல்கள். 1, 25). “தாவ் ஒன்றை உருவாக்கின்றது; அவ்வொன்று இரண்டை உருவாக்கின்றது; அவ்விரண்டு மூன்றை உருவாக்கின்றது; அம்மூன்று பத்தாயிரம் பொருட்களை உருவாக்கின்றது” (பாடல் 42). இவ்வரிகள் உலகம் குறித்த தோற்றத்தினை விவரிப்பதாக அமைந்திருக்கின்றன. இதனைக் குறித்து ஆராய்ந்த மைக்கில் லாபார்கியு ஹேசாங்கோங், வாங் பி ஆகியோரின் உரைகளின்வழி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

இக்குறிப்பிட்ட வரிகளில் காலத்தினையோ அல்லது எண்ணிக்கைகள் குறித்த எழுத்துகளின் கூட்டையோ குறிப்பிடவில்லை – இது குறிப்பிடும் “ஒன்று”, “இரண்டை” உருவாக்கியது அல்லது உருவாக்குகின்றது, இதில் “இரண்டு” என்பது இரண்டு மற்ற பொருட்களைக் குறிக்கின்றதா? என்பது தெரியவில்லை.

மரபார்ந்த சீனாவின் ஆதிக்க விளக்கவியலானது தாவ் அசலான, வேறுபடுத்தமுடியாத, ச்சி-ஆற்றலின் சாரமான, “ஒன்றின்” மூலாதாரத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது, இது யின்-யாங் என்ற அண்ட ஆற்றல்களை உருவாக்குகின்றது. “இலகுவான” மிகவும் அரிதான யாங் ஆற்றல்மூலம் வானகம் உருவானது, “கடினமான” யின் திடப்பொருட்கள் பூமியாக மாறின. மேலும் ஒரு இரண்டின் “கலத்தல்” ஒரு “இயைந்த” ச்சி-ஆற்றலை உருவாக்கின. அது மனித இனமாக வியாபித்தது. இது ஹேசாங்கோங் உரையின் சாரமான வாசிப்பாகும்.

போரிடும் அரசுகள் காலத்திலிருந்த அண்டவியல் குறித்த ஆர்வத்தின் ஒளியில், அண்டவியல் வாசிப்பானது ஒருவேளை சுலபமாக இருக்கலாம், ஆனால் கூடவே லாவ்ஷிழ் ஓர் இருப்பியல் விளக்கவியலினை லாவ்ஷிழ் திறந்து வைக்கின்றார். இரண்டும் தத்துவத்தின் அடிநாதம். ஒருநிலையில், இருப்பியல் வாசிப்பு யின் – யாங் அண்டவியல் ச்சி-சார்ந்து இணைந்து இருக்கலாம் என்றாலும் லாவ்ஷிழ் அறவியலின் விளக்கத்தில் குறிப்பிட்ட விலகுதல் இதில் காணப்படுகின்றது. வாங் பி உரையில் “தாவ்”வின் உருவகம் ‘இருத்தலின்மை’யுடன் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இது எல்லாமும் ஒரு முற்றான “தொடக்க”த்திலிருந்து பெறப்பட்டவை என்பதைக் காண்பிக்கின்றது, மற்றொரு சொல்லில், ஒரு வழியிலிருந்து தொடங்குவதைப் போன்றது ஆகும். இது ஒரு பின்பற்றவேண்டிய ஒரு வழியினைப் பரிந்துரைக்கின்றது. அது லாவ்ஷிழ்வின் அறவியல் தன்மையினை வெளிக்கொணருகின்றது(1992:190).

தாவ் தே ஜிங் நூலில் தாவ், தே ஆகிய இரண்டுடனும் இணைந்துள்ளது. தாவ் போன்று தேவும் ஒரு பொதுவான கருத்தாக்கமாகப் பல்விளக்கங்களுக்கு வழிவிடுகின்றது. லாவ்ஷிழ், தொடர் முயற்சியின்மூலம் எந்த அற இலக்கினை அடைவதற்கும் எதிரான

ஓர் “உயர்ந்த” தேயினை பரிந்துரைப்பதைக் காணலாம் (பாடல்38). தே (நல்லொழுக்கம்) என்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் எழுத்தானது “பெறுதல்” அல்லது “அடைதல்” என்ற பொருளினையும் குறிக்கின்றது. இதனால் தே என்பது ஒருவர் தாவ்விலிருந்து என்ன “அடைகின்றார்” என்பதையும் குறிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. “நல்லொழுக்க”த்தினால் ஒரு உள்ளுறைந்த ஆற்றல்மூலம் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் அது என்னவாக இருக்கின்றதோ அவ்வாறே அது உருவாகின்றது. இத்தன்மையில், லாவ்ஷிழ்வின் தேவானது எல்லா உயிர்களுக்கும் ஊட்டமாக உள்ளது. லாவ்ஷிழ் என்பது மனித உயிர்களிடத்தில் இயல்பாக எது உண்மையானது என்பதைப் புரிந்துகொண்டால் மட்டுமே ஒருவர் தாவ்விலிருந்து தேயினால் “நல்லொழுக்கம்” “அடைதல்” என்பது முடியும்.

4.2. இயற்கைத்தன்மையும் செயல்படாமையும்

சீரன் என்பது “இயற்கைத்தன்மை”, “சுய இயக்கம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது, இவை தே என்ற கருத்தாக்கத்தினைக் கட்டமைக்கின்றன. அதாவது தாவ்வின் ஆற்றல் இயற்கையில் வெளிப்படுத்துவதைக் கண்டுகொள்வதில் மட்டுமல்லாது கூடவே இயற்கையின் வழிகளுக்கு ஏற்பச் செயல்பாட்டின் வழிகளிலும் இருத்தலின் முறையிலும் நடைமுறை அளவில் இயற்கை வெளிப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. வாங் பி, தாவ் தே ஜிங்கில் இயற்கையின் உள்ளார்ந்த “கொள்கைகள்”(லி) காணப்படுகின்றன என்று கருதினார்.

தாவோவியப் பார்வையில் இயற்கையானது ஆன்மீகத்திலும் சமூகத்திலும் இருந்து விலக்கப்படத் தேவையில்லை என்று குறிப்பிடுவது முக்கியமானதாகும். கடவுள்கள், ஆன்மாக்கள் ஆகியவற்றின் இருத்தல், என்பது ச்சி-ஆற்றல்களின் கட்டமைப்பில் ஓர்

உயிரியாக இருப்பதாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றது. இது பண்டைய சீனாவில் மிக அரிதாகவே கேள்விக்குட்படுத்தப்பட்டது. இயற்கையானது இயற்கை நிகழ்வுகளால் மட்டுமல்லாது கூடவே சமூக-அரசியல்சார் நிறுவனங்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. தாவ்வின் ஆட்சியில் ஒரு மையமான இடத்தினை அரசர் கொண்டிருக்கின்றார் (பாடல்கள். 16,25); குடும்பமும் ஒரு “இயற்கை” நிறுவனமாகத் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றது (பாடல்கள். 18, 54). ஓர் அறவியல் கருத்தாக்கமாக ச்ரன், இவை தனிப்பட்ட தன்மையினைக் கடந்து சமூக-அரசியல்சார் நிலைக்கு விரிவடைகின்றது.

லுவேய் என்ற கருத்தாக்கமானது, “செயல்படாமை” நடைமுறை செயல்பாட்டின்வழி இயற்கைத்தன்மையினை விளக்குவதற்கு உதவுகின்றது. லுவேய் என்பது முழுவதும் செயலற்று இருப்பதைக் குறிக்கவில்லை. பிந்தைய தாவோவியர்கள் லுவேய்க்கும் ஆன்மீக மெருகேற்றத்தின் உத்திகளுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான இணைப்பினை வலியுறுத்தினர் – சுவாங்ட்சியில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ள “உட்கார்ந்து அனைத்தையும் மறந்திருத்தல்” (zuowang) பயிற்சி, “மனதில் எதையும் சிந்திக்காதிருத்தல்”(xinzhai) ஆகியவை இது தொடர்பான முதன்மையான எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும். லாவ்ஷிழ்வில் ஆன்மீகம் மற்ற வடிவிலான ஆன்மீகப் பயிற்சி ஆகியவற்றைக் கருதும்போது லுவேய்வின் கருத்தாக்கம் தனக்காகச் செயல்படும் ஆசையால் உருவாக்கப்படும் செயல்பாட்டின் எந்த வடிவத்திற்கும் எதிராக மிகப்பரந்த தன்மையில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு முரண்பாடாகத் தோன்றுகின்றது (பாடல்கள். 3, 37).

செயல்படாமையின் கருத்தாக்கம் மிகவும் செழுமையானது. இது அதே மூலாதாரத்திலிருந்து மனிதப் போரட்டங்களும் கலவரங்களும் மதிப்புத் தனித்துவங்களும் கருத்தியல்களும் ஒரு துண்டாகப் பிரிந்து பகுத்தாய்தலைக்

கொண்டுவருகின்றன. செயல்பாடாமையில் மொழியின் விமர்சனமும் நுட்பமான அறிவும் இன்றியமையாதவை. இத்தகைய தன்மையானது தாவோவியச் சான்றோர் மாசடைந்த கருத்தியல்களுடன் செறிவூட்டப்பட்டவராக உள்ளார்.

இயற்கைக் குறியீடுகளான தண்ணீர் (எ.கா. பாடல்கள். 8, 78) மேலும் வலிமைப்படுத்தும் தன்மையில் செயல்பாடாமையின் பண்புநலனாக விட்டுக்கொடுத்தல், ஆழ்ந்த வலிமையுடன் இருத்தல் என்ற தன்மையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தாழ்வானதாகவும் வளமானதாகவும் அதன் வலிமையின் ஊட்டமாகவும் தாவ்வின் படைப்பாக்க இனவிருத்தி ஆற்றலாகவும் முக்கியத்துவம் வழங்கும்படித் தண்ணீர் அமைந்துள்ளது. கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட, அலங்கரிக்கப்பட்ட பொருட்கள் உலகின் செல்வங்களாக உள்ளன, அவை ஓர் அதிகாரத்தின் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மாறாக, முழுவதும் எளிமை, கவர்ச்சியற்றது, மதிப்பற்றது போல் தோன்றும் பு (pu), மரத்திலிருந்து வெட்டித் துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு மரக்கட்டை தாவோவியர் நல்லொழுக்கத்தின் ஒருங்கிணைவால் கூர்மையான உதவும் பொருளாக மாறலாம் (பாடல்கள். 28, 32). இறுதியாக, திரும்புதலின் கூறானது தாவிக்கு 'திரும்புதல்' என்ற தேவையினை மட்டும் பரிந்துரைக்கவில்லை, கூடவே வாழ்வின் தாவோவிய வழி 'சாதாரண' இருத்தலின் எதிரான தவிர்க்கவே முடியாமல் தோன்றுவதையும் குறிப்பிடுகின்றது. இது மதிப்புகளின் ஒட்டுமொத்தத்தையும் மறுமதிப்பீட்டிற்கு ஈடுபடுத்துகின்றது.

இயற்கைத்தன்மையும் செயல்பாடாமையும் தாவ்வின் பெயரற்ற, வடிவமற்ற செயல்பாட்டினைப் பிரதிபலிக்கின்றன. தாவோவிய அறவியல் இலட்சியங்கள் ஓர் அனுபவமில்லாத இயற்கையின் இலட்சியப் பார்வையில் நங்கூரமிட்டுள்ளன. குறிப்பாக, லாவ்ஷிழ்வின் அறங்கள் தாவோவியத் தேயின் இயற்கையின் உள்ளார்ந்த

புரிதலின்மீது படர்ந்துள்ளன. தேயின் கருத்தாக்கம் அற அறிவாற்றலின் தன்மையில் 'நல்லொழுக்கங்க'ளைவிட ஓர் உயர்ந்த நிலையில் உயரக்கூடியதாக உள்ளது என்ற அடிப்படையின்மீது அமைந்துள்ளது. ஒருவேளை இக்காரணத்திற்காக, லாவ்ஷ்ழ் பண்டைய சீனத் தத்துவத்தில் பொதுவாக மனித இயல்பின் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை.

எப்படியாயினும் தேயினைப் புரிந்துகொள்ளுதல் என்பது தாவ்வினைச் சார்ந்துள்ளது. இது இருத்தலின்மை அல்லது அசல் பொருளான லுவேய்யின் விளக்கத்தினைச் சார்ந்திருப்பதாகத் திரும்புகின்றது. இவ்விரு வாசிப்புகளும் நம்பத்தகுந்தன, அவை லாவ்ஷ்ழ்வின் மொழித்தர்க்கத்தினுள் இயங்குபவை. அதேசமயம் பரவலான ச்சி கோட்பாடு சீனத் தத்துவத்தில் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டக்கூடியதாக உள்ளது. அது தனிமனிதர், சமூகம் ஆகிய இரண்டிற்கான அறவியல் வழியின் கட்டாய வரையறை, இயற்கை எளிமையாலும் அமைதியாலும் கட்டமைக்கப்படும் அண்டம் குறித்த ஒருங்கிணைந்த பார்வை, சுய-மெருகேற்றமும் அரசாங்கமும் இருத்தலின் அடிப்படை ஒற்றுமைமீதான பிந்தைய கவனங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையினை வழங்குகின்றது.

5. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய சீனச் சமூகமும்

சௌ அரசமரபிற்குப் பின்பு நிகழ்ந்த அரசியல், அறநெறி கொந்தளிப்புச் சூழல்களுக்கு உடனடித்தீர்வாகத் திடமான உத்தி பரிந்துரைகளைக்கொண்டுள்ள இந்நூல் ஆளும் வர்க்கத்திற்கு எதிரான நோக்கத்தினைக்கொண்ட ஓர் அறவியல், சமூக அரசியல் குறித்த படைப்பாகக் காணப்பட்டிருக்கலாம். தாவ் தே ஜிங் என்னும் பனுவலில் காணப்படும் எண்பத்தொரு பாடல்களைத் தாவ்ஜிங், தேஜிங் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கின்றனர்

என்று மேலே குறிப்பிடப்பட்டது. இதில் 38ஆம் பாடலிலிருந்து தொடங்கும் தேஜிங் என்பது சமூக-அரசியல்சார் தன்மைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றது. தே என்பது சௌ அரசமரபின் தொடக்கத்துடன் விரிவாக விளக்கப்படுகின்றது. இது வானகத்தின்மூலம் கொடுக்கப்படும் 'நல்லொழுக்கம்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்த நல்லொழுக்கத்திலிருந்து நமுவும்போது வானகம் அனைத்தினையும் அழிக்கும் என்று நம்பப்படுகின்றது. ஷாங் அரசமரபின் வீழ்ச்சிக்கும் சௌ அரசமரபின் வீழ்ச்சிக்கும் இதுவும் ஒரு காரணமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதேபோல் தாவ்ஜிங்கிலும் சமூக-அரசியல்சார் கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதும் இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. விளக்கவியல் அடிப்படையில் தேஜிங்கில் அதிக அளவில் சமூக-அரசியல்சார் கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று குறிப்பிட்டாலும் லாவ்ஷிழ் இத்தகைய பிரிவினை மனதில் கொண்டு இந்நூலினைப் படைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை தாவ்ஜிங்கில் காணப்படும் சமூக-அரசியல்சார் கருத்துகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

5.1. அரசன் – ஆட்சி - சமூகம்

தாவ் தே ஜிங் பனுவலில் நிகழ்காலத்தில் காணப்படும் அரசன், ஆட்சி, சமூகம் ஆகியவற்றினை விமர்சனம் செய்யும் போக்கினையும் அதே நேரத்தில் தனது இலட்சியவாத அரசன், ஆட்சி, சமூகம் ஆகியவை எவ்வாறு இருக்குமென தெரிவிப்பதையும் இணைந்தே காணமுடிகின்றது. லாவ்ஷிழ், தான் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த சமூக, அரசியல் சிக்கல்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். அதாவது அரசானது எத்தகைய முறையில் செயல்பட்டது என்பதைத் தனது நூலில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். சமூகத்தில் எத்தகைய ஆட்சியாளர்கள் இருக்கின்றனர் என்பதைப் பின்வரும் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

சிறந்த ஆட்சியாளர்கள் பற்றி மக்கள் எதுவும் அறிந்திருப்பதில்லை

அவர்களின் இருத்தலைத்தவிர.

அடுத்த சிறந்தவர்களை

மக்கள் அன்பு செலுத்துகின்றனர் போற்றுகின்றனர்,

அதற்கும் அடுத்தவர்களைக் கண்டு மக்கள் பயங்கொள்கின்றனர்,

அதற்கும் அடுத்தவர்களை மக்கள் இழிவாகக் கருதுகின்றனர்.

ஒருவன் நம்பிக்கைக்குத் தகுதியில்லாதவனாக இருக்கும்போது மட்டுமே,

நம்பிக்கையின்மை மையங்கொள்கின்றது.

எனவே, (சிறந்த ஆட்சியாளர்கள்) அபூர்வமாக விதிகளை இடுகின்றனர்.

சில விவகாரங்கள் நிறைவேற்றுகையில்

அனைத்துப் பொது மக்களும்

“நாங்கள் எங்களைச் சார்ந்தே உள்ளோம்” என்று கூறுகின்றனர்.(பாடல் 17)

இப்பாடல் சீனச் சமூகத்தில் நிலவிய பல அரசுகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான

உறவினைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதில் ‘மிகச்சிறந்த ஆட்சியாளர்’ என்பது

மிகப்பெரிய நாட்டினைக் குறிப்பதாகவும் அடுத்த நிலையில் சிறிய நாட்டிற்கும்

மக்களுக்குமான உறவினை எடுத்துரைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. மக்கள், தங்களைத்

தாங்களே நம்பி இருப்பதே சிறந்தது என்பது லாவ்ஷிழ்வின் கருத்தாக

வெளிப்படுகின்றது. மற்றொரு பாடலில்,

மக்களை அவர்களின் இல்லங்களிலிருந்து

வெளியேறக் கட்டாயப்படுத்த கூடாது,

அவர்களின் வாழ்விற்கான வழிகளை அடைக்கக் கூடாது.(பாடல் 72)

என்று மக்களை வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றுவதையும் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தினைப் பறிப்பதையும் பற்றி கண்டனம் செய்கின்றார். மற்றொரு பாடலில்,

மக்கள் பட்டினியால் துன்பப்படுகின்றனர்,

ஏனெனில் நிறைய வரிகள் அவர்களை ஆளுபவர்களால் இடப்படுகின்றன,

இதனால் அவர்கள் பட்டினியால் துன்பப்படுகின்றனர்.

மக்களை ஆளுவது கடினம்

ஏனெனில் மக்களை ஆளுபவர் நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு

விரும்புகின்றனர்,

இதனால் அவர்களை ஆளுவது கடினம்.

மக்கள் அவர்களின் வாழ்வினை வாழ்வதற்கு துணிந்திறங்குகின்றனர்

ஏனெனில் ஆளுபவர்கள் தங்களது சொந்த வாழ்விற்காக

நன்முயற்சிகளை எடுக்கின்றனர் (மக்களுக்காக எடுப்பதில்லை).

இதனால் மக்கள் அவர்களின் வாழ்விற்காகத் துணிந்திறங்கக்

கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

தங்களது வாழ்வினை மதிக்காதவர்கள் (மக்கள்)

தங்களது வாழ்வினை மதிப்பவர்களை(ஆளுபவர்கள்)விட

சிறந்தவர்கள்.(பாடல் 75)

மேற்கண்ட இவ்விரண்டு பாடல்களும் நேரடியாக அரசின்மூலம் மக்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்புகளை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன. லாவ்ஷிழ் தனது பாடல்களில் போரினைக் கடுமையாக எதிர்த்துள்ளார்.

தாவ்வினைத் துணைக்கொள்ளும் ஆட்சியாளர்

வானகத்தின்கீழே படைகளைக்கொண்டு அதிகாரம் செய்யமாட்டார்.

படைகளைப் பயன்படுத்துதல் விரைவில் விளைவுதரும்.

எங்கு படைக்களன் நிற்கின்றதோ

அங்கு முட்புதர்களும் முட்செடிகளும் நிறைந்த காடுகள் வளரும்.

பெரும்போரினைத் தொடர்ந்து பஞ்சமும் வரும்.

உங்கள் வெற்றியுடனும் நிறுத்தத்துடனும்

உங்களை நீங்களே உள்ளடக்கிக் கொள்கிறீர்கள்.

படையாற்றலால் அதிகாரத்தினை வானகத்தின்கீழ் தேடாதே.(பாடல் 30.)

நாட்டின் அரசியல் சரியான பாதையில் செல்கையில்,

போர்க்குதிரைகள் விவசாயத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நாட்டின் அரசியல் சரியான பாதையில் இருந்து விலகுகையில்,

பெண்குதிரைகளும் இளங்குதிரைகளும் கூட

போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.(பாடல் 46)

என்று போரில் ஏற்படும் கடும்கிளைவுகளைப் பற்றி அறிவுறுத்துகின்றார். இத்துடன்,

'மீன்கள் நீரிலிருந்து வெளியே வராமல் இருப்பதுபோல நாட்டின் கூர்மையான

ஆயுதங்கள் யாரிடமும் காட்டப்படக் கூடாது.(பாடல் 36)' என்று குறிப்பிடுகின்றார்,

மேலும்

ஆயுதங்கள் தீமையின் கருவிகள்,

அவை ஒவ்வொருவராலும் வெறுத்தொதுக்கப்படவேண்டியவை.

எனவே தாவ்வினைப் பற்றியிருப்பவர் அவற்றிலிருந்து விலகியே இருப்பார்.

இராணுவத் தலைவர் வீட்டில் என்றால்

இடதுபுறமாக மரியாதை செலுத்துகின்றார்,

போரில் என்றால் அவர்

வலதுபுறமாக மரியாதை செலுத்துகின்றார்.

ஆயுதங்கள் தீமையின் கருவிகள்,

இராணுவத் தலைவரின் கருவிகள் அல்ல.

அவற்றினைத் தவிர்க்கமுடியாமல் பயன்படுத்தும்போது,

அவர் தொடர்ந்து ஒரு அலட்சியமான அணுகுமுறையில் கையாளுகிறார்.

அவர் வென்றபோது கூட அவர் தன்னைத் புகழ்ந்துகொள்ள நினைப்பதில்லை.

அவர் தனது வெற்றிக்காகத் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டால்,

அவர் மக்களை வேட்டையாடுவதில் மகிழ்வுறும் மனிதனாக மாறுகிறார்.

மக்களை வேட்டையாடுவதில் மகிழ்வுறுபவர்

வானகத்தின்கீழே வெற்றிபெறுவதில்லை.

மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் இடதுபுறம் மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது,

மகிழ்ச்சியற்ற தருணங்களில் வலதுபுறம் மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது.

துணைத் தலைவர் இடதுபுறம் நிற்கின்றார்,

உயர் தலைவர் வலதுபுறம் நிற்கின்றார்.

இது ஈமச்சடங்கு நிகழ்வில் போர் விவகாரங்களின்

அமைவு முறையினைப் பின்பற்றுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

போர் என்பது மக்கள் திரளை வேட்டையாடுவதாய் அமையும்,

அதனால் போர்களத்திற்குத் துன்பத்துடனும் துயரத்துடனும் போகவேண்டும்.

வெற்றி பெற்றால்கூட,

ஈமச்சடங்கு நிகழ்வின் தருணங்களாகக் கருதவேண்டும்.(பாடல் 31)

என்று நேரடியாகப் போர் என்பது மக்களை வதைப்பது என்றும், போரின் வெற்றியினைக் கொண்டாடுவது இறுதிச் சடங்கினைக் கொண்டாடுவது என்றும் கண்டனம் செய்கின்றார். இவர் காலத்தில் நிலவிய தொடர்ச்சியான போர்கள் ஒரு நிலையற்ற அரசினையும் ஆட்சியினையும் கொண்டிருந்தது. மக்கள் தொடர்ச்சியாகத் துன்பத்தில் காணப்பட்டதால் அதனை நேரடியாக எதிர்த்துள்ளார். இத்தகைய போர்கள் சிறந்த தத்துவவாதிகளையும் அமைச்சர்களையும் உருவாக்கின, மற்றொரு பாடலில்

ஒரு நாடு பேரழிவில் வீழ்கையில்

விசுவாசமுள்ள அமைச்சர்கள் வந்துவிடுகின்றனர். (பாடல் 18)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். லாவ்ஷ்ட் ஆட்சியாளர்கள் தாவ், தே ஆகிய கருத்தாக்கங்களைப் பின்பற்றினால் சிறந்த ஆட்சியாளர்களாக மாற முடியும் என்று ஆழமாக நம்பினார். இதற்குக் காரணம், மேற்கு சௌ ஆட்சியானது சிறந்த ஆட்சியினைக் கொடுத்தது என்று லாவ்ஷ்ட் காலத்துப் பண்டைய நூல்களிலும் எழுத்தாவணங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் தாவ்வைப் பின்பற்றாத ஆட்சியானது தானாகவே அழியும் என்பதற்கு ஷாங் அரசமரபும், சௌ அரசமரபும் சாட்சிகளாக இருந்தன. அதனால் ஆட்சியாளர்கள் தாவ்வைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று லாவ்ஷ்ட் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தாவ் எப்பொழுதும் எதுவும் செய்வதில்லை,

செய்துமுடிக்காதது எதுவும் இருப்பதில்லை.

அரசரும் இளவரசரும் இதனைப் பேணிகாக்க முடிந்தால்,

அனைத்தும் இயல்பாகவே அவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படும்.

ஒப்படைத்த பிறகு ஏதேனும் பேராசைகள் உண்டானால்,

பெயரற்ற எளிமையுடன் அவர்களை நான் ஒழுங்குப்படுத்துவேன்.

பெயரற்ற எளிமை என்பது பேராசைகளை

வேரோடு அழித்தலைத் தவிர ஒன்றுமில்லை.

பேராசைகளை வேரோடு அழித்தல் என்பது அமைதிக்கு வழிவகுக்கும்,

இதனால் உலகம் இயல்பாகவே

அதன் சமநிலையினைக் கண்டடையும்.(பாடல். 37).

இவ்வாறு உலகம் தானாகவே சீர்பட தாவ்வினைப் பின்பற்றுதல் அவசியம் என்கின்றார். மற்றொரு பாடலில்,

ஆறுகளும் கடல்களும் பல ஓடைகளுக்குத் தலைவர்களாக மாறலாம்

ஏனெனில் அவை திறமையாகப் பள்ளத்தாக்குகளில் தாழ்ந்திருக்கின்றன.

அதனால் அவை பல ஓடைகளுக்குத் தலைவர்களாக இருக்க முடியும்.

எனவே ஒருவர் மக்களை ஆளவேண்டும் எனில்

அவர் வார்த்தைகளால் அவரது அடக்கத்தினைக் காண்பிக்க வண்டும்.

ஒருவர் மக்களை வழிநடத்தவேண்டும் எனில்

அவர்களுக்குப் பின்னால் தனது இடத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இவ்வழியில், சான்றோர் மக்களுக்கு மேல் உள்ளார்,

ஆனால் மக்கள் அவரை ஒரு சுமையாக என்று உணருவதில்லை,

அவர் மக்களுக்கு முன்னால் (வழிநடத்திச்) செல்கிறார்,

ஆனால் மக்கள் அவரை ஒரு இடையூறு என்று உணருவதில்லை.

எனவே வானகத்தின்கீழுள்ள அனைவரும் அவரைப் போற்றுகின்றனர்,

அவரால் அயர்வுறுவதில்லை.

ஏனெனில் அவர் மற்றவர்களுடன் போட்டியிடுவதில்லை,

வானகத்தின்கீழ் எவரும் அவருடன் போட்டியிட இல்லை.(பாடல் 66)

இப்பாடலில் அரசன் என்பவன் எப்பொழுதும் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. தாவ்வினை அரசன் பின்பற்றினால் இவ்வாறு தாழ்த்திக்கொள்ள முடியும். அதே நேரத்தில் தாவ்வைப் பின்பற்றும் தாவ் சான்றோர் இவ்விடத்தில் அரசனுக்கு இணையாகப் பேசப்படுள்ளார். அதாவது தாவ் சான்றோரானவர் மக்கள் முதுகின்மேல் நின்றாலும் மக்களுக்குச் சமையாக இருப்பதில்லை. அதேபோல் அரசனானவன் மக்களின் முதுகின்மேல் நின்றாலும் மக்களுக்குச் சமையாக இருக்க கூடாது என்று எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தாவ்வினைப் பயன்படுத்தி மக்களை எவ்வாறு ஆளா வேண்டும் என்பதை மற்றொரு பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்,

பழங்காலத்திலிருந்து தாவ் கொள்கையினை மேற்கொண்டவர்கள்

மக்களை அறிவார்ந்தரீதியில் செயல்பட விட்டதில்லை

ஆனால் அவர்களை அறியாதவர்களாகவும்

எளிமையானவர்களாகவும் உருவாக்கினர்.

மக்களை ஆளுவதில் கடினம் என்னவென்றால்

அவர்கள் அதிக அறிவுடன் இருப்பதாகும்,

எனவே ஞானத்தினால் ஆளப்படும் அரசு என்பது

நாட்டிற்கான ஓர் அழிவைக் கொண்டிருக்கும்,

ஞானத்தினால் ஆளப்படாத அரசு என்பது

நாட்டிற்கான ஓர் அருளினைப் பெற்றிருக்கும்.(பாடல் 65).

தாவ்வினைப் பயன்படுத்துதல் என்பது அறிவினையும் ஞானத்தினையும் பயன்படுத்தாமல் இருப்பது ஆகும். அறிவு, ஞானம் ஆகியவை நாட்டிற்கு அழிவினை உண்டாக்கும் என்று லாவ்ஷிழ் ஆழமாக நம்பினார். போரிடும் அரசுகள் காலத்தில்

இரும்புப் பயன்பாடானது மிகவும் அதிக அளவில் வளர்ச்சியுற்றது. இரும்பினால் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு ஆயுதங்களைப் போரில் பயன்படுத்தும்போது மிகப்பெரிய அழிவுச் சக்தியாக மாறியது. இத்தகைய அறிவினை லாவ்ஷ்ட் எதிர்க்கின்றார். இத்துடன் நிலவுகின்ற நிலவுடைமைச் சமூகத்தினைக் காப்பாற்றும் தன்மையில் கன்பூசியசு நெறியாளர்கள் செயல்பட்டதால் அவர்களின் ஞானத்தினையும் லாவ்ஷ்ட் எதிர்த்தார். அதற்குப் பதிலாக எளிமையினை வலியுறுத்தினார். ஒரு நாடானது செயல்படாமை என்னும் வழியில் ஆளப்படவேண்டும் என்பது லாவ்ஷ்ட்வின் கருத்தாகும். அதனைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

ஒரு நாட்டினை ஓர் எளிமையான வழியில் ஆட்சிசெய்ய வேண்டும்,

ஒரு போரினை ஒரு வழக்கத்திற்குமாறான வழியில் மேற்கொள்ளவேண்டும்,

ஆட்சிப்பரப்பானது எதுவும் செய்யாமையின்மூலம் கட்டுப்படுத்தவேண்டும்.

அது எப்படி என்று எனக்கு எப்படி தெரியும்?

இதன் அடிப்படையில்:

ஆட்சிப்பரப்பில் அதிகம் தடைசெய்யப்படவேண்டிய சட்டங்கள் இருப்பதால்,

அவை மக்களை ஏழைகளாக்குகின்றன;

அதிக ஆயுதங்களை மக்கள் வைத்திருப்பதால்,

நாடானது மிகப்பெரிய குழப்பத்திற்கு ஆளாவதும்

குடிமரபானது சரிவதும் ஏற்படுகிறது (பாடல் 57)

லாவ்ஷ்ட் நிலவுகின்ற சமூக அமைப்பிற்கு மாற்றாக மற்றொரு சமூக அமைப்பினை முன்மொழிந்தார். அது குறித்த பாடல் பின்வருமாறு,

அரசு சிறியதாய் இருக்கட்டும்,

மக்கள் தொகை அடர்த்தியற்று இருக்கட்டும்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட கருவிகள் இருக்கின்றன,
 என்றாலும் மக்கள் பயன்படுத்தாமல் இருக்கட்டும்;
 மக்கள் தங்களின் வாழ்விற்காக ஆபத்தில் இறங்காமல் இருக்கட்டும்,
 அவர்கள் தொலைதூரத்திற்குச் செல்லாமல் இருக்கட்டும்,
 படகுகளும் வண்டிகளும் இருக்கின்றன,
 அவற்றினைப் பயன்படுத்த எந்த வாய்ப்பும் ஏற்படுவதில்லை,
 ஆயுதங்களும் படைக்கருவிகளும் இருக்கின்றன,
 அதனை வெளிப்படுத்துவற்கு எந்த வாய்ப்பு இருப்பதில்லை.
 மக்கள் கயிற்றினை முடித்து நிகழ்வுகளைப்
 பதிவுசெய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் திரும்பட்டும்,
 அவர்களின் உணவில் உவகையும்
 ஆடையில் அழகையும்
 ஓய்வில் நீடித்திருத்தலும்
 அவர்களின் வாழ்வில் மகிழ்வுடனும் இருக்கட்டும்.
 அருகில் உள்ள நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில்
 இருக்கின்றன,
 கோழி கூவுதலும் நாய் குரைத்தலும் ஒன்றுக்கொன்று கேட்க முடியும்,
 ஆனால் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர்
 அவர்கள் வயதான காலத்தில் இறக்கும்வரையிலும்
 எந்தத் தொடர்பினையும் கொண்டிருப்பதில்லை.(பாடல் 80).

லாவ்ஷிழ் சிறிய நாட்டினை உடைய சமூகத்தினைக் கட்டமைக்கின்றார்.
 அடிப்படையில் அவர் சமூகத்தினைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கின்றார். அதனால்

தொன்மையான சமூக அமைப்பிற்குத் திரும்புவதே சரியான நிலை என்கிறார். மக்களை நிறைவு கொள்ள வேண்டுமென்றால், எளிமையாக இருந்தால்தான் முடியும் என்கிறார்.

மேற்கண்ட பாடல்களின்வழி நோக்கும்போது, லாவ்ஷீழ் இயற்கையினைப் புரிந்துகொண்டு அதைப் பின்பற்றுகின்ற இலட்சிய ஆட்சியாளரையும் சமூகத்தினையும் விவரிப்பதைக் காணமுடிகின்றது. லாவ்ஷீழ்வின் இலக்கானது தனிப்பட்ட பூர்த்திகளைக் கடந்து விரிந்திருந்தது. கன்பூசிய சிந்தனைப் பள்ளியானது மறுசீரமைப்பிற்கான அமைப்பில் வினையாற்றாமல் இருப்பது மட்டுமல்லாது அக்காலத்தில் சமூகத்தின் மோசமான நோய்களில் ஒரு குற்றவாளியாக அதிக சேதத்தினை உண்டாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்பள்ளியினர் நிலவிய நிலவுடைமை சமூக அமைப்பின்மீது எவ்வித விமர்சனமும் இன்றி அரசு, நிர்வாகம் முதலிவற்றை வலிமையாக்குவதற்கு முயன்றனர். கன்பூசிய அறங்கள் கற்றல், சுய-மேருகேற்றல் என்ற தனிப்பட்ட மேம்பாட்டின்மூலம் சமூக மேம்பாட்டைக் கொண்டுவரமுடியும் என்று மோசமாக ஊகித்தன. தாவோவியர்களின் பார்வையிலிருந்து, செயற்கையான முறையில் மக்களை 'மாற்றுதல்', பொருட்களை 'மேம்படுத்துதல்' அல்லது இயற்கை விதிகளைச் 'சரிசெய்தல்' முதலியவை ஒரு தவறான தன்மையில் மட்டுமே நிலைத்து வைத்திருக்கமுடியும் அவற்றின் 'நல்லொழுக்கத்தின்' உள்ளார்ந்த தன்மையிலிருந்து மனித உயிர்கள் விலக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதாகும். தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படும் அதிகப் பாடல்கள் ஆட்சியாளர்களை நோக்கியதாகவோ அல்லது ஆளும் மேட்டுகுடிகளை நோக்கியதாகவோ குறிப்பிடப்படுவதுபோல் காணப்படுகின்றன. இது தாவோவியத் சான்றோரின் இலட்சிய அரசாங்கத்தினையும் சமூகத்தினையும் அவர்களுக்கு விவரிப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

5.2. செல்வம் – ஆசை

லாவ்ஷீழ்வின் கருத்தாக்கமானது இலட்சியம் அல்லது ஆசையால் கட்டப்படாமல் எளிமை, நல்லிணக்கம், மனநிறைவு ஆகியவற்றினைக் கொண்டிருக்கும் மக்களின் தீங்கில்லாத அறிவின் “தொன்மை”யால் சமூகமானது கட்டப்பட்டிருக்கும் என்பதாகும். லாவ்ஷீழ், மக்கள் எளிமையாக இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடும்போது இயல்பாகவே எத்தகைய முறையில் எளிமையினைத் தழுவ முடியும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்குப் பின்வரும் பாடலில் பதிலினைக் குறிப்பிடுகின்றார்,

கற்றோரைப் புகழாமல் இருந்தால்

மக்கள் போட்டியிடாமல் இருப்பார்கள்.

அரிய பொருட்களை மதிக்காமல் இருந்தால்

மக்கள் களவு செய்யாமல் இருப்பார்கள்.

எழும்பும் பேராசைகளை வெளிக்காட்டாமல் இருந்தால்

மக்களின் இதயங்கள் தொல்லையடையாமல் இருக்கும்.

எனவே வானகத்தின் ஆட்சியில் சான்றோர்

மக்களின் மனங்களை எளிமையாக்குகிறார்,

அவர்களின் வயிற்றினை நிரப்புகிறார்,

அவர்களின் இலட்சியங்களை நலிவடையச் செய்கிறார்,

அவர்களின் எலும்புகளை வலுவாக்குகிறார்,

அறிவிலிருந்தும் பேராசைகளிலிருந்தும் விலகி

மக்களை எளிமையாக எப்பொழுதும் வைத்திருக்கிறார்.

தன்னை அறிவாளி என நினைப்பவன் தலையிடப் பயப்படுவான்.

செயல்படாமைக் கொள்கையினால் உலகியலைக் கையாண்டால்

ஒவ்வொருவரும் சிறப்பாகச் செயல்படலாம்.(பாடல் 3)

இப்பாடலில் மக்களின் மனங்களை எளிமையாக்குதல் - அவர்களின் வயிற்றினை நிரப்புதல், இலட்சியங்களை நலியவைத்தல் - எலும்புகளை வலுவாக்குதல் என்று எதார்த்த நிலையில் மனிதர்களுக்கு எது தேவையோ அதற்கு முக்கியத்துவத்தினை அளித்துள்ளார். இதன்மூலம் மக்கள் அவர்களாகவே செயல்படுவார்கள் என்று நம்புகின்றார். இத்துடன் மக்களை அறிவு, ஆசை அற்றவர்களாக வைக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அறிவு, ஞானம் என்பவற்றைக் கைவிடுதல் வேண்டும் என்று தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அறிவு ஏதேனும் ஒரு வகையில் திருட்டினுடன் இணைந்திருப்பதாக நினைக்கின்றார். இதனால் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்,

ஞானமும் அறிவும் விட்டொழிந்தால்

மட்டுமே மக்கள் பயன்பெறுகின்றனர்.

இரக்கமும் நேர்மையும் விட்டொழிந்தால் மட்டுமே

மக்கள் மகவுரிமைசார்ந்த கடமையுணர்ச்சிக்கும்

பெற்றோர்களுக்கான பாசஉணர்ச்சிக்கும் திரும்ப முடியும்.

திறனும் இலாபமும் விட்டொழிந்தால் மட்டுமே

திருடர்களும் கொள்ளையர்களும் உருவாக முடியாது.

எப்படியாயினும்,

இந்த மூன்று எதிர்மறைக் கொள்கைகள் ஒரு கோட்பாட்டிற்குப் போதாதது.

எனவே இந்த கையேட்டினைப் புரிந்துகொள்ள

ஒரு நேர்மறை போதனையை நாம் மக்களுக்கு வலியுறுத்துவோம்:

தாழ்நிலையை வெளிப்படுத்துதல்,

எளிமையைத் தழுவிக்கொள்தல்,

சுயத்தினை அழித்தல்,

சில ஆசைகளை மட்டும் கொண்டிருந்தல்.(பாடல் 19)

இப்பாடலில் அறிவின்மூலம் உண்டாக்கும் உத்திகள், இலாபங்கள் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தால் திருடர்களும் கொள்ளையர்களும் உருவாக மாட்டார்கள் என்று ஆழமாக நம்புகின்றார். இத்துடன் செல்வத்தைச் சேமித்து வைத்தால் நிச்சயம் கொள்ளை உண்டாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். சமூகத்தில் நிலவும் பகட்டான நிலையே திருட்டு, கொள்ளை முதலியவற்றிற்கு அடிப்படை என்கின்றார்,

தனது இடத்தினை மிகவும் பகட்டாகவும்

பளிங்குப்போன்றும் வைத்திருப்பவர்கள்,

நிலங்களைப் பயிர்செய்யாமலும்

களைமண்டியும் வைத்திருப்பவர்கள்,

தானியக் களஞ்சியத்தினை வெறுமையாகவும்

காலியாகவும் வைத்திருப்பவர்கள்,

விலையுயர்ந்த, வண்ணமிகு ஆடைகளை உடுத்தியிருப்பவர்கள்,

மதிப்புவாய்ந்த, கூரான வாள்களை ஏந்தியிருப்பவர்கள்,

உயர் உணவு, மதுவகைகளில் திழைத்திருப்பவர்கள்,

செல்வங்களையும் சொத்துகளையும் ஏராளமாக வைத்திருப்பவர்கள்,

கொள்ளையர்களின் தலைவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இது பகுத்தறிவிற்கு(தாவ்) முரணானது.(பாடல் 53)

ஒருபுறம் அதீத செல்வத்தைத் திரட்டிக்கொள்வதும் மற்றொரு புறம் மக்கள் உணவு இல்லாமல் தவிப்பதும் நேரடியாகக் கொள்ளையினை ஊக்குவிப்பதாக அமைகின்றது.

இதனால் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்,

உனது மாளிகை தங்கத்தாலும் மணிகளாலும் நிரம்பியிருந்தால்

அதை யாரால் பாதுகாக்க முடியும்?

செருக்குடன் சேர்ந்த மதிப்பும் செல்வமும்

கூடவே இடர்பாட்டையும் கொண்டுவரும்.(பாடல் 9)

மனநிறைவின்மைவிட கொடுமையான பேரிடர் எதுவுமில்லை.

பேராசையினைவிட பெரிய குற்றம் எதுவுமில்லை.

எனவே மனநிறைவினை அறிந்திருக்கும் மனநிறைவானது

எப்பொழுதும் நிறைவானது. (பாடல்46)

இதனால் நேரடியாகச் செல்வத்தைச் சேமித்து வைப்பவர்களை நோக்கிப்

பின்வருவமாறு வினவுகின்றார்,

எனக்கு எது மிகவும் அருமையானது புகழா?

அல்லது வாழ்க்கையா?

எது மிகவும் மதிப்புவாய்ந்தது வாழ்க்கையா?

அல்லது செல்வமா?

எது மிகவும் தீங்குவாய்ந்தது பெறுவதா?

அல்லது இழப்பதா?

எனவே அதீதமாகச் சேர்த்துவைப்பது

பேரழிவினை உண்டாக்கும்,

பெரும் செல்வத்தினைப் பதுக்கல்

ஒரு கடுமையான இழப்பின்மூலம் துன்பத்தினைத் தரும்.

நிறைவினைக் கொண்டிருப்பவர்

ஒருபோதும் இகழ்ச்சியடையார்,

எங்கு,

எப்பொழுது நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை

அறிந்தவரைத் துன்பம் அணுகாது,

அவர் எவ்விதக் கவலையுமின்றி

நீடித்து நிலைத்திருக்க முடியும்.(பாடல் 44)

இதன்மூலம் லாவ்ஷ்ட் செல்வம், ஆசை ஆகியவற்றிற்கு மாற்றாக வைப்பது 'எங்கு நிறுத்திக்கொள்வது என்பதை அறிந்திருப்பது', 'மனநிறைவு'. இதுவே தாவ்வின் வழி என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேற்கண்ட பாடல்களைச் சௌ அரசமரபு காலத்திற்குப் பிந்தைய சூழலினைக் கொண்டு நோக்குதல் அவசியமாகின்றது. லாவ்ஷ்ட்க்கு, தன்முன்னே பல நாடுகள் போரின்மூலம் துண்டுகளாகிச் சிதைவதை நோக்கினார். அதனைச் சரிசெய்ய அதன்மீதான விளக்கங்களை முன்மொழிந்தார். அரசியல் வீழ்ச்சியின் சிக்கல்களில் முக்கியமானதாக இருந்தது அதிகப்படியான பேராசை ஆகும். இப்பேராசை இயற்கையின்மீது ஒரு வன்முறையாகச் செயல்படுகின்றதென லாவ்ஷ்ட் கருதினார். இயற்கைத்தன்மை அடிப்படையில் மனித தேவைகளை வலியுறுத்துகின்றது. ஆனால், இத்தேவைகளை அதிகமாகப் பெருக்குதல், சுய-மனநிறைவுவில்லாத ஆசைகளிலிருந்து வேறுபட்டவையாக மாறுகின்றது. செல்வம், அதிகாரத்திற்கான ஆட்சியாளர்களின் சொந்த ஆசையினை வெளிப்படுத்துவதாகக் கருதினார். ஆட்சியாளர் தன்னளவில் ஆசையிலிருந்து விடுபட்டால், உலகமானது அதன் சொந்த வழியில் அமைதியினை அடையும் என்று அழுத்தமாக அறிவிக்கின்றார்.

5.3. அறிவு – கல்வி

லாவ்ஷ்ழ் அறிவு, கல்வி என்பது சமூகத்திற்கு எதிரான செயல்கள் என்று நினைக்கின்றார். அறிவு பெறாமல் இருப்பது சிறந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார். அதன்பொருட்டு அவர் குறிப்பிடும் கருத்துகள் அடங்கிய பாடல் பின்வருமாறு,

கற்றோரைப் புகழாமல் இருந்தால்

மக்கள் போட்டியிடாமல் இருப்பார்கள்.

அரிய பொருட்களை மதிக்காமல் இருந்தால்

மக்கள் களவு செய்யாமல் இருப்பார்கள்.

எழும்பும் பேராசைகளை வெளிக்காட்டாமல் இருந்தால்

மக்களின் இதயங்கள் தொல்லையடையாமல் இருக்கும். (பாடல் 3)

சிறந்த தாவ்வினைக் கைவிடும்போது

இரக்கமும் நேர்மையும் கொண்ட கொள்கைகள் வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றன.

அறிவும் ஞானமும் தோன்றும்போது

மிகப்பெரிய கபடமும் தோன்றிவிடும்.

ஒரு குடும்பம் வீழ்ச்சியும் வேறுபாடும் அடையும்போது

குழந்தைகள் மீதான மகவுரிமைசார்ந்த கடமையுணர்ச்சியும்

பெற்றோர்களுக்கான பாசஉணர்ச்சியும்

பரிந்துரைக்கப்பட்டுவிடும். (பாடல் 18)

அறிவானது போட்டியினை உருவாக்குகின்றது, பெரிய கபடதாரிகளை உருவாக்குகின்றது என்பது அவரது வாதம். அதனால் எதையும் தெரியாமல் இருப்பது, அறியாமல் இருப்பதே சிறந்தது என்கின்றார்,

ஒருவர் தனக்குத் தெரியாது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல் என்பது

மிகவும் சிறந்தது.

அவர் தனக்கு உண்மையில் தெரியாதபோது தெரியும் என்பதுபோல்

பாசாங்குச்செய்வது ஒரு பிணி.

பிணி என்ற ஒன்றினைப் பிணியாகக் கருதுவதன்மூலம் பிணியிலிருந்து

ஒருவர் தற்காத்துக்கொள்ளமுடியும்.

சான்றோர் பிணியிலிருந்து விடுதலை பெற்றவர்,

ஏனெனில் அவர் பிணி என்ற ஒன்றினைப் பிணியாகக் கருதுகிறார்.

அதன்மூலம் அவர் பிணியிலிருந்து

தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்கிறார்.(பாடல் 71)

கற்றுக்கொள்ள முயன்றால் ஒவ்வொரு நாளும் (அறிவு) வளரும்.

தாவ்வைப்பற்றிக்கொள்ள முயன்றால் ஒவ்வொரு நாளும் (அறிவு) குறையும்.

குறைதல் மீண்டும் குறைதல் செயல்படாமையினை அடையும் வரை

ஒருவர் குறைக்க வேண்டும். (பாடல் 48)

அறிவினைத் தேடிச்செல்வதற்குப் பதிலாகத் தாவ்வினைத் தேடி செல்லவேண்டும்

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவர் அறிவு என்பது செயல்படாமையில் அமைந்துள்ளதாகக்

கருதுகின்றார். செயல்படாமையினைக் கற்பது என்பது தாவ்வினைக் கற்பதாகும்.

தாவ்வினைக் கற்கும் மாணவர்கள் எவ்வாறு இருப்பார்கள் என்று பின்வருமாறு

எடுத்துரைக்கின்றார்.

உயர்ந்த ஷி(கற்றறிந்தவர்) தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

விடாமுயற்சியுடன் பயிற்சி செய்கிறார்.

நடுத்தர ஷி தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

முழுமையாக நம்புவதில்லை.

கீழ்நிலை ஷி தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

(அதன் வெறுமையை நினைத்து) பலமாகச் சிரிக்கின்றார்.

அவர் சிரிக்கவில்லையென்றால் அது தாவ்விற்கு முரண்பாடாக இருந்திருக்கும்.

எனவே சில முதுமொழிகள் கூறுகின்றன:

“தாவ் ஒளிமிக்கது இருளைப்போன்று தோன்றுவது;

தாவ் முன்னேறிச் செல்வது பின்வாங்குவதுபோல் தோன்றுவது;

தாவ் சமதளமானது சீரற்றதாய்த் தோன்றுவது;

மேன்மையான தே (நல்லொழுக்கம்)

ஒரு பணிவான பள்ளத்தாக்குப்போல் தோன்றுவது;

உயர்ந்த புகழ் இகழ்ச்சிபோல் தோன்றும்;

உயர்ந்த தே நிறைவற்றதாய்த் தோன்றும்;

உறுதியான தே மந்தமானதாய்த் தோன்றும்;

எளிய தூய்மை மாறக்கூடியதாய்த் தோன்றும்;

சிறந்த சதுரம் முனைகளைக் கொண்டிருப்பதில்லை;

மதிப்புமிக்க பாத்திரம் எப்பொழுதும் இறுதியில் முழுமையடைகின்றது;

சிறந்த ஒலியின் ஒலி தெளிவற்றதாய் உள்ளது;

சிறந்த உருவம் உருவமற்றதாய் தோன்றுகிறது.”

தாவ் என்பது மறைந்திருப்பது, பெயரற்றது,

தாவ் மட்டுமே அனைத்து இருத்தலையும்

முழுமைக்கு கொண்டுவரும் முயற்சியினைச் செய்கின்றது.(பாடல் 41)

அறிவு, கல்வி என்பதில் லாவ்ஷ்டி தாவ்வினைக் கற்றல் என்பதை முக்கியச் செயல்பாடாகப் பார்க்கின்றார். தாவ்வினைக் கற்றவர்களாகத் தாவோவியச் சான்றோர் காணப்படுகின்றனர். தாவோவியச் சான்றோர் எனப்படுவோர் வேறுபட்ட ஒரு இருத்தல், கடவுள், வேறுபட்ட ஒரு முற்போக்கு குணம் முதலியவைக் கொண்டவர்கள் அல்லர்; மாறாக, முழுமையாகத் தேவினை உணர்ந்து கையாளத் தெரிந்த தனிமனிதர்கள் ஆவர். சமூக – அரசியல்சார் சிக்கல்களினால் உலகம் அழிவில் உள்ளது, எனவே லாவ்ஷ்டி இயற்கைத்தன்மை, செயல்பாடாமை என்ற தாவ்க்குத் 'திரும்பும் படி' சான்றோர் குறிப்பிடுகின்றார்.

5.4. பலகீனம் - மென்மை

லாவ்ஷ்டிவினைப் பொறுத்தவரையில் இறப்பிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கான சிறந்த இறுதி வழி என்பது பலவீனமாகவும் மென்மையாகவும் தொடர்ந்து இருப்பது, மேலும் வலிமையாகவும் சக்திவாய்ந்த தன்மையிலும் இல்லாமல் இருப்பது ஆகும். இதனால் அவர் குறிப்பிடுகின்றார்,

மென்மையும் பலவீனமும்

கடினத்தினையும் வலிமையையும் வெல்லும். (பாடல் 36).

எனவே அவர், “மகசூல் என்பது இன்னும் முற்றிலும் பாதுகாப்பானதாக இருப்பது, வளைந்திருப்பது என்பது இன்னும் நேராக இருப்பது, வெறுமையாக இருப்பது இன்னும் நிரப்பப்பட இருப்பது, அணிந்துகொண்டிருப்பது என்பது இன்னும் புதுப்பிக்கப்பட இருப்பது, குறைவாக இருப்பது என்பது இன்னும் ஆதாயப்பெறக் கூடியது, அதிகம் பெற்றிருப்பது என்பது இன்னும் குழம்பிக்கொண்டிருப்பது (பாடல் 22) என்கின்றார். இதன்மூலம் பலகீனம், மென்மை என்னும் குணங்கள் இன்றியமையாதவை என்கின்றார். மேலும் மற்றொரு பாடலில், “நீரை விட

மென்மையானதும் பலவீனமானதும் வானகத்திற்குகீழே எதுவுமில்லை, ஆனால் அதேபோல் கடினத்தினையும் வலிமையானதையும் தாக்குவதற்கு இதனுடன் ஒப்பிட எதுவுமில்லை” (பாடல்78). அவர் தண்ணீரின் தன்மையிலிருந்து மென்மையினையும் பலவீனத்தினையும் கற்றுக்கொள்ளுமாறு மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார், தண்ணீர் மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் தோன்றினாலும், அதனைவிடக் கடினமானதாகவும் வலிமையானதாகவும் இருக்கும் எதை வேண்டுமானாலும் அதனால் உடைத்துவிட முடியும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்,

உயர் நன்மை என்பது நீர் போன்றது.

நீர் அனைத்துடனும் பொருந்திப் பயன்தருவது,

எவற்றுடனும் போட்டியிடாதது.

அது மக்கள் வெறுத்தொதுக்கும்

இடங்களில் மெதுவாக இயங்குகிறது.

அதனால் அது தாவ்வுடன் நெருக்கமானதாக உள்ளது.

சிறந்த மனிதன் நீரைப் போன்று இருக்க வேண்டும். (பாடல்8).

ஏனென்றால் தண்ணீர் போட்டியிடக்கூடியது அல்ல, வானகத்திற்குகீழே அதனுடன் போட்டியிட எதுவும் இல்லை (பாடல் 66) என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இங்கு லாவ்ஷ்ழ் அன்றாட வாழ்வில் வலிமையானதை வெல்லும் பலவீனமானதைப் பற்றிய கொள்கையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதனால் தாவோவியச் சான்றோர் பின்வருமாறு செயல்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்,

ஒருவர் ஆண்மையினை அறிந்து

பெண்மையினைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது

வானகத்தின்கீழே தாழ்ந்திருக்கத் தயாராக இருப்பதாகும். (பாடல் 28)

இவற்றினை நோக்கும்போது லாவ்ஷ்ஷ்வினுடைய தத்துவம் இயங்கியல் தன்மையினைக் கொண்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இவரின் தத்துவத்தில் உள்ள சில இயக்கவியல் குறித்த வெளிப்பாடுகள் பின்வருமாறு, “மென்மையும் பலவீனமும் கடினத்தையும் வலிமையையும் வெல்லும்”, “வன்முறை, வலிமையின் மூலமான இறப்பு இயற்கையாதாக ஏற்றுகொள்ளப்பாடாது”, “ஒன்றைப் பெறவேண்டியதன் பொருட்டு, அதை தற்போதைக்குக் கொடுப்பது தேவையாக உள்ளது”, “துன்பமும் இன்பமும் இணைந்ததே”, “மிகச்சிறந்த திறன் விகாரமாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது”. எப்படியாயினும் லாவ்ஷ்ஷ்வினுடைய இயக்கவியல் சதாரணமாதனாகவும் மிகவும் எளிமையானதாகவும் இருப்பது இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டப்படவேண்டியது ஒன்றாகும்.

லாவ்ஷ்ஷ் அவர்காலத்திய இயற்கை, சமூக மாற்றங்களைத் தொகுத்துக் கூறியும், அனைத்துப் பொருட்களும் மீண்டும் திரும்பும்படியான மாற்றத்தினைக் கொண்டுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியும் உள்ளார். “இயல்பானது எந்தநேரத்திலும் இயல்பற்றதாக மாற முடியும்”, அவர் கூறுகிறார், “நன்மை எந்நேரத்திலும் தீமையாக மாறமுடியும்”, “ஓ துயரமே! உனக்கடியில் மகிழ்ச்சியானது அமைந்திருக்கிறது; ஓ மகிழ்ச்சியே! உனக்குகீழே துயரம் அமைந்திருக்கிறது”(பாடல் 58). அவர் எல்லாப் பொருட்களும் அவற்றின் எதிரிடைகளுக்குள் திரும்புதல் இல்லை என்ற அடிப்படை விதியினைக் கண்டடைந்தார்: “திரும்புதல் என்பது தாவ்வின் இயக்கமாகும்”(பாடல் 40). மென்மை, பலவீனத்தினை மதித்தல், பெண்மை நிலைமையினைக் கடைப்பிடித்தல், கடினம், வலிமையினை எதிர்த்தல், லட்சியத்தினை விட்டொழித்தல் முதலிய கொள்கைகளைப் பின்பற்றுமாறு லாவ்ஷ்ஷ் வலியுறுத்துகின்றார்.

இயல் நான்கு

சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் அறக்கருத்தாடல்கள்: ஒத்த

தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும்

0. முன்னுரை

'அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் - ஓர் ஒப்பீடு' என்னும் இவ்வாய்வின் நான்காம் இயலானது சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு செய்வதாக அமைகின்றது. இவ்விரண்டு நூல்களில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பிடுவதன்வழி இவற்றிற்கிடையிலான ஒத்த தன்மைகளையும் தனித்தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

இரண்டு குறிப்பிட்ட ஆய்வுப்பொருளினை ஒப்பீடு செய்வதென்பது ஒப்பீட்டிற்காக எடுத்துக்கொள்ளும் ஆய்வுப்பொருளினைக் குறித்த புரிதல் செழுமையடைவதை அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஒப்பீட்டு ஆய்வானது தற்காலத்தில் எழுந்த முக்கியமான புலமைச் செயல்பாடாகும். இவ்வாராய்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தினைக் க. கைலாசபதி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்,

ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சியை நெறிப்படுத்திய பின்னரே மொழி ஆய்வு, மொழியியல் ஆயிற்று. மொழியியல் அறிவியலின் (Science) அந்தஸ்தைப் பெற்றது. மொழியியலுக்குப் புதுத்தகைமை அளிக்கும்முன் மானிடவியல், சமூகவியல், பொருளியல், புவியியல் முதலியவற்றிற்கு அறிவியல் அந்தஸ்தைக் கொடுத்தது ஒப்பியல் ஆய்வேயாகும். சுருங்கக் கூறின் அது

சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்புச் செய்துள்ளது என்று கூறலாம். ஒரு வகையிற் பார்த்தால் எமது மொழியில் மட்டுமன்றி வேறு பல மொழிகளிலும் ஒப்பியல் ஆய்வானது இலக்கியத் துறைக்குக் காலங் கடந்தே வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. ஒப்பியற் சட்டம், ஒப்பியல் மதம், ஒப்பியற் கல்வி, ஒப்பியல் அரசியல் என்பன ஓரளவு வளர்ச்சிபெற்றவையாகக் காணப்பட ஒப்பியல் இலக்கியம் கடைக் குட்டியாக இருக்கிறது எனலாம். ஆகவே அதனைக் கவனமாக வளர்க்க வேண்டியுள்ளது(1999:6).

இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஒப்பியல் ஆய்வினை மிக கவனமாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்று க. கைலாசபதி அறிவுறுத்துகின்றார். இத்துடன் ஒப்பீட்டு ஆய்வானது எத்தகைய முறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆய்வுப் பொருண்மைக்கு வழிவகை செய்கின்றது என்பதையும் பின்வருவமாறு க. கைலாசபதி எடுத்துரைக்கின்றார்,

ஒப்பியல் ஆய்வென்பது கேவலம் பொழுதுபோக்கான ஆய்வு முறையன்று; ஒப்பியல் ஆய்வின் மூலமாகவே ஒரு பொருளின் தனிப்பண்புகளைத் திடமாகக் கூறலாம். ஒற்றுமைக்கு மத்தியிலும் நுண்ணிய வேறுபாடுகள் காணப்படும். அவற்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஒரு பொருளின் தனிச் சிறப்புக்களை அறிதல் கூடும். அதாவது இரு இலக்கியங்களை ஒப்பிடும்பொழுது அவற்றின் பொதுப்பண்புகள் யாவை, சிறப்புப் பண்புகள் யாவை என்பது தெளிவாகிறது. இத்தெளிவு, வரலாற்றடிப்படையிலான இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு ஏதுவாக அமைகின்றது(1999:7).

இவர் குறிப்பிடும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆய்வுப் பொருள்களின் பொதுப்பண்புகள், சிறப்புப்பண்புகள் என்பவை அப்பொருள்களுக்கிடையில் காணப்படும் ஒத்த தன்மைகளாகவும் தனித்தன்மைகளாகவும் வெளிப்படுகின்றன. இத்துடன் ஒப்பீட்டு ஆய்வின்மூலம் ஒரு ஆய்வுப் பொருளின் தனிப்பண்புகளைத் திடமாகக் கூறமுடியும்

என்று குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் இன்றியமையாததாகின்றது. அக்குறிப்பிட்ட தனிப்பண்பானது அவ்வாய்வுப் பொருளின் தனித்துவத்தினைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றது. இத்தனித்துவமானது அவ்வாய்வுப் பொருளின் பின்புலமாக அமைந்துள்ள சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு வெளிகளை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட நுண்ணிய தனித்துவமான கூறானது ஒரு பெரும்வெளிக்கான தனித்துவத்தினையும் இந்தப் பெரும்வெளியானது பல நுண்ணிய தனித்துவங்களைக் கொண்டிருப்பதையும் இதன்வழி சுட்டமுடிகின்றது.

1. அறக்கருத்தாடல்

அறக்கருத்தாடல் குறித்த ஒப்பீட்டினைத் தொடங்குவதற்கு 'அறக்கருத்தாடல்' என்பது குறித்த தெளிவு அவசியமாகின்றது. அறக்கருத்தாடல் என்னும் சொல் 'அறம்', 'கருத்தாடல்' என்ற இரண்டு புலங்களை இணைத்துச் சிந்திக்கும்படி அமையப்பெற்றதாகும். இதில் அறம் என்பது இக்காலத்தில் தத்துவப் புலத்தின் ஓர் அங்கமாகப் பயிலப்படுகின்றது. கருத்தாடல் என்பது தமிழில் 'சொல்லாடல்' என்னும் சொல்லினைக் கொண்டும் குறிக்கப்படுகின்றது. இது சமூக அறிவியல் புலத்திலும் மொழியியல் புலத்திலும் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு கலைச்சொல்லாகும். கருத்தாடல் என்பது மொழிக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவினைச் சுட்டும்படி அமைந்ததாகும். இதன்வழி, ஒரு குறிப்பிட்ட பனுவலில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் சொற்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவினை எடுத்துரைக்கும்படி கருத்தாடல் அமைந்துள்ளது. அறஇலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் கட்டளையிடும் தன்மையிலும் பரிந்துரைக்கும் தன்மையிலும் வலியுறுத்தும் தன்மையிலும் அமையப்பெறுகின்றன. இத்தகைய தன்மையிலான சொற்கள்

நேரடியாகச் சமூகத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் சமூகத்தின்மீது தாக்கத்தினைச் செலுத்துவதாகவும் அமைகின்றன. இதன்வழி நோக்கும்போது அறக்கருத்தாடல் என்னும் புலமைவழிநின்று அறஇலக்கியங்களை நோக்குவது அவசியமாகின்றது.

அறஇலக்கியங்களில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்கள் என்பவை தன்னளவில் சமூகத்தினைச் சார்ந்த சொற்களைத் தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்பவையாக உள்ளன. அதன்வழி சமூகத்தின் இயங்குநிலையானது ஒரு குறிப்பிட்ட பனுவலில் வெளிப்படுவதாக அமைகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட பனுவலில் இத்தகைய அறக்கருத்தாடல்கள் தனது காலத்திற்கான சமூகத்தினைச் சரி, தவறு என்னும் சட்டகத்தின்வழி நோக்கியும் சமூகத்திற்குத் தேவையான மாற்று அறக்கருத்தாடல்களுக்கான உற்பத்தியினையும் செய்கின்றன. இதன்வழி ஒரு பனுவலில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களை உற்றுநோக்குதல் என்பது அப்பனுவல் குறிப்பிடும் காலக்கட்டத்தினைப் புரிந்துகொள்ளும் தன்மையில் அமையப்பெற்றதாகும்.

ஒரு சமூகத்தில் காணப்படும் சமூகப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் அச்சமூகத்தின் உற்பத்தியாகும் அறங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப்பெறுகின்றன. சமூகத்தில் அறங்களாகப் போதிக்கப்படுபவைகளும் அறிவுறுத்தப்படுபவைகளும் எதிர்காலச் சமூகத்தினைக் கட்டமைக்கும் இயக்கிகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதன்வழி நோக்கும்போது அறக்கருத்தாடல்கள் குறித்த ஆய்வானது சமூக இயங்குநிலைகளைப் புரிந்துகொள்வதுடன் தொடர்புடையதாக அமைகின்றது.

அறக்கருத்தாடல்களின் மையம் என்பது அது தோற்றம்கொள்ளும் சமூகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எடுத்துக்காட்டாக சீனம், இந்தியா, கிரேக்கம் முதலிய

நாடுகளில் தோன்றிய தத்துவவியலாளர்களின் எழுத்துகளில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்கள் அவ்வவ்நாடுகளை மையமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றவை. இன்னும் குறிப்பாக, சமூக வளர்ச்சியினைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நோக்கும்போது அறக்கருத்தாடல்கள் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் உற்பத்தியாக வெளிப்படுகின்றன. அதாவது பண்டைய கிரேக்க அடிமைச் சமூகத்தினை மையமாகக் கொண்ட அறக்கருத்தாடல்கள் அக்காலச் சமூகத்தினை நிலைபெறச் செய்யவோ அல்லது அதனை எதிர்த்துக் கலகம் செய்யவோ முயல்கின்றன. சீனத்தில் உருவான கன்பூசிய நெறிகள், நிலவும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தினை வலிமையாக்கும் தன்மையில் அறக்கருத்தாடல்களை உருவாக்கின. இந்தியாவில் புத்தர் வேதநெறிகளுக்கு எதிரான அவைதீக அறங்களைப் போதிப்பதன்வழி அறக்கருத்தாடல்களை உருவாக்கினார். இவற்றை இவ்விடத்தில் இணைத்து நோக்கவேண்டும். அவ்வாறு நோக்கினால் அறக்கருத்தாடல்கள் தம்மளவில் ஒரு சமூகத்தின் இருப்பு, சார்புநிலை, எதிர்ப்பு, இயங்குநிலை முதலியவற்றைச் சார்ந்துள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. ஒரு சமூகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றிருக்கும் அறக்கருத்தாடல்களை மற்றொரு சமூகத்தில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் அவ்வறக்கருத்தாடல்களை இன்னும் ஆழமாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவாக அமைகின்றது.

அறக்கருத்தாடல் இயல்பாகக் கருத்தாக்க அமைப்பினைக்கொண்டு அமைந்துள்ளது. இது உலகத்தினை எவ்வாறு நோக்குதல், புரிந்துகொள்ளுதல் என்பதை விவரிப்பதாகின்றது. எனவே இதனை மற்றொரு கருத்தாக்க அமைப்புடன் ஒப்பிடும்போது, மற்றொரு உலகநோக்கு, புரிதல் என்பவற்றுடன் ஒப்பிடுவது ஆகும். ஒப்பியல் அறக்கருத்தாடல் என்பது அறக்கருத்தாடலில் காணப்படும் வேறுபட்ட

வகையினைச் சார்ந்த அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடுசெய்வதாக அமைந்துள்ளது. இதிலுள்ள சிக்கல் என்பது எத்தகைய வகையிலான அறக்கருத்தாடல் ஒப்பிடப்படப்போகின்றது என்பதாகும். ஒரு பனுவலில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களினுள் எல்லாவற்றினையும் குறித்த ஒரு மதிப்பீடானது காணப்படும். இத்தகைய மதிப்பீடானது மற்றொரு மதிப்பீட்டுடன் ஒப்பீடு செய்யப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் இயங்கும் அறக்கருத்தாடல்கள் எத்தகைய தன்மையிலானவை என்பதும் முக்கியச் சிக்கலாக உருக்கொள்கின்றது.

1.1. அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு செய்யும்போது எழும் சிக்கல்கள்

1. இரண்டு குறிப்பிட்ட அறச்சிந்தனை அல்லது சிந்தனையாளர்களின் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு அவற்றினை ஒப்பீடு செய்யும்போது அச்சிந்தனையை அல்லது அச்சிந்தனையாளர்களின் கருத்துகளின்மீது ஒரு குறிப்பிட்ட அணுகுமுறையினைச் செலுத்திப் பிரித்துப்பார்த்துதான் ஆய்வு மேற்கொள்ளமுடியும்.
2. அறம் குறித்த அடிப்படையான மதிப்பீடுகள் முக்கியமானவை ஆகும். அறம் உற்பத்தி செய்யும் கருத்தாக்கங்கள் ஆழ்ந்த பொருளினைக் கொண்டு அமைந்துள்ளவை ஆகும். அவை வெளிப்புறத்தில் ஒருபொருளையும் அதனுள் தொக்கிநிற்கின்ற மற்றொரு பொருளையும் கொண்டிருக்கும். இதனால் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு செய்யும்போது அதன் உள்ளார்ந்த பொருளின்மீது கவனத்தினைச் செலுத்த முயலவேண்டும்.

3. அறக்கருத்தாடல்மூலம் வெளிப்படும் கருத்தாக்கங்கள் சூழல் சார்ந்தவையாக உள்ளன. இதனால் அறக்கருத்தாடல் வெளிப்படும் சூழலினையும் சமூகப்பின்புலத்தினையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.
4. அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு செய்வதன்மூலம் மிகச்சிக்கலான பொருண்மைகள் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் கூட துல்லியமான நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தால் சில வெளிச்சங்களைப் பெறலாம். இதனால் ஒப்பீட்டிற்கான நோக்கம் குறித்த தெளிவு அவசியமாகின்றது.
5. இரண்டு வேறுபட்ட பண்பாடுகளில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பிடுகையில் இன்னும் சிக்கல்கள் அதிகமாக உருவாகின்றன. இருப்பினும், இத்தகைய சிக்கல்கள்வழி புதிய பார்வைகளைப் பெறமுடியும். ஏனெனில் மாறுபட்ட பண்பாட்டினைக் கொண்ட சிந்தனையாளர்களால் ஒரு குறிப்பிட்ட சிக்கலுக்கு வெவ்வேறான தீர்வுகள் முன்வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடியும். ஆனால் அவ்வப்போது எழுகின்ற பிரச்சனைகளின்மீது சிந்தனையாளர்கள் தங்களது கவனத்தினைச் செலுத்தினார்கள் என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மாறுபட்ட இரண்டு சிந்தனையாளர்களின் சூழல் வேறுபட்டது, சமூகங்கள் வேறுபட்டது என்பது தெளிவான உண்மையாயினும், ஒப்பிட்டு நோக்குவதில் ஒரு நன்மையும் உண்டு. ஏனென்றால் இதன்மூலம் வேறுபட்ட சூழல்களுக்கு வேறுபட்ட தீர்வுகள் எவ்வாறு முன்வைக்கப்பெறுகின்றது என்பதைக் காண இயலும்.

மேற்கண்ட குறிப்பிட்ட விடயங்களைக் கவனத்தில்கொண்டு சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்கள் ஒப்பிடப்படுகின்றன.

2. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள்

தமிழில் அறக்கருத்துகள் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தே தொடங்குகின்றன. அறங்கள் பாடுபொருளாக மாறிய காலக்கட்டம் சங்க இலக்கியங்களுக்கு அடுத்து உருவான காலக்கட்டமாகும். அறஇலக்கியங்களுக்கு முதன்மையான இலக்கியமாகப் போற்றப்படுவது திருக்குறள். தமிழில் காணப்படும் அறஇலக்கியங்களைச் சமண, பௌத்த என்ற அவைதீகநெறிசார்ந்த அறஇலக்கியங்களாகவும் வைதீகநெறிசார்ந்த அறஇலக்கியங்களாகவும் பிரித்துக் குறிப்பிடும் வழக்கம் தொடர்ச்சியாக நிலவுகின்றது. இவற்றில் வைதீகநெறிசார்ந்த அறஇலக்கியங்களைவிட சமண, பௌத்த நெறிகளைச் சார்ந்த அறஇலக்கியங்களே தமிழ் இலக்கியங்களைச் செழுமைப்படுத்தியது எனலாம். சிறுபஞ்சமூலம் அவைதீக - சமண நெறிசார்ந்த இலக்கியமாகக் கருதப்படுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்கள் பின்வரும் தலைப்புகளின்கீழ்ப் பகுத்து விவரிக்கப்படுகின்றன. விவரிக்கப்படும் தலைப்புகள் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருக்கும் அதேநேரத்தில் தனித்தும் காணப்படுகின்றன.

2.1. அரசன், ஆட்சி

சங்க காலத்திற்கு அடுத்து உருவான காலத்தினைப் பின்புலமாக வைத்துப் பார்க்கும்போது அக்காலத்திய அரசானது நன்கு வளர்ந்து நிறுவனமயப்பட்டிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்திற்கு முன்னர் எழுந்த திருக்குறளிலேயே இதற்கான சான்றுகளைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகின்றது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணப்படும் செய்யுட்களிலும் அரசன், ஆட்சி, அரசு குறித்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அரசனின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொண்டு சிந்தித்தல் வேண்டும்.

அறஇலக்கியக் காலக்கட்டத்தில் அரசனின் பெயரினைக் குறிப்பிடாமல் அரசனுக்கு அறங்களை வலியுறுத்துதல் என்பது பொதுவான நடைமுறையாக இருந்துள்ளது. அதேபோல் அறங்களை வலியுறுத்துதல் என்பது அரசனை மட்டும் நோக்கி இல்லாமல் ஒரு நாட்டின்கீழ் வாழும் பல்வேறு மக்களை நோக்கியும் பேசப்பட்டுள்ளன. சிறுபஞ்சமூலத்தில், 'நற்செய்கைகளையுடைய நாடுகள் - நாடாளும் அரசர்க்கு அமிர்தோடொக்கும், நாட்டிற்கு மழைபோல நன்மையைச் செய்யும் மேகத்தைச்சேர்ந்த கொடிவேந்தன் அமிர்தோடொக்கும், அவன் சேவகனும் அவ்வரசனுக்கு நன்மையாகவே செய்யின் அமிர்தோடொக்கும்(4)' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் நற்செய்கைகளையுடைய நாடுகள் என்பது நாட்டில் வாழும் மக்களைக் குறிகின்றது. இதன்மூலம் மக்கள், அரசன் ஆகியோர் நற்செய்கைகளைச் செய்பவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். அரசு, ஆட்சி நிர்வாகம் என்பது இருபுறத்திலும் காணப்படும் நற்செய்கைகளின் செயல்பாட்டினால் உருவாக்கப்படுகின்றன என்று சிறுபஞ்சமூலத்தின் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் என்று ஊகித்து அறியலாம். இத்துடன் மிகப்பெரும் படைகள் கொண்டிருந்தாலும் அரசனுக்கு அழகாவது அவனுடைய நாட்டில் உள்ள மக்களுக்குக் கேட்டினை உண்டாக்காமல் இருப்பதே ஆகும் (9) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதன்வழி அரசனுக்கு அழகு என்பது மக்களைக் காப்பது என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் அரசனாக இருப்பதற்கான விதிமுறையாகப் பின்வரும் செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது,

நீண்டநீர் காடு களர்நிலத்து விண்தோயும்

மாண்ட மலைமக்க ளுள்ளிட்டு - மாண்டவர்

ஆய்ந்தன ஐந்தும் அரணாக வுடையானை

வேந்தனா நாட்டல் விதி (49).

இச்செய்யுளுக்கு 'மிக்க நீரும், காடும், சேறும், உயர்ந்து வான்தோயும் மாண்ட மலையும், மதியுடை மக்களும் அகப்பட, மாட்சிமைப்பட்டவர் ஆய்ந்து சொல்லப்பட்ட ஐந்தானும் தனக்கு அரணாகவுடையானை வேந்தனாக நாட்டத்தகும்' என்று பழையவுரை விளக்கம் கொடுக்கின்றது. இச்செய்யுளில் அரண் என்பது பகைவரிடத்திலிருந்து காக்கும் அரண் என்ற பொருளில் சுட்டப்படவில்லை என்பதை ஊகித்தறியலாம். காரணம் இதனுள் மதியுடை மக்களையும் ஓர் அரணாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதன்வழி ஒரு நல்லாட்சி செய்வதற்கான தேவைகள் என்னென்ன என்பதை மாட்சிமை கொண்ட முன்னோர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளது என்ற தன்மையில் ஊகித்தறியலாம். நீர், சேறு என்பது வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துவதாக அமைகின்றது. இதன்வழி முன்னோர்கள் அரசன் என்பவன் எதனையெல்லாம் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதற்கான ஒரு வரையறை வழங்கியுள்ளதைச் சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இத்துடன் போர் முதலிய அரசருக்குரிய செயல்பாடுகளின்போது அரசனானவன் தனது நிலைமையினையும் தான் தொடங்கி செய்யும் செயலின் நிலைமையினையும் போர் என்றால் பகைவரது நிலைமையினையும் அச்செயல்பாட்டினைக் குறித்த உலக வழக்கு நிலைமையினையும் நெருக்கமாக ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் இவ்வெல்லாவற்றினையும் பாகுபடுத்தியும் பிளந்தும் ஆராய்பவன் அமைச்சன் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (58). இதன்வழி அரசன் ஆட்சி செய்யும்போது அனைத்தும் குறித்த நிலையினைத் தெளிவாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் அமைச்சனானவன் அவற்றினைப் பாகுபடுத்தி ஆராயவேண்டும் என்றும் ஆட்சி, நிர்வாகம் என்பவற்றில் அரசன், அமைச்சர் ஆகியோரின் பங்கினை விவரிக்கின்றது.

2.2. குடும்பம்

சிறுபஞ்சமூலத்தில் குடும்பம் என்ற அமைப்பானது இல்லறம், துறவறம் என்னும் சமண வகைப்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக விவரிக்கப்படுகின்றது. இல்லறத்தில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமைகள் குறித்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் குடும்ப நிறுவனத்தின் மையமாகக் காணப்படும் ஆண், பெண் ஆகியோரின் கடமைகள் குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியில் இல்லறம் குறித்தும் பெண் குறித்தும் இரண்டாகப் பிரித்து எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

2.2.1. பெண்கள் குறித்து

பெண்ணின் கற்பு குறித்து நேரடியாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. கற்புடைய பெண் தனது கணவனுக்கு அமிர்தோடொக்கும் (4) என்றும் கற்புடையாள் வனப்புத் தக்கது (98) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதனால் பொதுமகளிரை வீட்டில் சேர்க்கக் கூடாது (80) என்றும் அவர்கள் மீது காதல் கொள்ளக் கூடாது (95) என்றும் ஆண்களுக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் பெண்குணம் என்பது நாணத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது (96) எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆண்கள் பூப்பில்லாத கன்னி, பூப்புத் தவிர்ந்தாள், தவத்திற் புக்க இலிங்கி, கணிகை, பிறர் மனைவி ஆகியோருடன் பகைபோல் எண்ணி, உறவு கொள்ளக் கூடாது (42) என்று சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஆணுக்கு அடங்காத மனைவி (62) அறிவில்லாத மனைவி (98) ஆகியோரால் ஆணுக்கு கேடு உண்டாகும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் சமூகத்தில் சில செயல்பாடுகள் தீய குணங்களைக் கொண்ட பெண்களின் செயல்பாடுகளாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை: கள்ளுண்ணல், கணவனுடன் சேராமல் இருத்தல், பிறர்மனையில் தங்குதல், பிறருடைய கருமத்தினைப் பற்றி பேசுதல், தீப் பெண்களுடன் இணைதல் (25) ஆகியவையாகும். மேலும்

பெண்ணானவள் உறவினரைப் பேணுதல், அடக்கமுடைமை, கணவரைத் தவிர பிறரை விரும்பாத பெருந்தகைமை, பெருமையுடைமை, நாணத்தினால் உண்டாகும் ஒடுக்கம் என்னும் இவ்வைந்தினையும் கொண்டிருந்தாலும் கணவனைத் தாழ்ந்து வணங்குதல் அருமையானது(45) என்றும் பெண்கள் பல்வேறு நோன்புகளைச் செய்வதைவிட கணவனைத் தெய்வமாக நினைத்து வணங்குதல் சிறந்தது(92) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

2.2.2. இல்லறம்

இல்லறத்தில் பெண்கள் தனது கணவனுக்கு வரும் வருவாய் அறிந்து, அதற்கேற்றார்ப் போல் செலவினைச் செய்து சுற்றத்தாரைப் போற்றி அவர்களுக்கு விருந்து அளித்து, தெய்வத்தினை வழிபாடு செய்ய வேண்டும் (43) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இச்செய்யுளானது தெளிவாகக் குடும்ப நிர்வாகத்தின் மையமாகப் பெண் இருப்பதைச் சுட்டிகாட்டுகின்றது. இத்துடன் இல்லறம் என்பது துறவறத்திற்கு இணையான ஒன்று என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாழ்க்கை இயற்கையையுடையார் செய்யும் நல்லறம் (36) என்றும் செல்வத்தையுடையான் இல்லறத்தின்கண் நின்று நோன்பு புரிதல் தக்கது (98) என்றும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. துறவறத்தில் செய்யப்படும் கடும் செயல்பாடுகளைச் செய்ய முடியாவிட்டாலும், கடுஞ்சொற்களைப் பொறுக்க முடியாவிட்டாலும் இல்லறமே சிறந்தது(67) என்றும் மக்கள் யாவருக்கும் பயன்படும் வழியில் இல்லறத்தில் வாழ்வது துறவறத்தினை விட சிறந்தது (100) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் இவ்வாழ்க்கை வாழ்வாரின் முக்கியமான குணங்களாகப் பசித்தார் கீழ்க்குணத்தார் ஆயினும் உணவு கொடுக்கவேண்டும், மிக்க வெகுளி காத்தல் வேண்டும் (77) என்று அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

2.3. கல்வி அறிவு

சிறுபஞ்சமூலம் கல்வி கற்பதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றது. நூல்களைக் கற்றவர் தேவர் என்று கூறி கல்லாதவரை பூதர் (20) என்று கண்டிக்கின்றது. கல்லாதவன் எந்த ஒரு பொருளையும் நுட்பமாக ஆராயும் தன்மையினைப் பெறாதவன்(5) என்று குறிப்பிடுகின்றது. எழுத்தினைக் கல்லாதது தீது(51) என்று இடித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி கற்பவன் பொன்னைப் பெறுவான், நற்கவி செய்பவன் அரசனால் போற்றப்படுவான், வாதம் செய்து வெல்பவன் புகழைப் பெறுவான், இளமையில் காலத்தில் கற்காதவன் கற்றவர் மத்தியில் இகழ்ச்சியினைப் பெறுவான்(56) என்று கல்வியால் பெறப்படும் நன்மைகளை எடுத்துரைக்கின்றது. இத்துடன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஒருவனும், எது ஒன்றும் அறியாதவன் ஒருவனும், குணம் அடக்கம் இல்லாதவன் ஒருவனும், குற்றங்கள் இல்லாதவன் ஒருவனும், எல்லா நூல்களையும் கற்றவன் ஒருவனும் உலகத்தின்கண் இல்லை(31) என்று அறிவு, கல்வி ஆகியவற்றிற்குள் இயங்கும் பன்மைத்தன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றது.

2.4. செல்வம்

செல்வம் குறித்துச் சிறுபஞ்சமூலம் பேசுகையில் மூப்பு வருவதற்கு முன் செல்வத்தினைச் சேர்க்க வேண்டும் (20) என்றும் பொருளை ஈட்டுதல் இனிது (99) என்றும் பொருளை உண்டாக்குதல் நன்று என்றும் பொருள் சேர்க்க வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு பொருளைச் சேர்த்து வைப்பவன் வள்ளல்(34) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அதேநேரத்தில் செல்வத்திற்காகப் பொய்சொல்லக்கூடாது, பிறர் பொருளைக் களவு செய்யக்கூடாது (19) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இத்துடன் அதிகப் பொருளினைச்

சேர்த்தால் கேடு உண்டாகும் (50) என்றும் கண்டிக்கின்றது. இதனால் பொருளினை ஈதல் வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது.

2.5. வேளாண்மை

சிறுபஞ்சமூலத்தில் உழவுத்தொழில், உழவன் என்பவன் யார் என்பதைத் தெளிவாக உழவுநூல் வரையறுத்திருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விளைநிலத்திலுள்ள வைக்கோலைத் திரட்டுதல், உழுமாடுகளைக் காப்பாற்றுதல், புன்புலத்தினைத் திருத்தி நன்செய் நிலமாக மாற்றுதல், பண்படுத்துதல், கலப்பையைக் கொண்டு உழுதல் ஆகியவற்றைச் செய்பவன் உழவன் என்றும் இத்தொழில் உழவுத்தொழில்(60) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் தரிசு நிலத்தினை வெட்டி உழுநிலமாக்கியவன், குளம் – கிணறு தோண்டுபவன் முதலியோர் சொர்க்கத்தில் சிறப்பாக வாழ்வார்(66) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'வரப்பு உயர, நீர் உயரும், நீர் உயர நெல் உயரும், நெல் உயர குடி உயரும், குடி உயர வேந்தன் உயர்வான்(46) என்று வேளாண்மைக்கும் அரசு நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பினையும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் வேளாண்மை தொழிலுக்கு மறதி என்பது கேடாகும் (50) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2.6. துறவு

சமணச் சமயத்தின் பிறப்பறுத்தல் என்னும் செயல்பாடு நிகழ வேண்டுமென்றால் உயர்தவம் செய்தல் வேண்டும் (6) என்று அறிவுறுத்துகின்றது. துறவறத்தில் செய்யவேண்டிய பல செயல்களைச் சிறுபஞ்சமூலம் எடுத்துரைகின்றது. பற்றற்றவனால் சொல்லப்பட்ட நூலைப் பற்றுபவனே தவசியாவான்(8) என்று துறவு மேற்கொள்பவனை வரையறை செய்கின்றது இந்நூல். இளங்காலத்தில் துறவு மேற்கொள்ளாமல் உலகினால் உண்டாகும் நுகர்ச்சிகளின்வழி நடப்பவன் பாரத்தை

இழுக்கும் எருதோடு ஒப்பர்(24) என்று இளமையில் துறவு மேற்கொள்ளாதவரைக் கண்டிக்கின்றது. இதனால் இளையான் துறந்து தவத்தைச் செய்தல் தக்கது(98) என்றும் இவ்வாறு தவத்தால் சுவர்க்க நுகர்ச்சியைப் பெறலாம்(36) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. துறவறம் மேற்கொண்டு அவாவை நீங்குதல் நன்று(52) என்றும் துறவறத்தின்போது பிறர் சொல்லும் கடுஞ்சொற்களையும் பொறுக்க வேண்டும்(67) என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது. இத்துடன் எல்லாவுயிர்களிடத்திலும் அன்பு செய்தலும் பொருள்களின்மீது பற்றற்று இருத்தலும்(77) தவஞ்செய்பவர்களின் குணங்களாகச் சுட்டுகின்றது.

2.7. சமூகம்

சிறுபஞ்சமூலம் பனுவலானது சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு மனிதர்களைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. அரசர், அமைச்சர், வள்ளல், வணிகர் என்ற உயர்குடி மக்களைச் சுட்டும் அதேவேளையில் அரசருக்குச் சேவை செய்யும் சேவகன், படைவீரர் முதலியோரையும் சுட்டியுள்ளது. இத்துடன் உழவர், நெசவாளர், பொதுமகளிர் முதலிய தொழில் புரிவோரையும் ஆசிரியர், மாணவர் என்ற கல்விநிலை சார்ந்த மனிதர்களையும் சுட்டியுள்ளது. இத்துடன் போரின்மூலம் புண்பட்டார், ஆதரவற்றவர், மரணப்படுக்கையில் இருப்பவர், கண்ணிழந்தவர், காலிழந்தவர், சிறைசாலையில் இருப்பவர், நற்கதி பெற விரதம் இருப்பவர், நோயுற்று மருந்துண்ணுபவர், பத்தியம் காரணமாக உண்ணாது இருப்பவர், உண்ணா நோன்பிருப்பவர், வலிமை அற்றவர், முதியவர், உயிரை விடுவதற்காக வடக்கிருப்பவர், நோயுற்றோர், நாடுவிட்டு நாடு போய் தளர்ந்தவர் (71,73,79) எனச் சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு மனிதர்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. இந்த பல்வேறு பட்ட மனிதர்களைச் சுட்டுவதன்மூலம் சிறுபஞ்சமூலம் எழுந்த காலத்தில் இருந்த சமூகப்பின்புலமானது எத்தகைய தன்மையில்

இருந்துள்ளது என்பதை ஊகித்து அறியமுடிகின்றது. ஒருபுறத்தில் பெரும் செல்வமும் மறுபுறத்தில் உணவு இல்லாமல் அலைபவர்களும் இணைந்தே காணப்பட்டனர் என்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. அதனால்தான் சமூகத்தில் உள்ள அடித்தள மக்களை உணவு வேண்டி நிற்பவர்கள் பட்டியலில் சிறுபஞ்சமூலம் சேர்ந்துள்ளது.

இத்துடன் சிறுபஞ்சமூலம் பொதுமகளிரை வீட்டில் சேர்க்கக் கூடாது, அவர்களுடன் காதல் கொள்ளக் கூடாது, அவர்களிடத்தில் ஆண்கள் செல்லக் கூடாது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பொதுமகளிரை ஏற்கும் ஆண்களைக் கண்டிப்பதும் சமூக மாற்றத்திற்கு எதிராகவும் உள்ளது. இத்தகைய செயல்பாடு மற்றொரு வகையில் பொதுமகளிர் முறை தொடர்ந்து நீடிக்கச் செய்யவே உதவுவதாக அமைகின்றது. இத்துடன் பொதுமகளிரைத் திருமணம் செய்தல், காதல் கொள்ளுதல் என்பதும் சமூகத்தில் நிலவியதையும் ஊகித்தறியமுடிகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம் ஈதல், பகுத்துண்ணல், பசிக்கு உணவளித்தல் ஆகிய மூன்றினையும் அதிக அளவில் மற்ற அறங்களைவிட அறிவுறுத்தியுள்ளது. இவ்வுலகின் இடமெல்லாம் தன்புகழால் நிறைய வேண்டின் – ஈகையைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் சிறிதாயினும் வருவாய் இருந்தால் ஈகை செய்தால் செல்வம் ஒருவற்குக் கூடும் (6) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் தான் பயன் கொள்ளாது பிறர்க்குப் பொருள்களை வழங்குவான் வாணிகனோடொக்கும்(34) என்றும் தன்னிடம் வறியவர்கள் வந்தால் இருப்பதைக் கொடுப்பவன் தேவரால் புகழப்படுவான் (82) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இத்துடன் ஈதல் நன்று, ஈயாதது தீது (101) என்று இடித்துரைக்கப்பட்டும் உள்ளது. மேலும் குணம் இல்லாதாருக்கு ஈதல் தீது (61) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மற்றவருக்கு வழங்குதல் என்பதில் நீர், நிழலறம், தனது வீட்டினுள் மற்றவர்கள் தங்க இடங்கொடுத்தல், கோயிலும் சாலையும் நிலைபெறச் செய்தல் முதலியவை

சுட்டப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் பகுத்துண்ணுதல் என்பது பேரறமாகச் (63) சுட்டுகின்றது. நூலில் சொன்னபடியே பகுத்துண்பான் பார்ப்பானாவான்(8) என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. அதாவது உயர்ந்த மனிதன் ஆவான் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத்துடன் 'பேரறம்' என்பது பகுத்துண்ணல் என்பதுடன் இணைத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும். அளிக்கும் உணவு சிறிய அளவாக இருந்தாலும் பின்பு பெறும் பயனாக அமையபெறும் அதனால் எவ்வளவு சிறிய அளவாக இருந்தாலும் ஈகை செய்தல் வேண்டும் (64) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தில் அடிதட்டு நிலையில் உள்ள மனிதர்களுக்கு உணவளித்தால் மன்னராய் வாழ்வார் (71, 73) என்று குறிப்பிடுகின்றது. கீழ்க்குணத்தினைக் கொண்ட மனிதராக இருந்தாலும் அவருடைய பசிக்கு உணவு அளிக்க வேண்டும் (77) என்று சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடுகின்றது. இது பசிக்கு உணவளித்தலில் எந்தவித பாகுபாட்டையும் பார்க்கக் கூடாது என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது.

பஞ்ச காலத்தில் பலருடன் பகுத்துண்பவன், தன்னிடம் உள்ள பொருளைப் பிறர்க்கு ஈகை செய்பவன், பசித்த குழந்தைக்கு உணவளிப்பவன் முதலியோர் என்பது வயதிற்குமேல் துன்பமின்றி வாழ்வார்(79) என்று குறிப்பிடுகின்றது.

சமூகத்தில் குழந்தையினை ஈன்ற தாய் அதனைத் துறவாது வளர்த்தல், வளர்ப்பாரில்லாத குழந்தைகளைக் கண்டால், அவர்களை எடுத்து வளர்த்தல் என்பது பெரிய அறமாகச் (72) சுட்டப்பட்டுள்ளது. வயிற்றில் உருவாகும் கருவினைக் காத்தல், குழந்தையை விட்டு நீங்காமல் இருத்தல், குழந்தைக்குப் பிணி உண்டானால் அதற்கு மருந்து கொடுத்தல், குழந்தைக்கு கேடு உண்டாகாமல் காத்தல் முதலியவையும் பெரிய அறமாகச் (74) சுட்டப்பட்டுள்ளது. பசித்த குழந்தைக்கு உணவளித்தல்(79) குறித்தும் பேசப்பட்டுள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டும் சமூகமானது ஈகை செய்தல், பசிக்கு உணவளித்தல், பகுத்துண்ணுதல் என்பதன் அடிப்படையின்கீழ் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

3. தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்கள்

தாவ் தே ஜிங் என்னும் நூலானது தாவ், தே என்னும் கருத்தாக்கங்களின் வழி அறக்கருத்தாடல்களை எடுத்துரைக்கின்றது. இத்துடன் பண்டைய சீனப் பண்பாட்டில் உருவான தத்துவார்த்த கருத்தாக்கங்களையும் அறக்கருத்தாடல்களின் வெளிப்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்துகின்றது.

3.1. அரசன், ஆட்சி, போர்

தாவ் தே ஜிங் நூலில் அரசன், ஆட்சி, போர் மூன்றும் தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதற்குக் காரணம் போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் எழுந்த தொடர்ச்சியான போர்களே ஆகும். தாவ் தே ஜிங் செயல்படாமை என்னும் கருத்தாக்கத்தினை ஆட்சி செய்ய ஓர் அலகாகப் பார்க்கின்றது. அதனால், செயல்படாமையினால் மக்களை நேசிக்கவும் நாட்டை ஆளவும் உன்னால் முடியுமா? (பா. 10) என்று ஆட்சியாளர்களை நோக்கி கேள்வி கேட்கின்றது. செயல்படாமை என்பது சிறந்த நிர்வாகம் செய்யும் கொள்கையாக இந்நூலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொள்ளும் அனைத்துச் சீர்த்திருத்தங்களும் புதிய முயற்சிகளும் பயனற்றது எனவும் மேலும், அவை துன்பத்தினை விளைவிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன(17, 57) என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. நாட்டின் குழப்பமும் சீர்குலைவும் அதிகமாக இருக்கும்போது சிறந்த அமைச்சர்கள் உருவாகின்றனர் (18) என்று நாட்டில் அமைச்சர்களின் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துரைக்கின்றது. ஆட்சியாளர்கள் புலமையையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் கைவிட்டால் மக்கள் பல

மடங்கு பலன் பெறுவார்கள் என்றும் இவ்வாறு புலமையும் புத்திசாலித்தனமும் கைவிடுதல் என்பது பண்டைய தொன்மை அரசிற்குத் திரும்பச்செல்லுதலை எடுத்துரைக்கின்றது. இந்நூலானது பண்டைய தொன்மை அரசு நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்றது. மேலும் அக்காலத்தில்தான் எதையும் மூடி மறைக்காமல் இருப்பதும் எளிமையாக வாழ்வதும் சுயத்தினைக் குறைப்பதும் சில ஆசைகளை மட்டும் கொண்டிருப்பதும் நிகழ்ந்துள்ளன. இவைகளே ஒரு அரசை நிர்வாகிப்பதற்கான சிறந்த வழி(19) என்று இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. ஆட்சியாளர்களுக்குப் பொறுமை, நிறைவு, முக்கியத்துவத்தைத் தவிர்த்தல் (67) ஆகிய குணங்கள் அவசியமானது என்று எடுத்துரைக்கின்றது. தாவ் தே ஜிங்கானது தாவ் சான்றோரை ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளராகக் குறிப்பிடுகின்றது. சான்றோரானவன் மக்களின் மனங்களைக் காலியாக்கியும் அவர்களின் வயிறுகளை நிரப்பியும் அவர்களது இலட்சியங்களை நலியவைத்தும் அவர்களது எலும்புகளை வலுவாக்கியும் அவர்களை ஆளுகின்றான்(3) என்று சான்றோரைப் போல் ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சி செய்யவேண்டும் என்கின்றது. பண்டைய சீனப் பண்பாட்டில் ஒரு சிறந்த ஆட்சியானது வானகத்தின் ஆசிமூலமே நடைபெறும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஷாங் அரசமரபு வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் வானகம்தான் என்று சௌ அரசமரபு குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழி இந்நூலானது, வானகத்தின்கீழ் ஆட்சிசெய்ய விரும்புவன் உருவாக்கும் தன்னிச்சையான விசயங்கள் ஒருபோதும் நிறைவடைவதில்லை. வானகத்தின்கீழ் எதையும் தன்னிச்சையாகக் கையாள முடியாது. தன்னிச்சையாகக் கையாள முயல்பவன் கேட்டினை அடைவான். இதனால்தான் தாவ் சான்றோர் அதீத வேகம், ஆடம்பரம் முதலியவற்றை விலக்குகின்றார் (29) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் இளவரசரும் மன்னரும் தாவ்வைக் கடைப்பிடிக்க முடிந்தால் அனைத்தும் தாமாகவே வளரும்(37)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. வானகத்தினைக் கொண்டு இளவரசரும் மன்னரும் ஆட்சிபுரிந்தால் அனைத்தும் நன்றாக நடக்கும் என்றும் வானகத்தினைப் பின்பற்றவில்லையெனில் இளவரசரும் மன்னரும் கவிழ்க்கப்படுவார்கள் என்றும் தே இல்லாதவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்றும் இளவரசரும் மன்னரும் தேவினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றால் அவர்களும் தகுதியற்றவர்களே (39) ஆவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழி ஆட்சிபுரிவதற்கு தாவ், தே ஆகியவை முக்கியமானதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இத்துடன் அரசு ஒன்றுமே செய்யாமல் இருக்கும்போது மக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் செழிப்பாகவும் இருக்கின்றனர். அரசானது பாகுபடுத்திப் பார்க்கும்போது மக்கள் அதிருப்தியாகவும் அமைதியற்றும் இருக்கின்றனர். அரசானது எத்தகைய தன்மையில் நடந்து கொண்டாலும் மற்றவர்களைச் சேதப்படுத்தாமலும் காயப்படுத்தாமலும் மற்றவரீது அதிகாரம் செலுத்தாமலும் இருக்க வேண்டும் (58) என்று அறிவுறுத்துகின்றது. அதிக மக்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய நாடாக இருப்பது என்பது நல்லதல்ல என்று இந்நூலானது குறிப்பிடுகின்றது. எனவே ஒரு பெரிய நாட்டை ஆளுவது என்பது ஒரு சிறிய மீனைச் சமைப்பது போன்று (60) கடினமானது என்கின்றது. மேலும் ஒரு பெரிய நாடு சிறிய நாட்டிடம் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்ள வேண்டும் (61) என்கின்றது. எது ஒன்று தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்கின்றதோ அது தொடர்ந்து நீடிக்கும் என்பது தாவ் தே ஜிங் சுட்டுவதாகும். இதனால் உலகத்துக்கு தாவ் இருக்கிற மாதிரி நதிகளுக்கும் கடல்களுக்கும் ஓடைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் இருக்கின்றன. இதன்மூலம் நதிகளும் கடல்களும் பள்ளத்தாக்குகளுக்கு மன்னர்களாக இருக்க முடியும். ஏனென்றால் நதிகளும் கடல்களும் பள்ளத்தாக்குகளுக்குத் தங்களைத் தாழ்த்திக்கொள்கின்றன. இவ்வாறு நதிகளும் கடல்களும் பள்ளத்தாக்குகளுக்கு மன்னர்களாக ஆகின்றன. இதேபோல் மக்களுக்கு மன்னர்களாக இருக்க

வேண்டுமென்றால் இளவரசரும் அரரும் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்ள வேண்டும் (66) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத்துடன் ஆட்சியாளர்கள் அதீத வரிகள் இடுவதால் மக்கள் வறுமையில் வாடுகின்றனர் என்றும் மக்களின் செயல்பாடுகளில் ஆட்சியாளர்கள் தலையீட்டால் மக்களை ஆள்வது கடினம் என்றும்(75) குறிப்பிடுகின்றது. இத்துடன் தாவ்வின் ஆட்சியானது (80) எவ்வாறு இருக்குமென எடுத்துரைத்துள்ளது.

நாட்டில் உள்ள ஆயுதங்கள் கேடுகாலத்தின் கருவிகளாகும். தாவோ மனிதன் ஆயுதங்களை விரும்புவதில்லை. ஏனென்றால் ஆயுத நடவடிக்கைகள் அவற்றிற்கு ஏற்ற மாதரியே எதிர்விளைவுகளைத் தருகின்றன. படைகலன்கள் தங்கிய இடங்களில் முட்களும் புதர்களும் வளர்கின்றன. இத்துடன் பெரிய போருக்கு அடுத்து ஒரு பெரும் பஞ்சம் உண்டாகின்றது. இராணுவ வெற்றிகளில் தாவோ மனிதன் மகிழ்ச்சி கொள்வதில்லை, அவ்வாறு மகிழ்ச்சி அடைந்தால் மக்கள் படுகொலையில் இறப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகிறான் என்று பொருள் (30, 31) என்று ஆயுதங்கள், போர்கள் குறித்து எடுத்துரைக்கின்றது. இத்துடன் மீன்கள் நீரிலிருந்து வெளியே வராமல் இருப்பதுபோல் நாட்டிலுள்ள கூர்மையான ஆயுதங்கள் வெளியே வரக் கூடாது (36) என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. சாகசச் செயல்களில் வேட்கை நிரம்பியவனும் வன்முறையாளனும் இயற்கையாகச் சாவதில்லை (42) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அரசானது சரியான பாதையில் செல்லும்போது போர் குதிரைகள் வயலில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அரசின் பாதையானது தவறும்போது பெண்குதிரைகள், இளங்குதிரைகள்கூட போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன(46) என்று போரினால் உண்டாகும் விளைவுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. இரண்டு படைகள் களத்தில் மோதும்போது இரக்கம் உள்ளது வெற்றி பெறும் (69) என்று வன்முறையின் கோரத்தினை எடுத்துரைக்கின்றது.

3.2. அறிவு

தாவ் தே ஜிங் நூலானது அறிவுடனும் நுட்பத்துடனும் இருப்பது தாவ் சமூகத்திற்கு எதிரானது என்று குறிப்பிடுகின்றது. காரணம் அறிவு, புலமை, நுட்பம் முதலியவை ஆசைகளை அதிகரிக்கச் செய்வதாக நினைக்கின்றது. இதனால் கற்றறிந்தோரைப் பெருமைப்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும் புத்திசாலித்தனமும் மதிநுட்பமும் பெரிய கபடதாரிகளை உருவாக்குகின்றன என்றும்(18) குறிப்பிடுகின்றது. புலமையினை நாடிச்சென்றால் அறிவு வளரும், தாவ்வை நாடிச்சென்றால் அறிவு தேயும். இதனால் தொடர்ந்து செயல்படாமையினை அடையும் வரை அறிவு தேய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்றது. இதனால் புலமையினைத் தேடிச்செல்வதற்குப் பதிலாக தாவ்வினைத் தேடிச்செல்ல வேண்டும்(71) என்கின்றது. அறிவு என்பதும் செயல்படாமையில் அமைந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

3.3. செல்வம்

தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவத்தில் எளிமை என்பது முக்கியமான ஒன்று. இது செல்வத்தினைத் துளி அளவும் ஏற்பதில்லை. செல்வம் சேர்ப்பது என்பது ஒருவிதத்தில் சுயத்துடன் இணைந்தது என்று இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. அதனால் சுயத்தினை எதிர்க்கின்றது. மிக எளிமையான ஆசைகளை மட்டும் வைத்துக் கொள்ளும்படி(19) அறிவுறுத்துகின்றது. சமூகத்தில் நிலவும் பகட்டான நிலையே திருட்டு, கொள்ளை முதலியவற்றிற்கு அடிப்படை என்கின்றது. இத்துடன் அரண்மனைகளில் உள்ள செல்வத்தினையும் உயர்ந்த வகை ஆடைகள் உடுத்துதல், உயர்வகை வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை கண்டிக்கின்றது. அதீத செல்வத்தினைச் சேர்த்து வைப்பது கொள்ளையினை ஊக்குவிப்பது ஆகும்(53) என்கின்றது. பொன்னும் நீலமும்

கூடத்தினை நிறைத்திருக்கும்போது அவற்றை யாராலும் பாதுகாக்க முடியாது என்றும் கர்வத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்ற செல்வமும் பெருமையும் அவற்றோடு அழிவையும் கொண்டு வரும்(9) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. பேராசையைவிட மிகப்பெரிய குற்றம் எதுவும் இல்லை என்றும் நிறைவினை அறிந்திருப்பது எப்பொழுதும் மனநிறைவானது(46) என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது.

3.4. சான்றோர்

தாவ் தே ஜிங்கில் தாவ் காணப்படும் சான்றோர் என்பவர் செயல்படாமையைப் பயன்படுத்துபவராக உள்ளார். இத்துடன் தாவ்வைப் பற்றிக்கொள்பவராகவும் நிறைந்த தேவினைக் கொண்டிருப்பவராகவும் உள்ளார். தாவ் சான்றோர் என்ற பாத்திரம் தாவ் தே ஜிங் நூல் முழுவதும் ஓர் இலட்சியப் பாத்திரமாகத் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. தாவ் சான்றோர் செயல்படாமை மேற்கொண்டு தன் பணியைத் தொடர்கிறான், தன் போதனைகளைச் சொற்கள் இல்லாமலே போதிக்கிறார் (2) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தாவ் சான்றோர் மக்களைச் செயல்படாமையின்மூலம் ஆளுபவராக உள்ளார்(3). வானகம், பூமி ஆகியவற்றில் உலகில் உள்ள அனைத்தின்மீதும் கருணை என்பது இருப்பதில்லை, அவை தோன்றவோ அழியவோ அதன்வழியே விட்டுவிடுகின்றன அதுபோலத்தான் தாவ் சான்றோருக்கும் மக்கள்மீது கருணை இருப்பதில்லை அவர்கள் வாழ்வோ இறக்கவோ அவர்களின்வழியிலேயே விட்டுவிடுகிறார்(5) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தாவ் சான்றோர் பகட்டிக்கொள்வதில்லை, தன்னை அங்கீகரித்துக்கொள்வதில்லை, தன்னைப் பாராட்டிக்கொள்வதில்லை, பெருமைப்பட்டுக்கொள்வதில்லை, யாருடனும் போட்டியிடுவதில்லை இதனால் அவர் பிரகாசிக்கின்றார், போற்றப்படுகின்றார்,

மதிக்கப்படுகின்றார், அனைவரைவிடவும் விஞ்சி நிற்கின்றார், உலகில் உள்ள யாரும் அவனுடன் போட்டியிட முடியாது (22) என்று தாவ் சான்றோரின் தன்மைகளை எடுத்துரைக்கின்றது.

3.5. சமூகம்

தாவ் தே ஜிங் நூலானது செயல்படாமை, இயற்கைத்தன்மை ஆகிய இரண்டு கருத்தாக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு சமூகத்தில் நிலவும் அனைத்துச் சிக்கலுக்கும் தீர்வுகாண முயல்கின்றது. இதன்மூலம் பின்வரும் பல்வேறு கருத்துகளைத் தெரிவிக்கின்றது.

அழகாயிருப்பது அழகு என்று எல்லோரும் புரிந்துகொண்டால் விகாரம் தோன்றுகிறது. நன்மையை நன்மை என்று எல்லோரும் புரிந்துகொண்டால் தீமை தோன்றுகிறது. எனவே இருத்தல் இருத்தலின்மையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது(2).

அபூர்வமான பொருட்களை மனிதர்கள் மதிக்காமல் இருப்பது அவர்களைத் திருடுவதிலிருந்து தடுக்கிறது. விரும்பத்தக்க விசயத்தை வெளிக்காட்டாமல் இருப்பது மனம் குழம்புவதிலிருந்து அவர்களைத் தடுக்கிறது(3).

அதிகம் பேசுகிற மனிதன் விரைவில் அயர்ந்துபோகிறான் அவன் தன்னிடம் இருப்பதைத் தன்னிடமே வைத்துக்கொள்வது நல்லது(5).

வானகமும் பூமியும் தமக்காக வாழ்வதில்லை அதனால் அவை நீடித்திருக்கின்றன(7).

எதனுடனும் போட்டியிடாமல் நீர் போன்று தாழ்வாக இருக்கவேண்டும். நீர் தாவிக்கு நெருக்கமானதாக உள்ளது(8).

வண்ணங்கள் கண்களைக் குருடாக்கும், அற்புதமான இசை காதைச் செவிடாக்கும், சுவைமிக்கவை நாக்கைக் கெடுக்கும், பந்தயமும் வேட்டையும் மனிதனைப் பைத்தியமாக்கும், அரிய பொருட்கள் மனிதனைத் திருடனாக்கும் எனவே தாவ் சான்றோர் கண்ணுக்குத் தராமல் வயிற்றுக்குத் தருகிறான்(12).

சாதாரணத் தோற்றத்தில் இருக்க வேண்டும், எளிமையைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும், சுயநலத்தை அடக்க வேண்டும், ஆசைகளைச் சுருக்க வேண்டும்(19).

தாழ்மையாக இருந்தால் முழுமையாக இருக்கலாம், வளைந்திருந்தால் நேராக இருக்கலாம், காலியாக இருந்தால் நிரம்பி இருக்கலாம், தேய்ந்துபோய் இருந்தால் புதிதாக இருக்கலாம், யாருக்கு எதுவுமில்லையோ அவன் தேவையானதைப் பெறுவான், யாரிடம் உபரியாக இருக்கிறதோ அவனிடம் சங்கடம் வந்துசேரும்(22).

தன் பெருமையை அறிந்துகொண்டாலும் அடக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்(28).

மற்றவர்களை அறிந்துகொள்பவன் அறிவாளி – தன்னை அறிந்துகொள்பவன் ஞானி, மற்றவர்களை வெற்றிகொள்பவன் பலசாலி – தன்னை வெற்றிகொள்பவன் வல்லவன். மனநிறைவை அறிந்துகொள்பவன் செல்வந்தன்(33).

மென்மையும் மெலியதும் கடினத்தையும் வலியதையும் வெல்ல முடியும்(36).

உயர்ந்தோர்கூட சாமானியரின் மொழியில் அழைக்கப்பட வேண்டும், உயர்ந்தோர்கூட தாழ்ந்தோரை அடித்தளமாகக் கொள்ள வேண்டும், உயர்ந்த புகழ் என்பது புகழ் எதுவும் பெறாமலிருப்பது(39).

ஒருவன் பொறுமையாக இருப்பதால் துணிவோடு இருக்கிறான், நிறைவினை உணர்வதால் வளமையாக இருக்கிறான், உலகத்தை முந்திக்கொள்ள துணியாததால்

தலைவனாக இருக்கிறான். பொறுமைக்குப் பதிலாகத் வேகத்தைப் பெற்றால், நிறைவுக்குப் பதிலாக மிகையைப் பெற்றால், முந்திக்கொள்ள நினைத்தால் அழிவுக்குச் செல்வான்(67).

தனக்குத் தெரியும் என்கிற விசயம் ஒருவனுக்குத் தெரியாமல் இருப்பது சிறந்தது, தனக்குத் தெரியாமல் இருக்கும்போது தனக்குத் தெரியும் என்று நினைப்பது பெரிய நோய்(71).

மிகக் கடுமையாக இருக்கும்போது போர்வீரன் வெற்றி பெற முடியாது, மிகக் கடினமாக இருக்கும்போது மரம் முறியாமல் இருக்க முடியாது(76).

இந்த உலகத்தில் மிக மெலியது மிக வலியதை வெல்ல முடியும். நெகிழ்வானது கடினமானதைத் தோற்றகடிக்க முடியும்(78).

மேற்கண்ட அனைத்துக் கருத்துகளும் தாவ் தே ஜிங்கின் பண்டைய காலத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லுதல் என்னும் கருத்தாக்கத்தில் மையங்கொண்டுள்ளன. அதாவது இந்நூல் குறிப்பிடும் செயல்படாமை, இயற்கைத்தன்மை ஆகிய கருத்தாக்கங்கள் சமூக வளர்ச்சியில் பின்னோக்கிக் செல்லுதலை வலியுறுத்துகின்றன.

4. அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள்

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய இரண்டு நூல்களும் தன்னளவில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயம், தத்துவம் ஆகியவற்றைப் பின்புலமாகக் கொண்டவை. இவ்விரண்டு தத்துவங்களும் அவை தோன்றிய சமூகத்தில் நிலவிய சமூகத்தில் எழுந்த சிக்கற்பாடுகளை எதிர்க்கும் தன்மையில் அமைந்திருந்தன. சிறுபஞ்சமூலத்தின் பின்புலமான சமண நெறியானது வைதீகக் கருத்தாக்கங்களுக்கு எதிராக மிகப்பெரிய

பங்காற்றியது. அதேபோல் தாவ்நெறியானது நிலப்பிரபுத்துவத்தினை ஆதரித்த கன்பூசியநெறிக்கு எதிராகச் செயல்பட்டது. இதன் பின்புலத்தில் இவ்விரண்டு நூல்களிலும் அரசினை எதிர்த்தல் என்பதில் ஒத்த தன்மைகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ், சீனச் சமூகங்களில் சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய நூல்கள் அரசு நன்கு வளர்ச்சியடைந்த பின்பு தோன்றியவை ஆகும். இவ்விரண்டு நூல்களும் நேரடியாக எந்த அரசனையும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அரசன், ஆட்சி குறித்த கருத்துகள் இவ்விரண்டு நூல்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. மேலும் அரசானது மக்களுக்கு நன்மை செய்ததுபோல எந்தப் பதிவினையும் இவ்விரு நூல்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. அரசினை விமர்சனம் செய்யும் தன்மையும் அறிவுறுத்துதல் நற்செய்கைகளைப் போதித்தல் என்னும் தன்மையிலேயே அறக்கருத்தாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் சங்க காலத்திற்குப் பின்பு எழுந்த களப்பிரர் காலக்கட்டத்தினைப் பின்புலமாகக் கொண்டது சிறுபஞ்சமூலம். இத்துடன் ஒரு பெரும் சோழப் பேரரசு சமூகத்தில் உருகொள்வதற்கான சமூக, பொருளாதார, அரசியல் செயல்பாடுகளும் தன்னிசையாக முன்னெடுத்தெடுத்தற்கான தோற்றுவாயையும் இக்குறிப்பிட்ட காலக்கட்டமானது உட்கிரகித்து வைத்துள்ளது. இதேபோன்று போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் எழுந்தது தாவ் தே ஜிங் ஆகும். போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் ஏழு மிகப்பெரிய அரசுகள் சீனா முழுவதும் பரவியிருந்தன, ஆட்சிசெய்தன. இவ்வேழு அரசுகளில் ஒன்றான சின் அரசு பிந்தைய நாட்களில் மற்ற அரசுகளை வென்று சீனா முழுவதற்குமான பேரரசாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்கின்றது. இப்பேரரசாக உருவாவதற்கான சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளின் தோற்றுவாய்கள் போரிடும் அரசுகள் காலத்தினைப் பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளன

என்பது இன்றியமையாத ஒன்று. இதன்படி இவ்விரண்டு நூல்கள் எதிர்வரும் காலத்தினைக் குறித்த கவலையினை வெளிப்படுத்தும் தன்மையிலும் அமையப்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக மக்கள்படும் இன்னல்களில் கவனம் செலுத்தின.

அரசனானவன் தான் ஆளும் நாட்டில் உள்ள மக்களை வருத்தாமல் ஆட்சியினைச் செலுத்த வேண்டும் என்று இரண்டு நூல்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சிறுபஞ்சமூலத்தில் அரசனானவன் மழையினை உண்டாக்கும் மேகத்தினைப் போன்று மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுவதுடன் மேகமானது உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் தாவ் தே ஜிங் நதிகளும் கடல்களும் பள்ளத்தாக்குகளுக்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்வதுபோல் அரசனானவனும் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுவதுடன் நதிகளும் கடல்களும் உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தாவ் தே ஜிங்கில் நாட்டில் குழப்பங்கள் உருவாகும்போது சிறந்த அமைச்சர் தோன்றுகின்றனர் என்கின்றது. இதேபோல் சிறுபஞ்சமூலம் அரசனைத்தாண்டி சிந்திக்கும் இடத்தில் உள்ளவர் அமைச்சர் என்று சுட்டுகின்றது. இரண்டு நூல்களிலும் அரசனுக்கு மட்டும் அறங்களை அறிவுறுத்தாமல் மக்களுக்கும் அறங்கள் போதிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இரண்டு நூல்களிலும் முன்னோர் சொற்களைப் பயன்படுத்துதல், பழமொழியினைப் பயன்படுத்தல் ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன.

5. அறக்கருத்தாடல்களின் தனித்தன்மைகள்

சிறுபஞ்சமூலம், தாவ் தே ஜிங் ஆகிய இரண்டு நூல்களும் அடிப்படையில் தனது சொந்த சமூகப்பின்புலத்திலிருந்து எழுந்துள்ளன. சிறுபஞ்சமூலம் அறஇலக்கியங்கள் தோன்றிய

காலக்கட்டத்தின் பின்புலத்தினை மையமாகக் கொண்டு எழுந்துள்ளது. இலக்கியத்தின் பாடுபொருள், வடிவம் என்பதிலும் மாற்றங்கள் உண்டான காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்தது. இத்துடன் சிறுபஞ்சமூலம் 'வெண்பா' என்னும் வடிவத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. மேலும் அறம் போதித்தல் என்பது புது உத்திமுறையினையும் கைக்கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஐந்து கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி அறத்தினை வலியுறுத்துதல் என்னும் முறைமை இந்நூலில் கையாளப்பட்டுள்ளது. தாவ் தே ஜிங்கில் ஐந்தாயிரம் சீனச் சித்திர எழுத்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. சிறுபஞ்சமூலம் சமணச் சமயத்தினையும் தத்துவத்தினையும் பின்புலமாகக் கொண்டிருந்தாலும் சமணக் கருத்துகள் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் இந்நூலிற்கு முன்னமே சமணச் சமயமும் தத்துவமும் நன்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. ஆனால் தாவ் தே ஜிங்கில் தாவ்நெறி என்னும் தத்துவமும் சமயமும் உருபெறுவதற்கான அடிப்படையானது தாவ் தே ஜிங் நூலில்தான் கரு கொள்கின்றது.

5.1. அரசன், ஆட்சி

சீனச் சமூகத்தில் தாவ் தே ஜிங் எழுந்த காலத்தில் மிக அதிகமான போர்ச் செயல்பாடுகள் நடைபெற்றதால், இயல்பாகவே போருக்கு எதிரான கருத்துகள் மிக அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. இத்துடன் போர் செயல்பாடு அரசருக்கு மிக நெருக்கமானதாக வைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. போர் செயல்பாடுகள் அறவே கூடாது என்பது தாவ் தே ஜிங்கின் கருத்தாக வெளிப்பட்டுள்ளது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் போர்கள் குறித்து நேரடியான கருத்துகள் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் போரினால் உண்டாகும் விளைவுகள் குறித்து மறைவாகக் கருத்துகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. போரில் காயம் பட்டவர்களுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்து சிறுபஞ்சமூலத்தில்

இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் இன்றியமையாத செய்தியாக இருப்பது போரில் காயம்பட்டவர் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டதாகும். காரணம் போரின்மூலம் இரண்டு புறமும் இழப்புகள் ஏற்படும். இதனை நன்குணர்ந்த சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் பொதுவான தன்மையிலே போரில் காயம்பட்டவருக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இத்துடன் சிறையில் இருப்பவருக்கும் உணவளிக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதன்மூலம் அரசு ஒடுக்கும் மக்களையும் அரசினால் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகும் மக்களையும் இந்நூல் கவனப்படுத்துகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. தாவ் தே ஜிங் நேரடியாகப் போரினால் ஏற்படும் விளைவுகளைச் சுட்டுகிறது. போர்க் கலன்கள் இருக்குமிடத்தில் முட்புதர்கள் முளைக்கும் என்றும் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டிய விலங்குகள் போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்படும் என்றும் போருக்குப்பின்பு பெரும் பஞ்சம் உண்டாகும் என்றும் பண்டைய சீனச் சமூகத்தின் பின்புலத்திலிருந்து கண்டிக்கின்றது.

சிறுபஞ்சமூலத்தின் 71, 73 ஆகிய இரண்டு செய்யுள்களில் சமூகத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களுக்கு உணவு அளிப்பவர்கள் மன்னவராய் வாழ்வர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழி மன்னன் என்பவன் அனைவருக்கும் உணவு அளிப்பவன் என்ற பொருளினை ஊகித்து அறியலாம். இத்துடன் எதார்த்தத்தில் அரசன் அவ்வாறு இல்லாமல் இருப்பதும் இவ்விடத்தில் மறைமுகமாகச் சுட்டப்படுகின்றது. இதன்வழி அரசன் என்பவனுக்கு தலையாய பணி தனது நாட்டு மக்களுக்கு உணவளிப்பதும் ஆகும். இதனைச் சங்க காலத்தில் சுட்டப்படும் சீறார் மன்னனின் 'பாதீடு' என்பதுடன் இணைத்து நோக்கமுடியும். சீறார் மன்னன் தனது மக்களுடன் உணவினைப் பங்கிட்டு உண்பவனாவான். இத்தகைய தன்மையில் சமூக வளர்ச்சியில் தமிழ்ச் சமூகம் இழந்துள்ளதையும் அதுபோல் உணவு அளிப்பவன் மன்னராய் வாழ்வர்

என்பதன்மூலம் பண்டைய சங்க காலச் சீறார் மன்னனின் செயல்பாட்டை இவ்விடத்தில் சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் மீட்டுருவாக்கம் செய்கின்றார். தாவ் தே ஜிங்கில் இத்தகைய முறையானது வேறாரு வகையில் நிகழ்கின்றது. தாவ் தே ஜிங் நூலானது தனது எதார்த்த சமூகம் மிகவும் வன்முறையானதாக உள்ளது. இதனால் கடந்த காலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்கின்றது. குறிப்பாகப் பண்டைய புரதான அரசினைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது தாவ் தே ஜிங்கின் அடிநாதமாக உள்ளது. அக்காலத்திலேயே தான் எதையும் மூடி மறைக்காமலும் எளிமையாக வாழ்வதும் சுயத்தினைக் குறைப்பதும் சில ஆசைகளை மட்டும் கொண்டிருப்பதும் நிகழ்ந்துள்ளன. இவைகளே ஒரு அரசை நிர்வகிப்பதற்கான சிறந்த வழி என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விரண்டும் ஒருவகையில் பண்டைய சமூகத்தினை நினைவுகூர்ந்தாலும் தாவ் தே ஜிங் முழுக்க பண்டைய நிலைக்குத் திரும்புதல் என்பதை ஓர் இலக்காக வைக்கின்றது. ஆனால், சிறுபஞ்சமூலம் அதன்காலத்திலிருந்து அதற்கான தீர்வுகளைப் பண்டைய காலத்தில் தேடியுள்ளது என்பதன்வழி புதிய சிந்தனைக்கு வழிவகுக்கின்றது.

5.2. அறிவு, கல்வி

சிறுபஞ்சமூலம் அடிப்படையில் அறிவு, கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் தன்மையில் அமையப் பெற்றதாகும். அறிவு, கல்வி கற்றோர் உயர்ந்தோர் என்பது சமணநெறி மரபாகும், அதனைச் சிறுபஞ்சமூலமும் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு வலியுறுத்தி இருக்கின்றது. நூல்களைக் கற்றவர் தேவர் என்றும் கல்லாதவர் பூதர் என்றும் சிறுபஞ்சமூலம் கண்டிக்கின்றது. ஆனால் தாவ் தே ஜிங், சிறுபஞ்சமூலத்திற்கு முற்றிலும் மாறாக அறிவு, நுட்பம் ஆகியவற்றை முழுவதுமாக எதிர்க்கின்றது. அறிவு, நுட்பம், புலமை முதலியவை மக்களைத் தீங்கிற்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடியது என்பது தாவ் தே ஜிங்கின் நம்பிக்கையாகும். கல்வி கல்லாதவன் எந்த ஒரு பொருளையும்

நுட்பமாக ஆராயும் தன்மையினைப் பெறாதவன் என்று சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் தாவ் தே ஜிங் மக்கள் எந்த ஒரு நுட்பத்தினையும் அறியாமல் இருப்பதுதான் நல்லது என்கின்றது. மேலும் தாவ் தே ஜிங் அறிவு, கல்வி என்பதற்குப் பதிலாகத் தாவ்வினைக் கற்பதை வலியுறுத்துகின்றது. தாவ்வினைக் கற்பது என்பது செயல்படாமையினை நடைமுறைப்படுத்துவதாகும் என்கின்றது.

5.3. செல்வம்

தாவ் தே ஜிங் செல்வத்தினை முழுவதுமாக எதிர்க்கின்றது. எளிமையான வாழ்வு என்பது தாவ் தே ஜிங்கின் அடிப்படை ஆனால் சிறுபஞ்சமூலம் மூப்பு வருவதற்குமுன் செல்வத்தினைச் சேர்க்க வேண்டும் என்றும், பொருளைச் சேர்த்து வைப்பவன் வள்ளல் என்றும் பொருளைச் சேர்ப்பது நல்லது என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் ஈதல் செய்வதற்குச் செல்வம் தேவை என்பது சிறுபஞ்சமூலத்தின் கருத்தாக்கம் ஆகும். இத்துடன் செல்வத்திற்காகப் பொய் சொல்லுதல் கூடாது என்றும் மற்றவர் செல்வத்தினைக் களவு செய்யக்கூடாது என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் தாவ் தே ஜிங் அதிகச் செல்வத்தினைச் சேர்த்தால் மிகப்பெரும் கொள்ளை உண்டாகும் அதனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்கிறது. ஒருபுறம் செல்வம் சேரும்போது அதனை யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது என்று தாவ் தே ஜிங் குறிப்பிடுகின்றது. அதிகச் செல்வத்தினைச் சேர்ப்பதால் கேடு உண்டாகும் என்று சிறுபஞ்சமூலமும் கண்டிக்கின்றது அதற்கு மாற்றாக ஈதலை முன்மொழிகின்றது. ஆனால் தாவ் தே ஜிங் அவ்வாறு செய்யவில்லை, செல்வம் அழிவைக் கொண்டு வரும் அதற்குப் பதிலாக எளிமையான வாழ்வே சிறந்தது என்கின்றது. இத்துடன் தாவ் தே ஜிங்கில் அரண்மனை வாழ்வு, பகட்டு வாழ்க்கை, பெரும் ஆபரணங்கள், மேட்டுக்குடி உணவு முறைகள் முதலியவற்றைக் குறித்த எதிர்ப்புக் காணப்படுகின்றது. இதற்குக்

காரணம் தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியர் அரசாங்க ஆவணக் காப்பகத்தில் பணிசெய்துள்ளார் என்பதும் அவர் நெருக்கமாக அரசு அலுவலர்கள், மேட்டுக்குடிகள் முதலியோர் வாழ்க்கையினைப் பார்த்துள்ளார் என்பதும் தெளிவாகிறது. இத்துடன் சமணநெறியில் ஒரு பெரும் குழுவானது துறவறத்தினை மேற்கொண்டுள்ளது அவர்களுக்கு உணவு அளிக்க வேண்டுமென்றால் இல்லறத்தார் செல்வத்தை ஈட்ட வேண்டும் என்பது மிக முக்கியமானதாகும். அதனால்தான் சிறுபஞ்சமூலம் செல்வத்தினைச் சேர்ப்பதை ஆதரிக்கின்றது என்பதை ஊகித்தறியலாம்.

5.4. துறவு, சான்றோர்

சிறுபஞ்சமூலம் சமண சமயத்தினைப் பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளதால் துறவறம் குறித்துத் தனியாகவே நிறைய கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளது. பிறப்பறுக்க வேண்டின் உயர்தவம் செய்ய வேண்டும், துறவு மேற்கொள்ளாமல் உலக நுகர்ச்சிகளுக்கு ஆளாவது எருதோடு ஒப்பிடப்படுகிறது, இளமையிலேயே துறவு மேற்கொள்ள வேண்டும் என சிறுபஞ்சமூலம் தெரிவிக்கின்றது. தாவ் தே ஜிங் நேரடியாகத் துறவினைக் குறித்து எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் தாவ் சான்றோரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த தாவ் சான்றோர் என்பவர் துறவு மேற்கொள்பவர் அல்லர். தாவ் சான்றோர் தாவ்வினை முழுமையாகப் பற்றிக் கொண்டவர், தே என்னும் நல்லொழுக்கம் நிறைந்தவர், செயல்படாமை மூலம் அனைத்துச் செயல்களையும் செய்யக்கூடியவர் என்று தாவ் தே ஜிங் குறிப்பிடுகின்றது. தாவ் சான்றோர் என்பதை ஓர் இலட்சியப் பாத்திரமாகத் தாவ் தே ஜிங் நூலில் வடிவமைத்துள்ளது. பண்டைய புராதன காலத்தில் காணப்பட்ட மக்கள் தாவ் சான்றோர்க்கு நெருக்கமானவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்று தாவ் தே ஜிங் குறிப்பிடுவதன்வழி சான்றோர் என்பது ஒரு

வாழ்க்கைமுறை என்பது தெளிவாகின்றது. அதனால்தான் பண்டைய நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று தொடர்ந்து வலியுறுத்துகின்றது.

5.5. சமூகம்

சிறுபஞ்சமூலம், சமணநெறியின் பின்புலத்திலிருந்து சமூக வாழ்வினை இரண்டாகப் பிரித்து இல்லறம், துறவறம் என்று விளக்க முற்பட்டுள்ளது. இல்லறம், துறவறம் குறித்த கருத்துகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதுடன் துறவறத்தினைவிட இல்லறத்தற்கு அதிக முக்கியத்துவத்தினை வழங்கியிருப்பதையும் காணமுடிகின்றது. மேலும் இல்லறம் என்ற குடும்ப நிறுவனத்தில் பின்பற்ற வேண்டிய அறக்கருத்துகளாகப் பலவற்றை எடுத்துரைக்கின்றது. இல்லறத்தில் முக்கியமான ஒன்றாக பசித்தார்க்கு உணவளித்தல், வேண்டுவோருக்கு ஈதல் ஆகியவை ஆகும். இத்துடன் நோன்பு இருத்தல், சுற்றத்தாரைப் பேணுதல் முதலியவை இல்லறத்தில் செய்யவேண்டிய செயல்கள் ஆகும். இத்துடன் இல்லறத்தில் பெண்கள் பின்பற்றவேண்டிய அறங்களாகப் பலவற்றைச் சுட்டியுள்ளது. பெண்கள் கற்போடு இருக்க வேண்டும், நாணத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு இருத்தல் கணவனுக்கு நல்லது என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இல்லற வாழ்வில் பெண்கள் கணவனின் வருவாய் அறிந்து அதற்கேற்றாற்போல் சுற்றத்தாரை விலக்காது அவர்களைப் பேணிக்காத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேற்கண்டவற்றைப் போன்ற எந்தக் கருத்துகளும் தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படவில்லை. குறிப்பாகத் தாவ் தே ஜிங் குடும்ப நிறுவனம் குறித்தும் பெண்கள் குறித்தும் வேறுவிதமான கருத்துகளையும் தெரிவிக்கின்றது. 'ஒரு குடும்பம் சிதையும்போது அக்கறை கொண்ட பெற்றோர்களும் கடமை தவறாத பிள்ளைகளும் உருவாகின்றனர், கருணையையும் நியாயத்தையும் கைவிடும்போது பிள்ளைகளுக்குரிய கடமை உணர்வினையும் பெற்றோர்க்குரிய அக்கறையினையும்

மக்கள் பெறுகின்றனர்' என்பன தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படும் குடும்பம் குறித்த கருத்துகளாகும். இதில் அக்கறை கொண்ட பெற்றோர்களும் கடமை தவறாத பிள்ளைகளும் சமூகத்தில் இல்லாமல் இருப்பதற்குக் குடும்பச் சிதைவானது காரணமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் தேவையற்ற கருணை, நியாயம் என்பதைக் கைவிட்டுப் பெற்றோர்கள், பிள்ளைகள் அவரவர்க்குரிய செயல்பாடுகளைச் செய்ய வலியுறுத்துகின்றது. இதனைப் பண்டைய சமூகத்திற்குத் திரும்புதல் என்னும் தாவ் தே ஜிங்கின் செயல்பாட்டுடன் இணைத்து நோக்குதல் வேண்டும். மேலும், இயற்கை பெண்ணாக உருவகப்படுத்தப்படுகின்றது. அப்பெண்ணின் வாயில்களிலிருந்துதான் வானகம், பூமி ஆகியவையும் அனைத்து மூலாதாரங்களும் உருவாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வலியது, மெலியது என்ற எதிர்நிலைகளில் பெண்ணை மெலியதுடன் இணைத்து நோக்குகின்றது. அதன்வழி 'ஆண்மையை அறிந்துகொண்டாலும் பெண்மையைக் கடைப்பிடிக்கிற மனிதன் உலகத்தைத் தன்னிடம் ஈர்த்துக்கொள்கிற கால்வாயாக மாறுகிறான், உலகத்தின் கால்வாயாக இருப்பதால் பெண்மையைக் கடைப்பிடிக்கிற மனிதன் தே யிலிருந்து துண்டிக்கப்படமாட்டான்' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலத்தின் மையமான கொள்கைகளானவை பாயிரச் செய்யுளில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, ஒழுக்கம், கொல்லாமை, பொய்யாமை, புலாலுண்ணாமை, களவுசெய்யாமை ஆகியவை ஆகும். இத்துடன் இன்னும் பல பொதுஅறங்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தாவ் தே ஜிங்கானது தனது மையமான கருத்தாக்கங்களாக தாவ், தே, செயல்படாமை, இயற்கைத்தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது, சிறுபஞ்சமூலம் குறிப்பிடும் அறக்கருத்துகள் போன்று தாவ் தே ஜிங்கில் காணப்படுபவை இல்லை அவற்றிற்கு

மாறாக தாவ் தே ஜிங்கில் கருத்தாக்கங்களாகச் செயல்படுகின்றன. தாவ், தே, செயல்படாமை, இயற்கைத்தன்மை ஆகியவை ஒருவித எண்ணக்கருக்களாகும். இவற்றினைக் கைக்கொள்வதன்மூலமும் செயல்படுத்துவதன்மூலமும் நல்வழிக்கான தன்மைகள் புலப்படுகின்றன. இந்நான்கு கருத்தாக்கங்கள் என்பன ஒரு பண்டைய சீன மனிதன் தாவ்வினை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும், தே என்னும் நல்லொழுக்கத்தினை அதற்குப் பெற்றிருக்க வேண்டும், செயல்படாமை என்பதை நடைமுறைப்படுத்துவதன்மூலமும் இயற்கைத்தன்மையினைப் பின்பற்றுவதன்மூலமும் அத்தகைய தே என்னும் நல்லொழுக்கத்தினையும் தாவ்வினையும் அடைய அவனால் முடியும். இத்தகைய தன்மையினையே தாவ் தே ஜிங் எடுத்துரைக்கின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம் அரசு வளர்ந்த சமூகத்தில் எத்தகைய வாழ்க்கையினை வாழ முடியும் என்பதை மனதில் நிறுத்தி அதற்கேற்றார்ப்போல் சிந்தித்துள்ளது. இது தொடர்ச்சியாக அரசிற்கு நற்கருத்துகளை வலியுறுத்தி அதன்வழி சமூக இணக்கத்தினைக் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சியினை மேற்கொள்கின்றது. அதனால் சமூகத்தில் நிலவும் மோசமான செயல்களைக் கண்டிப்பதுடன் அத்தகைய செயல்கள் நடக்காமல் இருப்பதற்கு மக்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் போதனையினை வழங்குகின்றது. மக்கள் ஆசைகளை வெறுக்க வேண்டும், களவு செய்யக் கூடாது, பொய் பேசக்கூடாது, கொலை செய்யக் கூடாது, பிறர்மனையினை நோக்கக் கூடாது, கல்வி கற்க வேண்டும், பெரியோர் சொல் கேட்க வேண்டும், நூல்களைப் பயில வேண்டும் எனப் பொது அறங்களைத் தொடர்ச்சியாக எடுத்துரைக்கின்றது. இத்துடன் தலையாய கடமையாக ஈகை செய்ய வேண்டும், பசித்தார்க்கு உணவு அளிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றது.

இதற்குப் பதிலாகத் தாவ் தே ஜிங் சமூகச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வாக ஓர் அரசினை
எடுத்துரைக்கின்றது, அது பின்வருமாறு

அரசு சிறியதாய் இருக்கட்டும்,

மக்கள் தொகை அடர்த்தியற்று இருக்கட்டும்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட கருவிகள் இருக்கின்றன,

என்றாலும் மக்கள் பயன்படுத்தாமல் இருக்கட்டும்;

மக்கள் தங்களின் வாழ்விற்காக ஆபத்தில் இறங்காமல் இருக்கட்டும்,

அவர்கள் தொலைதூரத்திற்குச் செல்லாமல் இருக்கட்டும்,

படகுகளும் வண்டிகளும் இருக்கின்றன,

அவற்றினைப் பயன்படுத்த எந்த வாய்ப்பும் ஏற்படுவதில்லை,

ஆயுதங்களும் படைக்கருவிகளும் இருக்கின்றன,

அதனை வெளிப்படுத்துவற்கு எந்த வாய்ப்பு இருப்பதில்லை.

மக்கள் கயிற்றினை முடித்து நிகழ்வுகளைப்

பதிவுசெய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் திரும்பட்டும்,

அவர்களின் உணவில் உவகையும்

ஆடையில் அழகையும்

ஓய்வில் நீடித்திருத்தலும்

அவர்களின் வாழ்வில் மகிழ்வுடனும் இருக்கட்டும்.

அருகில் உள்ள நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில்

இருக்கின்றன,

கோழி கூவுதலும் நாய் குரைத்தலும் ஒன்றுக்கொன்று கேட்க முடியும்,

ஆனால் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர்

அவர்கள் வயதான காலத்தில் இறக்கும்வரையிலும்

எந்தத் தொடர்பினையும் கொண்டிருப்பதில்லை. (பாடல் 80).

தாவ் தே ஜிங் குறிப்பிடும் சமூக அமைப்பானது மேற்கண்டவாறு அமையப்பெற்றதாகும். இங்கு அதிக மக்கள் இருக்கக் கூடாது என்று முதன்மையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தாவ் தே ஜிங் போர்களின்மூலம் நாடுகளை இணைப்பதை விரும்பவில்லை. நாடு பெரியதாக மாறும்போது சிக்கல்களும் அதிகமாகும் என்பது இந்நூலின் கருத்து. இத்துடன் நிறைவினை உணரும்படி ஆசைகளைச் சுருக்கவேண்டும் என்பதும் இந்தச் சமூக அமைப்பில் உள்ள மற்றொரு விடயமாகும். மக்கள் தங்கள் இல்லத்திலும் தங்கள் பழக்கவழக்கங்களிலும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதையே இந்நூல் போதிக்கின்றது. இத்துடன் சீனப் பண்பாட்டில் காணப்படும் 'வானகம்' என்னும் கருத்தாக்கம் தாவ் தே ஜிங்கிலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தாவ் என்பது வானகத்திற்கு நெருக்கமானது என்று கூறப்படுகின்றது. நாட்டில் நல்லாட்சி நடைபெறவில்லை என்றால் ஆட்சியாளரும் அரசரை வானகம் விரைவில் வீழ்த்தும் என்பது நம்பிக்கையாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அரசர்களும் நல்லாட்சியினைக் கொடுப்பதைத் தமது கடமையாகப் பண்டைய காலத்தில் கொண்டிருந்தனர். இதனைத் தாவ் தே ஜிங் நினைவுகூர்கின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம் நூல் முழுக்க ஈதல் செய்தல், உணவு அளித்தல் என்பதை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஈதல் செய்பவர்கள் தேவர்களால் புகழப்படுவார்கள் என்றும் மன்னர்களாய் வாழ்வார்கள் என்றும் நீங்கா புகழ் உண்டாகும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த ஈதல் செயலை விண்ணுலகத்தில் காணப்படும் தேவர்களுடன் நாட்டில் உயர்பதவியான மன்னருடனும் இணைத்துக் குறிப்பிடுகின்றது. இதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் உணவின்றியும் பொருளின்றியும் பலர் இருந்துள்ளனர் என்றும்

துறவறத்தினைப் பின்பற்றும் ஒரு பெரும் குழு இருந்துள்ளனர் என்றும் அறியமுடிகின்றது. இத்துடன் சமூகத்தில் காணப்படும் அடித்தள மக்கள் உணவிற்காக மிகவும் சிரமப்பட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. இதில் முக்கியமானதாக குணம் இல்லாதாருக்குக் கல்வி கற்பித்தல் தீது என்று உரைக்கும் சிறுபஞ்சமூலம் அதேவேளையில் குணம் இல்லாதாரென்றாலும் பசிக்கு உணவு அளிக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றது. இத்தகைய அழுத்தமானது ஈதல் செய்தலுக்குச் சிறுபஞ்சமூலம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துகின்றது. இதன்வழி சிறுபஞ்சமூலமானது ஈதலை முதன்மைப்படுத்தும் சமூகத்தினைக் கட்டமைக்கின்றது எனலாம். தாவ் தே ஜிங்கானது அடிப்படையில் மனிதனின் சுயத்தினை இழத்தல் குறித்து அதிகம் பேசுகின்றது. தாழ்ந்து இருக்க வேண்டும் அப்பொழுதுதான் மன்னராக இருக்க முடியும். ஆசைகளைச் சுருக்க வேண்டும், செல்வத்தினைச் சேர்க்கக் கூடாது என்பவையும் சுயத்துடன் இணைந்தது ஆகும். இத்துடன் வானகமும் பூமியும் தனக்காக வாழ்வது இல்லை அதனால் நீண்டகாலம் இருக்கின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதற்குக் காரணம் வானகமும் பூமியும் சுயத்தோடு இருப்பதில்லை என்பது பொருளாக அமைந்துள்ளது. சுயத்தோடு வாழ்தல் என்பது தமக்காக வாழ்தல் ஆகும். சுயத்தினை அழித்தல் என்பது மற்றவர்களுக்காக வாழ்தல் ஆகும். இத்துடன் சமூக வளர்ச்சியானது சுயத்தினை உற்பத்திசெய்யும் கருவியாக உள்ளது. அதனால்தான் இந்நூலானது பண்டைய காலத்திற்குத் திரும்புதலை வலியுறுத்துகின்றது, அங்குதான் சுயம் என்பது குறைவாக உள்ளது. அதன்வழி தாவ் தே ஜிங்கானது அதன் காலத்திற்கு முன்பிருந்த பண்டைய சமூகத்தினைக் கட்டமைப்பதைத் தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

மேற்கண்டவாறு சிறுபஞ்சமூலத்திற்கும் தாவ் தே ஜிங்கிற்கும் இடையிலான ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும் காணப்படுகின்றன. பண்டைய காலத்திலிருந்த தமிழகம், சீனம் என்னும் இரண்டு பெரும் நிலப்பரப்புகளுக்குள் எழுந்த இவ்விரண்டு நூல்களுக்கிடையில் காணப்படும் ஒத்த தன்மைகள், தனித்தன்மைகள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் கூறுகளிலிருந்து 'ஆசியஇயல்பு' என்னும் கருத்தாக்கத்தினைக் கட்டமைக்கலாம். அதற்கான கூறுகளை அந்நூல்கள் கொண்டிருக்கின்றன. அவை பின்வருமாறு,

1. இவ்விரண்டு நூல்களும் தான் எழுந்த காலக்கட்டத்தில் நிலவிய அரசினையும் அதன் போர் முதலிய செயல்பாடுகளையும் எதிர்த்துள்ளன. மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல் சிக்கல்களுக்கு அரசின் செயல்பாடுகள் காரணமாக இருந்துள்ளதை எடுத்தியம்புகின்றன.
2. இரண்டு நூல்களும் அதீத செல்வத்தினை எதிர்த்துள்ளன.

இவ்விரண்டு கருத்துகளும் மற்ற கருத்துகளைவிட நெருக்கமானதாகக் காணப்படுகின்றன. இதன்வழி நிலவும் அரசானது மக்களுக்கு எதிராக இருப்பதால் அதனை எதிர்த்தல், அதீத செல்வத்தினை ஒழித்தல் என்பவை ஆசியா முழுவதும் நிலவிய 'ஆசியஇயல்பு' என்பதுடன் இணைத்து நோக்கத்தக்கது.

முடிவுரை

'அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் - ஓர் ஓப்பீடு' என்னும் இவ்வாய்வின் முடிவுரை, நான்கு இயல்களில் மேற்கொண்ட ஆய்வையும் வந்தடைந்த முடிவுகளையும் தொகுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாய்வின் முதல் இயல் 'பண்டைய காலத் தமிழ் - சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள்: ஓர் அறிமுகம்' என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. இவ்வியலில் பண்டைய தமிழகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள், பண்டைய சீனத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள், ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம் என மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. முதலில் சமூக உருவாக்கம் குறித்த கார்ல் மார்க்சின் கருத்தும், அக்கருத்தை வளர்த்தெடுத்த மார்க்சிய ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. சமூக உருவாக்கம் என்பதைச் சமூகப் பொருளாதார உறவுகளின் உருவாக்கமாக விளங்கிக் கொள்வது பற்றிய மெளரிஸ் காட்லியர் கருத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சமூக உருவாக்க நோக்கில் காலப்பகுப்பைச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள் என்ற பகுதியில் சிறுபஞ்சமூலம் தோன்றிய அறஇலக்கியக் காலம், அதற்கு முன்பிருந்த சமூக உருவாக்கப் போக்குகளின் தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து, அக்காலம் உருவாகியது என்பது குறித்து விரிவாக ஆய்வாளர்களின்வழி நின்று எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத் தரவுகளின்வழி சங்க காலத்தில் நிலவிய சீறார் மன்னர், முகுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் ஆகியோர்களின் தலைமைப்பண்புகளின்வழி இனக்குழுச் சமூக அமைப்பின் அழிவும் உடைமைச் சமூக அமைப்பின் தோற்றமும், உடைமைச் சமூகத்திலிருந்து அரசு உருவாக்கமும், அரசு ஒரு நிறுவனமாகத் தோன்றி வளர்ந்த தன்மையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் சங்க காலத்தில் எழுந்த

வணிகர்களின் எழுகையும் அவர்களின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகச் செயல்பாடுகளும், வணிக ஊடாட்டங்களின் வழியாக விளைந்த கருத்துநிலை உருவாக்கங்கள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் சமூக உருவாக்கப் போக்குகள் என்னும் பகுதியில் தொடக்க காலச் சீனச் சமூகத்திலிருந்து ஹான் பேரரசு(பொ.ஆ. 220) வரையிலான காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்த சமூக உருவாக்கப் போக்குகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் சீன நிலவியல் அமைப்பு குறித்தும் பண்டைய சீன இலக்கியங்கள் குறித்தும் சிறு அறிமுகம் முதலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்து 1. பண்டைய விவசாயச் சமூகங்களிலிருந்து அரசுகள் உருவாதல், 2. அரசுகள் வட்டார அரசுகளாக உருவாதல், 3. வட்டார அரசுகளிலிருந்து பேரரசு உருவாதல் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பகுதியானது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் பண்டைய வேளாண் சமூகங்களிலிருந்து அரசுகள் தோன்றுகிறவரையில் ஷாங் அரசமரபு குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்து அரசுகள் வட்டார அரசுகளாக உருவாதல் என்பதில் 1.செள அரசமரபு (பொ.ஆ.மு. 1045-256), 2. வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலம் (பொ.ஆ.மு. 770-481) 3. போரிடும் அரசுகள் காலம் (பொ.ஆ.மு. 480-221) ஆகிய காலங்களில் ஏற்பட்ட சமூக உருவாக்கப் போக்குகள் குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் இப்பகுதியில் செள அரசமரபு ஆட்சிக்கு வருவதற்குக் காரணமாக அமைந்த வானகம், தே ஆகிய கருத்தாக்கங்கள் குறித்தும் அவை அரசு உருவாக்கத்திற்கு ஆற்றிய பங்கினைக் குறித்தும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தே என்னும் நல்லொழுக்கத்தினைப் பெற்ற அரசனே சிறந்த அரசனாக ஆட்சிபுரிய முடியும் என்பதும் அவ்வாறு தே என்னும் நல்லொழுக்கத்திலிருந்து தவறுவதினால் ஆட்சி அழியும் என்று பண்டைய சீனத்தில் நம்பப்பட்டதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. வட்டார அரசுகள் உதயமாவதற்குக் காரணமாக அமைந்த செள அரசமரபின் அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டமை,

மேற்கு சௌ அரசின் பிரதிநிதித்துவக் கொள்கை ஆகியவையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்து வசந்தம் மற்றும் இலையுதிர் காலத்தில் உருவான மாவட்டங்களின் உதயம், நிர்வாக மறுவுருவாக்கம் குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்துப் போரிடும் அரசுகள் காலத்தில் ஏழு பெரும் அரசுகளாகச் சீனா காணப்பட்டதும் அக்காலத்திய இரும்புப் பயன்பாடு போர்களை ஊக்குவித்தது குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்த பகுதியில் ஏழு வட்டார அரசுகளாக இருந்தவற்றில் சின் அரசமரபானது மற்ற ஆறு அரசமரபுகளைப் போரில் வெற்றிக்கொண்டு அனைத்துப் பகுதியிலும் தனது ஆளுகையினை உருவாக்கியது குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்து ஹான் பேரரசில் உருவாக்கப்பட்ட 'மூன்று மேன்மையாளர்களும் ஒன்பது அமைச்சர்களும்' என்ற நிர்வாக முறையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வியலின் மூன்றாவது பகுதியில் ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கம் குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தாக்கம் நொபொரு காரஷிமாவினால் எடுத்தியம்பப்பட்டது. அதன்வழி பண்டைய சீனம், பண்டைய தமிழகம் என்பவற்றிலிருந்து ஆசிய சமூகங்களுக்கான ஒத்த தன்மைகளைக் கண்டடையமுடியும். இறுதியில் தமிழ், சீனச் சமூக உருவாக்கப் போக்குகளில் காணலாகும் பொதுத்தன்மைகளும் ஒப்பிட்டுச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாய்வின் இரண்டாம் இயல் 'பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் சிறுபஞ்சமூலம்: பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்' என்னும் தலைப்பில் அமையப்பெற்றதாகும். இவ்வியல் தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களில் சிறுபஞ்சமூலப் பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும், சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலம், சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலம், சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகள், சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கத்தில் அதன் பங்கும் என இவ்வைந்து பிரிவுகள்மூலம் சிறுபஞ்சமூலம், அதன் உரை, அதன் அறக்கருத்தாடல்கள்

முதலியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகச் சிறுபஞ்சமூலம் குறிக்கப்படுவதால் அதன் பின்புலத்திலிருந்து முதலில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. இத்துடன் தமிழில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்ற தொகையாக்கம் நடைபெறவே இல்லை என்பது ஆய்வாளர்களின்வழிநின்று எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்வழி சிறுபஞ்சமூலம் தனித்த ஓர் அறநூல் என்பதும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அடுத்து இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொண்டுள்ள வையாபுரிப்பிள்ளையின் சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்பு குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இப்பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட எட்டுச்சுவடிகளின் எண்ணிக்கையுடன் இப்பதிப்பிற்கு முன்பு வெளிவந்த பதிப்புகள் ஆகியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் வையாபுரிப்பிள்ளை சிறுபஞ்சமூலப் பதிப்புடன் தற்காலத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பதிப்பிக்கப்படும் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன்வழி வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பின் தனித்தன்மைகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் சிறுபஞ்சமூலம் என்பதற்கான பெயர்க்காரணம் குறித்தும் இதனை எழுதிய காரியாசான் குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வியலின் அடுத்த பிரிவில் சிறுபஞ்சமூலத்தின் காலம் குறித்த சிக்கலானது ஆராயப்பட்டுள்ளது. இதில் இதுவரையிலான பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த கால ஆராய்ச்சி செய்த ஆய்வாளர்களின் கருத்துகள் தொகுத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, அதன்வழி பிற்காலப் பல்லவர்களின் ஆட்சிக்கு முன்னமே சிறுபஞ்சமூலம் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற முடிவானது எட்டப்பட்டுள்ளது. அடுத்த பிரிவில் சிறுபஞ்சமூலச் செய்யுளின்வழி சிறுபஞ்சமூலத்தின் சமூகப் பின்புலமானது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சிறுபஞ்சமூலத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ள பல்வேறு மக்களைக் கொண்டு எத்தகைய பிரிவினர் சமூகத்தில் வாழ்ந்திருப்பர் என்பது ஊகிறியப்பட்டுள்ளது. அடுத்து, சிறுபஞ்சமூலத்தின் தத்துவ ஊற்றுகள் குறித்து

எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் சமணநெறி குறித்தும் சிறுபஞ்சமூலத்தில் தமிழ் அறங்களின் தொடர்ச்சி காணப்படுவது குறித்தும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் தமிழ்நாட்டில் சைனம் பரவிய விதம், சைன சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள், சைனர்களின் சமுதாய அமைப்பு ஆகியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வியலின் இறுதிப் பிரிவில் சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள் குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் சிறுபஞ்சமூலத்தில் அமைந்துள்ள பாயிரச் செய்யுட்களின் கருத்துகள், பெண்ணை விளிக்கும் முறையினைக் கொண்டு அமையப்பெற்ற செய்யுட்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்தும் பேசப்பட்டுள்ளன. இதில் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களைச் செல்வம்-ஈதல்-புகழ், அரசன்-உழவுத்தொழில், இல்லறம்-துறவறம், பெண்-ஆண், கல்வி, கொல்லாமை-அன்புடைமை ஆகிய தலைப்புகளின்கீழ் அவற்றிற்குள் இயங்கும் முறைமையும் அதன்வழிக் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக உருவாக்கங்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் பன்மைநிலை என்னும் தலைப்பின்கீழ் அறம் கூறலில் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணலாகும் நெகிழ்வுத்தன்மை அடையாளங்கண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாய்வின் மூன்றாம் இயலான 'பண்டைச் சீன வரலாற்றில் தாவ் தே ஜிங்: பனுவல் உருவாக்கமும் அறக்கருத்தாடல்களும்' என்னும் இயலானது தாவ் தே ஜிங் ஆசிரியரும் அதன் காலமும், சீன இலக்கியப் பனுவல்களில் தாவ் தே ஜிங் பனுவல் பேணுகையும் உரைகளும், தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவ ஊற்றுக்கள், தாவ் தே ஜிங் அறக்கருத்தாடல்களும் பண்டைய சீனச் சமூகமும் என ஐந்து உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இதில் தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியரும் அதன் காலமும் குறித்த பிரிவில் தாவ் தே ஜிங்கின் ஆசிரியரான லாவ்ஷிழ் பற்றிய குறிப்புகள், தாவ் தே ஜிங் பனுவலின் காலம் என இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுரீதியில் லாவ்ஷிழ் யார்

என்பது குறித்து நிலவும் பல்வேறு சிக்கல்களைத் தொகுத்துக் கொடுத்தும் லாவ்ஷீழ்வின் உண்மையான பெயராக வரலாற்று நூல்களில் காணப்படும் லி இர், லாவ் டான் ஆகிய பெயர்கள் தோன்றிய பின்புலம் குறித்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியில் லாவ்ஷீழ்வின் உண்மையான பெயரான லாவ் டான் என்பதை ஆய்வாளர்களின்வழிநின்று எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த பகுதியான இதன் காலம் குறித்து நிலவும் பல்வேறு வாதங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் காலத்தினை அறிய மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் ஆய்வாளர்களின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்வழி தாவ் தே ஜிங் என்பதன் மூலப்பிரதியானது பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் கொண்டிருந்தாலும் அதன் தற்காலத்து முழுவடிவமானதை ஒரு நீண்ட தொடர்ச்சியின்வழி பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலக்கட்டத்தில் பல்வேறு இடைச்செருகல்கள், வாய்மொழி வாசகங்கள் முதலியவை இணைந்த ஒரு பிரதியாகக் கொள்ள முடியும் என்னும் முடிவு அடையப்பட்டது.

இவ்வியலின் அடுத்த பிரிவானது சீன இலக்கியப் பனுவல்களில் தாவ் தே ஜிங் பனுவல் பேணுகை குறித்தும் உரைகள் குறித்தும் எடுத்துரைகின்றது. அதன்வழி தாவ் தே ஜிங் நூலின் அமைப்புக் குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் தற்காலத்தில் கிடைக்கப்பெறும் தாவ் தே ஜிங்கின் ஏழு உரைகள் குறித்த வரலாறும் உரைகளின் அமைப்பு முறைகளும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் ஆய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படும் ஹேசாங்கோங் உரை, யான் சன் உரை, ச்சிஅங்'இர் உரை, வாங் பி உரை ஆகிய நான்கு உரைகளுக்குள்ளும் காணப்படும் அமைப்புமுறைகள், தத்துவார்த்தப் பின்புலங்கள், இவ்வுரைகள் எழுந்த நோக்கங்கள் முதலியவை குறித்து விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தாவ் தே ஜிங்கின் சமூகப் பின்புலம் என்னும் அடுத்தப் பிரிவில் இந்நூலில் உள்ள கருத்துகளைக் கொண்டு இந்நூலானது கிட்டதட்ட

ஐந்து நூற்றாண்டு காலக்கட்டச் சிக்கற்பாடுகளுக்கு முகங்கொடுத்துள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டிக் அக்காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சூழல்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்த பிரிவில் தாவ் தே ஜிங்கின் தத்துவ ஊற்றுகளான அமைந்த கருத்தாக்கங்கள் குறித்து விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிரிவானது தாவ்வும் தேயும்(நல்லொழுக்கம்), இயற்கைத்தன்மையும் செயல்படாமையும் என்ற இருபகுதிகளாகப் பிரித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வியலின் இறுதியில் தாவ் தே ஜிங் நூலில் காணப்படும் அறக்கருத்தாடல் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வறக்கருத்தாடல்களுக்கும் பண்டைய சீனச் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவு அரசன்-ஆட்சி-சமூகம், செல்வம்-ஆசை, பலகீனம்-மென்மை ஆகியவற்றின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாய்வின் நான்காம் இயலானது 'சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் அறக்கருத்தாடல்கள்: ஒத்த தன்மைகளும் தனித்தன்மைகளும்' என்னும் தலைப்பில் அமையப்பெற்றுள்ளது. சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள், தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல்கள், அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள், அறக்கருத்தாடல்களின் தனித்தன்மைகள் என நான்கு பிரிவுகளில் இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. இவ்வியலின் தொடக்கத்தில் ஒப்பாய்வு குறித்த தேவை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் அறக்கருத்தாடல் என்பது தத்துவம், மொழியியல், சமூகவியல் ஆகிய புலங்களை இணைத்துச் சிந்திக்கும்படி அமைந்திருப்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ஒப்பாய்வு, அறக்கருத்தாடல் ஆகிய இரண்டும் இணைந்து ஒப்பியல் அறக்கருத்தாடல் என்னும் கருத்துருவாக்கம் குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அறக்கருத்தாடல்களை ஒப்பீடு செய்யும்போது எழும் சிக்கல்கள் தனியாகப் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அடுத்து சிறுபஞ்சமூலத்தின் அறக்கருத்தாடல்கள் என்னும் பிரிவில் அரசன்-ஆட்சி, குடும்பம், கல்வி-அறிவு, செல்வம், வேளாண்மை, துறவு, சமூகம் ஆகிய தலைப்புகளின் கீழ்ச் சிறுபஞ்சமூலத்தில் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களுக்கும்

சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவுகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டும் சமூகமானது ஈகை செய்தல், பசிக்கு உணவளித்தல், பகுத்துண்ணல் என்பதன் அடிப்படையின்கீழ் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அடுத்து தாவ் தே ஜிங்கின் அறக்கருத்தாடல் என்னும் பிரிவில் அரசன்-ஆட்சி-போர், அறிவு, செல்வம், சான்றோர், சமூகம் என்னும் தலைப்புகளின்கீழ்த் தாவ் தே ஜிங்கில் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவுகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் தாவ் தே ஜிங்கானது தாவ், தே, செயல்படாமை, இயற்கைத்தன்மை ஆகிய கருத்தாக்கங்களின்வழி தனது சமூகத்திற்கு முன்பிருந்த பண்டைய நிலைக்குத் திரும்பிச் செல்லுதலை வலியுறுத்தும்படி அமையப்பெற்றுள்ளது என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள் என்னும் பிரிவினுள் அரசன், செல்வம், ஆசையை வெறுத்தல் ஆகியவை சார்ந்த அறக்கருத்தாடல்கள் ஒத்திருப்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அறக்கருத்தாடல்களின் தனித்தன்மைகள் என்னும் பிரிவில் அரசன்-ஆட்சி, அறிவு-கல்வி, செல்வம், துறவு, சமூகம் ஆகியவை குறித்த அறக்கருத்தாடல்களில் தனித்தன்மைகள் காணப்படுவது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் இறுதியாக சிறுபஞ்சமூலத்திலும் தாவ் தே ஜிங்கிலும் காணலாகும் அறக்கருத்தாடல்களின் ஒத்த தன்மைகள் இரண்டினைச் சுட்டிக்காட்டி அவை ஆசிய இயல்பு என்பதைக் கட்டமைக்க உதவுபவையாக அமைகின்றன என்பதும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலாய்விற்கான களங்கள்

இவ்வாய்வினைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்க வேண்டிய சில ஆய்வுத் திட்டங்கள் பின்வருவாறு,

1. ஆசியஇயல்பு என்னும் கருத்தாக்கத்தினை வலுசேர்க்க பண்டைய தமிழ், சீன செவ்வியல் இலக்கியங்களில் காணலாகும் ஒத்த தன்மைகள், தனித்தன்மைகளை ஆராய்தல்.
2. பண்டைய தமிழ், சீன மரபுகளில் அறங்கள் இயங்கும் நிலைகளைக் குறித்து ஆராய்தல்.
3. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படும் திணைக் கோட்பாட்டினையும் பண்டைய சீனச் சமூகத்தில் உருவான தாவ், வானகம், இயற்கை முதலிய கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்தல்.
4. பண்டைய தமிழ், சீனச் சமூகங்களில் காணலாகும் அரசு, ஆட்சி முறை, நிர்வாக அமைப்புகள் குறித்து ஒப்பீடு செய்தல். சீனத்தில் நன்கு வளர்ந்த அரசு, ஆட்சி முறை, நிர்வாக அமைப்புகளைத் தமிழ்ச் சமூகத்தினைச் சார்ந்த அரசு, ஆட்சி முறை, நிர்வாக அமைப்புகளுடன் ஒப்பிடுவதன்வழி தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட அரசு, ஆட்சி முறை, நிர்வாக அமைப்புகள் ஆகியவற்றைக் கண்டடைவதில் உள்ள இடர்பாடுகளைக் களைய முயலுதல்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைத் தரவுகள்

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (ப.ஆ.) (1944). *திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலம் (பழைய உரையுடன்)*. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

Ren Jiyu (Ed.) (1995). *A Taoist Classic The Book of Lao Zi*. Beijing: Foreign Languages Press

துணைமைத் தரவுகள்

தமிழ் நூல்கள்:

அறவாணன், க. ப. (2008). *சமூகவியல் பார்வையில் அற இலக்கியக் களஞ்சியம்*. சென்னை: தமிழ்க் கோட்டம்.

அறவேந்தன், இரா. (2003). *படைப்பாளுமை*. திருச்சிராப்பள்ளி: தாயறம்

அறிவரசன், ந. (2014). *புறநானூறும் பழஞ்சீனப் புறத்தொகையும்*. விழுப்புரம்: விசாலட்சுமி பதிப்பகம்.

ஆறுமுகநாவலர் (ப.ஆ.) (1951) *நன்னூல் விருத்தியுரை*. சென்னை: ச. பொன்னுஸ்வாமி.

ஆலாலசுந்தரம், ஆர். (2018). *தமிழ்ச் சமூக வாழ்க்கை*. சென்னை: புதுமை பதிப்பகம்.

இராகவையங்கார், ரா. (ப.ஆ.) (1917). *தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நச்சினார்கினியர் உரை*. மதுரை: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இராகவையங்கார், ரா. (ப.ஆ.) (1927). *திணைமாலை நூற்றைம்பது*. மதுரை: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இராகவையங்கார், ரா. (ப.ஆ.) (1951). *பன்னிருபாட்டியல்*. மதுரை: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

கணேசையர், சி. (ப.ஆ.) (1943). *தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (இரண்டாம் பாகம்) பேராசிரியர்*. சுன்னகம்: திருமகள்.

கந்தசாமி, சோ.ந. (2013). *சீன இலக்கியம்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

கனகலதா முகுந்த். (2016). *பழந்தமிழ் வணிகர்கள்*. சென்னை: கிழக்குப் பதிப்பகம்.

கைலாசபதி, க. (1999). *ஒப்பியல் இலக்கியம்*. சென்னை: குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்.

சச்சிதானந்தம், வை. (1985). *ஒப்பிலக்கியம்*. சென்னை: ஆக்ஸ்போர்டு யூனிவர்சிட்டி பிரஸ்.

சட்டோபாத்யாயா. தேவிபிரசாத். (2010). *உலகாயதம்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

சதாசிவ பண்டாரத்தார், டி. வி. (1955). *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

சந்திர சேகரன், த. நா. (2012). *போர் நெறிமுறைகள் (பண்டைத் தமிழ்-சீனப் பிரதிகளில்)*. சென்னை: காவ்யா.

சாமி. சிதம்பரனார். (2004). *பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்*. சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

சாமிநாதசர்மா. (2008). *சீனாவின் வரலாறு*. கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.

சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு., அம்மன்கிளி முருகதாஸ் (மொ.ஆ.). (2005). *பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு. (2007). *தமிழில் இலக்கிய வரலாறு (வரலாற்றெழுதியல் ஆய்வு)*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு. (2009). *சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும்*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

சுப்ரமண்யன், ந. (2017). *சங்ககால வாழ்வியல்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ., பெருமாள் முதலியார் மு. ரா. (மொ.ஆ.) (1979). *தென்னிந்திய வரலாறு*. சென்னை: தமிழ்நாடுப் படநூல் நிறுவனம்.

நெடுஞ்செழியன், க. (1990). *தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாயதம்*. சென்னை: பாரிநிலையம்.

பதிப்புக் குழு. (1981). *பதினெண் கீழ்க்கணக்கு*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

பயணி. (2004). *சீன மொழி – ஓர் அறிமுகம்*. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

புன்னைவனநாத முதலியார், பு.சி. (ப.ஆ.) (1960). *சிறுபஞ்சமூலம்*. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடேட்.

பூங்குன்றன், ர. (2016). *தொல்குடி வேளிர் வேந்தர்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

பெருமாள், அ. கா. (1983). தமிழ் இலக்கியங்களின் காலம் பற்றி வையாபுரியாரின் கணிப்பு. நாகர்கோவில்: அ. கா. பெருமாள்.

மணி, பெ. சு. (1986). சங்ககால ஔவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும்.

சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

மாதையன், பெ. (2004). சங்ககால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும்.

சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

மாதையன், பெ. (2010). சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம். சென்னை: நீயூ

செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

மாதையன், பெ. (2011). தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் காலமும் கருத்தும்.

சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

மார்க்ஸ், கார்ல். (2012). இந்தியாவைப் பற்றி மார்க்ஸ். கோயம்புத்தூர்: விடியல்

பதிப்பகம்.

மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ. பொ. (2005). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சென்னை: காவ்யா.

மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ. பொ. (2011). சமணத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சென்னை:

பாரி நிலையம்

முத்துமோகன், ந. (2017). இந்தியத் தத்துவங்களும் தமிழின் சுவடுகளும். சென்னை: நீயூ

செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

மெளனகுரு, சி. (2009). பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும். சென்னை:

அலைகள் வெயீட்டகம்.

ராஜ் கௌதமன். (2006). *பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்*. சென்னை: தமிழினி.

ராஜ் கௌதமன். (2008). *தமிழ்ச் சமூகத்தில் அறமும் ஆற்றலும்*. கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்

ராஜன், கா. (2004). *தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம்*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

லாவே ட்சு, சி. மணி (மொ.ஆ.) (2002). *தாவோ தே ஜிங்*. சென்னை: க்ரியா பதிப்பகம்.

வானமாமலை, நா. (1990). *தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்

வில்லியம் லில்லி., காந்தி கோ. மோ. (மொ.ஆ.) (1963). *அறவியல் ஓர் அறிமுகம்*. சென்னை: தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

வெங்கடசாமி, மயிலை சீனி. (1991). *பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்

வெங்கடசாமி, மயிலை சீனி. (2009). *களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்*. சென்னை: கமலகுகன் பதிப்பகம்

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (2004). *தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (ப.ஆ.). (1940). *சங்க இலக்கியம்(பாட்டும் தொகையும்)*. சென்னை: சைவ சிந்தாந்த மகாசமாஜம்.

ஆங்கில நூல்கள்:

Allan, Sarah. (2000). *The Guodian Laozi*. Berkeley: Society for the Study of Early China and the Institute of East Asian Studies, University of California.

Althusser, Louis. (2005). *For Marx*. London: Verso

- Anderson, Kevin B. (2010). *Marx at the Margins on Nationalism, Ethnicity, and Non – Western Societies*. Chicago: The University of Chicago Press
- Bo Wang. (2014). *Zhuangzi Thinking through the Inner Chapter*. FL: Three Pines Press
- Bodde, Derk. (1981). *Essays on Chinese Civilization*. Princeton: Princeton University Press
- Bokenkamp, Stephen R. (2007). *Ancestors and Anxiety Daoism and the Birth of rebirth in China*. Berkeley: University of California Press
- Bokenkamp, Stephen R. (1997). *Early Taoist Scriptures*. Berkeley: University of California Press.
- Champakalakshmi, R. (2011). *Religion, Tradition, and Ideology: Pre-colonial South India*. New Delhi: Oxford University Press.
- Chan, Alan K. L. (1999). *Daoism Handbook*. Leiden: E. J. Brill
- Chan, Alan K. L., Lo, Yuet-Keung. (Ed.) (2010). *Philosophy and Religion and Early Medieval China*. Albany: SUNY Press
- Chang, K.C. (1995). *The Archaeology of Ancient China*. London: Yale University Press
- Clarke, J. J. (2000). *The Tao of the West*. London: Routledge.
- Feng Yuan-chun. (1958). *A Short History of Classical Literature*. Peking: Foreign Languages Press
- Fung Yu-Lan. (1970). *The Spirit of Chinese Philosophy*. Connecticut: Greedwood Press Publishers
- Fung Yu-Lan. (1997). *Chuang-Tzu*. Beijing: Foreign Languages Press
- Graham, A. C. (1989). *Disputers of the Tao: Philosophical Argument in Ancient China*, La Salle, IL: Open Court.
- Godelier, Maurice. (1977). *Perspectives in Marxist Anthropology*. Cambridge: Cambridge University Prss.
- Gurukkal, Rajan. (2010). *Social Formations of Early South India*. New Delhi: Oxford Univarsity Press

- Hansen, Chad. (1992). *A Daoist Theory of Chinese Thought A Philosophical Interpretation*. New York: Oxford University Press
- Karashima, Noboru. (2009). *Ancient to Medieval: South Indian Society in Transition*. New Delhi: Oxford University Press
- Kirkland, Russell. (2004). *Taoism The Enduring Tradition*. London: Routledge
- Kohn, Livia. (1996). *God of the Dao: Lord Lao in History and Myth*, Ann Arbor: Center for Chinese Studies, University of Michigan.
- Krader, Lawrence (Ed.). (1975). *Asiatic Mode of Production: Sources development and critique in the writing of Karl Marx*. Netherlands: Van Gorcum.
- LaFargue, Michael. (1992). *The Tao of the Tao Te Ching*. Albany: SUNY Press
- Lau, D. C. (1982). *Chinese Classics: Tao Te Ching*, Hong Kong: Chinese University Press.
- Li Feng. (2013). *Early China A Social and Cultural History*. UK: Cambridge University Press
- Liu, Xiaogan (1997). *Laozi*, Taipei: Dongda
- Liu, Li. (2007). *The Archaeology of China: From The Late Paleolithic To The Early Bronze Age*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Meyer, Dirk. (2012). *Philosophy on Bamboo Text and The Production of Meaning in Early China*. Leiden: Brill
- Needham, Joseph. (1956). *Science and Civilisation in China Vol 2*. London: Cambridge University Press
- Needham, Joseph. (1969). *The Grand Tradition Science and Society in East and West*. London: George Allen and Unwin Ltd
- Ramakrishna, G. (1990). *Philosophy in China*. Bangalore: Navakarnataka Publications Private Limited
- Rao Zongyi. (1991). *Laozi Xiang'er zhu jiaozheng*, Shanghai: Shanghai Guji.

Sivaraja Pillai, K. N. (1932). *The chronology of the early Tamils: based on the synchronistic tables of their kings, chieftains and poets appearing in the Sangam literature*. Madras: University of Madras.

Wanger, Rudoof G. (2000) *A Craft of a Commentator Wang Bi on the Laozi*. Albany: SUNY Press.

Wanger, Rudoof G. (2003) *A Chinese Reading of Daodejing*. Albany: SUNY Press.

Xiaogan Liu. (Ed.) (2015). *Dao Companion to Daoist Philosophy*. Heidelberg: Springer

Yu, Jiyan. (2007). *The Ethics of Confucius and Aristotle: Mirrors of Virtue*. London: Routledge.

ஆய்வேடுகள்

காளத்தி, வே. (2016). *தமிழில் புறநானூறு சீனத்தில் ஷிழ் சிங்: ஓர் ஒப்பாய்வு*. புது தில்லி: ஜவகர்லால்நேரு பல்கலைக்கழம். (வெளியிடப்படாத ஆய்வேடு)

நாயகம், கோ. (1993). *பண்டைத் தமிழர் வாணிகம்*. கோயம்புத்தூர்: தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி.

கட்டுரைகள்

காரஷிமா, நொபொரு. (தமிழில். க. காமராசன்) (2016). எனது நினைவுக்குறிப்புகள். *புதிய ஆராய்ச்சி, இதழ் 6*. 14-22.

மான்னோன்மணி சண்முகதாஸ். (2010). *சிறுபஞ்சமூலம் ஒரு வாழ்வியல் களஞ்சியம்*. அறநெறிக்காலமும் தமிழகப் பண்பாட்டு மரபும் ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர் 2010. *இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்*. 9-23.

Boltz, William G. (1996). Notes on the Authenticity of the So Tan Manuscript of the *Lao-tzu*. *Bulletin of the School of Oriental and African Studies*, 59: 508–515.

Liu, Xiaogan. (2003). From Bamboo Slips to Received Versions: Common Features in the Transformation of the *Laozi*. *Harvard Journal of Asiatic Studies* 63: 337–382.

Yu, Jiyuan. (1998, Apr.). Virtue: Confucius and Aristotle. *Philosophy East and West*, 48(2), 323-347.

Yu, Jiyuan. (2005). The beginning of ethics: Confucius and Socrates. *Asian Philosophy*, 15(2), 173-189.

பார்வை நூல்கள்

தமிழ் நூல்கள்:

அம்மன்கிளி முருகதாஸ். (2006). *சங்க கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

இராசு, செ. (2016). *கொங்குநாடும் சமணமும்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

கந்தசாமி, சோ.ந. (2012). *தமிழும் தத்துவமும்*. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

கிருஷ்ணராஜா, சோ. (2011). *மெய்யியல் ஓர் அறிமுகம்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

குணா. (1980). *தமிழர் மெய்யியல்*. சென்னை: பொதுமை வெளியீடு.

கைலாசபதி, க. (1991). *பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்*. சென்னை: குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்.

கைலாசபதி, க. (2002). *சமூகவியலும் இலக்கியமும்*. சென்னை: குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்.

கைலாசபதி, க., பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (மொ.ஆ.) (2006). *தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை* சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

கோசாம்பி, டி.டி. (2013). *இந்திய வரலாறு ஓர் அறிமுகம்*. கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.

சட்டோபாத்யாயா. தேவிபிரசாத்., கிருஷ்ணமூர்த்தி, வெ. (மொ.ஆ.) (2008). *இந்தியத் தத்துவம் ஓர் அறிமுகம்*. சென்னை: படைப்பாளிகள் பதிப்பகம்.

சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு. (2010). *தமிழிலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் இலக்கிய வரலாற்றாய்வு*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

சீனிவாசன், இரா., காமராசன், க. (ப.ஆ.) (2014) *மணிமேகலையில் சமயமும் மெய்யியலும்*. சென்னை: தமிழ்நாடு பௌத்த சங்கம் மற்றும் மெத்தா பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், தி. (2016). *தொல்பழங்காலம்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

டிரவுட்மன், தாமஸ் ஆர்., கிருஷ்ணன், எஸ். (மொ.ஆ.) (2014). *அர்த்தசாஸ்திரம்*. சென்னை: கிழக்கு பதிப்பகம்.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ. (2016). *சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

தனிநாயக அடிகள்., பூர்ணச்சந்திரன், க. (மொ.ஆ.) (2014). *நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்.

தானி, ஸி. எச். (ப.ஆ.) ராஜ் கௌதமன் (மொ.ஆ.) (2011). *கதைக் கருவூலம் சமணக் கதைகள்*. கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.

திருநாவுக்கரசு, க.த. (2011). *திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்*. சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

நடராஜன், அ.லெ. (2012) *பகவான் மகாவீரர் வரலாறு*. சென்னை: சிட்டு நூலகம்.

நடன. காசிநாதன். (2010). *தமிழர் பண்பாட்டுச் சிதறல்கள்*. சென்னை: திருக்குறள் பதிப்பகம்.

நாகராஜய்யா, ஹம்ப்பா., சிரே. தன்யகுமார். (மொ.ஆ.) (2005). *மால்கெட் இராட்டிரகூடர் வரலாறும் ஜைனமும்*. சென்னை: ஜைன இளைஞர் மன்றம்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ., பெருமாள் முதலியார் மு. ரா. (மொ.ஆ.) (1976).

தென்னிந்தியாவைப்பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள். சென்னை: தமிழ்நாடுப் பாடநூல் நிறுவனம்

நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ. (2016). *சோழர்கள் புத்தகம் 1*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்

நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ. (2016). *சோழர்கள் புத்தகம் 2*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்

பக்தவத்சல பாரதி. (2014). *இலக்கிய மானிடவியல்*. புத்தாநந்தம்: அடையாளம்

பக்தவத்சல பாரதி. (2014). *திராவிட மானிடவியல்*. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

பயணி (மொ.ஆ.) (2012). *கவித்தொகை: வாரிச் சூடினும் பார்ப்பவரில்லை*. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

பிள்ளை, கே. கே. (2016). *தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

மோதிசந்திரர்., சுப்ரமணியம் எம். (மொ.ஆ.) (1970). *இந்திய வணிகநெறிகள்*. புது
தில்லி: சாகித்திய அக்காதெமி

ராஜன், கா. (2006). *கல்வெட்டியல்*. தஞ்சாவூர்: மனோ பதிப்பகம்.

லக்ஷ்மணன், கி. (2013). *இந்தியத் தத்துவ ஞானம்*. சென்னை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

லின் யூ டாங்., நாராயணன், சுப., ராமசாமி, வெ. (மொ.ஆ.) (1947). *சீன மக்களும்
சீனமும்*. காரைக்குடி: புதுமைப் பதிப்பகம் லிமிட்டெட்

வரதராஜ அய்யர், இ. எஸ். (1957). *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (கி.பி.1 முதல் 1100)*
சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

வானமாமலை, நா. (1990). *தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்*. சென்னை: நீயூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்

வித்தியானந்தன், சு. (2003). *தமிழர் சாஸ்திரம்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்

வேல்சாமி, பொ. (2010). *பொய்யும் வழுவும்*. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (ப.ஆ.) (1967). *சங்க இலக்கியம் (பாட்டும் தொகையும்) 1, 2*.
சென்னை: பாரி நிலையம்.

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (1989). *இலக்கியச் சிந்தனைகள்*. சென்னை:
வையாபுரிப்பிள்ளை நினைவு மன்றம்

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (1991). *இலக்கிய உதயம்*. சென்னை: வையாபுரிப்பிள்ளை
நினைவு மன்றம்

ஹிரியண்ணா, எம்., தேவசேனாபதி, வ. ஆ., ஷண்முக சுந்தரம் ப. நா. (மொ.ஆ.) (1966).

இந்தியத் தத்துவம் I. சென்னை: தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்.

ஹிரியண்ணா, எம்., தேவசேனாபதி, வ. ஆ., ஷண்முக சுந்தரம் ப. நா. (மொ.ஆ.) (1966).

இந்தியத் தத்துவம் II. சென்னை: தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்.

ஜெயந்தி சங்கர் (மொ.ஆ.) (2007). *மிதந்திடும் சூய பிரதிமைகள்*. சென்னை: உயிர்மை
பதிப்பகம்

ஆங்கில நூல்கள்:

Bai Shouyi. (Ed.) (1982). *An Outline History of China*. Beijing: Foreign Languages Press

Brown, Miranda. (2007). *The Politics of Mourning in Early China*. Albany: SUNY Press

Burik, Steven. (2009). *The End of Comparative Philosophy and the Task of Comparative Thinking: Heidegger, Derrida and Daoism*. Albany: SUNY Press

Chang Po-tuan., Cleary, Thomas (Tr.) (2008). *The Inner Teaching of Taoism*. Massachusetts: Shambhala Publications, Inc.

Ching, Julia. (1997). *Mysticism and Kingship in China The Heart of Chinese Wisdom*. UK: Cambridge University Press

Damodaran, K. (2007). *Man and Society in Indian Philosophy*. New Delhi: People's Publishing House (P) Ltd

Giles, Herbert A. (1927). *History of Chinese Literature*. New York: D. Appleton and Company

Hou Wai-Lu. (1959) *A Short History of Chinese Philosophy*. Peking: Foreign Languages Press

Hughes, E. R. (Ed. And Tr.) (1982). *Chinese Philosophy in Classical Times*. London: Everyman's Library

Jian Bozan, Shao Xunzheng, Hu Hua. (1981). *A Concise History of China*. Beijing: Foreign Languages Press

Komjathy, Louis. (2014) . *Daoism*. London: Bloomsbury

Krader, Lawrence. (1996). *Formation of the State*. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.,

Lagerwey, John., Pengzhi, Lu. (Ed.) (2010). *Early Chinese Religion*. Leiden: Brill

Levenson, R. Joseph., Schurmann, Franz. (1971). *China: An interpretive History*. Berkeley: University of California Press

Lee, Jung H. (2014) *The Ethical Foundations of Early Daoism*. New York: Palgrave Macmillan

- Levy, Andre. (200). *Chinese Literature, Ancient and Classical*. Indiana: Indiana University Press
- Li Feng. (2006). *Landscape and Power in Early China*. UK: Cambridge University Press
- Li Yu-ning. (Ed.) (1994). *Images of Women in Chinese Literature*. Indiana: University of Indianapolis Press
- Lin, Cheng. (Ed. & Tr.) (). *A Study of Ancient Chinese Classics A New Approach*. Shanghai: The World Book Company, Ltd
- Mair, Victor H. (Ed. & Tr.) (1994). *Wandering of the Way*. New York: Bantam Books
- McNeill, William H., Sedlar, Jean W. (Eds.) (1970). *Classical China*. New York: Oxford University Press.
- Meskill, John. (Ed) (1965). *The Pattern of Chinese History Cycles, Development, or Stagnation?* Boston: D.C. Heath and Company
- Miller, James. (2003) *Daoism A Beginner's Guide*. Oxford: A Oneworld Book.
- Moore, Charles A. (Ed.) (1967). *The Chinese Mind Essential of Chinese Philosophy and Culture*. Honolulu: University of Hawaii
- Mou, Bo. (Ed.) (2009). *History of Chinese Philosophy*. London: Routledge
- Olberding, Amy., Ivanhoe Philip J. (Eds.) (2011). *Mortality in Traditional Chinese Thought*. Albany: State University of New York Press
- Olberding, Garret P. S. (2012). *Dubious Facts The Evidence of Early Chinese Historiography*. Albany: SUNY Press
- Pas, Julian F. (1998). *Historical Dictionary of Taoism*. Maryland: The Scarecrow Press, Inc.
- Pei-kai Cheng. & Ka Wai Fan (Ed.) (2013). *New Perspectives on the Research of Chinese Culture*. Heidelberg: Springer
- Penny, Benjamin. (Ed.) (2006). *Daoism in History*. London: Routledge
- Peterman, James F. (2015). *Whose Tradition? Which Dao?*. Albany: SUNY Press
- Pregadio, Fabrizio. (Ed.) (2008) *Encyclopedia of Taoism 1 & 2*. London: Routledge

- Qizhi Zhang. (2015) *An Introduction to Chinese History and Culture*. Heidelberg: Springer
- Qu Chunli. (1996). *The Life of Confucius*. Beijing: Foreign Languages Press.
- Redmond, Geoffrey. & Tze-ki Hon. (2014). *Teaching the I Ching*. New York: Oxford University Press
- Shaughnessy, Edward L. (2006). *Rewriting Early Chinese Text*. Albany: SUNY Press
- Smid, Robert W. (2009) *Methodologies of Comparative Philosophy The Pragmatist and Process of Tradition*. Albany: SUNY Press
- Subrahmanian N. (Ed.) (1994). *Original Sources for the History of Tamilnad*. Udumalpet: Ennes Publications
- Subramania Aiyar, A.V. (1969). *Tamil Studies*. Tirunelveli: The Author
- Svarverud, Rune. (1998). *Methods of the way Early Chinese Ethical thought*. Leiden: Brill
- Thapar, Romila. (2002). *The Penguin History of Early India from the origins to AD 1300*. New Delhi: Penguin Books
- The China Handbook Editorial Committee (compiled) (1982). *History* Beijing: Foreign Languages Press
- Wang, Bangwei., and Sen, Tansen. (Eds.) (2011). *India and China Interactions through Buddhism and Diplomacy*. New Delhi: Anthem Press
- Wei Tsuei. (1989). *Roots of Chinese Culture and Medicine*. CA: Chinese Culture Books Co.
- Zvelebil, Kamil. (1973). *The Smile of Murugan on Tamil Literature of South India*. Leiden: E.J. Brill

பின்னிணைப்பு 1

'அறக்கருத்தாடல்கள்: தமிழில் சிறுபஞ்சமூலம் சீனத்தில் தாவ் தே ஜிங் - ஓர் ஓப்பீடு'
என்னும் இவ்வாய்வின் முதன்மைத் தரவுகளில் ஒன்றான ரென் ஜியு பதிப்பித்த தாவ் தே ஜிங் பாடல்களின் தமிழ் மொழியாக்கம் இப்பகுதியில் இடம்பெறுகின்றது. இது ஆய்வு காலத்தில் இவ்வாய்வாளரால் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

பாடல் 1.

தாவ்வாகிய தாவ் நிரந்தர தாவ் இல்லை;

பெயராகிய பெயர் நிரந்தர பெயர் இல்லை.

பெயரற்றது

வானகத்திற்கும் பூமிக்கும் தோற்றமாக உள்ளது;

பெயரிடுவது

அனைத்திற்கும் வேராக உள்ளது.

எனவே, தாவ்வின் பண்புகளை எப்பொழுதும்

அவற்றின் உருவமின்மையின் மூலமே அறியமுடிகின்றது.

பொருட்களின் எல்லைகள்

அவற்றின் உருவத்தின்மூலமே காணப்படுகின்றது.

இவ்விரண்டும் (உருவமும் உருவமின்மையும்)

வேறுபட்ட பெயரில்

ஒரே மூலத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவ்விரண்டையும் ஆழமானதெனவும்

நுண்மையானதெனவும் அழைக்கலாம்.

ஆழமானதும் மிகவும் நுண்மையானதும்
அனைத்து மறைஞானத்திற்கும் கதவாகும்.

பாடல் 2.

உலகத்து மக்கள் எல்லோரும்
அழகினை அழகென்று அறியும்போது
அவற்றில் அழகின்மை (விகாரம்) தோன்றுகின்றது.
அவர்கள் நன்மையினை நன்மையென்று அறியும்போது
அவற்றில் தீமை தோன்றுகின்றது.
எனவே, ஒன்று மற்றொன்றை எதிர்ப்பதால்,
இருத்தலும் இருத்தலின்மையும் இருப்பிற்குள் வருகின்றது,
அவற்றுள் கடினமும் இலகுவும் உருவம் கொள்கின்றது,
நீளமும் குறுகலும் தெளிவாய்த் தெரிகின்றது,
உயர்வும் தாழ்வும் வேறுபடுகின்றது,
ஒலியும் குரலும் இசைவுபடுகிறது,
முன்னமும் பின்னமும் தோன்றுகிறது.
இவ்வாறு, சான்றோர் “செயல்படாமை” யால்
உலகியலைக் கையாளுகிறார்;
“எதையும் சொல்லாமல்” கற்பிக்கின்றார்.
அனைத்தும் எவ்விதத் தலையீடு இல்லாமல்
வளர்வதற்கும் மாற்றம்கொள்வதற்கும்
அவர் விட்டுவிடுகிறார்

அனைத்தையும் தனது எனச் சொந்தங்கொண்டாடி
உரிமை கோரமல் வளர்க்கின்றார்.
அனைத்தையும் அவற்றின் இயல்பில்லாமல்
அவரின் பங்களிப்பில் உயர்த்துகின்றார்,
பணிமுடிகையில் அவருக்கான
எந்தப் புகழையும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை.
ஏனென்றால் எந்த உரிமையும் உருவாக்கப்படுவதில்லை
அவரின் புகழைப் பறிக்கமுடிவதில்லை.

பாடல் 3.

கற்றோரைப் புகழாமல் இருந்தால்
மக்கள் போட்டியிடாமல் இருப்பார்கள்.
அரிய பொருட்களை மதிக்காமல் இருந்தால்
மக்கள் களவு செய்யாமல் இருப்பார்கள்.
எழும்பும் பேராசைகளை வெளிக்காட்டாமல் இருந்தால்
மக்களின் இதயங்கள் தொல்லையடையாமல் இருக்கும்.
எனவே வானகத்தின் ஆட்சியில் சான்றோர்
மக்களின் மனங்களை எளிமையாக்குகிறார்,
அவர்களின் வயிற்றினை நிரப்புகிறார்,
அவர்களின் இலட்சியங்களை நலிவடையச் செய்கிறார்,
அவர்களின் எலும்புகளை வலுவாக்குகிறார்,
அறிவிலிருந்தும் பேராசைகளிலிருந்தும் விலகி

மக்களை எளிமையாக எப்பொழுதும் வைத்திருக்கிறார்.

தன்னை அறிவாளி என நினைப்பவன் தலையிடப் பயப்படுவான்.

செயல்படாமைக் கொள்கையினால் உலகியலைக் கையாண்டால்

ஒவ்வொருவரும் சிறப்பாகச் செயல்படலாம்.

பாடல் 4.

தாவ் காணமுடியாதது,

ஆனால் அதைப் பயன்படுத்தினால் என்றுமே தீராதது.

அதன் அறிவாமல்

அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் முன்னோடி போன்றது.

அது மழுங்கிய முனைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது.

அது உயர்சிக்கல் தன்மை கொண்டது.

அது அதன் ஒளியினைக் கொண்டுள்ளது.

அது அதன் புழுதியுடன் இணைந்தது.

அது உருவத்தினையும் பிம்பத்தினையும் கொண்டிருக்கவில்லை

ஆனால் இருக்கின்றது.

அது எப்பொழுது பிறந்ததென எனக்குத் தெரியாது

(எனக்குத் தெரிந்தது) இது கடவுளுக்கு முன் தோன்றியது.

பாடல் 5.

வானகமும் பூமியும் அனைத்தையும்

தானாகத் தோன்றவும் அழியவும் விட்டுவிடுவதால்

அவை இரக்ககுணங்கொண்டதென அழைக்கப்படுவதில்லை.

சான்றோர் அனைத்து மக்களையும்

அவர்களாக வாழவும் சாகவும் விட்டுவிடுவதால்

அவர் இரக்ககுணங்கொண்டவரென அழைக்கப்படுவதில்லை.

இது வானகத்திற்கும் பூமிக்கும் இடையில்

ஒரு துருத்திபோல் இல்லையா?

அது வெறுமையாக இருக்குபோது குறையாததாக உள்ளது.

அது எவ்வளவு அதிகமாக இழுக்கப்படுகின்றதோ

அவ்வளவு அதிகமான காற்றை முன்னனுப்பும்.

அதிகமான பேச்சு விரைவில் கேட்டிற்கு வழிவகுக்கும்,

அதனால் அடக்கமாக வைத்துக்கொள்ளுதல் நல்லது.

பாடல் 6.

பள்ளத்தாக்கின் ஆன்மா ஒரு நிலைபேறானது,

அது நுண்மையான, ஆழமான பெண்மை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நுண்மையான, ஆழமான பெண்மையின் வாயில்

வானகத்திற்கும் பூமிக்கும் வேராக உள்ளது.

அது உருவமற்றதாக உள்ளது,

ஆனால் அதனைப் பயன்படுத்துவதால்

ஒருபோதும் தேய்ந்துபோகாது.

பாடல் 7.

வானகம் நிலைபேறானதாக உள்ளது,

பூமி எக்காலத்திற்குமானதாக உள்ளது.

வானகமும் பூமியும் நிலைபேறானதாகவும்

எக்காலத்திற்குமானதாகவும் இருக்க முடிகிறது

ஏனெனில் அவை அவற்றிற்காக இருப்பதில்லை.

இக்காரணத்தினாலேயே அவை நீடித்திருக்கின்றன.

எனவே சான்றோர் அவனைப் பின்னிறுத்திக் கொள்கிறார்,

ஆனால் அவர் உண்மையில் முன்னே நிற்கின்றார்.

அவர் அவருக்கான எந்த நோக்கத்தினையும் கொண்டிருப்பதில்லை,

ஆனால் அவர் வாழ்வு நன்றாகப் பேணப்படுகின்றது.

அது ஏனென்றால் அவர் தன்நலத்தினைக் கொண்டிராமல் இருப்பதால்

அவரின் தனிப்பட்டவை நிறைவடைகின்றது இல்லையா?

பாடல் 8.

உயர் நன்மை என்பது நீர் போன்றது.

நீர் அனைத்துடனும் பொருந்திப் பயன்தருவது,

எவற்றுடனும் போட்டியிடாதது.

அது மக்கள் வெறுத்தொதுக்கும்

இடங்களில் மெதுவாக இயங்குகிறது.

அதனால் அது தாவ்வுடன் நெருக்கமானதாக உள்ளது.

(சிறந்த மனிதன் நீரைப் போன்று இருக்க வேண்டும்)

அவன் மெதுவாக இயங்குவதால் தாழ்ந்திருப்பது எளிமையானது,
அவன் மனதளவில் ஆழங்கொண்டவன்,
அவன் மற்றவர்களுடனான தொடர்பில் நேர்மையாக இருப்பவன்,
அவனது பேச்சில் உண்மையாக இருப்பவன்,
அவன் நிர்வாகத்தில் ஒழுங்குடையவன்,
அவன் செயல்களில் திறம் வாய்ந்தவன்,
அவன் காலத்தோடு செயல்புரிபவன்.
ஏனெனில் அவன் போட்டியிடுவது இல்லை என்பதால்
அவன் தவறிழைப்பதில்லை.

பாடல் 9.

பிடித்துக்கொண்டும் நிரப்பிக்கொண்டும் இருப்பதைவிட
விட்டுவிடுவது நல்லது.
ஒரு வாளின் கூர்முனை மிக கூர்மையானதாக இருந்தால்
அது நீடித்திருப்பது கடினம்.
உனது மாளிகை தங்கத்தாலும் மணிகளாலும் நிரம்பியிருந்தால்
அதை யாரால் பாதுகாக்க முடியும்?
செருக்குடன் சேர்ந்த மதிப்பும் செல்வமும்
கூடவே இடர்பாட்டையும் கொண்டுவரும்.
பணி முடிந்தவுடன் விரைவில் விட்டுவிடுதலே
வானகத்தின் சிறந்த வழி(தாவ்).

பாடல் 10.

உன்னால் ஆன்மாவையும் உடலையும் பிரிக்காமல்

இணைத்து வைக்க முடியுமா?

உன்னால் ஒரு குழந்தையைப்போல்

எவ்விதப் பேராசையும் இல்லாமல் மூச்சுவிடவும்

மென்மையாக முயன்றுபெறவும்

உயிராற்றலை ஒருமுகப்படுத்தவும் முடியுமா?

உன்னால் உனது ஆழ்ந்த நுண்புலங்களை

எவ்வித அழுக்கில்லாமல் சுத்தம்செய்யவும்

தூய்மையாக்கவும் முடியுமா?

உன்னால் தனிப்பட்ட அறிவில்லாமல்

அரசினை நிர்வகிக்கவும்

மக்கள்மீது அன்பு செலுத்தவும் முடியுமா?

உன்னால் இயற்கையின் எதிர்ப்பு,

மாற்றத்தின்வழி பெண்மையின் நிலையினை

எடுத்துப் பின்செல்ல முடியுமா?

உன்னால் எவ்விதச் செயலுமின்றி

அனைத்தையும் புலனால் உணர்ந்துகொள்ளவும்

அறிந்துகொள்ளவும் முடியுமா?

அனைத்தையும் வளரவும் பெருகவும் விடு,

அனைத்தையும் உற்பத்தி செய்,

ஆனால் அவற்றில் எதையும் உரிமைகொண்டாடாதே,

அனைவரையும் முன்னனுப்பு

ஆனால் அதற்கான புகழினை எடுத்துக்கொள்ளாதே,

தலைவனாய் இரு,

அவர்களுக்குக் கட்டளையிடாதே.

இது தே(நல்லொழுக்கம்)யின்

மிக ஆழ்ந்தநிலையாக உள்ளது.

பாடல் 11.

முப்பது ஆரங்கள் ஒரு நடுக்கூரத்தில் இணைக்கப்பட்டு

ஒரு சக்கரம் உருவாகிறது,

ஆனால் வண்டியின் பயன்பாடானது

நடுக்கூரத்தின் துளையினைச் சார்ந்துள்ளது.

களிமண்ணானது

ஒரு பாத்திரத்தினை உருபடுத்த கலக்கப்படுகின்றது,

ஆனால் பாத்திரத்தின் பயன்பாடானது

அதன் வெற்றிடத்தினைச் சார்ந்துள்ளது.

கதவுகளும் சன்னல்களும்

ஓர் அறையினை உருபடுத்துகின்றது,

ஆனால் அறையின் பயன்பாடானது

அதன் வெற்றிடத்தினைச் சார்ந்துள்ளது.

எனவே, இருத்தலின்மையின் தீர்மானகரமான பங்களிப்பே

இருத்தலின் பயனை மக்களுக்கு உணர்த்துகிறது.

பாடல் 12.

பகட்டுக்காட்டுகின்ற நிறங்கள் பார்வையினைக் குருடாக்கும்.

செவிக்கினிய இசை கேளாமையை உருவாக்கும்.

சுவைமிகுந்த உணவானது சுவையுணர்வை மளுங்க வைக்கும்.

பந்தையமும் வேட்டையாடுதலும் அறிவிலியாக்கும்.

அரிய பொருட்கள் மக்களைக் களவாடவும் கொள்ளையிடவும் தூண்டும்.

எனவே சான்றோர்,

மக்களுக்குப் பகட்டுவாழ்வில் திளைப்பதைவிட

எளிமையைப் புகட்டவே விரும்புகிறார்.

அதனால்தான் அவர் எளிமையின்வழி செல்கிறார்;

பகட்டைப் புறம் தள்ளுகிறார்.

பாடல் 13.

(மக்கள்) பகட்டார்வம் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்,

ஆனால் அவர்கள் தம் வாழ்வு

கௌவரமாகப் பெருந்தொல்லையையே (வெளிப் பகட்டையே) கருதுகின்றனர்.

“பகட்டார்வம் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்”

என்பதன் பொருளென்ன?

வெளிப் பகட்டு (போலித்தனம்) என்பது

தன்னையே தாழ்த்திக்கொள்வது ஆகும்.

(ஆயினும் மக்கள்) அதனைப் பெறும்போது

பூரிக்கின்ற மலைப்படைகின்றனர்.

அதனை இழக்கும்போது பதற்றமடைகின்றனர்.

இதுவே “பகட்டார்வம் குறித்து எச்சரிக்கையாகவே இருக்க வேண்டும்”

என்பதன் பொருளாகும்.

“தம் வாழ்வு கௌவரமாகப் பெருந்தொல்லையையே (வெளிப் பகட்டையே)

கருதுகின்றனர்” என்பதன் பொருளென்ன?

நான் பெருந்தொல்லையைச் (வெளிப் பகட்டைச்)

சுமந்து திரிவதற்கு காரணம்

நான் ஒரு உடலைப் பெற்றுள்ளேன் என்பதாகும்.

நான் உடலைப் பெற்றிருக்கவில்லை எனில்

என்ன தொல்லையை நான் அடைய முடியும்?

எனவே யார் தன்னையே மதித்துக்கொள்கின்றனரோ,

அவர் வழியே உலகம் அதன் முக்கிய பணியினை மேற்கொள்ளும்.

யார் தன்மீது அன்புகொள்கின்றார்களோ,

அவரிடம் உலகம் அதன் முக்கிய பணியான காக்கும்

பொறுப்பை ஒப்படைக்கும்.

பாடல் 14.

நீ அதைப் பார்க்கலாம், அது காண்பது அல்ல,

அதனால் அது உருவமில்லாதது என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

நீ அதைக் கவனிக்கலாம், அது கேட்கப்படுவது அல்ல,

அதனால் அது ஒலியில்லாதது என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

நீ அதைப் பற்றிக்கொள்ளலாம், அது பிடித்துக்கொள்வது அல்ல,

அதனால் அது தொட்டறியமுடியாதது என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இம்மூன்றும் மேலும் விசாரணைபடுத்த முடியாதது.

அது மெய்ம்மையில் ஒன்றாக உள்ளது.

அதன் மேற்புறம் ஒளிமிக்கதாய் இல்லை,

அதன் கீழ்புறம் இருள்மிக்கதாய் இல்லை,

முடிவற்றதற்கும் எல்லையற்றதற்கும் பெயரிடுவது கடினம்,

அது உருவமற்ற அல்லது பிம்பமற்றதுடன் ஒரு நிலைக்குத் திரும்புகின்றது.

அது உருமற்ற உருவம், உடலற்ற பிம்பம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது,

அது தெளிவற்றது எனவும் பிடிபடாதது எனவும் அழைப்படுகின்றது.

அதைச் சந்திக்கும்போது உன்னால் அதன் தலையினைப் பார்க்கமுடியாது,

அதைப் பின்தொடரும்போது உன்னால் அதன் பின்பகுதியினை பார்க்க இயலாது.

நடப்புக் காலத்துக்குச் சேணமாக இருப்பது பழைய தாவ்வினைப் பிடித்துக்கொள்ளல்,

பழங்காலத்துத் தொடக்கத்தினைத் தெரிந்துகொள்ளல்,

அது தாவ்வின் விதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

பாடல் 15.

பழங்காலத்தில் தாவ்வினை அறிந்தவர்

நுட்பமானவர், ஆழமானவர், செழிப்பானவர்

சதாரண மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்.

அவர் மக்களின் அறிவுக்கு அப்பால் இருக்கின்றார்,

அவரைத் தன்னிச்சையானவர் என்று மட்டுமே விவரிக்கமுடியும்.

அவர் பனிக்காலத்தில் ஓர் ஆற்றின்மீது நடப்பவர்போல்

முன்கூட்டியே விழிப்பாக உள்ளார்.

அவர் அண்டை அரசுகளின் தாக்குதலால் அச்சுறுத்தப்படும்போது

விழிப்புடன் இருப்பதுபோல் தொடர்ந்து கவனத்துடன் இருக்கிறார்.

அவர் ஒரு வருகைதரும் விருந்தாளிபோல்

கம்பீரமாகவும் போற்றதலுக்குரியவராகவும் காணப்படுகிறார்.

அவர் ஒரு செதுக்கப்படாத கல்லினைப்போல்

தன்னியல்பாகவும் தெளிவாகவும் உள்ளார்.

அவர் ஒரு அமைதியான பள்ளத்தாக்கினைப்போல்

திறந்தும் பரந்தும் உள்ளார்.

அவர் ஒரு செழித்த சேறுநிறைந்த ஆற்றினைப்போல்

அனைத்தினையும் உள்ளடக்கியவராக உள்ளார்.

யாரால் சேற்று நீரைத் சுத்தப்படுத்த முடியும்?

அதுவே அமைதியாகக் கீழிறங்கையில் சுத்தமானதாக மாறுகிறது.

யாரால் நீடித்த அமைதியினை உருவாக்க முடியும்?

அது மாற்றங்கள் எழும்போது அமைதியினை இழக்கின்றது.

எவர் ஒருவர் இந்த தாவ்வினைப் பேணுகிறாரோ

அவர் அதீதத்தினை விரும்புவதில்லை.

இது துல்லியமானது ஏனெனில் அதீதம் என்பது ஒன்று இல்லை

அதனால் அவர் தொடர்ச்சியாக வெல்லமுடிகிறது,

பழம் முறையின்மூலமாக.

பாடல் 16.

இதயத்தினை வெறுமையாக்க மிகப்பெரும் முயற்சி செய்,
அமைதியினை விரைவாகப் பற்றிக்கொண்டதை உறுதி செய்.
அனைத்தும் வளர்கின்றன, பெருகுகின்றன,
அதன்மூலம் அவற்றின் சுழற்சியினை நான் காண்கிறேன்.
அனைத்தும் எண்ணற்ற மாறுபாடுகளின்மூலம் செழுமையடைகின்றன,
ஒவ்வொன்றும் இறுதியாக அதன் வேருக்குத் திரும்புகின்றன.
அதன் வேருக்குத் திரும்புதல் என்பது “அமைதி” அடைதல்
இது “அதன் ஊழ்நிலைக்குத் திரும்புதல்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.
“அதன் ஊழ்நிலைக்குத் திரும்புதல்” என்பது
“நிலைபேறு அடைதல்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.
“நிலைபேறு அடைதல்” அறிந்துகொள்ளுதல்
என்பது “ஞானம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.
“நிலைபேறு அடைதலை அறிந்துகொள்ளாதிருத்தலும்
கண்முடித்தனமாக நடந்துகொள்ளுதலும் பேரழிவின் விளைவாகும்.
“நிலைபேறு அடைதலை ஒருவன் தெரிந்துகொண்டால் மட்டுமே
அனைத்தையும் தழுவிக்கொள்ள முடியும்,
அனைத்தையும் தழுவிக்கொண்டால் மட்டுமே
ஒருவன் சார்பற்று இருக்கமுடியும்.
சார்பற்று இருத்தல் என்பது
நீ வானகத்தின்கீழே அனைத்தாலும் சூழப்பட்டிருக்க முடியும்.
வானகத்தின்கீழே அனைத்தாலும் சூழப்பட்டிருந்தால்

நீ இயற்கையுடன் ஒன்றாக இருக்க முடியும்.

இயற்கையுடன் ஒன்றாக இருத்தல் என்பது

தாவ்வுடன் இசைந்திருத்தல் ஆகும்.

தாவ்வுடன் இசைந்திருத்தல் என்பது

நிலைத்திருத்தல் ஆகும்,

இத்துடன் நீ உனது வாழ்வின்மூலம் உண்டாகும் துயரத்திலிருந்து

விடுதலை விடுபட்டிருக்க முடியும்.

பாடல் 17.

சிறந்த ஆட்சியாளர்கள் பற்றி மக்கள் எதுவும் அறிந்திருப்பதில்லை

அவர்களின் இருத்தலைத்தவிர.

அடுத்த சிறந்தவர்களை

மக்கள் அன்பு செலுத்துகின்றனர் போற்றுகின்றனர்,

அதற்கும் அடுத்தவர்களைக் கண்டு மக்கள் பயங்கொள்கின்றனர்,

அதற்கும் அடுத்தவர்களை மக்கள் இழிவாகக் கருதுகின்றனர்.

ஒருவன் நம்பிக்கைக்குத் தகுதியில்லாதவனாக இருக்கும்போது மட்டுமே,

நம்பிக்கையின்மை மையங்கொள்கின்றது.

எனவே, (சிறந்த ஆட்சியாளர்கள்) அபூர்வமாக விதிகளை இடுகின்றனர்.

சில விவகாரங்கள் நிறைவேற்றுகையில்

அனைத்துப் பொது மக்களும்

“நாங்கள் எங்களைச் சார்ந்தே உள்ளோம்” என்று கூறுகின்றனர்.

பாடல் 18.

சிறந்த தாவ்வினைக் கைவிடும்போது

இரக்கமும் நேர்மையும் கொண்ட கொள்கைகள் வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றன.

அறிவும் ஞானமும் தோன்றும்போது

மிகப்பெரிய கபடமும் தோன்றிவிடும்.

ஒரு குடும்பம் வீழ்ச்சியும் வேறுபாடும் அடையும்போது

குழந்தைகள் மீதான மகவுரிமைசார்ந்த கடமையுணர்ச்சியும்

பெற்றோர்களுக்கான பாசஉணர்ச்சியும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுவிடும்.

ஒரு நாடு பேரழிவில் வீழ்கையில்

விசுவாசமுள்ள அமைச்சர்கள் வந்துவிடுகின்றனர்.

பாடல் 19.

ஞானமும் அறிவும் விட்டொழிந்தால்

மட்டுமே மக்கள் பயன்பெறுகின்றனர்.

இரக்கமும் நேர்மையும் விட்டொழிந்தால் மட்டுமே

மக்கள் மகவுரிமைசார்ந்த கடமையுணர்ச்சிக்கும்

பெற்றோர்களுக்கான பாசஉணர்ச்சிக்கும் திரும்ப முடியும்.

திறனும் இலாபமும் விட்டொழிந்தால் மட்டுமே

திருடர்களும் கொள்ளையர்களும் உருவாக முடியாது.

எப்படியாயினும்,

இந்த மூன்று எதிர்மறைக் கொள்கைகள் ஒரு கோட்பாட்டிற்குப் போதாதது.

எனவே இந்த கையேட்டினைப் புரிந்துகொள்ள

ஒரு நேர்மறை போதனையை நாம் மக்களுக்கு வலியுறுத்துவோம்:

தாழ்நிலையை வெளிப்படுத்துதல்,

எளிமையைத் தழுவிக்கொள்தல்,

சுயத்தினை அழித்தல்,

சில ஆசைகளை மட்டும் கொண்டிருந்தல்.

பாடல் 20.

கற்பதைக் கைவிட்டால் துயரம் எதுவும் அடைய முடியாது.

ஏற்றுக்கொள்ளாதலுக்கும் இடித்துரைத்தலுக்கும் இடையே

எவ்வளவு வேறுபாடு உள்ளது?

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே

எவ்வளவு வேறுபாடு உள்ளது?

என்ன மற்றவர்கள் பயங்கொள்ளமுடியாதது

ஆனால் பயத்துடன் இருப்பது?

இது பழங்காலத்திலிருந்தே இருந்துள்ளது,

அதன் நடைமுறையானது முடிவுற்றதாய் தெரியவில்லை.

வசந்தகாலத்தின் ஒரு பரந்த பார்வைக்காக

ஒரு உயர்த்திற்குச் செல்வதைப்போன்றோ

அல்லது ஒரு பெருவிருந்திற்காகச் செல்வதைப் போன்றோ

மக்கள் இன்புற்றிருக்கின்றனர்.

நான் தனித்துப் போவதற்கு வீடு இல்லையென

தனிமையாகவும் அலட்சியமாகவும் அக்கறையின்மையுடனும்

ஒரு குழந்தைப் போன்று

சிரிக்க முடியாமலும் களைப்புற்றும் உள்ளேன்.

மக்கள் போதுமானதைவிட அதிகமாகப் பெற்றிருக்கின்றனர்,

எனக்கு எல்லாம் இல்லாததுபோன்று தோன்றுகிறது.

எனது மனது ஒரு அறிவிலி மனிதனின்

ஒரு குழப்பம் நிறைந்ததாக உள்ளது.

பொது மக்கள் அறிவாளிகளாக உள்ளனர்.

நான் தனித்து இருள் சூழ்ந்தவன்போன்று உள்ளேன்.

பொது மக்கள் கோரிப்பெறுபவர்களாக உள்ளனர்.

நான் தனித்து சகிப்புத்தன்மையுடன்,

எல்லையில்லாத கடலைப்போன்று பரந்தும்,

அயராது வீசும் காற்றைப் போன்று திடமாகவும்

இருப்பதுபோன்று தோன்றுகிறது.

மக்கள் அவர்களது திறனைப் பெற்றிருக்கின்றனர்,

நான் தனித்து விகாரமாகவும் திறனற்றும்

இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

நான் தனித்து அனைவரிடமிருந்து வேறுபட்டு உள்ளேன்,

காரணம் அடிப்படையில் நான் தாவ்வினைப் பெற்றிருப்பது ஆகும்.

பாடல் 21.

சிறந்த தேயின் உட்பொருள் என்பது

தாவ்வுடன் இணக்கத்தினைக் கொண்டுள்ளது.

தாவ்வென்று அழைக்கப்படுவது வரையறுக்கும் உருவமற்றது.

அதனால் தெளிவற்றும் பிடிப்பற்றும் உள்ளது என்பதில்

இன்னும் வடிவம் தோன்றுகிறது.

அதனால் தெளிவற்றும் பிடிப்பற்றும் உள்ளது என்பதில்

உண்மையான இருத்தல் உண்டாகிறது.

அதனால் ஆழமானதாகவும் புலப்படாததாகவும் இருப்பது என்பதில்

நுட்பமான உள்பொருள் கொண்டுள்ளதாகிறது.

உள்பொருள் மிகவும் உறுதியானதாகவும் உண்மையானதாகவும் உள்ளது.

பழங்காலத்திலிருந்து இன்று வரை,

அனைத்திற்கும் தொடக்கமாக நாம் அறிந்துள்ளதால்

அது பெயரினைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

அவற்றின் தொடக்கம் எவ்வாறு எனக்குத் தெரியும்?

தாவ்வின் பண்பு என்பதைத் தவிர.

பாடல் 22.

பணிந்திருத்தல் என்பது இன்னும் முழுவதும் பாதுகாத்திருத்தலாகும்,

வளைந்திருத்தல் என்பது இன்னும் நேராக இருத்தலாகும்,

வெறுமையாய் இருத்தல் என்பது இன்னும் நிறைந்திருத்தலாகும்,

தேய்ந்துபோதல் என்பது இன்னும் புதிதாக இருத்தலாகும்.

குறைந்த அறிவினைப் பெற்றிருப்பது இன்னும் பெறுவதாகும்,

அதீத அறிவினைப் பெற்றிருப்பது இன்னும் சிக்கலாய் இருப்பதாகும்.

எனவே சான்றோர் வானகத்தின்கீழே ஊழினை உற்றறியும் கருவியாகத்

தாவ்வினை(ஒன்று) எடுத்துக்கொள்கிறார்?

அவர் வெறுமனே தனது சொந்தக் கண்களை மட்டும் சார்ந்திருக்கவில்லை,

எனவே அவர் மதிநுட்பமுடையவராவும் துருவிநோக்குபவராகவும் உள்ளார்.

அவர் தனது செயல் எப்பொழுதும் சரி என்று கொள்வதில்லை,

எனவே அவரால் தவறானதிலிருந்து சரியானதை நோக்கிச் சொல்லமுடிகின்றது,

அவர் தன்னைத்தானே பெருமைபடுத்திக்கொள்வதில்லை,

எனவே அவருக்குப் புகழ் அளிக்கப்படுகின்றது,

அவர் தன்னை மேலானவராகக் கருதுவதில்லை,

எனவே அவர் தலைவராகத் தகுதிவாய்ந்தவர் ஆகிறார்.

ஏனெனில் அவர் போட்டியிடுவதில்லை,

வானகத்தின்கீழே ஒருவரும் அவருடன் போட்டியிட இல்லை.

எவ்வாறு முன்னோர் மொழி தவறாகும்,

“பணிந்திருந்தல் என்பது இன்னும் முழுமையாக பாதுகாத்திருத்தலாகும்.”

உண்மையில் முன்னோர்கள் மக்களை நன்றாகப் பாதுகாத்தனர்.

பாடல் 23.

சில வார்த்தைகள் மட்டும் பேசுவது இயற்கையுடன் இயைந்தது.

எனவே ஒரு சூறாவளி விடியும் வரை நீடித்திருக்காது,

ஒரு புயல்மழை நாள்முடிவதும் நீடிக்காது.

யார் அவற்றை இவ்வாறு செய்கின்றனர்?

வானகமும் பூமியும்.

வானகத்தின் பூமியின் கடுமையான ஆற்றல் நீடித்தில்லாதபோது

மனிதன் எங்கனம்?

எனவே தாவ்வினைப் பின்பற்றும் ஒருவர் (கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும்):

தாவ்வினைத் தேடுபவர் தாவ்வுடன் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்,

தேயினைத் தேடுபவர் தேவுடன் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்,

தாவ்வின் இழப்பைத் தேடுபவர் இழந்தவராகவே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்.

தாவ்வுடன் அடையாளப்படுத்தப்படுபவருடன்

தாவ் மகிழ்வுடன் இருக்கின்றது.

தேவுடன் அடையாளப்படுத்தப்படுபவருடன்

தே மகிழ்வுடன் இருக்கின்றது.

இழப்புடன் அடையாளப்படுத்தப்படுபவருடன்

இழப்பும் மகிழ்வுடன் இருக்கிறது.

ஒருவன் நம்பிக்கையின்மையுடன் இருக்கும்போது மட்டுமே

நம்பிக்கையின்மை மையங்கொள்கின்றது.

பாடல் 24.

கட்டைவிரல் நுனியின்மீது

உயரமாக நிற்க வேண்டுமென்பவர்

நிலையாக இருப்பதில்லை.

இரண்டு அடிகளில் நடக்க விரும்புவவர்

விரைவாகச் செல்வதில்லை,

தனது சொந்த கண்களை மட்டும் கொண்டிருப்பவர்

தெளிவாகப் பார்ப்பதில்லை,

தனது செயல் எப்பொழுதும் சரி என்று கருதுபவர்
 தவறிலிருந்து சரியானதைச் சொல்ல முடியாது,
 தன்னைத்தானே பெருமைபடுத்திக்கொள்பவர்
 புகழினைப் பெறுவதில்லை,
 தன்னை மேலானவர் என்று கருதுபவர்
 தலைமைக்குத் தகுதியடைவதில்லை.
 தாவ்வின் பார்வையில்,
 இவையனைத்தும் உணவில் மிஞ்சும் எச்சங்கள்,
 செயல்களில் மிஞ்சும் தேவையற்றவை தவிர ஒன்றுமில்லை.
 இவ்வனைத்தும் ஒதுக்கப்படவேண்டியவை.
 எனவே தாவ்வினைப் பெற்றிருப்பவர்கள்
 இவற்றிலிருந்து விலகியிருப்பர்.

பாடல் 25.

வேறுபடுத்தமுடியாததும் முழுமையடையாததும் வானகம்,
 பூமிக்கு முன்பே இருந்த ஒன்று இருந்தது.
 ஒலியற்றது – உருவமற்றது,
 அது எந்த புறத்தினையும் சார்ந்தில்லாதது,
 முடிவில்லாத ஒரு சுழற்சியில் இயங்கிக்கொண்டிருப்பது.
 அதனை ஒருவேளை வானகத்தின்கீழிருக்கும்
 அனைத்திற்கும் வேராக(அன்னையாக) கருதலாம்.
 அதன் பெயர் எனக்குத் தெரியாது,

தாவ் என்று அழைக்கப்படும்.

தெளிவற்று மற்றொரு பெயரிட்டால்,

அதனை நான் உன்னதமானது என்று அழைப்பேன்.

உன்னதமானது நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது,

நகர்ந்துகொண்டிருப்பது இயங்குவதாக மாறுகிறது,

இயக்கமானது அசலான புள்ளிக்குத் திரும்புகிறது.

எனவே தாவ் என்பது உன்னதமானது,

வானகம் என்பது உன்னதமானது,

பூமி என்பது உன்னதமானது,

மனிதர் என்பவரும் உன்னதமானவர்.

உலகில் நான்கு உன்னதப் பொருட்கள் உள்ளன,

மனிதரும் அதில் ஒன்று.

மனிதர் பூமியின் வழியைப் பின்பற்றுகிறார்,

பூமி வானகத்தின் வழியைப் பின்பற்றுகிறது,

வானகம் தாவ்வின் வழியைப் பின்பற்றுகிறது,

தாவ் அதன் வழியைப் பின்பற்றுகிறது.

பாடல் 26.

கடினமானது மென்மையின் வேரினைக் கொண்டுள்ளது,

அமைதி என்பது வேகத்தின் ஆசிரியராக உள்ளது,

எனவே சான்றோர் அவருடைய சாமன்களை எடுத்துக்கொண்டு

அனைத்து நாட்களும் பயணம் மேற்கொள்கிறார்.

என்றாலும் ஒரு வளமையான,
சௌகரியமான வாழ்வில் மகிழ்ச்சியடைகிறார்,
அவர் அதில் திரும்பியடைவது இல்லை.
எவ்வாறு ஒரு நிலப்பிரபு வானகத்தின்கீழே
பத்தாயிரம் தேர்களைத் தனது சொந்த முக்கியத்துவத்திற்காகப்
பயன்படுத்த முடிகிறது?
மென்மைத்தன்மை வேரின் இழப்பிற்கு வழிவகுக்கின்றது,
வேகத்தன்மை ஆசிரிய இழப்பினை ஏற்படுத்துகிறது.

பாடல் 27.

தனது சக்கரங்களையோ அல்லது பாதங்களையோ
சுவடுகளாக விட்டுச்செல்லாதவர், பயணத்தில் திறன்கொண்டிருப்பவர்.
குற்றங்களில்லாமல் பேச முடிகிறவர்
பேச்சில் திறன்கொண்டிருப்பவர்,
கணக்குச் சட்டகத்தினைப் பயன்படுத்தாதவர்
கணக்கில் திறன்கொண்டிருப்பவர்,
பூட்டு இல்லாமல் பூட்டுபவர் அடைப்பதில் திறன்கொண்டிருப்பவர்,
அவர் அடைப்பதை யாராலும் திறக்க முடியாது,
கயிறு இல்லாமல் கட்டுபவர் பிணைப்பதில் திறன்கொண்டிருப்பவர்,
அவர் பிணைப்பதை யாராலும் அவிழ்க்க முடியாது.
எனவே சான்றோர்
எப்பொழுதும் மனிதர்களைக் காப்பாற்றுவதில் திறன்கொண்டிருக்கின்றார்,

அதனால் எந்த மனிதனும் பயனின்றி தூக்கி எறிவது இல்லை.

சான்றோர்

எப்பொழுதும் பொருட்களைக் காப்பாற்றுவதில் திறன்கொண்டிருக்கின்றார்,

அதனால் எந்தப் பொருளும் பயனின்றித் தூக்கி எறியப்படுவது இல்லை.

இது மறைந்திருக்கும் ஞானம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

எனவே நல்ல மனிதர் தீயதின் ஆசிரியராக உள்ளார்,

தீய மனிதர் நல்ல மனிதரின் கற்றலில் இருக்கும்

மூலப்பொருளாக உள்ளார்.

அவர் தனது ஆசிரியரை மதிப்பதில்லை,

அவர் தன்னைத்தானே அறிவாளி என்று நினைப்பதன் மூலம்

மூலப்பொருளின் மீது மிகச்சிறந்த அக்கறையினைக் கொண்டிருப்பது

மிகச்சிறந்த குழப்பமாக உள்ளது.

இது யாவ்-மிஅவ் (நுட்பம்) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பாடல் 28.

ஒருவர் ஆண்மையினை அறிந்து

பெண்மையினைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது

வானகத்தின்கீழே தாழ்ந்திருக்கத் தயாராக இருப்பதாகும்.

வானகத்தின்கீழே தாழ்ந்திருப்பது என்பது

அவர் நிலைத்த “தே”-யிலிருந்து (நல்லொழுக்கத்திலிருந்து) பிரிந்துப்பது அல்ல.

அவர் எளிய அரசிற்குத் திருப்புகிறார்,

ஒரு குழந்தையைப் போல.

வெண்மையைப்(ஒளி மாட்சி) பற்றித் தெரிந்து
 ஆனால் கருமையினைப் (இருள்) பற்றுபவர்,
 வானகத்தின்கீழே கருவியாக இருக்கத் தயாராக உள்ளார்.
 வானகத்தின்கீழே கருவியாக இருத்தல்,
 அவர் நிலைத்த “தே” மீது இளைப்பாறுகிறார்.
 அவர் இறுதி முடிவிற்குத் திரும்புகிறார்.
 புகழினைப் பற்றித் தெரிந்து இகழ்ச்சியினைப் பற்றுபவர்
 வானகத்தின்கீழே பள்ளத்தாக்காய் இருக்க தயாராக உள்ளார்.
 வானகத்தின்கீழே பள்ளத்தாக்காய் இருத்தல்,
 அவர் நிலைபேறுடைய தேயினை நிலையாகக் கொண்டிருப்பவர்,
 அவர் எளிமைக்குத் திரும்புகிறார்.
 எளிமை என்பது உடையும்போது
 அவை நிலைத்த பாத்திரங்களாக மாறுகின்றன.
 எளிமை உடைத்தலைப் பயன்படுத்துவதால்
 சான்றோர் அரசாங்கத்தினையும்
 தலைமைத்துவத்தினையும் அமைகின்றார்.
 எனவே சரியான அரசாங்கம் செயற்கைத்தன்மையினால் எழுவதில்லை.

பாடல் 29.

வானகத்தின்கீழே ஆட்சி செய்ய விரும்புபவர்
 கட்டமைக்கும் முயற்சிகள் வெற்றியடையாது என்பதை
 உறுதியாக கூறுவேன்.

“வானகத்தின் கீழ்” என்பது ஒரு விந்தையான விசயம்
 அதனைக் கட்டுபடுத்துவதன்மூலம் கையாள முடியாது.
 அதைக் கட்டுபடுத்துபவருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும்,
 அதைப் பிடிப்பில் வைத்திருப்பவர் அதை இழப்பர்.
 எனவே அனைத்துப் படைப்புகளும் அவற்றினுள்ளே
 சில வழிகாட்டும் சில பின்பற்றும்,
 சில உள்ளிழுக்கும் சில வெளித்தள்ளும்,
 சில வலிமையாக இருக்கும்
 சில பலவீனமாக இருக்கும்,
 சில ஒழுங்குப்படுத்தும்
 சில சீரழிக்கும்.
 இக்காரணத்தினால், சான்றோர்
 அதீதத்தினையும் மட்டுமீறியதையும் மிகையையும் விட்டொழிக்கின்றார்.

பாடல் 30.

தாவ்வினைத் துணைக்கொள்ளும் ஆட்சியாளர்
 வானகத்தின்கீழே படைகளைக்கொண்டு அதிகாரம் செய்யமாட்டார்.
 படைகளைப் பயன்படுத்துதல் விரைவில் விளைவுதரும்.
 எங்கு படைக்களன் நிற்கின்றதோ
 அங்கு முட்புதர்களும் முட்செடிகளும் நிறைந்த காடுகள் வளரும்.
 பெரும்போரினைத் தொடர்ந்து பஞ்சமும் வரும்.
 உங்கள் வெற்றியுடனும் நிறுத்தத்துடனும்

உங்களை நீங்களே உள்ளடக்கிக் கொள்கிறீர்கள்.

படையாற்றலால் அதிகாரத்தினை வானகத்தின்கீழ் தேடாதே,

வெற்றிபெறலாம் ஆனால் அதனால் செருக்குக் கொள்ளாதே,

வெற்றிபெறலாம் ஆனால் அதனால் தற்புகழ்ச்சி கொள்ளாதே,

வெற்றிபெறலாம் ஆனால் கர்வமுள்ளவனாய் இராதே,

வெற்றிபெறலாம், நீ செய்திருப்பதை எடுத்துக் கொள்,

வெற்றிபெறலாம், அதிகாரம் செலுத்த முயலாதே.

பொருட்கள் அவற்றின் தொடக்கத்தினை அடைந்தபிறகும் கட்டாயம் வளர்கின்றன,

இது தாவ்விற்கு முரண்பாடானது.

எவையெல்லாம் தாவ்விற்கு முரண்பாடானதோ விரைவில் வீழ்ச்சியுறும்.

பாடல் 31.

ஆயுதங்கள் தீமையின் கருவிகள்,

அவை ஒவ்வொருவராலும் வெறுத்தொதுக்கப்படவேண்டியவை.

எனவே தாவ்வினைப் பற்றியிருப்பவர் அவற்றிலிருந்து விலகியே இருப்பார்.

இராணுவத் தலைவர் வீட்டில் என்றால்

இடதுபுறமாக மரியாதை செலுத்துகின்றார்,

போரில் என்றால் அவர்

வலதுபுறமாக மரியாதை செலுத்துகின்றார்.

ஆயுதங்கள் தீமையின் கருவிகள்,

இராணுவத் தலைவரின் கருவிகள் அல்ல.

அவற்றினைத் தவிர்க்கமுடியாமல் பயன்படுத்தும்போது,

அவர் தொடர்ந்து ஒரு அலட்சியமான அணுகுமுறையில் கையாள்கிறார்.

அவர் வென்றபோது கூட அவர் தன்னைத் புகழ்ந்துகொள்ள நினைப்பதில்லை.

அவர் தனது வெற்றிக்காகத் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டால்,

அவர் மக்களை வேட்டையாடுவதில் மகிழ்வுறும் மனிதனாக மாறுகிறார்.

மக்களை வேட்டையாடுவதில் மகிழ்வுறுபவர்

வானகத்தின்கீழே வெற்றிபெறுவதில்லை.

மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் இடதுபுறம் மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது,

மகிழ்ச்சியற்ற தருணங்களில் வலதுபுறம் மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது.

துணைத் தலைவர் இடதுபுறம் நிற்கின்றார்,

உயர் தலைவர் வலதுபுறம் நிற்கின்றார்.

இது ஈமச்சடங்கு நிகழ்வில் போர் விவகாரங்களின்

அமைவு முறையினைப் பின்பற்றுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

போர் என்பது மக்கள் திரளை வேட்டையாடுவதாய் அமையும்,

அதனால் போர்களத்திற்குத் துன்பத்துடனும் துயரத்துடனும் போகவேண்டும்.

வெற்றி பெற்றால்கூட,

ஈமச்சடங்கு நிகழ்வின் தருணங்களாகக் கருதவேண்டும்.

பாடல் 32.

தாவ் எப்பொழுதும் பெயரினைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

அதன் எளிமையின் மூலம் அது பணிவானதாகத் தோன்றலாம்,

ஆனால் வானகத்தின்கீழே

இது பணிந்துபோவதற்கு எதுவுமில்லை.

அரசர்களும் இளவரசர்களும் இதனைப் பேணிகாத்தால்,
அனைத்துப் படைப்புகளும் அவர்களிடம் தன்னை ஒப்படைக்கும்.
வானகம், பூமியின் இணைப்பு இனிய நீர்த்துளியைப் பொழிகின்றது,
மக்களின் கட்டளையில்லாமல் அது அனைவருக்கும் சமமாகப் பொழிகின்றது.
அரசாங்கம் இருக்கும்போது அங்குப் பெயர்கள் தோன்றுகின்றன.
பெயர்கள் தோன்றுகையில்,
எங்கு, எப்பொழுது நிறுத்த வேண்டுமென்று ஒருவருக்குத் தெரியும்.
அடக்கத்தினைப் பயில்வதால்
ஒருவர் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெற முடியும்.
ஒவ்வொரு ஆறும் அல்லது ஓடையும் கடலுக்கு ஓடுவதுபோல்,
வானகத்தின்கீழ் உள்ள அனைத்தும் தாவ்வால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பாடல் 33.

மற்றவர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருப்பவர் அறிவாளி,
தன்னைப்பற்றித் தெரிந்திருப்பவர் போதி.
மற்றவர்களை வென்றவர் உடலில் வலிமையானவர்,
தன்னைத்தானே வென்றவர் வல்லமைமிக்கவர்.
அதிகம் பெற்றிருப்பவர் செழிப்பானவர்,
நிலைபேற்றுடன் செயல்படுபவர் வனப்புமிக்கவர்,
தனது வேரினை இழக்காதவர் நீடித்திருப்பவர்,
ஒருவர் உடலால் இறக்கலாம்,
ஆனால் தாவ்வினைப் பேணிக்காத்தால் ஒரு நீண்ட வாழ்வில் மகிழ்வுறலாம்.

பாடல் 34.

உன்னத தாவ் என்பது ஓர் ஆறு பொங்கிவழிவது போன்றது,
அது இடப்பக்கமும் செல்லும், வலப்பக்கமும் செல்லும்.
அனைத்தும் அவற்றின் இருத்தலுக்கு இதன்மீது கடப்பாடு கொண்டிருக்கின்றது,
ஆனால் அது ஒருபோதும் அவற்றுடன் தலையீடு செய்வதில்லை.
அதன் வேலை முடிகையில் அதனுடைய புகழினைச் சுட்டுவது முடியாத காரியம்.
அது அனைத்திற்குப் பாதுகாப்பினையும் ஊட்டத்தினையும் வழங்குகின்றது,
ஆனால் அது அவற்றின்மீது அதிகாரத்தினைச் செலுத்தி உரிமைகோருவதில்லை.
அது எப்போழுதும் பேராசையில்லாமல் உள்ளது,
அது ஒருவேளை பணிவானது என்று அழைக்கப்படலாம்.
அனைத்தும் அவற்றின் இல்லத்திற்கு வருகின்றன,
இன்னும் அவை அவற்றின் அதிகார மனநிலையை அடையவில்லை,
இது உன்னத நிலை என்று அழைக்கப்படலாம்.
ஏனெனில் அது தனது உன்னத நிலையினை அடைந்தபோதுகூட
தன்னை ஒருபோதும் உன்னதமிக்கது என்று உரிமைகோரவில்லை.

பாடல் 35.

சிறந்த வடிவத்தை(சிறந்தவடிவம் என்பது வடிவமற்றது)
விரைவாகப் பற்றிக்கொள்பவர்
வானகத்தின்கீழே அனைத்து மக்களையும் கொண்டுவருபவராக மாறுகின்றார்.
வானகத்திற்குக்கீழே உள்ள அனைத்து மக்களும் அவனிடம் வந்தால்
அவர்கள் மற்றொருவருக்குத் தடங்கல் செய்யமாட்டார்கள்,

அனைவரும் ஆறுதல், அமைதி, நல்வாழ்வு ஆகியவற்றை உணர்வார்கள்.
இசையும் அருஞ்சுவையும் கடந்துசெல்லும் விருந்தாளிகளை நிறுத்தும்,
ஆனால் தாவ் பேசப்பட்டால் மந்தமாகவும் சுவையற்றதாகவும் இருக்கும்.
பார்த்து இருப்பது காணமுடியாததாக உள்ளது,
கேட்டு இருப்பது செவிக்கெட்டாததாய் உள்ளது,
பயன்படுத்தி இருப்பது தீராததாய் உள்ளது.

பாடல் 36.

ஒன்றினைச் சுருக்க வேண்டின்,
தற்போதைக்கு அதை விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டும்.
ஒன்றினை வலுவழிக்கச்செய்ய வேண்டின்,
தற்போதைக்கு அதை வலிமைபெறச் செய்ய வேண்டும்.
ஒன்றினைக் குறைக்க வேண்டின்,
தற்போதைக்கு அதை உயர்த்த வேண்டும்.
ஒன்றினைப் பெற வேண்டின்,
தற்போதைக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.
இது ஆழ்ந்த நுண்ணாற்றல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது
(ஏனெனில்) மென்மையும் பலவீனமும்
கடினத்தினையும் வலிமையையும் வெல்லும்.
மீன்கள் ஆழ்ந்த நீரிலிருந்து வெளியே வராமலிருப்பதைப் போல்
நாட்டின் கூர்மைமிக்க ஆயுதங்களை மற்றவர்களுக்கு எளிதில் காண்பிக்கக் கூடாது.

பாடல் 37.

தாவ் எப்பொழுதும் எதுவும் செய்வதில்லை,
செய்துமுடிக்காதது எதுவும் இருப்பதில்லை.
அரசரும் இளவரசரும் இதனைப் பேணிகாக்க முடிந்தால்,
அனைத்தும் இயல்பாகவே அவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படும்.
ஒப்படைத்த பிறகு ஏதேனும் பேராசைகள் உண்டானால்,
பெயரற்ற எளிமையுடன் அவர்களை நான் ஒழுங்குப்படுத்துவேன்.
பெயரற்ற எளிமை என்பது பேராசைகளை
வேரோடு அழித்தலைத் தவிர ஒன்றுமில்லை.
பேராசைகளை வேரோடு அழித்தல் என்பது அமைதிக்கு வழிவகுக்கும்,
இதனால் உலகம் இயல்பாகவே அதன் சமநிலையினைக் கண்டடையும்.

பாடல் 38.

உயர் நல்லொழுக்கம்
சதாரண நல்லொழுக்கத்தில் காணப்படுவதில்லை,
இவ்வழியில் அது உண்மையில் நல்லொழுக்கமாய் உள்ளது.
கீழான நல்லொழுக்கம்
சதாரண நல்லொழுக்கத்தில் உறுதியாக ஒட்டியுள்ளது,
இவ்வழியில் அது நல்லொழுக்கத்தை இழக்கிறது.
உயர் நல்லொழுக்கம்
தன்னைக் காண்பிக்க எவ்விதச் செயலையும் செய்வதில்லை,
நோக்கத்துடன் எதுவும் செய்ய தேவையில்லை.

கீழான நல்லொழுக்கம்

தன்னைக் காண்பித்துக்கொள்ள செயல்களைச் செய்கின்றது,

நோக்கத்துடன் செயலைச் செய்கின்றது.

உயர் இரக்கமானது

தன்னைக் காண்பித்துக்கொள்ள செயல்களைச் செய்கின்றது,

நோக்கத்துடன் செய்வதில்லை.

உயர் நேர்மை

தன்னைக் காண்பித்துக்கொள்ள செயல்களைச் செய்கின்றது,

நோக்கத்துடன் செயலைச் செய்கின்றது.

உயர் கட்டளை

தன்னைக் காண்பித்துக்கொள்ள செயல்களைச் செய்கின்றது,

அது மறுமொழியினைப் பெறாத பொழுது,

தனது கைகளை நீட்டி எதிராய் செயலாற்றுகிறது.

எனவே, தாவ்-வைத் துறந்தால் மட்டும் தே உதயமாகும்,

தே-யைத் துறந்தால் மட்டும் இரக்கம் உதயமாகும்,

இரக்கம் துறந்தால் மட்டும் நேர்மை உதயமாகும்,

நேர்மை துறந்தால் மட்டும் கட்டளை உதயமாகும்.

கட்டளை என்று அழைக்கப்படுவது

வாய்மைதவறாமையும் விசுவாசத்தையும் வேண்டுவதுடன்

அழிவின் தொடக்கமாக உள்ளது.

முன்னோக்கு என்று அழைக்கப்படுவது

தாவ்வின் ஒப்பனையாகவும்

அறியாமையின் தொடக்கமாகவும் உள்ளது.

இக்காரணத்தினால் சிறந்த மனிதர் திண்மையில் தயங்குகின்றார்,

மெல்லியதிலிருந்து விலகுகின்றார்,

அவர் எளிமையில் தயங்குகிறார், ஒப்பனையிலிருந்து விலகி நிற்கிறார்.

எனவே அவர் பின்னதை விலக்கியும் முன்னதை ஏற்றும் கொள்கின்றார்.

பாடல் 39.

முன்னோர்கள் தாவ் என்ற ஒரு கொள்கையைப் பெற்றிருந்தனர்

வானகம் அவ்வொன்றைப் பெற்று மங்காததாய் மாறியது,

பூமி அவ்வொன்றைப் பெற்று அமைதியாய் மாறியது,

ஆன்மாக்கள் அவ்வொன்றைப் பெற்றுத் தெய்வீகத்தை அடைந்தன,

பள்ளத்தாக்குகள் அவ்வொன்றைப் பெற்று நிரம்பின,

அனைத்தும் அவ்வொன்றைப் பெற்று வளமானதாய் மாறின,

அரசர்களும் இளவரசர்களும் அவ்வொன்றைப் பெற்று

ஆட்சிப்பகுதியின் தலைமைகளாக மாறினர்.

அவர்கள் முயன்று அடைந்தது

அவ்வொன்று என்ற கொள்கையால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

வானகம் மங்காததாய் மாறவில்லை

எனில் அது விரைவில் சிதறும்.

பூமி அமைதியாய் மாறவில்லை எனில்

அது விரைவில் தள்ளாடும்.

ஆன்மாக்கள் தெய்வீகத்தினை அடையவில்லை எனில்

அவை விரைவில் வீழ்ச்சியுறும்.

பள்ளத்தாக்குகள் நிரம்பவில்லை எனில்

அவை விரைவில் தீர்ந்துபோகும்.

அனைத்தும் வளம்பெறவில்லை எனில்

அவை விரைவில் வளமிழக்கும்.

அரசர்களும் இளவரசர்களும்

அவர்களின் மன்னர் பட்டங்களையும் தலைமையையும் நிலைநிறுத்தவில்லை எனில்

அவர்கள் அவர்களது ஆட்சிப்பகுதியையும் நாடுகளையும் விரைவில் இழப்பர்.

எனவே உயர்நிலை என்பது

பணிவினை அதன் வேராகக் கொண்டிருக்கின்றது,

உயர்வு என்பது

தாழ்வினை அதன் வேராகக் கொண்டிருக்கின்றது,

இக்காரணத்தினால் அரசர்களும் இளவரசர்களும் தங்களையே

கைவிடப்பட்டவர்,

ஒதுக்கப்பட்டவர்,

தகுதியற்றவர் என்று அழைத்துக்கொள்கின்றனர்.

இது பணிவு உயர்நிலையின் வேராக உள்ளதுடன் தொடர்புடையது இல்லையா?

அது அவ்வாறு இல்லையா?

எனவே அதீத பெருமையினைத் தேடுதல் என்பதன் பொருள்

அனைத்து பெருமையினையும் இழப்பதாகும்.

அதனால் உயர்ந்த மணியாகவோ அல்லது பணிந்த கல்லாகவோ

ஒருவன் கட்டயாம் முயன்று இருக்கவேண்டும்.

பாடல் 40.

திரும்புதல் என்பது தாவ்வின் இயக்கம்,

பலவீனம் என்பது தாவ்வின் செயல்பாடு.

வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்தும் பருப்பொருளான (பார்க்கும்)

இருத்தல்களிலிருந்து இருத்தலுக்கு வருகின்றன.

அனைத்து இருத்தல்களும் காணமுடியாத

இருத்தலின்மைகளிலிருந்து இருத்தலுக்கு வருகின்றன.

பாடல் 41.

உயர்ந்த ஷி(கற்றறிந்தவர்) தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

விடாமுயற்சியுடன் பயிற்சி செய்கிறார்.

நடுத்தர ஷி தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

முழுமையாக நம்புவதில்லை.

கீழ்நிலை ஷி தாவ்வினைக் கேட்கும்போது

(அதன் வெறுமையை நினைத்து) பலமாகச் சிரிக்கின்றார்.

அவர் சிரிக்கவில்லையென்றால் அது தாவ்விற்கு முரண்பாடாக இருந்திருக்கும்.

எனவே சில முதுமொழிகள் கூறுகின்றன:

“தாவ் ஒளிமிக்கது இருளைப்போன்று தோன்றுவது;

தாவ் முன்னேறிச் செல்வது பின்வாங்குவதுபோல் தோன்றுவது;

தாவ் சமதளமானது சீரற்றதாய்த் தோன்றுவது;

மேன்மையான தே (நல்லொழுக்கம்)

ஒரு பணிவான பள்ளத்தாக்குப்போல் தோன்றுவது;

உயர்ந்த புகழ் இகழ்ச்சிபோல் தோன்றும்;
 உயர்ந்த தே நிறைவற்றதாய்த் தோன்றும்;
 உறுதியான தே மந்தமானதாய்த் தோன்றும்;
 எளிய தூய்மை மாறக்கூடியதாய்த் தோன்றும்;
 சிறந்த சதுரம் முனைகளைக் கொண்டிருப்பதில்லை;
 மதிப்புமிக்க பாத்திரம் எப்பொழுதும் இறுதியில் முழுமையடைகின்றது;
 சிறந்த ஒலியின் ஒலி தெளிவற்றதாய் உள்ளது;
 சிறந்த உருவம் உருவமற்றதாய் தோன்றுகிறது.”
 தாவ் என்பது மறைந்திருப்பது, பெயரற்றது,
 தாவ் மட்டுமே அனைத்து இருத்தலையும்
 முழுமைக்கு கொண்டுவரும் முயற்சியினைச் செய்கின்றது.

பாடல் 42.

தாவ் ஒருங்கிணைந்த ஒன்றினை உருவாக்குகின்றது (ஒன்று),
 அவ்வொன்று அதனுள் இரண்டு எதிர்க் கூறுகளாகப் பிரிகின்றது (இரண்டு),
 அவ்விரண்டும் மற்றொன்றை உருவாக்குகின்றது (மூன்று),
 புதிதாக உருவான மூன்றாவது எண்ணற்றவற்றை உற்பத்திச் செய்கின்றது.
 எண்ணற்றவை யிங்கையும் யாங்கையும் கொண்டு
 அவற்றினுள்ள எதிர் ஆற்றல்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.
 இவ்விரண்டும் (யிங், யாங்) புலனாகாத உயிர்ப்பின்
 ஒத்திசையுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளன.
 மக்கள் கைவிடப்பட்டவர்,

ஒதுக்கப்பட்டவர்,

தகுதியற்றவர் என்று வெறுத்தொதுக்குகின்றனர்,

அரசர்களாலும் பிரபுக்களாலும்

தங்களையே அழைத்துக்கொள்ளும் பெயர்களாக அவை உள்ளன.

எனவே அனைத்தும் உயரும் வேண்டுமென்றே தாழ்த்துவதால்,

அவை தாழ்ந்துவிடுகின்றன உயர்ந்தபோது.

மக்கள் மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதையே நானும் கற்றுக்கொடுக்கிறேன்:

“வன்முறையும் வலிமையும் கொண்டிருப்பவன்

இயற்கையாய் மரணிப்பதில்லை,”

நான் அந்த உண்மையினை

எனது கற்பித்தலின் தொடக்கமாய் உருவாக்குவேன்.

பாடல் 43.

வானகத்தின்கீழே மென்மையானது கடினமானதின்

உள்ளேயும் வெளியேயும் இயங்க முடியும்.

புலனாகாத ஆற்றல் என்பது

இடைவெளி இல்லாதபோதும் ஊடுருவிப் பார்க்கும்.

எனவே நான் எதுவும் செய்யாமல் இருப்பதன்

நன்மையினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பேசாமல் போதிப்பதும் செயல்படாமல் பலன்பெறுவதும்

வானகத்தின்கீழ் ஒப்பற்றது.

பாடல் 44.

எனக்கு எது மிகவும் அருமையானது புகழா? அல்லது வாழ்க்கையா?

எது மிகவும் மதிப்புவாய்ந்தது வாழ்க்கையா? அல்லது செல்வமா?

எது மிகவும் தீங்குவாய்ந்தது பெறுவதா? அல்லது இழப்பதா?

எனவே அதீதமாகச் சேர்த்துவைப்பது பேரழிவினை உண்டாக்கும்,

பெரும் செல்வத்தினைப் பதுக்கல்

ஒரு கடுமையான இழப்பின்மூலம் துன்பத்தினைத் தரும்.

நிறைவினைக் கொண்டிருப்பவர் ஒருபோதும் இகழ்ச்சியடையார்,

எங்கு,

எப்பொழுது நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை அறிந்தவரைத் துன்பம் அணுகாது,

அவர் எவ்விதக் கவலையுமின்றி நீடித்து நிலைத்திருக்க முடியும்.

பாடல் 45.

எது மிகவும் முழுமையானதோ முழுமையற்றதாகத் தெரியும்,

ஆனால் அதன் பயன்பாடு குறையாதது.

எது மிகவும் நிரம்பியுள்ளதோ வெறுமையாகவே இருக்கும்,

ஆனால் அதன் பயன்பாடு தீராதது.

மிகவும் நேரானது வளைந்திருப்பதைப் போன்றே தெரியும்,

மிகச்சிறந்த திறன் திறனற்றதாக இருப்பதாய்த் தெரியும்,

மிகச்சிறந்த நாவன்மை திக்கிப் பேசுவதாகத் தெரியும்.

துரிதமான நடை குளிரினைப் போக்கும்,

சாந்தமாக இருத்தல் வெப்பத்தைப் போக்கும்.

குழப்பமின்மையும் அமைதியையும் பெற்றிருந்தால்

ஒருவர் வானகத்தின்கீழ் தலைவனாக இருக்கலாம்.

பாடல் 46.

நாட்டின் அரசியல் சரியான பாதையில் செல்கையில்,

போர்க்குதிரைகள் விவசாயத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நாட்டின் அரசியல் சரியான பாதையில் இருந்து விலகுகையில்,

பெண்குதிரைகளும் இளங்குதிரைகளும் கூட

போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மனநிறைவின்மைவிட கொடுமையான பேரிடர் எதுவுமில்லை.

பேராசையினைவிட பெரிய குற்றம் எதுவுமில்லை.

எனவே மனநிறைவினை அறிந்திருக்கும் மனநிறைவானது

எப்பொழுதும் நிறைவானது.

பாடல் 47.

வீட்டினை விட்டு வெளியேறாமல்

ஒருவர் வானகத்தின்கீழ் உள்ள அனைத்தினையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

சன்னலின்மூலம் பார்க்காமலே

ஒருவர் வானகத்தின் வழியினை(தாவ்வை)ப் பார்க்க முடியும்.

அதிகதூரம் செல்பவர், குறைவாகத் தெரிந்துவைத்துள்ளார்.

எனவே சான்றோர் போகாமையின்மூலமும் அறிந்துகொள்கிறார்,

பார்க்காமலேயே புரிந்துகொள்கிறார்,

எதையும் செய்யாமலேயே அனைத்தையும் முடிக்கின்றார்.

பாடல் 48.

கற்றுக்கொள்ள முயன்றால் ஒவ்வொரு நாளும் (அறிவு) வளரும்.

தாவ்வைப்பற்றிக்கொள்ள முயன்றால் ஒவ்வொரு நாளும் (அறிவு) குறையும்.

குறைதல் மீண்டும் குறைதல் செயல்படாமையினை அடையும் வரை

ஒருவர் குறைக்க வேண்டும்.

செயல்படாமை என்பதனால் செய்யமால் இருப்பது எதுவுமில்லை.

வானகத்தின்கீழ் அனைவரையும் ஆளவேண்டுமெனில்

ஒருவர் எதையும் தன்னிசையான செயலைச் செய்யக் கூடாது.

ஒருவர் எதையேனும் தன்னிசையாகச் செய்தால்,

அவர் வானகத்தின்கீழ் அனைத்தினையும் ஆளும் தகுதியினை இழக்கின்றார்.

பாடல் 49.

சான்றோர் தனிப்பட்ட விருப்பத்தினைத் திருத்துவதில்லை,

அவர் மக்களின் விருப்பத்தினையே தனது விருப்பமாக நோக்குகிறார்.

நான் மக்களின் விருப்பத்தினை எடுத்துக்கொள்கின்றேன்,

அது நல்லதாக இருந்தால் நல்லதாக எடுத்துக்கொள்கின்றேன்.

நான் மக்களின் விருப்பத்தினை எடுத்துக்கொள்கின்றேன்,

அது நல்லதாக இல்லை என்றாலும் நல்லதாகவே எடுத்துக்கொள்கின்றேன்.

இதனால் நன்மை என்பது நிறைவேறுகின்றது.

நான் மக்களின் விரும்பத்தினை நம்புகின்றேன்,

அது நம்பகக்கூடியதாக இருந்தால்.

அது நம்பகக்கூடியதாக இல்லாதபோதும் கூட

நான் மக்களின் விருப்பத்தினை நம்புகின்றேன்.

இதனால் நம்பிக்கை என்பது நிறைவேறுகின்றது.

அனைத்து மக்களும்

அவர்களின் சொந்த கண்கள், காதுகள்மீது கவனம் செலுத்தும்போது

சான்றோர் குழப்பத்தில் வானகத்தின்கீழே உள்ள அனைத்து மக்களையும்

இணக்கமாக வைத்திருப்பதற்குத் தயங்குகின்றார்.

அதனால் சான்றோர் பேராசைகள் இல்லாத ஒரு சூதுவாதில்லாத குழந்தைகளாக

அனைவரையும் நடத்துகின்றார்.

பாடல் 50.

ஒருவர் பிறக்கும்போதே அதற்கிணையாக இயற்கையாகவே

அவரது இறப்பிணையும் சந்திப்பார்.

ஒவ்வொரு பத்துபேர்களில்

மூன்றுபேர் நீண்ட வாழ்வில் மகிழ்ந்திருப்பர்,

ஒவ்வொரு பத்துபேர்களில்

மூன்றுபேர் பருவமுறாதபோதே இறப்பிணைச் சந்திப்பர்.

ஒருவர் போராடி வாழ்வோ இறக்கவோ வாய்ப்புள்ளவையும் பத்தில் மூன்று.

எக்காரணத்தினால்?

ஏனெனில் ஒருவர் தீவிரமான ஏக்கம் கொள்கிறார் வாழ்வதற்கு

ஆனால் மாறாக அவரது நோக்கத்தினை அவர் அடைவதில்லை.

தனது வாழ்க்கையினைப் பேணுகின்ற நல்லவன்

காட்டில் பயணம் செய்யும்போது

புலியினைக் கண்டோ காண்டாமிருகத்தினைக் கண்டோ

பயம் கொள்வதில்லை,

அவர் களத்தில் சண்டையிடும்போது

காயம்படவோ இறக்கவோ நேர்வதில்லை என்று நான் கேட்டுள்ளேன்.

தனது வாழ்க்கையினைப் பேணுகின்ற நல்லவர்களை நோக்கி:

காண்டாமிருகம் தனது கொம்பினை அவருக்கு எதிராகத் திருப்புவதில்லை,

புலி அதன் நகங்களை அவரிடத்தில் காட்டுவதில்லை,

ஆயுதங்களின் கூர்மை அவரை நோக்கிப் பாய்வதில்லை,

இவற்றிற்கெல்லாம் என்ன காரணம்?

ஏனெனில் அவர் இறப்பின் எல்லையிலிருந்து வெளியே உள்ளார்.

பாடல் 51.

தாவ் அனைத்து இருத்தலுக்கும் தோற்றமாய் உள்ளது,

தே அவற்றிற்கு ஊட்டமளிக்கின்றது.

உடல்சார்ந்தவை அவற்றிற்கு உருவத்தினை வழங்குகின்றது,

கொள்கலன்கள் அவற்றினை நிறைவுசெய்கின்றன.

எனவே அனைத்து இருத்தல்களும் எதிர்பார்ப்பின்றி

தாவ்வினைப் போற்றுகின்றன,

தேயினை மதிக்கின்றன.

தாவ்வினைப் போற்றுதல், தேயினை மதித்தல் என்பது

எந்தக் கட்டளைக்கும் கீழ்ப்படிதல் என்பதல்ல,
ஆனால் அவற்றினைப் போலவே இருத்தலாகும்.
எனவே தாவ் அனைத்து இருத்தலுக்கும் தோற்றமாய் உள்ளது,
தே அவற்றிற்கு ஊட்டமளிக்கின்றது,
அவற்றினை வளரவும் விரிவாக்கவும் சென்றது,
அவற்றினைச் செழிப்பும் பக்குவமும் அடைய வைக்கின்றது,
அவற்றினைப் பேணுகின்றது,
அவற்றினைப் பாதுகாக்கின்றது.
அவற்றின்மீது எவ்வித உரிமைகொள்ளாமல்
அவற்றிற்குத் தோற்றத்தினைக் கொடுத்தல்,
பெருமை கொள்ளாமலும் அதற்கான தகுதியினை எடுத்துக்கொள்ளாமலும்
அவற்றினை இயக்கத்தில் விடுதல்,
அவற்றினைக் கட்டுப்படுத்தாமல்
அவற்றின் இறையாண்மையுடன் இருக்க வைத்தல்,
இவற்றினை ஆழ்ந்த தே என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

பாடல் 52.

இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்தும்
அவற்றின் தோற்றத்தினைச் சிலவற்றில் கொண்டுள்ளது,
அது அவற்றின் அடித்தளம் (அன்னை).
அன்னையினை அனைத்திற்கும் அடித்தளமாகக் கொண்டால்,
அனைத்தும் அவளின் குழந்தைகளாக அறியப்படும்.

அனைத்தினையும் குழந்தைகளாகக் கெண்டால்,
 அனைத்திற்கும் அடித்தளமான அன்னையினை
 ஒருவர் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.
 இதனால் ஒருவர் அவர் வாழ்வு முழுவதும் துயரத்தினை எதிர்கொள்ள மாட்டார்.
 துவாரங்களை(அறிவினை) அடைத்தல்,
 கதவினை(அறிவினை) மூடுதல் ஆகியவை
 ஒருவரை அவரது வாழ்வு முழுவதும் துன்பத்திலேயே வைத்திருக்கும்.
 துவாரங்களைத்(அறிவினைத்) திறத்தல்,
 மேற்கொண்ட முயற்சியினை(அறிவினை) முடித்தல் ஆகியவை
 ஒருவருக்கு அவரது வாழ்வு முழுவதும் மகிழ்ச்சியினை உண்டாக்கும்.
 அதனால், உற்றுநோக்கக்கூடிய நிமிடமானது “மதிநுட்பநிலை”,
 மீதமிருக்கும் மென்மையும் பலகீனமும் என்பவை “ஆற்றல்மிக்க நிலை”.
 ஒருவர் கொண்டிருக்கும் ஒளியினைப் பயன்படுத்துதலும்
 ஒருவரின் மதிநுட்பநிலையினை அறிந்திருக்கும் நிமிடத்திற்கு வந்தடைதலும்
 இவை அழிவிலிருந்து ஒருவரை விலகி வைத்திருக்கிறது,
 இது நிலைபேறுடைய வழிக்கு பழக்கப்பட்டதாய் மாறுகின்றது.

பாடல் 53.

நான் ஒரு நிலையான அறிவினைக் கொண்டிருந்தால்,
 நான் உயர்வழியினில்(உயர் தாவ்) செல்வேன்.
 நான் எவற்றிற்கும் பயப்படமாட்டேன்,
 ஆனால் உயர்வழியினைத் தவிர வேறுவழியில் செல்வதற்குப் பயப்படுவேன்.

உயர்வழி மிகவும் சமதளமாக உள்ளது,

ஆனால் மக்கள் அதற்கு எதிரான வழியினையே விரும்புகின்றனர்.

தனது இடத்தினை மிகவும் பகட்டாகவும் பளிங்குப்போன்றும் வைத்திருப்பவர்கள்,

நிலங்களைப் பயிர்செய்யாமலும் களைமண்டியும் வைத்திருப்பவர்கள்,

தானியக் களஞ்சியத்தினை வெறுமையாகவும் காலியாகவும் வைத்திருப்பவர்கள்,

விலையுயர்ந்த, வண்ணமிகு ஆடைகளை உடுத்தியிருப்பவர்கள்,

மதிப்புவாய்ந்த, கூரான வாள்களை ஏந்தியிருப்பவர்கள்,

உயர் உணவு, மதுவகைகளில் திழைத்திருப்பவர்கள்,

செல்வங்களையும் சொத்துகளையும் ஏராளமாக வைத்திருப்பவர்கள்,

கொள்ளையர்களின் தலைவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இது பகுத்தறிவிற்கு(தாவ்) முரணானது.

பாடல் 54.

வடிவமைப்பில் நல்திறன் கொண்டிருப்பவனின் கட்டிடம் அதிர்வுறாது,

பிடித்திருப்பதில் நல்திறன் கொண்டிருப்பவர் எதையும் இழப்பதில்லை.

(இக்கொள்கை அடிப்படையில்) அவர் முன்னோர்களின் தியாகத்தினை

எப்பொழுதும் அனுபவிக்க முடியும்.

அவர்களின் கொள்கையினை எடுத்துச்செல்வதால்

அவரது 'தே' தூய்மையாகவும் உண்மையாகவும் இருக்க முடியும்;

குடும்பத்திலிருந்து வெளியே எடுத்துச்செல்வதால்

அவரது 'தே' நிறைவானதாக இருக்க முடியும்;

உறவினரிடத்திலிருந்து வெளியே எடுத்துச்செல்வதால்

அவரது 'தே' வழிநடத்துவதாய் இருக்க முடியும்;

நாட்டினைவிட்டு வெளியே எடுத்துச்செல்வதால்

அவரது 'தே' ஆற்றல்மிக்கதாய் இருக்க முடியும்;

ஆட்சிப்பரப்பினைவிட்டு வெளியே எடுத்துச்செல்வதால்

அவரது 'தே' உலகளாவியதாக இருக்க முடியும்;

அதனால்

ஒரு மனிதர் அறிந்திருப்பது ஒரு மனிதரின் நோக்குநிலையாகும்,

ஒரு குடும்பம் அறிந்திருப்பது ஒரு குடும்பத்தின் நோக்குநிலையாகும்,

ஓர் உறவினர் அறிந்திருப்பது ஓர் உறவினரின் நோக்குநிலையாகும்,

ஒரு நாடு அறிந்திருப்பது ஒரு நாட்டின் நோக்குநிலையாகும்,

ஆட்சிப்பரப்பு அறிந்திருப்பது ஓர் ஆட்சிப்பரப்பின் நோக்குநிலையாகும்.

வானகத்தின் கீழே உள்ள அனைத்தினைக் குறித்தும் எனக்கு எவ்வாறு தெரியும்?

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட முறையால்தான்.

பாடல் 55.

தேயின் ஆழமுடைமை என்பது பேராசையற்ற ஒன்றுமறியா குழந்தையுடன்

ஒப்பிடக்கூடியவற்றைக் கொண்டிருப்பதாகும்,

அவரை நச்சுத்தன்மைமிக்க பூச்சிகள் கடிக்காது,

அவரைக் கொடிய மிருங்கள் உண்ணாது,

அவரை இரைகொத்திப் பறவைகள் தாக்காது,

அவரின் எலும்புகள் வலுவற்றவை, தசைகள் மிருதுவானவை

ஆனால் ஆற்றல் மிக்கவை,

அவர் ஆண், பெண் உடலுறவினைக் குறித்து இன்னும் அறியாதவர்
 ஆனால் ஆண்மைமிகுந்து உற்சாகமாய் இருப்பவர்
 ஏனெனில் இது முழுவதும் உடலியல் சாரம் ஆகும்.
 அவரால் தொண்டை கம்மாமல் நாள்முழுவதும் தொடர்ந்து
 குரலெழுப்பிக்கொண்டிருக்க முடியும்,
 ஏனெனில் அது பேராசையின்றி அமைதியாக இருப்பதால்.
 அமைதியினை அறிந்திருப்பது நிலைபேறு என்று அழைக்கப்படுகிறது,
 நிலைபேறினை அறிந்திருப்பது ஞானம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.
 வாழ்வினை அனுபவிப்பதற்காகப் பேராசையினைக் கொண்டிருப்பது
 ஒரு பேரழிவாகும்,
 உடலின் சாரத்திற்கு ஆசைப்படுவது
 ஆற்றலினை வளர்ப்பதாகும்.
 அனைத்தும் தொடங்கி வயதாகும்போது அவை வலிமையினைப் பெறுகிறது,
 இது தாவ்விற்கு முரண்பாடானதாக இருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது.
 தாவ்வுடன் முரண்பாடு கொண்டிருப்பவை விரைவில் வீழ்ச்சியினைக் கொண்டுவரும்.

பாடல் 56.

தெரிந்துவைத்திருப்பவர் பேசமாட்டார்,
 பேசுபவர் தெரிந்துவைத்திருக்கமாட்டார்.
 துவாரத்தை(அறிவினை) அடைத்தல்,
 கதவினை(அறிவினை) மூடுதல்,
 கூர்முனைகளைப் பாதுகாத்தல்,

சிக்கல்களுக்கு அப்பால் செல்லுதல்,

ஒளியினைக் கொண்டிருத்தல்,

மாசுடன் இணைத்திருத்தல்,

இவற்றினை 'விளக்கமற்ற ஒப்பந்தம்'(தாவ்) என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

அதனால், ('விளக்கமற்ற ஒப்பந்த'த்துடனான மனிதர்)

நெருக்கமானவராக நடத்தப்படமுடியாது,

நெருக்கவிடாமலிருக்க முடியாது,

பயனளிக்க முடியாது,

காயப்படுத்த முடியாது,

உயர்குடியாக வளர்க்க முடியாது,

இழிவுப்படுத்த முடியாது,

எனவே வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்து மக்களால் உயர்வாக நடத்த முடியும்.

பாடல் 57.

ஒரு நாட்டினை ஓர் எளிமையான வழியில் ஆட்சிசெய்ய வேண்டும்,

ஒரு போரினை ஒரு வழக்கத்திற்குமாறான வழியில் மேற்கொள்ளவேண்டும்,

ஆட்சிப்பரப்பானது எதுவும் செய்யாமையின்மூலம் கட்டுப்படுத்தவேண்டும்.

அது எப்படி என்று எனக்கு எப்படி தெரியும்?

இதன் அடிப்படையில்:

ஆட்சிப்பரப்பில் அதிகம் தடைசெய்யப்படவேண்டிய சட்டங்கள் இருப்பதால்,

அவை மக்களை ஏழைகளாக்குகின்றன;

அதிக ஆயுதங்களை மக்கள் வைத்திருப்பதால்,

நாடானது மிகப்பெரிய குழப்பத்திற்கு ஆளாவதும்
குடிமரபானது சரிவதும் ஏற்படுகிறது;
அதிக கைவினைகளையும் உத்திகளையும் மனிதர்கள் பெற்றிருக்கும்போது,
மிகவும் மாறுபட்ட கண்டுபிடிப்புகள் தோன்றுகின்றன;
அதனால் சான்றோர் சொல்கிறார்:
“நான் எதையும் செய்வதில்லை,
பிறகு மக்கள் தன்னியல்பாக ஒப்படைகின்றனர்,
நான் தொடர்ந்து எதையும் செய்யாமல் இருப்பதையே விரும்புகின்றேன்,
பிறகு மக்கள் நேர்மையாகத் தன்னியல்பாக இருக்கின்றனர்,
நான் எந்த தொந்தரவு செய்வதில்லை,
மக்கள் இயற்கையாகவே அவர்களாலேயே செழிப்படைகின்றனர்,
நான் பேராசையினைக் கொண்டிருப்பதில்லை,
பிறகு மக்கள் இயற்கையாகவே
தொன்மையான எளிமையில் நிலைத்திருக்கின்றனர்.

பாடல் 58.

அரசானது உயர்குணம் வாய்ந்தாக இருக்கும்போது,
மக்கள் நேர்மையாகவும் விசுவாசமாகவும் இருப்பார்கள்;
அரசானது கடுமைமிக்கதாய் இருக்கும்போது
மக்கள் குற்றஞ்சாட்டுகின்றனர்.
ஓ துன்பமே, உனது பக்கத்தில் இன்பமானது படர்ந்துள்ளது,
ஓ இன்பமே, உனது அடியாளத்தில் துன்பமானது பதுங்கியுள்ளது.

யாருக்குத் தெரியும் இலக்கு?

உண்மையில் அறிவார் யாருமில்லை.

சதாரணமானது எந்நேரத்திலும் அசதாரணமானதாக மாறலாம்,

நன்மை எந்நேரத்திலும் தீமையாக மாறலாம்.

மக்களின் இம்மருட்சிநிலையானது ஒரு நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து வந்துள்ளது.

எனவே, சான்றோர் விறைப்பில்லாத முனைகளைக் கொண்ட

ஒரு சதுரம்போன்று சரியாய் இருக்கின்றார்,

ஆனாலும் யாரையும் வெட்டுவதில்லை.

அவர் முரட்டுத்தனம் இல்லாமலும் ஒளியோடும் கூடிய நேர்மையாளர்,

ஆனாலும் புதிரற்றவர்.

பாடல் 59.

மக்களின் ஆட்சிக்காவும் வானகத்தின் சேவைக்காகவும் 'சிக்கனம்' என்னும்

கொள்கையினைவிடச் சிறந்தது எதுவும் இல்லை.

'சிக்கனத்தால்' மட்டுமே ஒருவர் அவசரம்கொள்ளாமலும்

முன்னமே தயாராகவும் இருக்க முடியும்.

அவசரம்கொள்ளாமலும் முன்னமே தயாராகவும் இருத்தல் என்பது

நான் குறிப்பிடும் சிக்கனத்தினையும் தேயினையும்

தொடர்ச்சியாகப் பழக்கப்படுத்தியிருப்பதாகும்.

தொடர்ச்சியாக தேயினைப் பழக்கப்படுத்தியிருப்பதுடன்

ஒருவர் எந்த இடையூறுகளையும் வென்றுவிட முடியும்.

எந்த இடையூறுகளையும் வென்றிடும் ஆற்றல் என்பது அளவிடற்கரியது.

அளவிடற்கரிய ஆற்றலுடன் ஒருவர் நாட்டினை ஆள முடியும்.
அரசாங்கத்தின் அடித்தளமாக இதனைக் கொண்டிருப்பதன்மூலம்,
ஒருவர் இறையாண்மையினை நீண்ட காலத்திற்கு வைத்திருக்கமுடியும்.
இது வழி(தாவ்) என்று அழைக்கப்படும்,
இதில் ஒருவர் ஆழமாக வேர்களை நடமுடியும்,
தண்டுகளை உறுதியாக்கமுடியும்,
ஒரு நீண்ட வாழ்வினை நிலைநிறுத்த முடியும்.

பாடல் 60.

ஒரு பெரும் நாட்டினை ஆட்சிச்செய்வது சிறு மீனைச் சமைப்பது போன்றது
(அதனால் தொடர்ச்சியான தொல்லைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்).
ஆட்சிப்பரப்பில் தாவ்வினைப் பயன்படுத்துதல்
பேய்களின் பாதிப்பில்லாமல் இருக்க முடியும்.
இது பேய்கள் செயல்பாடாமல் இருக்கும் என்பதல்ல,
ஆனால் அவற்றின் செயல்பாடுகள் மனிதர்களைத் துன்புறுத்தாது.
இது மனிதர்களை அவை துன்புறுத்தாதிருக்கும் என்பதல்ல,
ஆனால் சான்றோர் மனிதர்களைத் துன்புறுத்த விட்டுவிடமாட்டார் என்பதாகும்.
அதனால், மனிதர்களும் பேய்களும் ஒருவரை மற்றொருவர் துன்புறுத்துவதில்லை.
எனவே இவ்விரண்டும் (மனிதர்களும் பேய்களும்)
சான்றோரின் தேயினைப் போற்றுகின்றனர்.

பாடல் 61.

ஒரு பெரும் நாடு தாழ்ந்திருக்க வேண்டும்

(ஆறுகளும் கடல்களும் அனைத்துச் சிற்றோடைகளில் ஓடுவதுபோல்),

வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்தும் தாழ்ந்திருக்கிறது,

அது தன்னை வானகத்தின்கீழ் ஒரு பெண்ணாகக் கருதுகின்றது.

பெண் ஆணை அமைதியால் எப்பொழுதும் வெல்லமுடியும்,

ஏனெனில் பெண் இன்னும் தாழ்ந்திருக்கின்றார்.

எனவே, ஒரு பெரும் நாடு, சிறிய நாடுகளிடம் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்வதால்

சிறிய நாடுகளிடம் பெரிய நாடுகள் நம்பிக்கையினை உருவாக்கமுடியும்.

சிறிய நாடுகள் தங்களைத் தாங்களே

ஒரு பெரும் நாட்டிடம் தாழ்ந்திக்கொள்வதால் நம்பிக்கையினைப் பெறமுடியும்.

இதனால் ஒரு பெரும் நாடு சிலநேரங்களில் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்வதால்

சிறிய நாடுகளிடம் நம்பிக்கை உருவாக்கமுடியும்,

சிலநேரங்களில், சிறிய நாடுகள் தங்களைத் தாழ்த்திக்கொள்வதால்

ஒரு பெரும் நாட்டிடம் நம்பிக்கையை வெல்லமுடியும்.

பெரும் அரசின் பேராசைகள் என்னவென்றால் சிறிய அரசுகளை ஆள்வதாகும்,

சிறிய அரசுகளின் பேராசை என்னவென்றால்

பெரும் அரசிற்குச் சேவைசெய்வதாகும்.

பிறகு ஒவ்வொருபுறமும் என்ன பேராசைகளோ அது கிடைக்கும்,

ஆனால் பெரும் நாடு தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்ளக் கட்டாயம் பழகவேண்டும்.

பாடல் 62.

தாவ் என்ற அனைத்தும் மறைந்திருக்கின்ற தொல்பெரும்பாதாளம்,

நல்ல மனிதர்களுக்குச்

செயலுக்கமுடையாதாகவும் மதிப்புவாய்ந்ததாகவும் உள்ளது,

மேலும் கெட்ட மனிதர்களால்

கட்டாயம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது.

நாவன்மை கொண்ட சொற்களால்

மற்றவர்களிடமிருந்து மரியாதையினை வாங்கிகொடுக்க முடியும்,

அரிய செயல்களை மற்றவர்கள் மேல் ஒருவர் செயல்படுத்தமுடியும்,

மனிதர்களால் அவர்களுடைய தீய செயல்களை எவ்வாறு கைவிட முடியும்?

எனவே, வானகத்தின் மகன்கள் அரியணை மலையில் ஏறுகையில்

நல் அமைச்சர்கள் அவர்களது இடத்திற்கு வருகிறார்கள்.

தாவ் என்ற ஒரு பரிசினை வழங்குதல் மிகவும் சிறந்தது (எவ்வித விழாக்களுமின்றி),

என்றாலும் அங்கு வட்ட மணிக்கல்,

அதைத் தொடர்ந்து நான்கு குதிரைகளாலான தேர் காணப்படுகின்றது.

ஏன் தாவ் பழைய நாட்களிலிருந்து மிகவும் மதிப்புவாய்ந்தாக உள்ளது?

ஒருவர் தான் தேடுவதற்கான பாவத்திலிருந்து மன்னிப்பைப் பெற முடியும்

என்பதிலிருந்து அதைச் சொல்ல முடியாது.

இதனால் வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்தால் இது மதிப்புவாய்ந்தாக ஆகிறது.

பாடல் 63.

செயல்படாமையை ஒரு செயலாகக் கருத வேண்டும்,
தொந்தரவை ஒரு விவகாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்,
நறுமணமின்மையை நறுமணமாகக் கருதவேண்டும்.
மற்றவர்கள் எத்தகைய எதிர்ப்புணர்ச்சியை
என்னை நோக்கிக் காட்டுகின்றனர் என்பது முக்கியமல்ல,
நான் எப்பொழுதும் 'தே'யினையே அவர்களுக்குத் திரும்பத்தருகிறேன்.
ஒரு கடினமான சிக்கலைச் சரிசெய்ய
அது இலகுவாக இருக்கும்போதே தயாராகு,
ஒரு பெரும் பணி முடிக்க
அது சிறிதாக இருக்கும்போதே நுழைந்துவிடு.
வானகத்தின்கீழே உள்ள அனைத்துக் கடினமான செயல்கள்
அவை இலகுவாக இருக்கும்போது
தவிர்க்கமுடியாதபடி நாட்டிலிருந்து எழுகின்றன;
வானகத்தின்கீழே உள்ள அனைத்துப் பெரும் பணிகள்
அவை சிறியதாக இருக்கும்போது நாட்டிலிருந்து எழுகின்றன.
இக்காரணத்தினால்,
சான்றோர் ஒருபோதும் பெரும் விசயங்களைச் செய்வதில்லை,
அவர் பெரும் விசயங்களை அதன் தொடக்கத்திலேயே முடித்துவிட முடிகின்றது.
ஒளி வாக்குறுதியினை ஒருவர் ஒருவரின் புகழினை இழக்கையில் உருவாக்குகிறது,
விசயங்களைக் குறித்த சிந்தனையானது எளிதில் கடினத்திற்கு வழிவகுக்கிறது.
அதனால், இருந்தாலும் சான்றோர் மிகவும் அறிவுகூர்மையுடையவராக உள்ளார்,

கடினத்திற்கு அதிக கவனத்தினைச் செலுத்துகின்றார்.

எனவே அவர் இறுதியில் கடினமானவைகளிலிருந்து வெளியேறி விடுகிறார்.

பாடல் 64.

பொருட்களின் நிலையானதன்மை என்பது

அவை நிலையாக இருக்கையில் பற்றிக்கொள்ளாதல் எளிது;

பொருட்கள் மாற்றத்திற்கான குறியீடுகளைக் காண்பிக்காதபோது

அவற்றைக் கையாளுதல் எளிது;

பொருட்கள் வலுவற்ற நிலையில் இருக்கும்போது

அவற்றை உடைப்பது எளிது;

பொருட்கள் துகள்களாக இருக்கும்போது

அவற்றைப் பரப்புவது எளிது.

பொருட்கள் அந்நிலையினை அடைவதற்குமுன்

அவற்றைக் கையாள வேண்டும்,

பொருட்கள் சிதறுவதற்குமுன்

அவற்றினை ஒழுங்குப்படுத்த வேண்டும்.

ஒரு சிறிய நாற்றிலிருந்து ஒருவரின் கைகள் நிரம்பும்படியான

ஒரு பெரிய மரம் உருவாகிறது,

பூமியின் ஒரு சிறிய குவியலிலிருந்து

ஒன்பது அடுக்குகள் கொண்ட ஒரு பெரிய கட்டுமானம் உருவாகிறது,

ஓர் ஆயிரம் லீ பயணம் முதல் அடியுடன் தொடங்குகிறது.

குழப்பங்களுடன் விசயங்களை எடுப்பவன் செயல்களைச் செய்கிறான்,

விரைவாக விசயங்களைப் பிடிப்பவன் அவற்றில் தோற்கிறான்.

எனவே, சான்றோர் எந்தச் செயலும் செய்யாமல் இருந்ததிலிருந்து

எதிலும் தோற்றது இல்லை,

அவர் எதையும் பிடித்துக்கொள்ளாததிலிருந்து

எதையும் இழந்தது இல்லை.

மக்கள் அவர்களின் தொழிலில் வெற்றியினை அடைகின்றபோது

அடிக்கடி தோற்கின்றனர்.

அவர்கள் இறுதியில் கவனத்துடன் இருப்பதுபோன்றே

தொடக்கத்திலும் இருப்பார்களானால்,

அவர்கள் அவர்களின் தொழிலில் வீழ்ச்சியடையார்.

எனவே சான்றோரின் ஆசை என்பது

ஆசை எதுவும் கொண்டிராமல் இருப்பது,

அவர் அரிய பொருட்களை மதிப்பிடுவதில்லை.

சான்றோரின் கற்றல் என்பது

தவறுகளைச் சரிசெய்யும் பொருட்டு

மக்கள் அடிக்கடி செய்யும் எதையும் கற்காமல் இருப்பது ஆகும்.

இதனால் அவர் அனைத்தின் இயற்கையான வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறார்,

அவர் வலுக்கட்டாயமாகச் செயல்படத் துணிவது இல்லை.

பாடல் 65.

பழங்காலத்திலிருந்து தாவ் கொள்கையினை மேற்கொண்டவர்கள்

மக்களை அறிவார்ந்தரீதியில் செயல்பட விட்டதில்லை

ஆனால் அவர்களை அறியாதவர்களாகவும்
எளிமையானவர்களாகவும் உருவாக்கினர்.
மக்களை ஆளுவதில் கடினம் என்னவென்றால்
அவர்கள் அதிக அறிவுடன் இருப்பதாகும்,
எனவே ஞானத்தினால் ஆளப்படும் அரசு என்பது
நாட்டிற்கான ஓர் அழிவைக் கொண்டிருக்கும்,
ஞானத்தினால் ஆளப்படாத அரசு என்பது
நாட்டிற்கான ஓர் அருளினைப் பெற்றிருக்கும்.
இது (ஞானத்தால், ஞானமில்லாததால் என்ற)
இரண்டினை அறிந்திருக்கின்ற ஒரு கொள்கையாக உள்ளது.
இக்கொள்கையினை எப்பொழுதும் கொண்டிருத்தல் என்பது
மறைவடக்கமான 'தே' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.
மறைவடக்கமான 'தே' என்பது
மிகவும் ஆழ்ந்த தொலைநோக்குடையது.
இது கடினமான பொருட்களின் இயல்பிற்கு முரணானது,
ஆனால் இது மிகச்சிறந்த இணக்கத்திற்கு வழிவகுப்பது.

பாடல் 66.

ஆறுகளும் கடல்களும் பல ஓடைகளுக்குத் தலைவர்களாக மாறலாம்
எனினில் அவை திறமையாகப் பள்ளத்தாக்குகளில் தாழ்ந்திருக்கின்றன.
அதனால் அவை பல ஓடைகளுக்குத் தலைவர்களாக இருக்க முடியும்.
எனவே ஒருவர் மக்களை ஆளவேண்டும் எனில்

அவர் வார்த்தைகளால் அவரது அடக்கத்தினைக் காண்பிக்க வண்டும்.
 ஒருவர் மக்களை வழிநடத்தவேண்டும் எனில்
 அவர்களுக்குப் பின்னால் தனது இடத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
 இவ்வழியில், சான்றோர் மக்களுக்கு மேல் உள்ளார்,
 ஆனால் மக்கள் அவரை ஒரு சமையாக என்று உணருவதில்லை,
 அவர் மக்களுக்கு முன்னால் (வழிநடத்திச்) செல்கிறார்,
 ஆனால் மக்கள் அவரை ஒரு இடையூறு என்று உணருவதில்லை.
 எனவே வானகத்தின்கீழுள்ள அனைவரும் அவரைப் போற்றுகின்றனர்,
 அவரால் அயர்வுறுவதில்லை.
 ஏனெனில் அவர் மற்றவர்களுடன் போட்டியிடுவதில்லை,
 வானகத்தின்கீழ் எவரும் அவருடன் போட்டியிட இல்லை.

பாடல் 67.

வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்து மக்களும் எனது தாவ் சிறந்தது என்று கூறுகின்றனர்,
 ஆனால் இது எந்தக் கடினமானதைப் போன்றது அல்ல.
 ஏனெனில் இது சிறந்தது,
 இது எந்த கடினமானதைப் போன்றது அல்ல.
 இது ஏதாவது கடினமானதைப் போன்று இருந்திருந்தால்,
 இது நீண்ட காலத்திற்கு மிகவும் சிறியதாக இருந்திருக்கும்.
 நான் மூன்று முக்கிய விசயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றேன்
 அவற்றினை நான் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றேன், பேணிபாதுகாக்கின்றேன்:
 முதலாவது “பொறையுடைமை”,

இரண்டாவது “பொருளுடைமை”(சிக்கனம்),
மூன்றாவது “வானகத்தின்கீழுள்ள அனைவரும் முன்னேறிச் செல்ல அஞ்சுதல்”.
பொறையுடைமையுடன் ஒருவர் துணிவுமிக்கவனாக இருக்க முடியும்
பொருளுடைமையுடன் ஒருவர் செழுமையாக இருக்க முடியும்.
வானகத்தின்கீழுள்ள அனைவரும் முன்னேறி செல்ல
அஞ்சாமையுடன் ஒருவர் ஒரு தலைவராக இருக்க முடியும்.
இப்பொழுது, பொறையுடைமையில்லாத துணிவினை நாடிச்செல்லல்,
பொருளுடைமையில்லாத செழுமையினை நாடிச்செல்லல்.
பின்வாங்குதலில்லாமல் முன்னேறுதலை நாடிச்செல்லல் ஆகியவை
அழிவுடன் மட்டுமே முடிவுபெறும்.
பொறையுடைமையுடன் ஒருவர் போரில் வெற்றிபெறமுடியும்
அல்லது பாதுகாப்பில் தன்னை வலிமையாக்கிக்கொள்ள முடியும்.
வானகம் ஒரு மனிதரைப் பாதுகாக்கும்போது,
பொறையுடைமையின்மூலம் அவன் பாதுகாக்கப்படுவான்.

பாடல் 68.

ஒரு நல்ல போர்தளபதியாக இருப்பவர்
தனது போரியல்பயிற்சினால் தற்பெருமை காட்ட மாட்டார்,
நல்ல சண்டைக்காரன்
தனது வீரத்தினை அடிக்கடி காட்டிக்கொள்ள மாட்டான்,
தனது எதிரிகளை வெல்லும் திறன்கொண்டவர்
அவர்களுடன் மற்றோர் செய்யமாட்டார்.

தனது மனிதர்களைக் கையாளுவதில் திறன்கொண்டவர்
அவர்களை நோக்கி ஒரு பணிவான நடத்தையினைக் கொண்டிருப்பார்.
இது மற்றவர்களிடம் வற்புறத்தி நிலைநிறுத்த முயல்வதில்லை என்பதால்
தே என்று அழைக்கப்படுகின்றது,
இது மற்றவரின் ஆற்றல்களின் பயனை உருவாக்குவதால்
ஆற்றல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது,
இது வானகத்தின் வழியுடன் பொருந்தியிருப்பதால்
இருத்தல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது,
இதனால் இது மீக நீண்ட தொடக்கத்திலிருந்தே
ஒரு கொள்கையாக இருந்து வருகின்றது.

பாடல் 69.

போர்க்கலையின் ஒரு வல்லவன் மிகச் சரியாகச் சொன்னான்:
“நான் வலிந்துசென்று தாக்க துணியமாட்டேன்
அதற்குப்பதிலாகப் பாதுகாப்பினையே முன்னெடுப்பேன்,
நான் ஒரு அங்குலம் முன்னே செல்லத் துணியமாட்டேன்
அதற்குப்பதிலாக ஓர் அடி பின்வாங்குவதையே கைகொள்வேன்.”
இது பின்வருமாறு அழைக்கப்படுகிறது:
படைகளை எல்லைகளில் ஒழுங்குப்படுத்தாமல் இருத்தல்,
படைகளைக் கட்டியெழுப்பாமல் இருத்தல்,
எதிரிகளை எதிர்க்காமல் இருத்தல்,
ஆயுதங்களைப் பற்றிக்கொள்ளாமல் இருத்தல்.

எதிரியினைக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்வதைவிட பேரழிவு எதுவுமில்லை,
எதிரியினைக் குறைத்து மதிப்பீடுதல் என்பது
கிட்டதட்ட எனது “மூன்று முக்கிய விசயங்களை” இழப்பதை உருவாக்குகின்றது.
எனவே இரண்டு பக்கங்களிலும் சமமான ஆற்றல்கள் கொண்டிருக்கும்பட்சத்தில்
இரக்கம்கொண்ட பக்கமானது வெற்றிபெறும்.

பாடல் 70.

எனது வார்த்தைகள் புரிந்துகொள்வதற்கும் நடைமுறைபடுத்துவதற்கும்
மிக எளிதானது.
ஆனால் வானகத்தின்கீழே ஒருவரும் அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதில்லை
அல்லது நடைமுறைபடுத்துவது இல்லை.
பேச்சுகள் அவற்றின் முதன்மை கொள்கையைக் கொண்டிருக்கின்றன,
செயல்கள் அவற்றின் செயற்பாட்டாளரைக் கொண்டிருக்கின்றன.
ஏனெனில் மக்கள் அவர்களின் அறியாமையால்
என்னைப் புரிந்துகொள்ளமுடிவதில்லை.
என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடிபவர்கள் மிக சிலர்,
என்னைப் பின்தொடர முடிபவர்களைச் சந்திப்பது மிகவும் கடினம்.
எனவே சான்றோர் (புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்)
நாகரிகமற்ற உடையினை உடுத்தியிருப்பதுபோல் தோற்றமளிக்கிறார்
ஆனால் அவரின் இதயத்தில் ஒரு மதிப்புவாய்ந்த மணிக்கல்லினை வைத்துள்ளார்.

பாடல் 71.

ஒருவர் தனக்குத் தெரியாது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல் என்பது

மிகவும் சிறந்தது.

அவர் தனக்கு உண்மையில் தெரியாதபோது தெரியும் என்பதுபோல்

பாசாங்குச்செய்வது ஒரு பிணி.

பிணி என்ற ஒன்றினைப் பிணியாகக் கருதுவதன்மூலம் பிணியிலிருந்து

ஒருவர் தற்காத்துக்கொள்ளமுடியும்.

சான்றோர் பிணியிலிருந்து விடுதலை பெற்றவர்,

ஏனெனில் அவர் பிணி என்ற ஒன்றினைப் பிணியாகக் கருதுகிறார்.

அதன்மூலம் அவர் பிணியிலிருந்து தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்கிறார்.

பாடல் 72.

மக்கள் அதிகாரத்தினைக்(ஆளுபவரைக்) கண்டு பயங்கொள்ளாமல் இருக்கும்போது

ஏதாவது வலிமையானதும் கொடூரமானதும் நடைபெறும்.

மக்களை அவர்களின் இல்லங்களிலிருந்து வெளியேறக் கட்டாயப்படுத்த கூடாது,

அவர்களின் வாழ்விற்கான வழிகளை அடைக்கக் கூடாது.

மக்களை அடக்குமுறை செய்யாமல் இருந்தால் மட்டுமே ஒருவர்

அவர்களை அடக்குமுறையினை உணராமல் வைத்திருக்கமுடியும்.

எனவே சான்றோர் சுய-அறிவினை நாடிச்செல்கிறார் சுய-பெருமையினை அல்ல,

அவர் சுய-அன்பினை நாடிச்செல்கிறார் சுய-முக்கியத்துவத்தை அல்ல.

அதனால், சுய-பெருமையும் சுய-முக்கியத்துவமும் கட்டாயம் கைவிடவேண்டும்,

சுய-அறிவும் சுய-அன்பும் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

பாடல் 73.

எல்லாவற்றிலும் துணிகரச்செயலில் இருக்கும் வீரன் கொல்லப்படுவான்,

எதிலும் துணிகரமாக இல்லாத வீரன் நீடித்து வாழ்வான்.

இரண்டு வகையான வீரத்தின் விளைவுகள் உள்ளன.

ஒன்று, நன்மை பயக்கக்கூடியவை,

மற்றொன்று தீங்குவிளைவிப்பவை.

வானகம் சிலவற்றை அறவே ஒதுக்கும்போது

அதன் விளைவினை யார் அறிந்திருக்க முடியும்?

அதனால் சான்றோர்கூட அதனை விவரிக்கக் கடினமாக உணர்கிறார்.

அது வானகத்தின் தாவ்(வழி)வாக உள்ளது:

சண்டையிடாமல் இன்னும் நன்றாக வெற்றியடைகின்றது,

பேசாமல் இன்னும் நன்றாகப் பதிலளிக்கின்றது,

இருத்தல் இல்லாமல் அது அதனுள்ளே இருக்கின்றது,

மெதுவாக என்றாலும், அது திறனுடன் திட்டமிடுகின்றது.

வானகத்தின்வலை என்பது பரந்துவிரிந்தது,

அதன் கண்ணிகள் மிகப் பெரியது,

ஆனால் அது தப்பிப்பதற்கு எதையும் விடுவதில்லை.

பாடல் 74.

மக்கள் இறப்பிற்குப் பயப்படுவதில்லை,

இறப்பினைவிட அவர்களை அச்சுறுத்துவது எது?

மக்கள் இறப்பதற்கு அச்சப்பட்டால்

நான் தொந்தரவினை உருவாக்குபவர்களைப் பிடித்து கொல்லமுடியும்,

தொந்தரவுகளை உருவாக்குவதற்கு யாருக்குத் துணிவிருக்கிறது?

இறப்பினை உண்டாக்கும் பொறுப்பில்

எப்பொழுதும் ஒருவர் இருக்கின்றார்.

இறப்பினை உண்டாக்கும் இடத்தில் இருப்பவர்

அதன் பொறுப்பில் உள்ளார் என்பதை

ஒரு திறமைமிக்க தச்சரின் இடத்தில் வெட்டப்பட்ட மரத்துண்டுடன்

இதனை விவரிக்கமுடியும்.

திறன்மிக்க தச்சர்களின் இடத்தில் வெட்டப்படும் மரத்துண்டின்போது

சில தச்சர்கள் அவர்களின் சொந்தக் கைகளை வெட்டிக்கொள்கின்றனர்.

பாடல் 75.

மக்கள் பட்டினியால் துன்பப்படுகின்றனர்,

ஏனெனில் நிறைய வரிகள் அவர்களை ஆளுபவர்களால் இடப்படுகின்றன,

இதனால் அவர்கள் பட்டினியால் துன்பப்படுகின்றனர்.

மக்களை ஆளுவது கடினம்

ஏனெனில் மக்களை ஆளுபவர் நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு விரும்புகின்றனர்,

இதனால் அவர்களை ஆளுவது கடினம்.

மக்கள் அவர்களின் வாழ்வினை வாழ்வதற்கு துணிந்திறங்குகின்றனர்

ஏனெனில் ஆளுபவர்கள் தங்களது சொந்த வாழ்விற்காக

நன்முயற்சிகளை எடுக்கின்றனர் (மக்களுக்காக எடுப்பதில்லை).

இதனால் மக்கள் அவர்களின் வாழ்விற்காகத் துணிந்திறங்கக்

கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

தங்களது வாழ்வினை மதிக்காதவர்கள் (மக்கள்)

தங்களது வாழ்வினை மதிப்பவர்களை(ஆளுபவர்கள்)விட சிறந்தவர்கள்.

பாடல் 76.

மனிதன் உயிரோடிருக்கும்போது

மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் உள்ள

ஒரு உடலினைப் பெற்றிருக்கின்றான்.

அதேசமயம் அவன் இறந்தபின்பு

அவனது உடல் விறைப்பாக மாறுகின்றது.

அனைத்தும், புற்களும் மரங்களும் உயிரோடிருக்கும்போது

அவற்றின் குருத்துகளும் கிளைகளும் மென்மையாக இருக்கின்றன,

அதேசமயம் அவை இறந்தபின்பு

உலர்வாகவும் வாடியும் போய்விடுகின்றன.

எனவே கடினமும் வலிமையும் இறப்புடன் சேர்ந்தவை,

அதேசமயம் மென்மையும் பலவீனமும் வாழ்வுடன் சேர்ந்தவை.

இதனால் ஆயுதப்படைகள் வலிமையாக இருக்கும்போது தகர்ந்துவிடும்,

மரங்கள் வலிமையாக வளரும்போது உடைந்துவிடும்.

கடினமும் வலிமையும் கீழ்நிலையில் இருக்கின்றன,

மென்மையும் பலவீனமும் உயர்நிலையில் இருக்கின்றன.

பாடல் 77.

வானகத்தின் வழி(தாவ்)

ஒரு வில்லினை இழுத்தலைப் போலவோ

இலக்கினை நோக்கி எறியப்பட்ட அம்பினைப் போலவோ

ஒத்திருப்பதில்லை.

உயரத்தில் இருக்கும்போது கீழிறக்கப்படும்,

கீழே இருக்கும்போது உயர்த்தப்படும்,

நிரம்பியிருக்கும்போது குறைக்கப்படும்,

நிரம்பாதிருக்கும்போது சேர்க்கப்படும்.

வானகத்தின் வழியானது

மிகுதியினைக் குறைக்கின்றது,

அதனால் குறைவானதற்குச் சேர்க்கப்படுகின்றது.

இது மனிதர்களின் வழியுடன் இருப்பதில்லை,

மனிதர்களின் வழியானது தேவையானது

இல்லாதவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்கின்றது

அதனால் மிகுதியாக இருப்பவர்களிடம் அதிகமாகச் சேர்க்கின்றது.

வானகத்தின் கீழுள்ள

அனைத்து மக்களிடமும் மிகுந்திருப்பதைக் குறைப்பது யாரால் முடியும்?

“தாவ்”வினைக் கொண்டிருக்கும் மனிதனால் மட்டும் முடியும்?

எனவே சான்றோர் அனைத்தினையும் உயர்த்துகின்றான்,

ஆனால் அது அவரின் சொந்த முயற்சியின் விளைவால் உருவானது என்று

நினைப்பதில்லை.

தகுதியினை அடைகிறார்,

ஆனால் அவருக்காக எந்தப் புகழினையும் கோருவதில்லை,

அவரின் ஞானத்தினையும் திறனையும் ஒன்றுகுவிக்க விரும்புவதில்லை.

பாடல் 78.

நீரினை விட மென்மையானதும் பலவீனமானதும்

வானகத்தின் கீழ் எதுவுமில்லை,

ஆனால் கடினமானதையும் வலிமையானதையும் தாக்குவதில்

எந்த ஆற்றலையும் இதனுடன் ஒப்பிட முடியாது,

இதனிடத்தினை எதனாலும் எடுக்க முடியாது.

ஏனெனில் வலிமையானதைப் பலவீனமானது வெல்லும்,

கடினமானதை மென்மையானது வெல்லும் என்பது

வானகத்தின் கீழுள்ள அனைத்து மக்களும் அறிவர்,

ஆனால் யாரும் இதைப் பின்பற்றவோ நடைமுறைபடுத்தவோ செய்வதில்லை.

எனவே சான்றோர் கூறுகிறார்:

ஒட்டுமொத்த அரசின் அவமானத்தினைப் பொறுத்துக்கொள்பவர்

நாட்டின் அரசனாக இருக்கமுடியும்,

ஒட்டுமொத்த அரசின் பேரிடரினைப் பொறுத்துக்கொள்பவர்

வானகத்தின்கீழுள்ள அனைத்திற்கும் அரசனாக முடியும்.

நேர்மறைச் சொற்கள் எதிர்மறையினைக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றலாம்.

பாடல் 79.

இருபெரும் பகைவர்நிலைகளுக்கிடையில்

சமரசத்திற்கான ஒரு முயற்சியினை உருவாக்கும்போது

நிச்சயமாக சில பகைமை மிஞ்சிிருக்கும்,

இது ஒரு நன்மையாக எப்படி இருக்கும்?

அதனால், சான்றோர் கடன்செலுத்துச் சீட்டினைக் கொண்டிருக்கின்றார்,

அவர் கடனாளியைத் திரும்ப செலுத்தச்சொல்லி வற்புறுத்துவதில்லை.

ஒழுக்கமான மனிதன் நிதானமாகவும் அவசரமின்றியும்

ஒரு கணக்கர்போல் உள்ளார்,

ஒழுக்கமற்ற மனிதன் கணக்கெழுதும்

ஒரு வரிதண்டல்காரனாக உள்ளார்(வரியினை வசூலிக்கும்போது).

வானகத்தின் தாவ் எந்த மனிதருடனும் சார்பு கொண்டிருப்பதில்லை,

எப்பொழுதும் நன்மனிதனுக்கு உதவுகின்றது.

பாடல் 80.

அரசு சிறியதாய் இருக்கட்டும்,

மக்கள் தொகை அடர்த்தியற்று இருக்கட்டும்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட கருவிகள் இருக்கின்றன,

என்றாலும் மக்கள் பயன்படுத்தாமல் இருக்கட்டும்;

மக்கள் தங்களின் வாழ்விற்காக ஆபத்தில் இறங்காமல் இருக்கட்டும்,

அவர்கள் தொலைதூரத்திற்குச் செல்லாமல் இருக்கட்டும்,

படகுகளும் வண்டிகளும் இருக்கின்றன,

அவற்றினைப் பயன்படுத்த எந்த வாய்ப்பும் ஏற்படுவதில்லை,

ஆயுதங்களும் படைக்கருவிகளும் இருக்கின்றன,

அதனை வெளிப்படுத்துவற்கு எந்த வாய்ப்பு இருப்பதில்லை.

மக்கள் கயிற்றினை முடித்து நிகழ்வுகளைப்

பதிவுசெய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் திரும்பட்டும்,

அவர்களின் உணவில் உவகையும்

ஆடையில் அழகையும்

ஓய்வில் நீடித்திருத்தலும்

அவர்களின் வாழ்வில் மகிழ்வுடனும் இருக்கட்டும்.

அருகில் உள்ள நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் இருக்கின்றன,

கோழி கூவுதலும் நாய் குரைத்தலும் ஒன்றுக்கொன்று கேட்க முடியும்,

ஆனால் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர்

அவர்கள் வயதான காலத்தில் இறக்கும்வரையிலும்

எந்தத் தொடர்பினையும் கொண்டிருப்பதில்லை.

பாடல் 81.

நேர்மைவாய்ந்த சொற்கள் நேர்த்தியாக இருப்பதில்லை,

நேர்த்தியான சொற்களில் நேர்மையிருப்பதில்லை.

ஒரு நல்ல மனிதன் நாவன்மை கொண்டிருப்பதில்லை,

ஒரு நாவன்மை கொண்ட மனிதன் நல்லவனாக இருப்பதில்லை.

அறிந்திருப்பவர் தனது கற்றலை வெளிக்காட்டிக்கொள்வதில்லை,

வெளிக்காட்டிக்கொள்பவர் எதையும் அறிந்திருப்பதில்லை.

சான்றோர்க்குக் கையிருப்பு வைத்துக்கொள்ள எதுவுமில்லை.

அடுத்தவர்களுக்கு அவரின் உச்சபட்சமாக உதவுவதிலிருந்து

அதிகம் பெறுகிறார்,

அனைத்தையும் அடுத்தவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலிருந்து அவர் செழுமையடைகிறார்.

வானகத்தின் தாவ் என்பது அனைத்திற்கும் உதவியாக உள்ளது

ஆனால் தீங்குவிளைவிப்பதில்லை.

சான்றோரின் தாவ் என்பது

அவர் செய்வது யாருக்கும் எதிராக இருப்பதில்லை.